

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

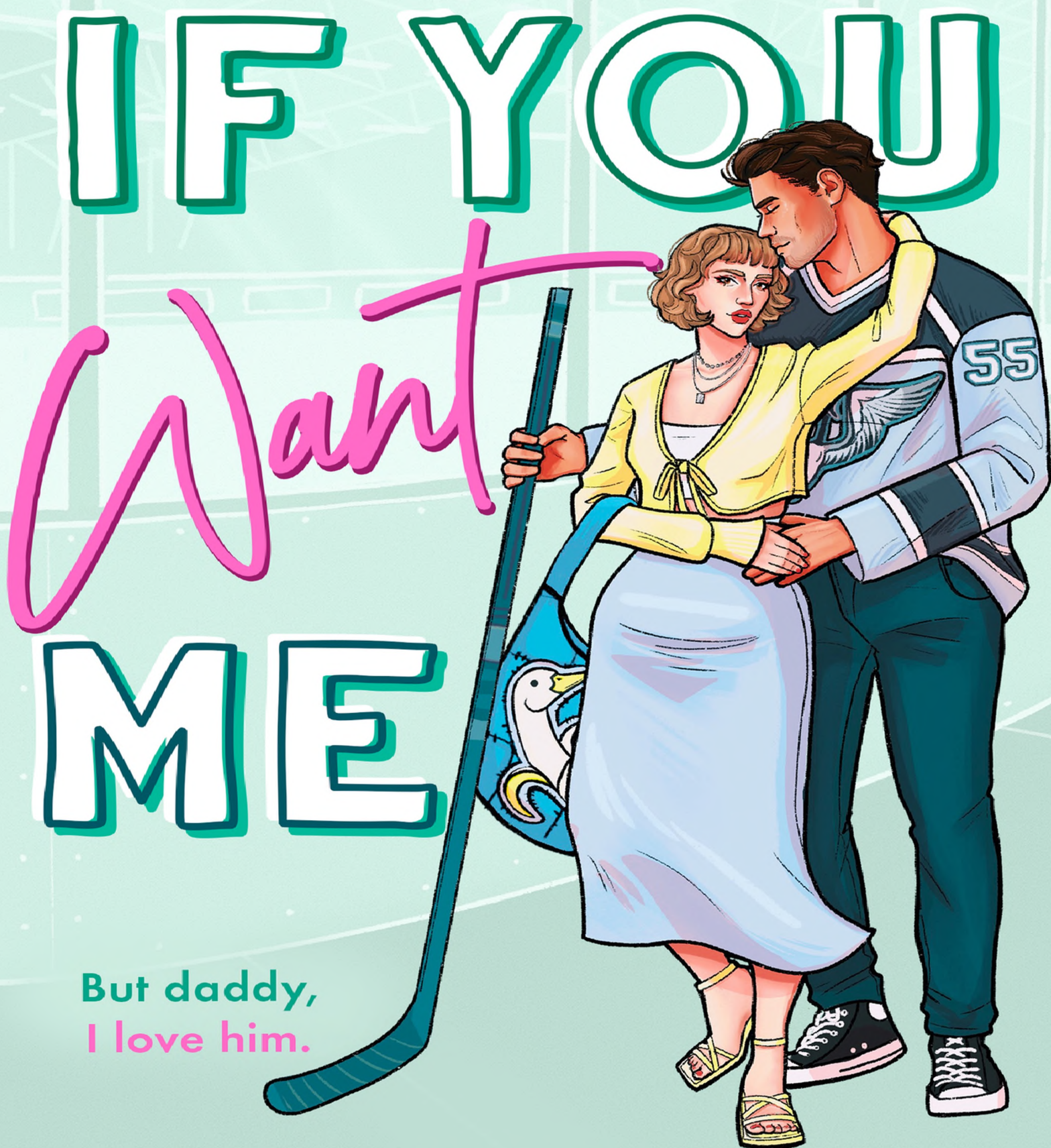
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

But daddy,
I love him.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
HELENA HUNTING

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

EĞER BENİ İSTERSEN

TORONTO TERÖRÜ

HELENA HUNTING

İÇİNDEKİLER

[Karakter Kadrosu](#)

[EĞER BENİ](#)

[İSTERSEN](#)

[Teşekkür](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Bölüm](#)

[23 Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Bölüm](#)

[26 Bölüm 27](#)

[Bölüm 28 Bölüm](#)

[29 Bölüm 30](#)

[Bölüm 31 Bölüm](#)

[32 Bölüm 33](#)

[Bölüm 34 Bölüm](#)

[35 Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Sonsöz](#)

[Bana İhtiyacınız Varsa Sırada Ne](#)

[Okumak Var'a Kısa Bir Bakış](#)

[Helena ile bağlantı kurun](#)

[Helena Hunting Yazarının Diğer Kitapları](#)

KARAKTER KADROSU

Hollis Hendrix

Toronto Terör numarası 55

Roman Hammerstein'in en iyi arkadaşı

Kardeşler: Micha (küçük), Michael/Mike ile evli, kızı Elsa, büyük kardeşi Emilia, üniversite çağında bir kızı var.

Roman Hammerstein

Terör kalecisi

Hammer'ın babası

Hollis'in en iyi

arkadaşı

TERÖR EKİP ARKADAŞLARI

Dallas Bright

Ash'in en iyi arkadaşı

Ashish Palaniappa

Shilpa'nın kocası (Terör ekibi avukatı)

Dallas'ın en iyi arkadaşı

Phillip "Flip" Madden

Rix'in kardeşi

Tristan'ın en iyi arkadaşı ve Dred'in komşusu/platonik arkadaşı

Tristan Stiles

Rix'in erkek
arkadaşı Flip'in en
iyi arkadaşı
Kardeşleri: Nate (üniversitede) Brody (lise son sınıfta)

Peggy Aurora "Hammer" Hammerstein Roman

Hammerstein'in kızı, takım kalecisi Lakapları:

Peggy - Babası ona böyle sesleniyor ve başlangıçta Hollis

Aurora - annesi, hikayenin ilerleyen bölümlerinde Hollis

Çekiç - takım ve kız takımı Prenses - Hollis

BADASS BABE BRIGADE: Hammer'ın kız takımı

Beatrix Madden

Hammer'ın ev arkadaşı

Flip Madden'ın kız kardeşi

Tristan Stiles'in kız

arkadaşı Takma adları:

Rix - en yaygın

Beat - çocukluk lakabı

Bea - sadece Tristan ona böyle seslenir

Wilhelmina Reddi-Grinst

Terör için PR

Shilpa'nın en iyi arkadaşı.

Lakapları:

Hemi -Takım, arkadaşlar, aile ona böyle

sesleniyor Willy/Wills - sadece Dallas ona

böyle sesleniyor

Tallulah Vander Zee

Terör Koçunun Kızı

Hemi'de Staj Yaptı

Şu anda lise son sınıfta. Lakapları:

Tally/Talls (kız takımı, ekip, arkadaşlar)

Shilpa Palaniappa

Hemi'nin en iyi arkadaşı

Ashish Palaniappa ile evli Terör
avukatı
Takma adı: Shilps

Mildred Reformer
Flip'in komşusu, Flip'in platonik arkadaşı
Takma adı: Dred

EĞER BENİ İSTERSEN

En iyi arkadaşımın kızından daha yasak kimse yoktur.

Peggy Aurora Hammerstein. Toronto Terror'un gayri resmi takım prensesi. Hokey sezonunun bu kadar ilerlemiş olduğu bir dönemde takım dinamiklerimizi bozacak hiçbir şey yapmazdım ama onu ön ofiste çalışırken görmek benim için bir şeyleri değiştirdi.

Onu şimdi olduğu gibi görüyorum: kilometrelerce hırsı olan güçlü bir kadın.
Onu kendime doğru tuttuğumda, tam oturuyor.

Küçük flörtleri ve alayları damarıma basıyor, eğer durmazsa kontrolüm kırılabilir.

Ama o çizgiyi asla geçemem.

Ona benim diyebilmenin ne demek olduğunu asla bilemem.

Hiç kimseyi Aurora'dan daha fazla istemedim ve bunu kimse bilemez.

Copyright © 2024 Helena Hunting
Tüm hakları saklıdır
Yayınlayan: Helena Hunting
Kapak Tasarımı: [Hang Le](#)
Kapak Görseli [@rosiesfables](#) Becca Mysoor
Fairy [Plotmother](#) tarafından Geliştirme Düzenlemesi
[Jessica Royer Ocken](#) tarafından
düzenlendi ve
[Erica Russikoff](#), [Erica Edits](#) Prova
[Julia Griffis](#)
Ve [Drafthouse Editörlük Hizmetleri](#)'nden Amanda

Eğer Beni İstiyorsan bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın çarpık hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen durumlar haricinde, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

TEŞEKKÜRLER

Eşim ve çocuğum, size tapıyorum. Bana her gün ilham veriyorsunuz ve sevginiz için çok minnettarım.

Deb, sana tapıyorum. Her zaman arkamı kolladığın için teşekkür ederim.

Becca, seni bir arkadaş, belalı bir peri annesi, güçlü ve harika bir iş kadını olarak tanımak benim için büyük bir onur. Benimle bu yolculuğa çıktığın için teşekkür ederim. Seni tam da ihtiyacım olduğu anda yörüngeme sokan o sabah 3 sohbeti için sonsuza dek minnettarım.

Kimberly, benimle bu yolculuğa çıktığın için teşekkür ederim. İnanılmaz bir on yıl oldu ve bundan sonrası için heyecanlıyım.

Sarah, gerçekten bunu sensiz yapamazdım. Çok büyük bir destek ve dostluk kaynağı oldun ve yanımda olduğun için çok minnettarım.

Hustlers, sizler benim amigo kızlarım ve kitap ailemsiniz ve her biriniz için çok minnettarım.

SS ekibim, kartal gözleriniz harika ve girdileriniz ve desteğiniz için minnettarım.

Tijan, sen harika bir insansın ve seni tanıdığım için çok şanslıyım.

Shaye ve Lindsey, harikasınız ve size ve Good Girls'e çok minnettarım.

Catherine, Jessica F ve Tricia, nezaketiniz ve harika enerjiniz çok büyük bir ilham kaynağı, dostluğunuz için teşekkür ederim.

Jessica, Erica, Amanda, Julia, bu projede benimle birlikte çalıştığınız için çok teşekkür ederim, bunun bir canavar olduğunu biliyorum ve sizinle birlikte çalışabildiğim ve onu ısıldatmama yardımcı olduğunuz için çok onur duyuyorum.

Sarah, Gel, Kate ve Rae, grafik guruları olduğunuz için teşekkürler. İnanılmaz yeteneğiniz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

Kunduzlar, bana inebileceğim güvenli bir yer sağladığınız ve her zaman bir sonraki adım için heyecan duyduğunuz için teşekkür ederim.

Kat, Marnie, Krystin; böyle inanılmaz kadınlar olduğunuz için teşekkür ederim. Arkadaşlığınız için çok minnettarım.

Okurlar, bloggerlar, bookstagrammerlar ve booktokerlar, romantizm ve sonsuza dek mutlu son sevginizi paylaştığınız için teşekkür ederiz.

*Muhteşem okuyucularıma, her seferinde kalbimi kırmama rağmen bana
güvendiğiniz için teşekkür ederim.*

BÖLÜM 1

ÇEKİÇ

O Yapabileceğim tüm aptalca şeyler arasında bu altın madalya kazandı. Çok, çok aptalca. Sanki beni böyle bir şey yapmaya iten şey neydi? akıl almaz derecede aptalca?

Takım deplasman serisindeyken Hollis'in kedilerine arkadaşlık etmem gerekiyor, denenmiş ve gerçek ergen fantezilerime yenik düşmem değil.

Kendi yaşımda biriyle çıkmalıyım, üniversite sınıfımdan hoş bir çocukla. Ama babamın profesyonel bir hokey oyuncusu olması aşk hayatıma pek yardımcı olmadı. Daha da kötüsü, onun takım arkadaşına olan aşkım, görmezden gelmeye çalıştığım küçük, zararsız bir şey olarak başladı. Denedim ve başarısız oldum.

Daha iyisini biliyordum, daha iyisini *biliyordum*, ama zayıftım ve sarılmıştım ve vibratörüm tam orada çantamdaydı. Yepyeni, büyülü ve test edilmeyi bekliyordu.

Ne yapmam gerekiyordu?

Hollis Hendrix'in yatağında test etmek *değil*.

Ama artık çok geç, hata yapıldı.

Ben, Peggy Aurora Hammerstein, babamın en iyi arkadaşının yatağında mastürbasyon yaptım.

BÖLÜM 2

ÇEKİÇ

"**T**onunki benim gerçek kabusum." Asansör gelene kadar başparmağımı düğmeye vuruyorum. Sanki ruhum lanet bedenimi terk etmiş gibi hissediyorum. Kendimi içeri atıyorum ve nefesimi sakinleştirmek için mücadele ediyorum.

numaralar çatı katına tırmanıyor. Midem bulanıyor, ağzım kuruyor, avuçlarım terliyor. "Kanıtlardan kurtulmak için zamanın var. Her şey yoluna girecek."

Takım asla bir deplasman serisinden bu kadar erken dönmez. Bugün hariç. Ders toplantımdan sonra saatlerim olur diye düşünmüştüm. Çarşafların hala yıkanması gerekiyor. *Kanıtlardan kurtulmam lazım.* Ve lanet vibratörümü geride bıraktım. *Nasıl geride bırakmış olabilirim ki?* Hollis'in kedilerine baktığım onca ay boyunca, karasevda çizgisinin hep sağ tarafında kaldım. Şu ana kadar. Ve kendimi içine soktuğum şu pisliğe bak.

Asansör kırk dört kat yükselirken küçük çelik kutuyu adımlıyorum. Sonsuza kadar sürüyor. Sonunda kapılar kayarak açılıyor ve kendimi koridora atıyorum.

Bir daha asla böyle aptalca bir şey yapmayacağım. Fob'u kapının önünden geçirdiğimde Hollis'in kapısındaki sensör yeşile dönüyor. Hemen Postie ve Malone tarafından karşılandım. Alarm kodunu girerken onları görmezden geliyorum.

Bu işi hallettikten sonra, turuncu tekir kurtarma kedilerine hızlıca bir baş tırmığı veriyorum. "Birkaç şeyi halletmem gerekiyor, sonra size bir ödül vereceğim. Babanız yakında evde olacak."

Çatı katında bir yerden zemin gıcırıyor. Kedilerin kulakları dikiliyor. Bir an donup kalıyorum, sonra Hollis köşeyi dönerken kanepenin arkasından bakıyorum.

Bu kötünden de kötü. Bu acil durum seviyesinde kutsal bok. Zaten evdeyse kanıtları silemem. Gözbebeklerim neredeyse kafamdan fırlayıp yere yuvarlanacak. Çünkü duştan yeni çıkmış, havluyu yüzüne sürüyor. Başka bir havlu da beline sarılmış. Yırtık pırtık ve her zaman kullandığı kocaman banyo çarşaflarından daha küçük. Çünkü temiz olanlar çamaşır odasında. Kirli çarşaflar da öyle.

Gözlerimi kapatmalı, arkamı dönmeli ya da varlığımı duyurmalıyım. Ama panik atak geçirmekle çok meşgulüm. Zar zor nefes alabiliyorum. Tek duyabildiğim kalp atışlarımın hızlı ritmi. Ayrıca, utançtan ölebileceğim ihtimali de gerçek. Görünüşe göre, yine de çoğunlukla soyunmuş bir Hollis Hendrix'in görsel zevkini takdir edebilirim.

Koca hokey vücudu görülmeye değer. Havluyu koyu renkli ıslak saçlarının üzerinde gezdirirken pazuları ortaya çıkıyor ve yarım kollu dövmesini vurguluyor. Hayran olmamak mümkün olmayan havalı bir sanat eseri. Pazılarının üzerinde bir hokey oyuncusu donmuş bir gölün üzerinde paten kayıyor ve güneş onun üzerinde parlıyor. Arka planda, dev çam ağaçları suyun kenarını çevreliyor. Omzuna doğru yükseldiklerinde, kış manzarası sonbahara dönüşüyor. Yaprak dökmeyen ağaçlar, sarı, turuncu ve kırmızı yapraklarıyla övünen akçaağaçlara dönüşür. Tek tek canlı yapraklar omzunda ve göğsünde uçuşuyor. Kaslar esniyor ve dalgalanıyor, su damlacıkları salyaları akan göğüs kaslarının üzerinden akıp gidiyor.

Şu an başım çok büyük belada. Çok büyük bir bela. Odanın karşısındaki yerinden, kanepıyla gizleniyorum. Ama gürültücü bir pislik olan Postie, iğrenç bir şekilde miyavlayarak beni ele veriyor.

Ayağa fırladım.

Hollis irkilir ve elindeki havluyu göğsüne doğru tutar. "Ne oluyor lan?"

"Çok özür dilerim!" Bağırıyorum.

Postie miyavlıyor ve bir olimpiyatçı gibi kanepenin üzerinden atlıyor. Malone'un kuyruğu kabarıyor ve koca poposunu hızla odanın öbür ucuna götürüp Hollis'in yatak odasında kayboluyor. Yatağın köşesi durduğum yerden görülebiliyor. Onu takip etmeyi düşünüyorum ama bir kedi kadar hızlı değilim ve sorular olacaktır.

"Burada ne yapıyorsun?" Hollis havlusunu düzelterip beline sabitlerken homurdanıyor. Ben hâlâ utanmadan onun görkemli göğsüne, karın kaslarına, şişkin pazılarına ve havlunun gizlediği diğer heyecan verici çıkıntıya bakıyorum.

Bakışlarımı kaçırmaya çalışıyorum ama gözlerim sürekli ona doğru kayıyor. "Ben, uh-uh ben... Zamanım olduğunu düşünmüştüm..." Dürüst olamam. "Erken döneceğini bilmiyordum. Çarşaflarını yıkamam lazım. Kediler her taraflarını kirletmiş. Bu sabah yapacaktım. Şimdi yapabilirim." Çamaşır odasına gidebilirim, kanıtları yıkayabilirim.

Hollis bir elini kaldırıyor ve bakışlarım tekrar belindeki şişkinliğe yöneliyor. "Ben halledebilirim."

Dudaklarımı yalıyorum, umutsuzca yatak odasına koşmak için kendimi ona atmayı içermeyen bir neden arıyorum, ki bunu yapmayı gerçekten çok isterdim, ama bariz nedenlerden dolayı yapmadım. Elim boş dönüyorum. "Doğru. Evet." Başımı sallıyorum ve gözlerim onun çıplak göğsüne gelmeden önce dairenin içinde geziniyor.

Şu an çok sıcakladım. Ve terliyim. Aklımdan çok fazla uygunsuz düşünce geçiyor. Hollis'in aramızdaki mesafeyi kapatması, beni kollarına alması ve yatak odasına götürmeden önce beni ölesiye öpmesi, beni çırılçıplak soyması ve bana tam olarak ne yapacağını söylemesi gibi itiraf etmek istediğimden daha fazla kez hayal ettiğim senaryolar.

"Gitmeliyim." Baş parmağımı omzumun üzerinden geçirip kapıya doğru bir adım atıyorum. "Ben gidiyorum." Arkamdan el yordamıyla kapı tokmağını ararken hâlâ ona bakıyorum. Parmaklarım kapı koluna dolanıyor. "Çok özür dilerim. Çok, çok özür dilerim. Kapıyı çalmalıydım." Koridora kaçıyorum.

Kapı kapandığında Hollis'in şaşkın ifadesi ve taş gibi vücudu kayboluyor. Aceleyle asansöre doğru ilerliyorum ve açılana kadar başparmağımı düğmeye basıyorum. "Bok, bok, üç kat bok." Neredeyse kendimi içeri atıp on ikinci katın düğmesine basıyorum, ayağımı öfkeyle yere vururken enseme sıkıyorum. "Belki fark etmez. Belki çamaşırlarını yıkamaz ve ben de yarın sabah gizlice içeri girip bir yük atar ve..." Bu cümleyi bitiremiyorum bile.

Belki Postie ya da Malone vibratörümü komodinden düşürdü ve yatağın altına yuvarlandı. Bu ikisi sürekli tezgahdan bir şeyler düşürüyor. Bu onların yaramazlıklarının hoş karşılanacağı tek durum. Asansör benim katımda duruyor ve ben iniyorum, daireme dönerken midem endişeyle çalkalanıyor.

Kendimi içeri bıraktım ve kapıya yaslandım, bayılacakmışım, kusacakmışım ya da her ikisini de yapacakmışım gibi hissediyordum.

Oda arkadaşım Rix mutfakta. Uzun siyah saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış, bir çift tayt ve büyük boy kapüşonlu bir tişört giyiyor. Toronto Terror'un pivotu Flip Madden'ın kız kardeşi ve onun en iyi arkadaşı Tristan Stiles'la çıkıyor, o da takımda oynuyor. "Her şeyi hallettin mi?"

"Hollis zaten evde. Hiçbir şeyle başa çıkamadım. Ve duştan yeni çıkmıştı. Onu çoğunlukla çıplak gördüm," diyorum.

"Nasıl bir deneyimdi?" diye sormadan önce kaşları havaya kalkıyor ve ağzı iki kez açılıp kapanıyor.

"O... o... onun önemli bir şişkinliği var. Gerçekten belirgin. Ve ona baktım. Muhtemelen olması gerekenden daha uzun süre." Elimi yüzümde gezdirdim. "Bu çok kötü. Çok, çok kötü."

"Olur böyle şeyler. Eminim her şey yoluna girecektir," diye beni temin ediyor. "Babanla birlikte fizyoterapiden çıktıktan sonra onu mayoyla gördün. Çok farklı değil, değil mi?"

"Evet. Evet. Pek farklı değil."

"En azından gözlerin penisle dolmadı." "Evet."

Sik yok."

Başını eğiyor. "Başka bir şey mi oldu?"

Gerçeği ağzımda tutmak için dudaklarımı ısırıyorum ama yine de ağzımdan kaçırıyorum. "Havlularını ve çarşaflarını yıkamayı unuttum."

Kaşları kalkıyor. "Bu neden bu kadar önemli?"

Alt dudağımı çiğniyorum. O benim oda arkadaşım ve dostum. Bu konuda dürüst olabilirim. Ona neler olduğunu anlatabilirim ve belki o da bunu nasıl düzeltebileceğimi bulmama yardım edebilir.

"Kedilerden biri yatağına kaka mı yaptı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Daha kötüsü."

Ağzının sağ tarafı yavaşça sırttı. "O yokken onun yatağında kestirdin mi?"

Ellerimin arkasına saklanıyorum. "Bundan çok daha kötü, Rix. Çok, çok daha kötü."

Gülümsemesi düştü. "Babanın yanlışlıkla beni ve Tristan'ı basmasından daha mı kötü? Roman o olaydan sonra bir hafta boyunca soyunma odasında ona ölü gözlerle baktı."

Ellerimi indiriyorum. "Aslında, oldukça yakın olabilir."

"Oh, kahretsin." Tezgahın kenarını kavradı. "Ne yaptın sen?"

"Daha önce oradayken yeni vibratörümü denedim. Ve onu komodininin üzerinde bıraktım," diye fısıldadım. "Ve geri alamadım, ve onu bulacak." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Utançtan öleceğim. Bir daha asla gözlerinin içine bakamayacağım."

"Ah, kızım."

Telefonum cebimde vızıldıyor, ödüm bokuma karışıyor. "Aman Tanrım. Ya bulduysa? Ya bu oysa ve neden onun lanet yatağında mastürbasyon yaptığımı bilmek istiyorsa?" Utançtan bayılabilirim.

Rix parmaklarını şıklatır. "Ona aşık olduğunu biliyordum!" "Ne? Bunu nasıl bildin?"

Bir elini etrafa sallıyor. "Bu bir histi."

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, bu yüzden şimdilik boşverdim. "Ne yapacağım ben?" Arka cebimden telefonu çıkardım. "Oh, Tanrı'ya şükür. Sadece babam arıyor." Titreyen ellerimle mesajı açıyorum.

DADO

Hollis ve benimle on beşte Pancake House!

Tabii ki bugün bize katılacak. "Hollis Pancake House'a geliyor," dedim ona. "Belki henüz görmemiştir ve ben oradayken benim için alabilirsin." Aksi takdirde, işler daha da garipleşmek üzere.

BÖLÜM 3

HOLLIS

I Hâlâ koridorda durmuş, Peggy'nin kaybolduğu kapıya bakıyorum. Postie bacaklarımın arasına dolanıyor. "Lokanta garip."

Postie miyavlıyor ve tabağına doğru koşuyor. Poposunu yere bırakıyor ve patisiyle kabına vuruyor. Malone saklandığı yerden çıkıp kardeşine katılıyor. Yatak odama geçmeden önce çocuklarıma birkaç ödül maması veriyorum.

Peggy'yi eve erken döneceğim konusunda uyarmalıydım. Şükürler olsun ki çıplak çıkmamıştım. Zaten yeterince şok olmuş görünüyordu. Muhtemelen her şeyden utanacaktır. Milyonlarca kez özür dileyerek ve gelmenin güvenli olduğundan emin olmak için defalarca mesaj atarak kendini aşırı telafi etmek zorunda hissedecek. Onu uyarmak bana düşerken kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Onun rutinini biliyorum. Sabah ilk iş kedileri kontrol etmek için uğruyor ve dersten döndüğünde tekrar uğruyor. Yatağımdan telefonumu alıp bir özür mesajı göndermeye niyetlendim.

Malone komodinin üzerine atlıyor ve bir şey yere çarpıyor. Miyavlıyor ve ayaklarında yaylar varmış gibi zıplıyor, odadan dışarı koşarken kuyruğu havaya kalkıyor.

"Seni bu kadar korkutan ne?" Nesneyi almak için eğilirken kaşlarımı çatıyorum. "Ne oluyor?"

Elimde tuttuğum şeyi algılamam birkaç saniye sürüyor. Ve sonunda tıkladığında, beynim neredeyse sıvılaşıyor. Elimde bir süper kahraman vibratörü tutuyorum. Daha doğrusu *Peggy'nin* süper kahraman vibratörünü tutuyorum. Başkasına ait olamaz çünkü babası dışında çatı katıma erişimi olan tek kişi o. Ve küçük kız kardeşim ve yeğenim dışında uzun zamandır burada olan tek kadın o.

Bir sürü soru ortaya çıkıyor. Bir *sürü soru*.

Mesela onun vibratörünün benim yatak odamda ne işi var? Komodinimin üstünde.

Yastıkların yanında kedi şeklinde iki çukurun olduğu yatağıma bakarken ağzım kuruyor. Sonra odanın öbür ucunda kurduğum ama ben yokken izlemediğim iki kedi kamerasından birine bakıyorum. Orada olduklarından bahsetmeyi bile unutmuşum.

Siktir. Siktir. *Siktir*.

Benim yatağımda mı boşaldı? *Neden benim yatağımda Yatak mı?*

Yoksa beni baştan çıkarmak için bilerek mi buraya bıraktı? Hayır. Herkese sahip olabilir. Peggy'nin benden bir şey istemesine imkan yok. Ve son birkaç aydır kafamda neler döndüğünü bilemez.

Son birkaç yıldır Peggy hokey dünyasının dışındaydı, üniversiteye gidiyor, kampüs dışında bir dairede yaşıyor, hafta sonları babasını ziyarete geldiğinde ortalıkta oluyordu. Onu sadece ara sıra görüyordum. Kedilerime bakmaya başladı ve geçen sezon sakatlığım sırasında bana eşlik etti, ancak bunlar bile çok belirli sınırlar içinde kaldı. Arkadaş olduk. Her şey yolundaydı.

En azından Eylül ayında takımın halkla ilişkiler müdürü Hemi'nin yanında stajyer olarak çalışmaya başlayana kadar. Ve sonra her şey değişti, her ne kadar izin vermemeye çalışsam da.

Köşeyi döndüğümde onu koridorda kalça sallarken ve havayı yumruklarken gördüğüm anı asla unutmayacağım. İlk başta kimin kıvrımlarına hayran olduğumu fark etmemiştim. Ta ki arkasını dönüp geniş gülümsemesini bana doğrultana kadar. Çok lanet bir andı. En iyi arkadaşımın kızını süzüyordum. O zamandan beri, bu olayı bölümlere ayırmak için elimden geleni yaptım. Kendimi onu görmem gerektiği gibi görmeye zorladım. Ama şimdi buradayım, yüzleşmem gereken yepyeni bir savaşla.

Çünkü bu... tam olarak ihtiyacım *olmayan* şey.

İstilacı, uygunsuz düşüncelerin kök salmasına izin vermemeye çalışıyorum. Gerçekten yapıyorum. Ama hayal gücüm tam bir pislik. İlk kez değil, Peggy'nin yatağımda yatarken dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir görüntü oluşuyor. Ama bu sefer elinde süper kahraman vibratörü var. Onu kovmak için başımı sallıyorum.

Bunun görüntüleri bulutumda kayıtlı mı? Kendimden nefret etmem ani ve haklı. Vibratörü sanki yanıyormuş gibi bırakıyorum. Yatağıma düşüyor ve orada yatıyor. Çok zararsız görünüyor. Ama öyle değil. Vibratör

şarj edilebilir silikon cihaz, savunulamaz umudun korkunç bir işareti olarak benimle alay ediyor.

O seni istiyor. Bu düşünceyi geri itiyorum. Bu imkânsız. "O Roman'ın kızı, seni sik kafalı," diye azarlıyorum.

Alt dudağımı ovuyorum. Onunla ilgili bu tür fantezilere bir daha kapılmayı göze alamam -süper kahraman vibratörünü kendi lanet olası vücut parçamla değiştirdiğim türden. Kontrolüm dışında ve rüyalarımda gerçekleşmesi yeterince kötü. Yumruklarımı sıkıp bu hain düşünceleri bir kenara itiyorum. Yanılmak istiyorum. Bunun kötü bir şaka olmasını istiyorum. Ama çarşaf lar değişmiş. Ben ayrıldığımda koyu mavi olanlar vardı, bunlar daha açık mavi. Deterjanım gibi kokuyorlar.

Çamaşır odasına gidiyorum. Bir sepet dolusu havlu ve çarşaf makinenin önünde yerde duruyor. En üstteki havluyu elime aldığında boğazım düğümleniyor. Nemli. Burada mı duş aldı? *Onu duşta çıplak hayal etme.*

Havlunun altında lacivert çarşaf larım var. Anlamadığım nedenlerden dolayı onları çıkarıyorum. Belki de yanıldığımı kanıtlamak için? Hayal ettiğim bu senaryonun tamamen kafamda olduğunu mu? Üst çarşaf kedi tüyüyle kaplı. Postie ve Malone yorganın altına girip orada bir çift ucube gibi kestirmeyi seviyorlar.

Ama sonra yumruğum nemli çarşaf ın etrafına dolanıyor. Belime sardığım havlunun önünü saran çok uygunsuz yarıya kaşlarımı çatıyorum. Elim iznim olmadan kalkıyor ve muhtemelen hayatımın geri kalanında pişman olacağım bir şey yapıyorum. Çarşaf ı kokluyorum.

Ve dizlerim neredeyse bükülüyor.

Peggy'nin bal, muz ve hindistancevizi karışımından oluşan kendine özgü şampuanından bir ipucu yakalıyorum. Ama daha belirgin olan ikinci bir koku, zaten doğru olduğunu bildiğim şeyin altını çiziyor: yatağımı kendini tatmin etmek için kullanıyordu.

"Pislik yapma." Bir önceki çamaşır ı öfkeyle çıkardım ve çarşaf ları çamaşır makinesine tıktırdım.

Bu durumla başa çıkmam gerekiyor. Çarşaf ları yıkamaya hazırlıyorum, kurutucuyu çalıştırıyorum ve giyinmek için yatak odama dönüyorum. Ama ereksiyonum aşırı ve son derece rahatsız edici. Uygunsuzluğundan bahsetmiyorum bile. Roman'ın kızı söz konusu olduğunda aklımı başımda tutmam gerekiyor. Onu gizlice istemek bir şey, ama aslında arkadaştan daha fazlası olabileceğimiz ihtimalini düşünmek gülünç. Herhangi bir adam onu sevdiği için şanslı olurdu ve bu ben olamam.

Ereksiyonumu görmezden gelerek kot pantolon, gömlek ve kapüşonlu bir tişört giyiyorum, sonra dizüstü bilgisayarımı açıp kedi kameralarının görüntülerini açıyorum. Bir tanesi kedilerin sık sık uyuduğu oturma odasındaki kanepeye yönelik. İkincisi ise şifonyerimin üzerinde, yatağıma odaklanmış durumda. Sadece hareket algılandığında kayıt yapıyor. Oğullarımın zoomie yaptığı görüntüler beni şaşırtmadı. Peggy'nin geçen yıl Noel'de ona aldığım dev muzlu ördek çantasını omzuna asarak yatak odama girmesini kaydettiğinde de şaşırmıyorum. Yayını hemen durduruyorum, ikisini de çöp kutusuna atıyorum ve parmağımı sonsuza kadar sil düğmesinin üzerine getiriyorum. Tereddüt ettiğim için bile kendimden iğreniyorum. Sil tuşuna basıp bilgisayarımı kapattım.

Peggy ile yemekten önce konuşabilirsem, bu daha az garip olur. Umarım. Roman ve Peggy'ye katılmaktan bile vazgeçebilirim. Bir işim çıktığını söylerim. Peşlerine takılmak yerine birlikte vakit geçirmelerine izin veririm. Bunun kasıtlı olduğunu kendime itiraf etmek istemiyorum. Kızın onun gururu ve neşesi olduğunu ve hissettiklerimi kendime saklamam gerektiğini sürekli hatırlatan bir şey.

İfadelerime dikkat ederek tek bir mesaj gönderiyorum. Bu onun mesajı. O biliyor. Ben de biliyorum.

HOLLIS

Sanırım evimde bir şey unuttun.

Kambur noktalar beliriyor, sonra kayboluyor, sonra tekrar beliriyor. Bu, tamamen durmadan önce yarım düzine kez olur.

Rahatsız edici bir konuşma olacak, özellikle de ona kedi kameralarından bahsettiğimde, ama her türlü kanıtın ortadan kaybolduğu ve bunun olduğunu sadece ikimizin bileceği konusunda onu rahatlatabilirim. Boş odadaki dolaptan bir hediye çantası ve görünüşe göre hayranı olduğu temiz banyo çarşaflarından birini alıp çantaya sığacak kadar dar olacak şekilde katlıyorum. Vibratörü havlunun içinde yuvarlayıp yenmez bir Maki rulosuna dönüştürdükten sonra hediye poşetine dolduruyorum ve havluyu örtmek için kağıt mendil ekliyorum.

Çok net sınırlar koyacağım ve sonra bu olanları unutacağım. Ya da en azından unutmaya çalışacağım. Ama ben koridora çıktığımda Roman asansörün yanında duruyordu. Hay sikeyim.

"Oh hey, senin zaten Pancake House'da olduğunu sanıyordum," diyorum.

"Daha önce gömleğime kahve dökmüştüm, o yüzden önce üstümü değiştirmeye geldim." Bakışları elimdeki hediye çantasına kaydı. "O da ne?"

"Uh... Peggy için." İki kere lanet olsun. *Neden yalan söylemedim ki?* "Postie ve Malone'a baktığın için bir hediye." Başparmağımı omzumun

üzerinden geçirip

Kapım. "Daha sonra onun evine bırakırım."

"Hayır. Bunu yapma. Yanında getir. Bizimle orada buluşacak." Asansörün kapıları kayarak açıldı ve sensörü kapatarak ona katılmamı bekledi.

Yanıma almazsam daha fazla soru sorulacak, bu yüzden isteksizce takip ediyorum. "Koç'la görüşmen nasıl geçti?" Lobi için düğmeye bastığında sordum.

"Güzel. Gelecek yıl yedek kaleciler için seçenekleri değerlendiriyorlar, kaçınılmaz olana hazırlanıyorlar, biliyor musun?"

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Sevmezdim ama kaleciler çok fazla eğitim alıyor.

"İyi bir dönem geçirdim ve buzdan çıktıktan sonra keşfedebileceğim başka seçenekler de var" diye yanıtlıyor.

Sadece başımı sallıyorum.

Roman, "Biraz vaktin olduğunu biliyorum ama spor yayıncılığı senin gibi yakışıklı bir adam için iyi bir seçenek olabilir," diyor.

"Kişiliğimin buna uygun olacağından emin değilim," diye homurdandım.

Roman emeklilik konusunda benden çok daha farklı bir kafa yapısında. Ligin en yaşlı oyuncusu ve sağlam bir kariyeri var ve kontratının bitmesine bir yıl kala ciddi bir sakatlık yaşamadı.

Ancak ben geçen yıl dizimden sakatlandıktan sonra bu sezon buza geri dönebilmek için kendimi paraladım. Kırkına merdiven dayayan Roman'ın aksine ben sadece otuz üç yaşındayım ve harika bir geri dönüş sezonu geçiriyorum. Eğer istatistiklerimi olduğu yerde tutabilirsem Toronto kontratımı birkaç yıl daha uzatabilir.

Lobiye ulaşıyoruz ve soğuk kış öğleden sonrasına adım atıyoruz. Ocak ayının ortasındayız ve kar kaldırımın tozunu alıyor. Nefesimiz, hayaletler gibi kaybolan sisli patlamalar halinde pufluyor. Caddenin karşısına geçip lokantaya gidiyoruz. İçeri girdiğimizde taze domuz pastırması ve tereyağlı kreplerin tanıdık, rahatlatıcı kokusu ağzımı sulandırıyor.

Masaları tararken Peggy'yi görüyorum, dört kişilik bir masada oturuyor. Alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış bir halde telefonuna hararetle bir şeyler yazıyordu. Stresli görünüyordu. Ve bunun sebebinin elimdeki çantanın içindekiler olduğundan eminim. Anlayabiliyorum. Aklıma gelen görüntüleri bastırıyorum. Onu istemekten daha iyisini biliyorum.

Keşke çantayı evde bıraksaydım ama aptallığımı geri alamam. Roman içinde ne olduğunu ve nerede kullanıldığını bilse muhtemelen kafamı koparırdı. Haklı olarak da, Peggy'den on yıldan fazla kıdemliyim ve o benim en iyi arkadaşımın kızı.

Roman, Peggy'nin karşısındaki koltuğa oturuyor ve ben de onun yanındaki yere geçiyorum.

Peggy'nin gözleri ben ve Roman arasında gidip geliyor. Yanakları kızarıyor ve kabız bir sırıtış oluşuyor, sanki arkadaşça davranmaya çalışıyor ama az önce biri yeşil sisli bir osuruk atmış gibi. "Hey. Selam. Eve dönüş yolculuğun nasıldı?"

"Güzel. Fırtınanın önüne geçtik. Görünüşe göre bizi burada ıskalayacak." Roman ceketini silkiyor.

"Sıkışmadığına sevindim. Ben olsam endişelenirdim." Bakışları bir anlığına bana doğru kaydı. Yanakları yeniden renklendi ve kapüşonunun boynunu çekti. Üzerinde üniversitesinin adı yazıyor.

"Ben de," diyor Roman.

Birkaç hafta önce burada çalışmaya başlayan Rainbow bizi selamlamak için duruyor. Saçları ismiyle uyumlu. Elini göğsüne bastırıyor. "Ne kadar tatlı değil mi! Babalarınızın sizi dışarı çıkarmasına bayılıyorum," diyor Peggy'ye.

"Biz sadece arkadaşız," diye mırıldandım.

"Tabii ki." Göz kırıyor. "Size içecek ne getireyim? Kahve? Çay?"

İçecek ve yiyecek sipariş ediyoruz ve Rainbow kaçıyor.

"Derslerin ilk haftası nasıldı?" Roman soruyor.

"Oh, çok iyiydi." Peggy'nin sesi tizleşiyor ve ellerini sıkmaya devam ediyor. "Derslerimi seviyorum."

"Emin misin? Çok stresli değiller mi? Geçen dönem stajda Hemi ile çalışmayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Tam zamanlı olarak sınıfa geri dönmenin bir değişim olduğuna eminim."

Peggy ellerini masanın altına saklar. "Evet, öyle. Ama sınıfımda birkaç arkadaşım var. Ayrıca, Etkinlik Yönetimi projemin gala sorumlusu benim. Hemi bu işi benim üstlenmeme izin verdi. Sadece bir dönem daha ve sonra bitiyor."

"Küçük kızımın birkaç ay içinde üniversite mezunu olacağına inanamıyorum." Roman gururla gülümsüyor.

"Ben de birkaç ay sonra yirmi bir yaşında olacağım baba." Gözleri bana kayıyor ve tırnağını ısırtıyor, sonra tekrar telefonunu kontrol ediyor. Bok gibi gergin.

Dirseğime doğru öksürüyorum.

Roman ellerini kaldırır. "Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Artık büyüdün, okulu bitirmek üzeresin, kendi başına yaşıyorsun.

Oda arkadaşı. Büyük adımlar. Rix nasıl? Tristan havaalanından yeterince hızlı çıkamadı."

Rainbow kahvelerimizi bırakıyor ve yemeğimizin birazdan çıkacağını söylüyor.

Peggy'nin oda arkadaşı ve takım arkadaşımız Tristan Stiles birkaç aydır çıkıyorlar. Pancake House'un üst katındaki apartman dairesinde yaşıyor. "Uh... o iyi." Telefonunu tekrar kontrol ediyor. "Ve evet, Tristan deplasman maçlarından sonra hiç rahatlamıyor. Umarım Rix sabrı tükenmeden onun evine ulaşır." Yüzünü buruşturuyor. "Sadece..." Bir mesaj gönderdi.

Roman'ın ifadesi değişiyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Onları mutfakta yine birbirlerine girerken yakalamadın, değil mi?" Kollarını kavuşturuyor. "Onun kendine ait bir evi var. Seni böyle garip bir duruma sokmak hiç adil değil. Bu yüzden mi bu kadar huzursuzsun?"

Telefonunu yere bırakıyor, gözleri aramızda geziniyor. "Oh, uh...evet. Bu... Birbirlerinden gerçekten hoşlanıyorlar. Ciddi anlamda birbirlerinden hoşlanıyorlar. Onu bir süredir görmediğinde kendini unutuyor."

Peggy az önce Tristan'ı otobüsün altına attı. *Buz gibi, Prenses.*

"Diğer insanların önünde kendini nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi gerekiyor." Roman bana döndü. "Neden Peggy'ye hediyesini vermiyorsun? Eminim bu onu daha iyi hissettirecektir."

Hay sikeyim. Onu yanımda getirdiğimi unuttur diye ummuştum.

"Baba, cidden, bana öyle demesen olmaz mı? İçimdeki seksen beş yaşlıyı yönlendirmiyorum. Bana Hammer ya da Aurora de."

Aurora'nın onun göbek adı olduğuna eminim... "Peggy güzel bir isim," diye itiraz ediyor Roman.

"İnsanlar mavi saçlı olmamı beklediklerinde ya da bunu korkunç lakaplar bulmak için kullandıklarında değil. Yedinci sınıfta bacağımı kırdığımda bana Peg Leg Peggy demeleri ya da dokuzuncu sınıftaki bir pisliğin bütün bir dönem boyunca bana Peg-Me Peggy demesi gibi." Gözlerini deviriyor.

Roman bir elini kaldırır ve öksürür. "Anlaşıldı. *Aurora*'ya hediyesini ver, Hollis." Koluma dirsek attı.

Terleme sırası bende. Çantayı masanın üzerine koydum. "Daha sonra açabilirsin."

Sanki beyaz kâğıt mendille doldurulmuş ısıtılı mavi bir hediye çantası değil de bir bombaymış gibi bakıyor. "Bu ne için?"

"Kedilerime baktığın için bir teşekkür. Ve havlularımın kurutucuya gittiğinden emin olduğun için" diyorum.

Bakışlarını kaldırıyor ve yanakları daha da pembeleşiyor.

Geri adım atmaya çalışıyorum ama "Önemli bir şey değil" diye homurdanıyorum.

"Devam et, Pegs. Aç şunu," diye ısrar ediyor Roman.

Peggy dudaklarını ısırır ve babasını bir daha düzeltmez.

Birden kusacakmışım gibi hissettim. O çantanın içindekileri Roman'a açıklamanın hiçbir yolu yok. En azından iyi bir tane yok. Bu da sonuçlara atlamak için çok fazla alan bırakıyor. Ve yirmi dakika öncesine kadar, yatağımın her ne olduysa onun görüntüleri vardı. Neyse ki silinmiş. Zihinsel olarak en kötüsüne hazırlanıyorum, yani Roman'ın kızına süper kahraman vibratörü verdiğim için beni halka açık bir restoranda öldürmesine.

Peggy çantayı yanındaki koltuğa bıraktı. "Bana bir şey almana gerek yoktu. Bana zaten yeterince para veriyorsun ve ben Postie ve Malone ile vakit geçirmeyi seviyorum."

Omurgamdan aşağı bir ter damlası süzülüyor. Sözleşmem bittikten sonra ne olacağına dair endişelerim, en iyi arkadaşım beni bir vibratörle öldüresiye dövdüğünde önemsiz görünüyor. Ya da yumruklarıyla.

Peggy havluyu çantadan çıkarır. Lacivert ve gri çizgili. Umarım Roman'ın önünde ona içinde saklı olanı vermemi telafi eder.

Yüzünde rahatlama, şaşkınlık ve kafa karışıklığı karışımı bir ifade var. "Onu çok seviyorum." Onu göğsüne bastırıyor.

Bir an için temize çıktığımı düşünüyorum, ta ki onu önünde tutup açılana kadar.

Gözleri kucağına düşer ve genişler. "Çok ama çok teşekkür ederim Hollis," diye boğulur. "Gerçekten, bu inanılmaz. En iyisi. Çok düşüncelisin."

Havluların ne kadar güzel olduğundan ve onları hemen katlamazsa Postie ve Malone'un çamaşır sepetine atlayıp üzerlerinde uyuyacağından bahsetti.

Roman kaşlarını çatıyor. "O bir banyo havlusu mu?"

Peggy ve ben aynı anda "Bu bir banyo çarşafı," diyoruz.

"Ne fark eder ki?" Roman soruyor. "Bu neden bu kadar harika?"

"Havludan daha büyükler. Havluları saçlarım için, çarşafı da vücudum için kullanıyorum," diye açıklıyor Peggy. Sesi giderek tizleşiyor ve havluyu göğsüne bastırıyor.

Onun sadece o banyo çarşafına sarılmış görüntüsünün kafamda oluşmasına izin vermemeye çalışıyorum. Başarısız olduğumda kendimden nefret etme duygum tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkıyor. Bugüne kadar onu asla oraya gitme kutusunda tutarak iyi bir iş çıkardım. Çoğunlukla.

"Sen büyürken bizim havlumuz yok muydu? Havlu durumumuz eksik miydi? Banyo çarşafım ya da havlum var mı?" Roman kötü baba spiriline başlar.

Peggy-Aurora, "Bizim harika havlularımız vardı baba," diyerek onu rahatlatıyor. "Bunlar kocaman, yumuşak ve gerçekten çok güzeller ama şu anki havlularınızda ya da bizim çocukluğumuzda kullandıklarımızda hiçbir sorun yok."

Eğer bu doğru olsaydı, muhtemelen onun evinde duş alırdı, benimkinde değil.

Gökkuşağı yemeklerimizle birlikte geliyor ve Peggy havluyu çantaya geri sokmak için acele ediyor. Alçak bir *gümbürtüyle* gözleri fal taşı gibi açıldı.

Roman havluyla oynamadığı için üzölmekle meşgul, Rainbow ise Peggy ve ben masanın altına saklanırken ısııl ısııl. İkimiz de aynı anda süper siki tutuyoruz, parmaklarımız birbirinin üzerine biniyor. *Bunu sonra konuşuruz, diyorum.* Vibratörü çekip çıkarıyor ve sanki içindeki Gollum'u kanaliz'e ediyormuş gibi hırlıyor.

Cihazı muzlu ördek çantasına sıkıştırıyor ve sırtışı yarı manyakça bir hal alarak ayağa fırlıyor. "Kazayla çantamı tekmeledim." Masanın üzerinde gürültülü bir şekilde takırdayan gümüş çatal bıçak takımının sarılı olduğu peçeteyi kapıyor. "Çok lezzetli görünüyor."

Roman ona akçaagaç şurubunu uzatıyor, o da muzlu fındıklı kreplerinin ve sosis bağlantılarının üzerine döküyor. Çatalını bir tanesine saplıyor ve ucunu ısırarak beğenisini dile getiriyor. "Bu sosisler en iyisi."

Ona bir bakış attım.

O da bana bir tane verdi.

Roman havlularımın markasını bilmek istiyor.

Telefonu birkaç saniyede bir çalıyor, bu yüzden yemek boyunca dikkati oldukça dağınık.

Çünkü o süper kahraman vibratör ayağımdan birkaç santim uzakta ve az önce gerçekleşen el değiştirmeyi düşünmeden edemiyorum. Bunun Pandora'nın kutusu açılmış gibi hissettirdiğini ve onu nasıl kapatacağımı bilmediğimi de kabul edemiyorum.

BÖLÜM 4

ÇEKİÇ

M Babamla birlikte asansöre binip daireme çıkarken utancım henüz bitmemişti. Katıma ulaştığımızda ona sarılıyorum, krepler için teşekkür ediyorum ve sonra görüşeceğimizi söylüyorum. Yedi yüz beşinci kez iyi olup olmadığımı soruyor. Pazartesi günü teslim etmem gereken bir projem olduğu için meşgul olduğumu söylüyorum. Bu doğru değil, ama yüzde doksan beşi bitti. Duygularını incitmemek için babama genellikle yalan söylemem ama bu durumda ona gerçeği söyleyemem. Okul olduğuna inanması o n u n için daha iyi.

stres.

Asansörün kapıları kapandığında rahatlıyorum ve yemeğimiz boyunca mücadele ettiğim sinir krizinden kurtuluyorum. Hollis'in vibratörümü restorana hediye kılığında getirmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse bunun sonsuz bir gizem olarak kalması benim için sorun olmazdı ama ondan sonsuza kadar kaçmak zor olacak.

Hollis'in o havluya sararken Batdick'ime dokunduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Ama şimdi bu fikir aklıma geliyor ve zihnim çukura batıyor. Acaba hiç vibratörüyle birini sikti mi? Yatağına çıplak bir şekilde uzandığım ve onun da çok küçük bir havluyla havluyu tuttuğu ani görüntüyü gözümün önünden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Kendimi daireme bırakırken "Ah, bunun sona ermesi gerekiyor" diye mırıldandım.

Rix yirmi dakika önce mesajlara cevap vermeyi bıraktı, muhtemelen Tristan'la birlikte. Sevişiyorlardır. İç çekiyorum. Keşke bana sürekli hediyeler gönderen ve benimle çıplak olmak isteyen biri olsaydı. Tristan onun bastığı yere tapıyor. Son randevumdan bu yana aylar geçti. Profesyonel hokey oyuncusu bir babayla, üniversiteli erkekler hayatımı anlamıyor.

"Siktir." Neredeyse Tristan'ın dev spor ayakkabılarına takılıp düşüyordum çünkü onları yerin ortasında bırakmıştı.

Hollis kapıyı çalmadan önce işlemek için yeterince zamanım var. O olduğunu biliyorum çünkü hızlıca üç kez vuruyor, sonra duraklıyor ve iki kez daha vuruyor. Nemli avuçlarımı kotuma siliyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum. Hollis'in kışlık ceketinin fermuarı açılmış, kızgın Kanada kazı amblemlili siyah Toronto Terror kapüşonlusu ortaya çıkıyor. Kot pantolonu inanılmaz hokey kalçalarını sinir bozucu bir şekilde ön plana çıkarıyor.

Keşke o kadar ateşli olmasaydı. Ayrıca keşke bir aptal gibi vibratörümü komodininin üzerinde bırakmasaydım, çünkü bu ona olan hislerim hakkında istediğimden daha fazlasını söylüyor. Ama bunu geri alamam, bu yüzden ilerlemenin tek yolu bununla başa çıkmak. Bu dürüst olmayı planladığım anlamına gelmiyor; sadece bu garip konuşmayı yapacağımız anlamına geliyor. Umarım bir kez bittiğinde, hayatımın geri kalanında bunu unutabilirim. *Pek olası değil.*

Bu muhtemelen şimdiye kadar en çok utandığım an. Son altı ay içinde kazara iki kez babamın pipisini gördüğüm için bu da bir şey ifade ediyor.

"Açıkla." Hollis içeri girer ve kollarını kavuşturur.

Sert ses tonu ve tek kelimelik emri vücuduma her türlü çelişkili şeyi yapıyor. Terliyim, endişeliyim ve şimdi de azdım. Kaşlarını çatması ve dudaklarını büzmesi bu durumu daha da kötüleştiriyor.

Kapının kapanmasına izin veriyorum ve zihinsel olarak göğsümden yukarı çıkan kızarıklığın yanaklarıma ulaşmadan durmasını istiyorum. Yüzümdeki ısı seviyesine bakılırsa başarısız oluyorum. "Batdick'i senin evinde unutmak istememiştim." *Ya da ondan Batdick diye bahsetmek.* Ama ikisini de geri alamam.

"Umarım değildir," diye homurdanıyor Hollis.

"Babama söylemeyeceksin, değil mi?" Bu ihtimal karşısında ağzıma biraz kusuyorum.

Bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Kendimi keşfetme yanlısı atıma biniyorum. "Ben bir yetişkinim ve ihtiyaçlarım var." Hemen bu sözleri kulağından çekip almak ve saçma ağzıma geri tıkmak istiyorum.

Yanağı titriyor. "Neden benim lanet yatağında onlarla ilgileniyorsun?" Sinirlendiğinde çok ateşli oluyor. Kollarımı kavuşturup saçmalamaya devam ediyorum.

"Bundan emin olamazsın."

Başını eğiyor.

Eğer külotlar şekerden yapılmış olsaydı, sadece onun ifadesi bile benimkileri eritirdi. "Belki de kediciklerle oynarken çantamdan düşmüştür."

Diliyle üst dudağını dürtüyor. "Komodinimin üzerine mi?"

On litre endişe salyası yutuyorum. "Postie oraya girip ödül avına çıkmayı seviyor."

"Ve o ikramlardan biri de vibratörünüz müydü?" Ağzımı açtığımda elini kaldırıyor.

"Sana önemli bir şey söylemem gerekiyor." Nefes verirken burun delikleri genişliyor. "Geçen hafta çatı katına kedi kameraları yerleştirdim ve sana onlardan bahsetmeyi unuttum."

"Kedi kameraları mı?" Papağan gibi.

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Harekete duyarlılar. Ash ve Shilpa'da köpekleri için var. Deplasman maçları için iyi olur diye düşündüm."

Ashish Palaniappa babam ve Hollis'in takım arkadaşlarından biri ve eşi Shilpa da takımın avukatı ve benim arkadaşlarımdan biri. Ona göz kırpiyorum. "Neredeler?"

"Oturma odası ve yatak odam."

Nefesim beni bir anda bırakıyor. Destek için tezgahın kenarına tutunuyorum. "Beni kaydettin mi?"

"Postie ve Malone'u kaydetmesi gerekiyordu," diye hatırlatıyor bana. Kapüşonumun boynunu çektiyorum. "Sen... sen izledin mi?" Geri çekiliyor. "Tabii ki izlemedim! Hemen sildim."

Küçük bir parçam hayal kırıklığına uğradı. Geri kalanım rahatladı. Ya da belki tam tersi. İfadesini okuyamıyorum ya da bu fikrin onu rahatsız edip etmediğini anlayamıyorum. "Yani aslında bir şey olup olmadığını bilmiyorsun. Bu senin varsayımın." Bu iyi bir şey. İnkâr edebilirim. "Belki de çocukları almak için yatak odana girmiştir."

Sesi, vücudumun en doğru-yanlış yerlerinde hissettiğim bir hırıltıya dönüşüyor. "Bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz çünkü çarşafımızı yıkamayı unuttun."

Birbirimize bakarken ağzımı iki kez açıp kapatıyorum. Başka bir aşığılanma dalgası üzerime çöküyor. Vücudumda olup biten diğer şeyler düşünüldüğünde bu çok çelişkili bir durum. Gözlerimi yerde tutmaya çalışıyorum, ama onlar itaatsiz pislikler ve yine de kalkıyorlar.

"Bu ilk kez oluyor," diye geveledim.

Hollis, "Ayrıntıları anlat," diyor.

"Tam olarak ne yaptığımı söylememi mi istiyorsun?"

Dişlerini birbirine geçirdi. "Hayır, Peggy. Ayrıntıları istemiyorum. İlk kez ne olduğunu."

"Her şey. Her şey." Bunu açıklamak mayınların etrafında dolaşmaya benziyor. Elimi gösteremem. Babamın en yakın arkadaşına aşık olmaktan daha kötü olan tek şey onun bunu öğrenmesi olurdu. "Baharatlı bir kitap okuyordum ve kediciklere sarılıyordum ve yeni silikon arkadaşımı yeni almıştım ve bir şey diğerine yol açtı ve gerçekten üzgünüm." Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum ama bu kelime kusmamı durdurmuyor. "Çarşafı yıkamak istemişim. Bilmemen gerekiyordu. Bir daha asla olmayacak."

Dilini alt dudağında gezdiriyor. Çok dolgunlar. Öpülesi.

Bu şeyleri fark etmeyi bırakmalıyım. Bu ne kadar garip olsa da vajinamın pır pır etmesine neden oluyor, ya da belki de bu yüzden? Videoyu silmemesini dilemem muhtemelen yanlış. Kesinlikle yanlış.

"Bu neden benim duşuma girdiğini açıklamıyor." Alçak, çakıllı sesi aptal meme uçlarımla gerilmesine neden oluyor.

Endişem beni ele geçiriyor ve söylemek istediğimden daha dürüst bir şekilde ağzımdan kaçırıyorum. "Maçtan sonra çok terlemiştim..." Elimi salladım. "Kendi evime ya da babamın evine dönmeliydim ama duş tam şuradaydı ve senin jet yerleşimin bunun için mükemmel-" *Neden yalan söyleyemiyorum?*

Koyu, seksi bir kaşını kaldırıyor. Siktir et onu ve seksiliğini. *Hayır, hayır.* Benden on yaş büyük olan babamın en iyi arkadaşını sikmek yok. Bu düşünce şimdiden kafamda ve aptal hayal gücüm muhtemelen daha sonra Batdick ve ben yalnız kaldığımızda yem olarak kullanacağım bir sahne oluşturuyor.

"Ne için mükemmel?" diye homurdanıyor.

"Sadece daha güzel." Tanrıya şükür bir kez olsun tamamen dürüst değildim.

Sesi çıplak ten üzerinde sürüklenen ham ipek gibi. "Ve bunu ilk kez mi yapıyorsun? İhtiyaçlarını benim yatağında mı gideriyorsun?"

Dilimi alt dudağımda gezdiriyorum. Ağzım çok kuru. Bunu ona zaten söyledim. Belki de beni bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyordur. "Evet."

Burun delikleri alevlenir. Yumruklarını sıkıyor ve bırakıyor. Gözleri kapanıyor ve "Eğer her şey farklı olsaydı..." diye mırıldandığında kelimeleri zar zor duyuluyor.

Nefesim beni bir anda terk ediyor. Bu ne anlama geliyor? *Eğer işler farklı olsaydı, o zaman ne olurdu?* Benim onu istediğim gibi o da beni ister miydi? Onun yatağında boşalmam fikri aramızdaki ilişkiyi garipleştirmek yerine onu tahrik eder miydi? Ya her şey farklı *olsaydı?*

"Hollis." Adı sadece bir ses.

Başını sallar ve göz kapakları açılır. Bir saniyeden diğerine tüm tavrı değişiyor. "Kendi dairen var. Neden ihtiyaçlarınla orada ilgilenmiyorsun? Ya da Roman'ın evindeki eski yatak odanda. *Benim* yatağımdan daha iyi olurdu."

"Babamın evindeki odamı gördün. Dokuz yaşındayken Barbie'yi bıraktım." Yine de bunu babama söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. "Havaya girmek için iyi bir iş yapmıyor."

"Kendi dairenin nesi var o zaman?" Yine onaylamamaya başladı.

"Bir oda arkadaşım var ve bazen ne kadar gürültü yaptığım ya da Rix'in beni kapıdan duyup duymadığı konusunda endişelenmeden kendimi bırakmak güzel oluyor. O evdeyken rahatlamak zor oluyor, sonra da sonsuza kadar sürüyor ve sürtünme oluyor." Neden öndeyken bırakamıyorum? Neden son derece açık sözlü dürüstlüğü kismaya devam ediyorum?

Hollis elini kaldırıyor. Kafası patlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Dur."

En azından burada utanan tek kişi ben değilim. "Oh, Tanrım." Elimi ağzımın önüne götürüyorum. "O videolarda ses var mıydı?" Onun yatağında akla hayale gelmeyecek bir şey yaptığımda kelimenin tam anlamıyla gevşemiştım.

"Hayır. En azından ses olduğunu sanmıyorum. Ve dediğim gibi, onları izlemeden sildim." "Bu bir daha olamaz." derken sesi sertti. Asla."

Ciddi olmasam da aynı fikirde olmak üzereydim ki koridordan uzun, yüksek sesli bir kadınsı inilti süzüldü. Belli ki Tristan ve Rix için iyi kısmına geliyorlar.

Hollis'in gözleri parlayarak gürültüye doğru bakar. Tam konuşacakken daha uzun ve daha yüksek bir inilti araya girer. Ağzını kapatır ve "Tristan burada" demeden önce bitmesini bekler.

"Evet."

"Neden Tristan'a gitmiyorlar?"

"Dürüst olmak gerekirse, krep yemeye çıktım ve Tristan bunu yaptığımızı biliyor, bu yüzden muhtemelen güvenli olduğunu düşündü." Seslere bakılırsa sona yaklaşıyorlar. Birinci raundun. Çoğu zaman Tristan'a giderler, ama bazen eve onların olağanüstü sikiş festivallerinden birinin ortasında geldiğim oluyor. "Duvarlar fark ettiklerinden daha ince." Ve deplasman maçları olduğunda her gece telefonda seks yapıyorlar. Ona duvarların ne kadar ince olduğunu söylemedim.

Çünkü onu gerçekten kötü hissettirmek istemiyorum. Genelde işim bitene kadar kedicikleri görmeye ya da babamın evini temizlemeye giderim.

Hollis'in gözleri tavana dikilir. "Kahretsin." Başını sallar ve dudaklarını yalar. "İhtiyacın olursa benim evimi kullan."

"Ciddi misin?" Bu beklemediğim bir dönüş oldu.

Bir elini kaldırıyor ve yan gözle beni süzüyor. "Bunu bilmek ya da kanıtlarını görmek istemiyorum."

Kadınlık organlarım sıkıştı. "Evet, efendim."

Gözleri kısıldı. "Ve sadece boş yatak odası."

"Evet, çünkü sanırım kendime dokunduğum bir video muhtemelen oldukça çelişkili," diye mırıldandım.

Pelüş dudaklarını büzüyor.

Yaltaklanıyorum. "Özür dilerim. Bunu söylediğimi unutalım. Havluyu geri istiyor musun?" "Hayır. Sende kalsın."

"Tamam. Güzel. Teşekkürler. Bu süper garip konuşmayı yapmak zorunda kaldığımız için üzgünüm."

"Bir daha asla bundan bahsetme."

"Kulağa hoş geliyor." Ellerimle ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden onları sıkıyorum, sonra yanlarıma bırakıyorum.

Hollis, "Ben gidiyorum," diye anons eder.

"Tamam." Onu kapıya kadar takip ettim. "İyiyiz, değil mi?" Yanağımın içini ısıırıyorum.

Yüzü yumuşar. "Evet. Elbette, Prenses."

"Beni tekrar bir seks simidine dönüştürmeden önce su içmem gerek!" Rix köşeyi döner ve aniden durur. Tristan neredeyse onu deviriyordu.

"Oh, hey, Hollis. Hammer." Tristan'ın bakışları aramızda gidip geliyor.

"Tristan." Hollis onu ve Rix'i selamlar ve koridorda gözden kaybolur.

Rix'in gözleri kocaman açılır. Şu anda üzerinde sadece bir çift siyah boxer külot olan Tristan'a döner. "Giyinip eve gitmen gerekiyor."

Ona inanmayan bir bakış atıyor. "Ama daha yeni geldim. Telafi etmemiz gereken beş gün var. Seni çok özledim."

"Hammer ve benim halletmemiz gereken bir şey var."

Orada öylece duruyor, etkilenmemiş görünüyor.

"Eğer şimdi gidersen, iki hafta önce yaptığımız şey daha sonra masada olacak." Arkasını döner ve koridorda kaybolur.

"Çok tahmin edilebilir." Yatak odasının kapısı kapanana kadar bekler.
"Az önce ne oldu? Kızlar toplantısını mı çağırmalıyım?"

"Muhtemelen." Şakaklarımı ovuyorum. "Bu çok garipti."

"Tristan'ı buradan çıkarayım. Sonra konuşabiliriz."

Bir dakika sonra, hoşnutsuz bir ayı gibi görünerek yeniden ortaya çıkıyor.

"Babamın yarın antrenmanda seninle yapacağı konuşma için şimdiden özür dilerim. Seni günah keçisi olarak kullandım, bilerek değil," diyorum ayaklarını ayakkabılarının içine sokarken.

"Babanızın her zaman etrafınızda ve kişisel işinizin her alanında olmasını dengelemek kolay olamaz." Bu cümlelerin tamamını nasıl homurdanarak söylediğine hayret ediyorum. Rix'e dönüyor ve burnunu onunkine değdirmek için eğilirken elini nazikçe boğazına doluyor. "Bea, kışın daha sonra benim. Seni seviyorum." Kapıdan çıkıp gider. Ona Bea diyen tek kişi o.

Rix telefonunu arka cebinden çıkarır. "Bir sürü mesajı kaçırdığım için üzgünüm. Tristan'ı biliyorsun ve bekliyorsun."

Başparmağıyla hararetle yazıyor ve birkaç saniye sonra telefonum bir mesajla çalıyor. Telefonunu arka cebine koymadan önce birkaç dakika ileri geri konuştuk. "Bu nachos ve margarita için mi?"

"Evet. Ağır margarita."

Yirmi dakika sonra, güz dönemimde yanında staj yaptığım takımın halkla ilişkiler direktörü Hemi Reddi-Grinst, koçun kızı Tally Vander Zee ve Flip'in karşısındaki dairede yaşayan Dred Reformer geliyor. Dred son zamanlarda grubumuzun düzenli bir demirbaşı haline geldi. O ve Rix'in kardeşi de takılmaya başladılar ve bizi çok şaşırtacak şekilde tamamen platonikler. Flip'i mantıklı bir insan yapan bir çeşit süper gücü var.

Her neyse, bu hanımlar benim kız ekibim. Genellikle Shilpa'yı da içerirler ama o bu gece Ashish'le dışarıda. Okul arkadaşlarım var ama beni bu kadınlar gibi anlamıyorlar.

"Tamam. Ne oldu böyle? Eşikte gibi görünüyorsun." Hemi yüzünün etrafında bir daire hareketi yapıyor.

Durumu açıklıyorum; daha sonra dönmeyi planlamıştım ama ekip eve erken geldi. Kedi kamerası kısmını atlıyorum.

"Neden koridorun karşısındaki babanın evine gitmedin? Orada hâlâ bir yatak odan var," diye soruyor Hemi.

"Çünkü babam dekore etti ve ona sakız pembesini geride bıraktığımı söyleyecek yüreğim yok."

Hemi sinirleniyor.

"Denemiş olması çok güzel," diyor Tally.

Bunun için çok çaba sarf etti ve artık hoşuma gitmediği için onu üzmem istemiyorum. Bu, ona karşı dürüst olamayacağım durumlardan biri. Babam hayatımdaki en önemli kişi.

"Ama siz ikiniz iyi misiniz? Roman'a bir şey söylemeyecek mi?" Hemi soruyor. "Ne diyebilir ki? Hey, dostum, kızın kendini benim Yatakta. Onunla bu konuda konuşmak ister misin?" Dred sorar.

"Roman onu öldürürdü," diyor Rix. "Çıplak elleriyle."

"Hollis hiçbir şey söylemeyecek." Muhtemelen ben de bir şey söylememeliydim. Ellerimi kalçalarımın bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Belki de tam anlamıyla başka bir şey hakkında konuşmalıyız."

Kızlar bakışıp dururlar ama devam ederler.

"Gala için davetli listesine ne dersin?" Hemi öneriyor.

"Evet!" Kalçalarımı tokatlıyorum. Gala bu dönem benim bebeğim ve büyük ölçekli bir etkinliği organize etme ve yönetme becerisine sahip olduğumu kanıtlamamın bir yolu. İddialı bir girişim ama eğer başarılıysam özgeçmişime inanılmaz bir katkı sağlayacak ve Etkinlik Yönetimi'nden A almamı sağlayacak. "Aslında harika bir fikrim var."

"Şu ana kadar tüm fikirleriniz harikaydı," diye övüyor Hemi. "Bu işi üstlendiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Fazladan iki elden sığdırmak zor bir geçiş oldu."

Tally ve ben geçen dönem Hemi ile çalıştık ve bu benim hayalimdeki stajdı. Tek istediğim tekrar Terör organizasyonunda çalışmak. "Başka bir şey üstlenmemi ister misin? Gala dışında?" Gergin enerjimi yapıcı bir şeye kanalize etmekten yanayım.

"Gala başlı başına tam zamanlı bir proje ama teklifiniz için teşekkür ederim. İşleri kontrol altına alacağım." Hemi suyunu yudumluyor. "Bir fikrin olduğunu söylemiştin?"

"Doğru. Evet! Dallas ve Flip Hokey Akademisi'ne gittiler, değil mi?"

"Evet. Lisedeyken yaz programına gitmişlerdi. okul."

"Çalışanlarına bir davetiye göndersek nasıl olur? Efsanelerden oluşan bir ekip tarafından yönetiliyor. Alex Waters ve Rook Bowman'ın galaya gelmesi ne kadar harika olurdu? Ya da daha iyisi, Kodiak Bowman. Bu yıl MVP olma yolunda ilerliyor. Bu biraz hayalperestlik olabilir ama bu yardım etkinliğine takım dışından da destek gelmesi harika olurdu."

"Bayıldım. Aramamı ister misin?" Hemi sorar.

"Ben halledebilirim. Eğer herhangi bir desteğe ihtiyacım olursa, sana haber veririm." Bunu kendi başıma halledebileceğimi kanıtlamam gerekiyor. Aksi takdirde bu sadece adam kayırma gibi görünür. Babam kariyeri için çok çalıştı ve kimsenin benim bu işi yapmadığımı düşünmesini istemiyorum.

"Kulağa hoş geliyor." Hemi sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bu şimdiye kadarki en iyimiz olacak gibi görünüyor."

BÖLÜM 5

ÇEKİÇ

I u gece evimizde bir maç var ve hepimiz Toronto'nun New York'la oynadığı maçı izlemek için locadayız. Rix'in pivot oynayan kardeşi Flip Madden az önce bir ceza aldı, kişisel düşmanı Connor Grace New York'ta oynadığı için bu şaşırtıcı değil. Ama bir an Flip'in penaltısına sinirlendim, bir an sonra da oyuncu Scarlet Reed üç sıra ötede oturduğu için çıldırdım. buzun ortasından geri döndü. Başka bir film yıldızıyla birlikte. Ben bile yapamıyorum.

"Bu taraftan çıkacağını duydum." Hemi düşünceli bir şekilde dudağına dokunuyor ve telefonunu çıkarıyor. "Ne kadar kalacağını merak ediyorum."

"Yerel çekimler mi yapıyor?" diye sordum. "Acaba buradayken başka maçlara da gelecek mi? Çok havalı olmaz mıydı?"

"Onu nereden tanıyorum?" Tally soruyor.

"Son zamanlarda birkaç filmde oynadı ama *The Way We Weren't* gençlik yıllarımda en sevdiğim diziydi." Her hafta dinim gibi izlerdim ve bir buçuk yıl önce sona erdiğinde çok hayal kırıklığına uğradım. Ama tüm bölümleri indirdim, böylece istediğim zaman tekrar izleyebiliyorum.

"Oh, evet! Bu yaz izlemeye başladım," diyor Tally.

Ekranını tararken Hemi'nin gözleri parlıyor. "Vay canına. Haziran başına kadar burada çekim yapacak."

"Acaba Toronto'da nerede çekim yapıyorlar?" diye düşünüyorum. Eğer Terror playofflara kalırsa, o maçlardan birine gelebilir.

"Kesinlikle High Park." Hemi'nin yüzü aydınlanır. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Onunla tanışıp fotoğraf çektirebileceğimi ve tam bir ezik gibi fangirllük yapabileceğimi ve fangirllüğümden utanabileceğimi mi?" Ben soruyorum.

"Evet, ayrıca gala için şehirde olacak," diyor Hemi.

Kolunu tutuyorum. "Sence katılır mı?"

"O bir hokey hayranı ve bu bir hayır etkinliği. Davetiye göndermekten zarar gelmez," diyor Hemi. "Ayrıca, geceyi bir hokey oyuncusu açık artırmasıyla düzenliyoruz ve bunun büyük bir hit olacağını biliyorsunuz."

"Fazla umutlanmak istemiyorum ama bu çok güzel olurdu. Onun için bir irtibat numarası almak ne kadar zor olabilir ki?"

"Acaba Hollis hâlâ onunla konuşuyor mu? O Los Angeles'ta oynarken çıkıyorlardı," diye düşünüyor Shilpa. "Belki ondan bir iyilik isteyebilirsin?"

"Evet ama nasıl bittiği hakkında pek bir şey bilmiyorum." Çıktıklarının farkındayım ama ondan hiç bahsetmedi ve ben de hiç sormadım. Bu yazılı olmayan bir kural. Hayatı zaten yeterince göz önünde ve burnumu sokmamam gerektiğini biliyorum. Ona olan yıldız aşkımdan haberi bile yok. Medya bunu dostane bir ayrılık olarak lanse etti ama bunun doğru olup olmadığını kim bilebilir?

Hemi, "Bir bağlantı için ne tür ipler çekebileceğime bakacağım," diyor.

"Önce ben deneyebilir miyim?" diye sordum. "Gala ile ilgili ve yeterince işin olduğu için bunu senden uzak tutmak istiyorum." Scarlet'in katılmasını sağlamak gala pastasının üzerindeki krema olacaktı.

"Kesinlikle. Bunu senin yapmanı seviyorum." Kolumu sıkıyor.

Oyuna yeniden odaklanıyorum, bu yeni gelişmeyi düşünürken zihnim dönüyor. Hollis buzun üzerinde dönüyor ve Tristan omzuna vurarak yedek kulübesindeki yerini alıyor. Hollis kolay bir pası geçiriyor. Yüz ifadesinden ve omuzlarının gerginliğinden sinirli olduğu belli. Özellikle de pak New York'un eline geçtiğinde.

"Oh, kahretsin. Bu harika değil." Zaten bir gol gerideyiz. Eminim babam geçmesine izin verdiği için kızmıştır.

Hollis ceza sahasına yöneliyor, ancak Kodiak Bowman da aynı yörüngede ilerliyor. Hollis dönüyor ve çarpıştıklarında Bowman'a sağ yerine sol tarafını veriyor. Sopalar havada uçuşuyor ve Hollis yüzüne bir dirsek yiyor. Yere düşüyor, kaskı buza çarpıyor ve çatırdayarak arenada yankılanıyor. Oyun durdurulurken diğer kızlarla birlikte ben de ayağa kalktım.

"Bu iyi görünmüyordu," diyor Rix.

Hemi de "Sert bir vuruştı," diye katılıyor.

Elimle ağzımı kapatıyorum. "Umarım gerçekten iyidir."

Babam tam orada, Hollis'in yanında diz çökmüş, hakem kayarken elini göğsüne koymuş.

Takım doktoru buza çıkar ve bir dakika daha ileri geri gittikten sonra Hollis ayağa kalkar ve takım doktoru ve bir hakemin yardımıyla kapıya doğru kayar. Koridorda gözden kayboluyor. Umarım oyundan tamamen çıkmamıştır.

Bowman bir ceza aldı ve güç oyunlarını ellerinden aldı. Ama beşe beş oynayacaklar, bu da buz üzerinde daha fazla çalıştıkları anlamına geliyor. İlk devre ikinci devreye dönüyor ama üçüncü devrenin başına kadar Hollis yedek kulübesine dönmüyor. Yine de onu rotasyona sokmadılar.

Başımı salladım. "Umarım tedbirli davranıyorlardır ve dizini tekrar mahvetmemiştir."

Geçen yıl Hollis için zor geçti. Onunla ve babamla birçok akşam yemeğinde bir araya geldik ve rehabilitasyonu ve buza geri dönemezse atacağı adımları konuştuk. Üniversitede hokey koçluğu yapmakla ilgileniyor ama babam onun harika bir spor spikeri olacağını düşünüyor. Umarım şimdi bu kararı vermek zorunda kalmaz. Bu sezon buza dönmek için bu kadar çok çalışmışken olmaz.

Hollis'in oyundan alınması da takımın moralini etkilemiş görünüyor. Paki kaleden uzak tutamıyorlar ve Bowman maçın son iki dakikasında New York'a galibiyeti getiren golü atıyor.

Salon temizlenirken, hepimiz Hollis ve kaybımız için endişelenerek locada bekliyoruz.

"Yarın yürümek çağlar boyu sürecektir bir başarı olacakmış gibi hissediyorum." Rix bir parça patlamış mısırı havaya fırlatır ve ağzıyla yakalamaya çalışır ama mısır gömleğinin içine düşer.

Hemi ellerini Tally'nin kulaklarının üzerine koyar. "Eski güzel bir öfke patlaması gibisi yok, değil mi?"

Tally gözlerini devirir. "Seni hâlâ duyabiliyorum."

Rix omuz silkiyor. "Ya öyle ya da onu teselli etmek için kullanmam gerekecek."

Ne olursa olsun, böyle bir maçtan sonra bir canavar olacak."

Hemi sırtarak, "Sen gerçekten de yolsuzluk komitesinin liderisin," diyor.

Shilpa gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla, "Kötü bir maçtan sonra Ash'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamak hoşuma gidiyor," diyor.

Tally iç çekerek, "Umarım bir gün kötü bir günün ardından beni mutlu etmek isteyen birine sahip olurum," diyor.

Omzunu okşadım. "Sen de ben de." Böyle bir maçtan sonra Hollis'i teselli eden kişi olmak için sol mememi verirdim.

Pistin karşısındaki yüz kişilik bölümdeki taraftarların salondan çıkışına bakıyorum. Scarlet ve rol arkadaşını kendi sıralarında ilerlerken görüyorum. Scarlet'in formasının arkasında 55 numarası ve omuzlarında HENDRIX damgası var.

"Hmm... Belki de Hollis ve Scarlet hâlâ konuşuyorlardır," diye düşünüyor Hemi, gözleri benimkileri takip ederken. "O iletişim bilgilerini almak sandığından daha kolay olabilir."

"Belki." Ama bu Hollis'le aşmak istemediğim bir mahremiyet çizgisi. Ayrıca midemdeki gerginliği ya da kıskançlık olarak tanımladığım duyguyu da sevmiyorum. Yedi yıldan uzun bir süre sonra onun formasını giyerek maçlarından birine geldi. Onlar arkadaş mı? Hâlâ onunla ilgileniyor mu?

Rix'in telefonu mesajlarla çınlar. "Görünüşe göre çocuklar Watering Hole'a gitmek istiyor, yani sen de gelebilirsin, Tally." The Watering Hole, takımdaki birçok oyuncunun yaşadığı yere nispeten yakın, pub tarzı bir restoran. Oraya giden yerel halk takıma saygılı ve sahipleri de bize iyi bakıyor. Tally'nin reşit olmadığı için gelemmediği kulüplerden çok farklı.

"Şimdi oraya gitmeliyiz. Bir masa kapın ve birer içki alın." Hemi ayağa kalkar. "Var mısınız kızlar? Tally, önce babana sormak ister misin?"

"Evet, ona mesaj atayım."

Locadan çıkıp Hemi'nin cipinin park edildiği personel otoparkına doğru ilerliyoruz. Rix'in kardeşi gibi bu tür gecelerde kötü kararlar verme eğiliminde olan oyunculara göz kulak olduğu için genellikle belirlenen sürücü olmaya hazırdır.

Ekipten önce varıyoruz ve barın yanında bir masa tutuyoruz. Hepimizi isimimizle tanıyan düzenli garsonlardan biri içki siparişimizi alıyor. Ama ben hâlâ Hollis'in buzdaki vuruşu konusunda endişeliyim. Babama bir mesaj gönderip son durumu soruyorum ama maçtan sonra mesajlarını kontrol etmeyi her zaman hatırlamıyor. Genelde daha hızlı cevap veren Hollis'e de mesaj atabilirim ama yine de kendimi tuhaf hissediyorum. Umarım o iyidir.

Önce Tristan, Flip ve Dallas gelir. Flip ve Dallas bara yönelirken, Tristan Rix'e doğru bir hamle yapar. Ona ulaşır ulaşmaz, parmakları çenesinin kenarından kulağının arkasındaki çukura doğru kayar ve başparmağı ters yönde ilerler. Sanki onu boğazından tutuyormuş gibi görünüyor - nazıkçe - ve sonra eğilip burnunu onunkine sürtüyor.

Bunu her yaptığında, Rix dev bir su birikintisine dönüşür ve Tally ölmek üzereymiş gibi görünür. Hemi sırtıyor. Hayranlıkla izliyorum.

"O oyun tam bir saçmalıktı," diye mırıldanıyor. "Saçmalıktı," diye katılıyor Rix.

Burun delikleri alevlenir ve iç çeker. "Bir içki ve gidiyoruz, Bea?" "Göreceğiz."

Onu bırakır bırakmaz ben de içeri daldım. "Hollis nasıl?"

Tristan bana döndü. "Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş ama onun dışında sanırım durumu iyi. O ve Roman maçtan sonra doğruca eve gittiler."

"Dışarı çıkmayacaklar mı?" Ben sordum. Kötü bir maçtan sonra bile babam genellikle takımla birlikte dışarı çıkar.

"Hayır. Hollis'in başı ağrıyor ve Roman bu gece nöbet tutmayı teklif etti, bu yüzden atladılar."

"O kadar kötü müydü?"

Tristan, "Soyunma odasında sessizdi ama baban muhtemelen neyin ne olduğunu biliyordur," diyor.

"Tamam. Bilgilendirme için teşekkürler." Aşırı tepki vermek istemiyorum ama Hollis acıya dayanma konusunda iyidir. Doğruca eve gitmesi, söylediğinden daha kötü yaralanıp yaralanmadığını sorgulamama neden oluyor.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı kızlar?" Tristan omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Flip'in destek kampanyalarını mahvedecek seçimler yapmasını engelleyebilir miyim diye bakacağım."

"Sana minnettarım Tristan," diyor Hemi. "Flip'in söndürmem gereken yangınlar eklemesine gerek kalmadan idare etmem gereken fazlasıyla işim var."

"Palyaço gibi giyinecek birine ihtiyacın olduğunda bunu söylediğini unutma." Rix'i yanağından öper ve Flip ile Dallas'a katılır.

Rix iç geçirir. "En azından bu gece sikiyle dünyayı fethetmeye çalışmıyor."

"Neden genelde böyle sikik bir çocuk oluyor?" Ben soruyorum.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi," diyor. "Harika bir ailemiz var ve çocukluğumuz istikrarlı geçti. Lisenin büyük bölümünde bir kız arkadaşı vardı ama profesyonel olduktan sonra..." Başını iki yana sallıyor. "Neyi kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum, ama sonunda kalbine sahip olacak kişi için iyi olmayacağı kesin. Sonunda aşık olduğunda, yıllarca süren karşılıksız, anlamsız seksin sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalacak. Bunun onun sevmesinden çok, kendini başkalarının içinde boğması ile ilgili olduğunu hissediyorum. İkimiz de terapiye başladık ama bu konuyu ona açmak istemiyorum. Hepimiz kendi yolculuğumuzdayız, anlıyor musun?"

"Hmm, bu ilginç bir teori," diye düşünüyor Hemi.

Tally üzgün bir ifadeyle içkisindeki buzu karıştırıyor. Telefonum sonunda babamdan gelen bir mesajla çaldı.

DADO

Üzgünüm, bunu şimdi gördüm. Hollis ve ben gevşiyoruz ve ben sarsıntı nöbeti tutuyorum. Şu ana kadar iyi görünüyordum ama çok fena başı ağrıyor.

AURORA

Sadece beyin sarsıntısı mı?

DADO

Umarım öyledir ama yarın nasıl hissedeceğimizi göreceğiz.

AURORA

Sabah antrenman saat kaçta?

DADO

Dokuza kadar olmaz.

Sabah erkenden dersim var. Yatmadan önce babamla konuşmak istiyorum.

AURORA

Şimdi eve gidiyorum. Yatmadan önce gelip seni görebilir miyim?

DADO

Tabii ki.

AURORA

Yakında görüşürüz.

DADO

Dikkatli ol, seni seviyorum.

AURORA

Ben de seni seviyorum.

"Bir Uber çağıracağım. Babam beyin sarsıntısı nöbeti geçiriyor," diyorum kızlara. "Seni bırakabilirim," diye teklif etti Hemi. "Tally'nin yakında evde olması gerekiyor zaten." İçkimi yarı dolu bırakıp kızlara sarılıyorum. Rix sonunda

Tristan çünkü Flip tam anlamıyla kendini kırbaçlama modunda ve aynı zamanda sarhoş - ki bu sık yaptığı bir şey değil. Belli ki kendini dev bir bok çuvalı gibi hissediyor. Her ne kadar suçlama oyununu oynamak istemesem de, eğer kendini toparlayıp Grace'in onu sinirlendirmesine izin vermeseydi, belki de Hollis beyin sarsıntısı geçirmeyecekti. Ama Flip'in Grace ile olan

geçmişini bilmiyorum. Ve belli ki bir geçmiş var. İki insan sebepsiz yere birbirinden bu kadar nefret etmez.

Hemi beni bırakıyor ve asansöre bindiğimde babama mesaj atarak yukarı çıktığımı bildiriyorum.

Beni kapıda, tipik yatak kıyafetlerini giymiş olarak karşıladı: bir çift ekose flanel pantolon ve beyaz bir tişört. "Selam ufaklık. Mesajımı daha önce kaçırdığım için üzgünüm." Kollarını açtığında yorgun görünüyor ve ben de kollarına girip beline sarılıyorum. Yirmi yıllık kariyeri boyunca hiç ciddi bir sakatlık geçirmemişti ve geçen yıla kadar Hollis de aynı şekildeydi. Değer verdiğim birinin yaralandığını görmek korkunç, özellikle de ikinci kez.

"Nasılsın? Hollis nasıl?" diye sordum.

Beni sıkıyor, sonra geri çekilip elini saçlarında gezdiriyor. "Ben iyiyim. Kaybetmekten nefret ediyorum ama bu da oyunun bir parçası. Ama Hollis? Ağrılar onu yarın vuracak. Eve geldiğimde o vuruşu tekrar izledim. Sert bir şekilde yere düştü."

"Peki ya beyin sarsıntısı? Ne kadar ciddi?" Eğer ciddiye, oynayabilmekten daha fazlasını etkileyebilir. Sakatlığının ardından takımıyla birlikte buzda olamamak ve seyahat ettiklerinde geride kalmak zorunda kalmak, geçen yıl Hollis'in vücudundan daha fazlasını etkiledi. Bir süre depresyondaydı. Evinde çok zaman geçirdim, ortalığı toparladım, iyi olduğundan, düzgün beslendiğinden ve endişeler ve keşkeler içinde boğulmadığından emin oldum. Özellikle de o evinde sıkışıp kaldığında ve takım uzaktayken. O zamanlar daha çok birlikteydik. Onunla geçirdiğim onca zaman aşkımı körükledi.

Babam ensesini ovuşturuyor. "Takım doktoru onu birkaç saatte bir uyandırmamızı önerdi."

Beyin sarsıntıları, olmasını istediğimiz kadar nadir değildir. "Ne zamandır baygın?"

"Uzun sürmez. Saat üç gibi onu kontrol edeceğim ve sonra altıda tekrar kontrol edeceğim," diyor.

"Saat altı kontrolünü alabilirim. Zaten yedi buçukta kapıdan çıkmış olurum. Böylece biraz daha uyuyabilir ve antrenmana gitmeden önce onu kontrol edebilirsin," diye teklif ettim.

"Bunun senin için yeterli bir uyku olduğuna emin misin?"

"Zaten o saatlerde kalkmış olacağım ve işleri kolaylaştırmak için bu gece eski odamda kalabilirim." İyi olduğunu görmek için yarın akşama kadar bekleyemem ama bunu babama söyleyemem, özellikle de yaptığım şeyden sonra. Beni anlayacağından endişeleniyorum. Onun katı bir oyuncu olmama kuralı var ve beni hayal kırıklığına uğratması fikrine katlanamıyorum.

"Eğer sakıncası olmadığına eminsen," diye kabul ediyor babam.

"Önemli değil. Daireme gidip ihtiyacım olanı alacağım."

"Tamam. Teşekkürler, ufaklık."

Daireme döndüm, bir gece çantamı doldurdum ve babamın evine doğru yola çıktım.

"Koşullar pek ideal olmasa da bu gece burada olman çok güzel." Babam bana sarıldı. "Yarın birlikte yemek yer miyiz?"

"Kulağa harika geliyor, Dado. Özel ev yapımı peynirli makarnamı yapabilirim." Büyük bir mağlubiyetten sonra en sevdiği şeydir.

"Bu harika olur. Hollis de bunu takdir edecektir."

Onu yatağına gönderiyorum ve kendime bir bardak su doldurmak ve tezgahdaki birkaç bulaşığı bulaşık makinesine koymak için mutfakta duruyorum. Buzdolabına bakıyorum ve birkaç temel ihtiyacının azaldığını fark ediyorum. Tezgâhın üzerinde bir liste duruyor. Sürekli bir uygulama kullanmasını sağlamaya çalışıyorum ama bu gibi konularda eski kafalı olabiliyor. Kağıt listeleriyle bile iki kişilik bir ekibiz.

Mutfak işleri halledildikten sonra koridordan eski yatak odama geçiyorum ve sıcak pembe çarşafların arasında kayarken iç çekiyorum. Hollis'in evinde ne yaptığımı bilse babam ne kadar üzülürdü? Evini kendimi tatmin etmek için kullanmama izin verdiği için Hollis'e ne kadar kızardı? Tepkisini hayal bile etmek istemiyorum. Uyguladığı tek gerçek kural hokey oyuncusu olmamasıydı. Başka türlü onlara ihtiyacımız yoktu. Ben onun kızıyım, o da benim babam. Biz her zaman iki kişilik bir birim olduk. Ben ona bakarım, o da bana bakar. O çok koruyucu. Tüm enerjisini hokeye ve bana harcıyor. Onu seviyorum ama bazen keşke hayatındaki tek kadın ben olmasaydım diyorum. Kocaman bir kalbi var ama bazen tüm bu ilgi biraz bunaltıcı olabiliyor. Her zaman mükemmel olmaya zorlanıyorum, her zaman onu mutlu etmek istiyorum.

Alarmımı kurdum, sonra biraz dinlenmek için yerleştim. Saat iki elli ikide, apartman kapısının açılıp kapanma ve alarmın çalma sesiyle uyanıyorum. Saat altıda alarmım çalıyor. Hemen dişlerimi ve saçımı fırçalayıp koridoru geçerek Hollis'in evine gidiyorum. Ben alarm kodunu girerken Postie ve Malone heyecanla miyavlıyorlar. Hollis'i kontrol etmeden önce ikisine de bolca yaş mama veriyorum.

Yatak odasının kapısına yaklaşırken avuçlarım birden nemlendi ve ağzım kurudu. Karnım utançtan yuvarlanırken, kadınlık organlarım buraya en son geldiğimde yaptığım şeyi hatırlayınca zonkluyor. Böyle bir zamanda bunu düşünebildiğim için bile hayal kırıklığına uğradım. Hollis beyin sarsıntısı geçiriyor. Onunla ilgilenilmesi gerekiyor, bakılması değil.

Kapıyı açtım. Sırt üstü yatıyor ve yorganı kenara iterek bir bacağını açıkta bırakmış. Çarşaf belini sıyrıyor, çıplak göğsü ve dövmeleleri sergileniyor. Onu birçok kez mayıyla görmüş olsam da, genellikle sudan çıktıktan sonra tişört giyen bir adam.

Gerçi onu en son geçen hafta duştan yeni çıkmış ve sadece bir havluya sarınmış halde üstsüz görmüştüm. Perdelerdeki bir boşluktan süzülen bir ışık çizgisi karnını kesiyor, dalgalanan karın kaslarını ve canlı mürekkeple işaretlenmiş belirgin göğsünü vurguluyor. Parmak uçlarımla o yaprakların dış hatlarını takip etmeyi arzuluyorum.

"Onu kontrol etmeyi bırak ve iyi olduğundan emin ol, seni pislik," diye fısıldıyorum.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve sessizce adını söyleyerek odayı geçiyorum. Onunla birlikte özel alanında olmak yasadışı hissettiriyor. Daha önce de onunla ilgilenmişim ama burada yaptığım şey her şeyi değiştirdi. Özellikle de o bildiği için.

Adını tekrar söylüyorum, bu sefer daha yüksek sesle, ama tek aldığım küçük bir horultu. Omzunu sarsmak için yatağın kenarına oturuyorum. "Hey, Hollis. Bir dakikalığına uyan."

İnliyor ve bana doğru yuvarlanıyor.

Bu onu itip kakmayı kolaylaştırır. "Hadi, Hollis. Uyan bakalım." Teni sıcak ve pürüzsüz, parmaklarımla oyalanmasına izin vermemeliyim ama koluma yayılan titreşim geri çekilmemi zorlaştırıyor.

Homurdanıyor.

"Hadi, Hollis. Benim için gözlerini aç, lütfen." Endişe kalbimi hızlandırıyor. Onun iyi olmasına ihtiyacım var.

Sırt üstü dönüyor ve elimi tutuyor. Avucumu göğsüne yerleştirip tutsak ederken eğilmek zorunda kalıyorum.

Bu kasıtsız samimiyet karşısında dengesiz bir nefes veriyorum. Aramızdaki ilişkinin eskiden ne kadar kolay olduğunu özledim ama zamanı geri alamıyorum. Gömülü tuttuğum tüm bu duygular gün yüzüne çıktı ve büyümeye devam ediyor. Kalbi ellerimin altında durmadan çarpıyor. En çok istediğim şey onun yanına uzanmak, başımı göğsüne yaslamak ve ona ne kadar korktuğumu söylemek; onun için, kendim için, kalbime olanlar için. O tek cümlemin etrafında dolanan korkunç, harika umut için, *"eğer her şey farklı olsaydı."* Bu dört küçük kelime dünyamı değiştirdi. Bu, onu düşünmekten çok daha fazlası. Geçen hafta kendimi birden fazla kez

Onun kız arkadaşı olmanın hayalini kuruyordum. Onunla kanepede kucaklaşmayı. Onun kişisi olmayı. Ona bakmayı, tıpkı şu an yaptığım gibi.

"Hollis," sesim duygusallıktan çatlıyor.

Nasırlı eli ön kolum boyunca ilerliyor ve pazularımdan omzuma kadar çıkıyor. Belli ki uyanık değil. Ne yaptığının, doğrudan benim kurduğum fanteziye oynadığının farkında değil. Ama sıcak parmakları boynumun sütununu sıyrıp saçlarımın altından geçerken donup kalıyorum.

Hollis bir ses çıkarıyor, bu seferki alçaktan ve derinden.

"Eğer işler farklı olsaydı..."

Gözleri açılırken eli boynumun kenarına dolanıyor. Bulanık karanlığa karşı gözlerini kırıştırırken nefesim kesiliyor. Güneşin doğmasına daha bir saat var, bu yüzden karanlığı sadece caddenin karşısındaki binalardan gelen ortam ışığı kesiyor.

Boynumun yanındaki el hareket ediyor, parmaklar çenemin kenarında geziniyor. Bunu kaç kez dilediğimden utaniyorum. Hollis tarafından benim onu istediğim gibi istenmeyi arzuladım. Bana böyle dokunduğunu hayal ettim. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi.

Geçen yıl geçirdiği buz kazasından sonra çok şey değişti. O sadece babamın en iyi arkadaşı ve gizlice arzuladığım bir hokey yıldızı olmaktan çıktı. Babamın dışında arkadaş olduk. Hollis'in savunmasız ve geleceğinden emin olmadığını gördüm. Çizgiler değişmeye başladı. Bana güveniyor, buzdaki geleceğiyle ilgili endişelerini, bilinmeyenden ne kadar korktuğunu ifade ediyordu. Önümde duran şey için duyduğum coşku ve heyecanın bir kısmını çalmak istediğini söyledi. O daha fazlası oldu, biz de daha fazlası olduk. En azından benim için.

Odaklanmamış bakışları benimkilerle buluşuyor. "Seni hayal etmeyi bırakmalıyım."

Nefesim kesiliyor ve kalbim tekliyor. Elini tutuyorum. "Rüya görmüyorsun. İyi olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum."

"Prenses mi?" Kaşları birbirine yaklaşıyor.

Bana Prenses demesine içten içe bayılıyorum. "Hey, merhaba. Uyandırdığım için üzgünüm."

"Burada olmamalısın." Bakışları yüzümde geziniyor ve göğsüme düşüyor, tekrar kalkmadan önce gözleri kararıyor.

Elini bırakıyorum ve yatağa düşüyor, parmakları dizimi sıyrıyor. "Dün gece beyin sarsıntısı geçirdin. Dersim erken olduğu için babama seni kontrol edeceğimi söyledim. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Ne oldu?" Dili alt dudağında geziniyor. "Maçta.

Hatırlıyor musun?" Bastırıyorum.

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Scarlet."

"Reed? Aktris olan mı? Maçtaydı." Midem sıkışıyor. Hayallerim dağılıyor. Belki de onu davet etmiştir. Ya onunla tekrar ilgileniyorsa? Güzel, başarılı ve onun yaşına çok daha yakın. Kıskanmaktan nefret ediyorum.

Bir kez başını sallıyor ve iç geçiriyor. "Beni şaşırttı. Onun orada olmasını beklemiyordum."

Rahatlama bir örs ve bir sorundur. "Onu gördükten sonra ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Gözleri kapandı. "Bir darbe aldım. Siktir." Gözleri açılır ve aceleyle doğrulup oturur. Eli şakağına gider ve yüzünü buruşturur. "Başım."

Yataktan atlayıp geri çekiliyorum. Ellerimi sıkıyorum, sonra meme uçlarımı saklamak için kollarımı kavuşturuyorum. "Sana bir ağrı kesici getirebilirim. Sana bir ağrı kesici getireyim."

Yorganı üzerinden atıyor ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıyor. "Sorun yok. Üstesinden geleceğim." Derin bir nefes alıyor ve ayağa kalkıyor. Bir an sallanıyor, eli alnında.

Avucumu omzuna koydum. Benden 80 kilo daha ağır. Yere düşerse onu durduramam. "Lütfen, Hollis. Bırak yardım edeyim."

Parmakları bileğimi kavıyor. Elektrik fermuarı damarlarıma çarpıyor ve bedenimi canlı bir tele dönüştürüyor. Sertçe nefes veriyor ve bakışları yerden yavaşça kalkıyor. Göğsümde, hain meme uçlarımın ince kumaşa karşı dikildiği yerde duraklıyor. Çenesi titriyor ve boğazı düğümleniyor.

Gözleri tekrar kapanıyor. "Gitmeniz gerek Prenses."

"Ama ben-" Bakışlarım düşüyor ve nefesim beni terk ediyor. "Oh." İnlemeye yakın bir ses çıkıyor.

Hollis sadece bir çift boxer külot giyiyor. Beyaz boxer külot. Ve sabah odununu gizlemek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyorlar.

"Şimdi, lütfen." Bileğimi bırakırken sesi sertti.

"Evet. Tamam. Ben gidiyorum. Özür dilerim." Aceleyle yatak odasından çıktım. Alarmı yeniden kurup sessizce kendimi dışarı atarken ellerim titriyordu. Babamın evine geri dönerken de aynı şekilde titriyorum. Orada alarmı tekrar kurmadım. Bunun yerine, eski yatak odamdan tüm eşyalarımı aldım ve meme uçlarımı gizlemek için kapüşonlu bir tişört giydim. Asansörle daireme çıkıyorum.

Batdick'i dışarı çıkarmamalıyım. Hollis'in beni yatağına çekmesi fantezisine kendimi kaptırmamalıydım. Beni öpmesi. Bana dokunması. Beni doldurması. Ama yapıyorum.

BÖLÜM 6

HOLLIS

"W hafif bir beyin sarsıntısı yüzünden iki hafta yedek kulübesinde oturmak? Bu gerekli mi?" Bunun konuşulmasına bile kızıyorum.

"İki hafta boyunca dışarıda olmanı

Çünkü doğru kararı veremedik." diyor Koç. "Neden gelecek hafta tekrar değerlendirmiyoruz?"

Sandalyenin koluna vuruyorum. Onun mantığına karşı çıkmak zor, özellikle de kamyon çarpmış gibi hissettiğim için. "Bir hafta."

Koç'un ifadesi empatiye dönüşür. "Bunun sinir bozucu olduğunu biliyorum Hollis, ama gereksiz riskler almak istemiyorum."

"Minnettarım." Ve söylemediği her şeyi duyuyorum. Şu anda buzda olmam bir sorumluluk. Takımımı mahvetmek istemiyorum ama bu büyük bir geri adım. Bu sezon en iyi formda dönmek için çok çalıştım. "Ne zaman buza çıkmaya hazır olacağım konusunda son sözü Doktor'un söylemesi gerekmez mi?"

"Yapacak."

"Güzel. Yirmi dakika sonra fizik tedavim var ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum, o yüzden başka bir şey yoksa ben çıkıyorum."

"Burada iyiyiz."

Fizik tedavide iki saat geçirdim, ardından takımın geri kalanı antrenman yaparken masaj terapisti ve akupunktur uzmanıyla bir seans yaptım. Kaskatı kesildim, ağrım var ve rahatsızım. Omzum ağrıyor ve boynum ağrıyor.

Ondan sonra Roman'ı beklerken Flip'e rastladım. Bok çuvalı gibi görünüyordu ve muhtemelen görmek isteyeceği son kişi bendim ama yine de doğruca bana yöneldi.

"Dün gece benim hatamdı," diyor hemen. "Grace'in beni kızdırmasına izin verdim ve daha iyi bilmeliydim. Özür dilerim, dostum."

Bir elimi kaldırdım. "Yaralanmamın sebebi senin cezan değil." Yine de katkıda bulunan bir faktör.

"Ben locada olmasaydım, sen buzda olmayabilirdin," diye savunuyor, şehit olmaya kararlı.

"Dikkatim dağılmıştı." Eski sevgilim sürpriz bir şekilde ortaya çıktığı için teşekkürler. "New York bir zayıflıktan yararlandı. Grace'le aranızdaki mesele her neyse, kafanı topla ki gelecekte oyununu etkilemesin."

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Bu adam sürekli çenesini çalıştırıyor."

Başımı salladım. "Seni etkilemesine izin veriyorsun. Gürültüyü engelle. Başını eğ ve oyuna odaklan."

"Aşıl topuğuma nasıl vuracağını biliyor. Buzdan ne kadar uzak kalacaksın?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Umarım sadece bir

hafta." "İyi misin?"

"Evet, daha kötü yaralanmalarım oldu." Bunun bir şaka olması gerekiyordu, ama düz çıktı. Bütün bunlar beni sarsıyor. Panik yapmak istemiyorum ama geçen seneyi hatırlatıyor.

Roman ve Tristan geldi ve bir şeyler atıştırmak için dışarı davet edildik ama yorgun ve rahatsız olduğum için reddettim. Roman beni takip etti ve otoparka gittik.

Dikkatli bir şekilde yolcu koltuğuna kayışımı yakalıyor. "Vurulduğunu hissediyor musun?"

"Evet. Ertesi gün nasıldır bilirsin. İşte o zaman işler sertleşir." "Eve gittiğimizde jakuziye girmek ister misin? İyileşmeye yardımcı olabilir." öneriyor.

"İyi fikir." Telefonumu cebimden çıkarıp yeni mesajlara kaşlarımı çatarak bakıyorum. Eski sevgilim uğraşmak isteyeceğim son kişi.

"Hoşuna gitmeyen bir haber mi aldın?" Roman'ın endişesi gerçek.

"Scarlet mesaj attı."

"Öyle mi? Bir süredir şehirde film çekiyor, değil mi?"

"Görünüşe göre. Benim için yeni bir haberdi." Toronto'ya takas edildiğimde Scarlet ve kariyeriyle ilgilenmeyi bıraktım.

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Birkaç yıl oldu." Gönderdiği son mesajdaki zaman damgasına göre üç yıl.

"Ne diyor?" Roman'ın onunla ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok, sadece çıktığımızı ve ben buraya taşındığımızda ilişkimizin bittiğini söylüyor.

Pes ediyorum ve mesajı kontrol ediyorum. Oyunlarıma gelmeye devam ederse ondan sonsuza dek uzak durmak zor olacak.

SCARLET

Sanırım artık şehirde olduğumu biliyorsun. Maçtan önce mesaj atmayı planlamıştım ama cesaretimi kaybettim. Sert bir darbe almışsın. Umarım iyisindir. Belki kendini iyi hissettiğinde bir şeyler içip hasret gideririz.

"Arayı kapatmak istiyor, her ne demekse." Scarlet ve benim, tekrar ziyaret etmek istemediğim karmaşık ve acı dolu bir geçmişimiz var. Hayatıma aniden yeniden girmesi sinir bozucu. Özellikle de onu oyunda görmenin beni nasıl hayatımdan çıkardığını düşünürsek. Ayrıca, bu sabah uyandığımızda Peggy'nin yatağının kenarında oturuyor olması da çok yakından incelemek istemediğim başka bir katman ekliyor.

"Onu en son ne zaman gördün?" Roman soruyor.

"Los Angeles'tan ayrıldığımızdan beri hayır." LA'deki bir deplasman maçımdan sonra asla müsait olmamaya özen gösterdim ve birkaç yıldır uzun süreli bir erkek arkadaşı vardı, bu da onu görmemeyi kolaylaştırdı. Ama o zamandan beri yollarını ayırdılar.

"Onunla bir şeyler içsek fena mı olur? Ayrılalı uzun zaman oldu. İkiniz de hayatlarınızda farklı yerlerdesiniz. Önümüzdeki birkaç ay boyunca sizin şehrinizdeyken ondan kaçmak yerine en azından bir konuşma yapmak katartik olabilir. Eninde sonunda aynı zamanda aynı yerde olacaksınız."

Başımı dikkatlice koltuğa yasladım. Haklı olduğu bir nokta var. Onu asılı bırakmak, sonunda birbirimizle karşılaştığımızda durumu daha da garipleştirecek. Tekrar telefonuma bakıyorum.

HOLLIS

Hey! Sesini duyduğuma sevindim. Önümüzdeki birkaç maçı yedek kulübesinden izleyeceğim ama onun dışında iyiyim. Ne kadar süre şehirde çekim yapacaksın?

Tekrar düşünmeye ve son cümleyi değiştirmeye zaman bulamadan gönderiyorum, bu da bir yanıt için açık kapı bırakıyor. Ama konuşmaya hemen devam etmek istemediğim için cihazı cebime geri koyuyorum. Ona yanlış bir izlenim vermek istemiyorum.

Bu sabah Peggy ile bunu zaten yapmışım gibi hissediyorum. Kendimde değildim, rüya gördüğüme ikna olmuşum. Bu son zamanlarda çok sık oluyor-

Peggy, PG olmayan senaryolarda rüyalarım sızıyor. Özellikle de yatak odamda bulduğum şeyden sonra. Ama bu hormonlarımdan daha fazlası. Bazen kendimi onunla birlikte olmanın imkansız olduğunu düşünürken yakalıyorum. Kollarımda onunla birlikte film izlemek gibi zararsız ya da bazen daha ilkel bir şey. Aramızdaki değişimle nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Onu Hemi ile birlikte takım için staj yapmaya başlamadan önceki gibi göremiyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Ona bilinçaltımda yaptığım gibi dokunmaktan kendimi alıkoyacak kadar uyanık değildim. En azından aptalca bir şey yapmadan önce beynim devreye girdi.

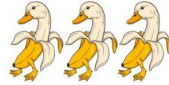
"Hey, dostum. Orada iyi misin?" Roman

soruyor. "Evet. N'aber?"

"Eve geldik."

"Oh, kahretsin." Onun yerine, benim arabamın yanına park ettik.

Jakuziden sonra Roman beni Peggy ve kendisiyle birlikte peynirli makarna yemeye davet ediyor ama reddediyorum. Kaçma ve kurtulma sırası bende.

Bir sonraki maçı yedek kulübesinden izlemek berbat. Ama en azından kazanıyoruz. Scarlet bir kez daha burada, arkasında benim adım yazan bir forma giyiyor. Cumartesi gecesi, çocuklar bir kulüp önerdiğinde evet dedim. Günlerdir kapalı kaldım ve kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum. Biraz stres atmam lazım.

Duş alıp üstümüzü değiştirdikten ve araçlarımızı eve bıraktıktan sonra Roman, Tristan, Flip, Dallas, Ashish ve ben bir Uber'le şehir merkezindeki seçkin kulüplerden birine gidiyoruz. Tristan'a göre bayanlar -ki muhtemelen Rix, Peggy, Shilpa ve Hemi- zaten oradalar.

"Bu Scarlet'in son bir hafta içinde gittiği ikinci maç," diyor Roman yolda.

"Evet." Bununla nereye varacağını zaten biliyorum ve hiç havamda değilim.

Flip, "Rix lise boyunca onun oynadığı diziyi izledi," diyor.

"*The Way We Weren't*'i kastediyorsun," diye isteksizce teklif ettim. Dizi nihayet sona erdiğinde ve artık reklamlarını görmek zorunda kalmadığımda rahatlamıştım.

"İşte bu."

"Gerçekten mi? Gençlik dizisi gibi bir şey değil miydi o? O daha çok aksiyon filmi seven bir kız," diyor Tristan, gülümsemesini gizlemek için alt dudağını ovuşturarak. "Birlikte izlediğimiz şey bu."

"Siktir git. Yüzündeki o bakışı sil." Flip koluna yumruk atar. "Ow! Ne oluyor lan? Ben bir şey demedim!"

"Gerek yoktu. O sırtışı takınıyorsun ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

Tristan omuz silkiyor, yüzünde hâlâ bir gülümseme var. "Bea'nin aksiyon filmlerini seçmesi benim suçum değil."

"Konuşmayı kes yoksa taşaklarına yumruğu yersin." Flip bana döndü. "O ve Essie her hafta o diziyi izliyorlardı. Oturma odasını ele geçirdiler ve her bölümü çılglık çılgıca izlediler. Maç varken izlemek istediği için kavga ederdik ve sadece bir televizyonumuz vardı."

Roman, "Peggy de o program için aynısını düşünüyordu," diyor.

"Gerçekten mi?" Onu izlerken hiç görmedim. Gerçi Peggy ergenlik çağındayken çoğunlukla garip ve sessizdi ya da arkadaşlarıyla dışarıda değilse yatak odasına kapanırdı.

Roman omuz silkiyor. "Boş yatak odasında bir televizyon vardı. Ergenlik çağına girdiğinde orada çok takılırdı. Scarlet en sevdiği oyuncuydu."

"Huh." Peggy'nin o diziyi ya da Scarlet'i bir oyuncu olarak sevmesi önemli olmamalı. Benim bilmemem de önemli olmamalıydı ama nedense bütün bunlar beni rahatsız ediyor. Geçen yıl geçirdiğim kazadan beri Peggy bana daha çok güvenmeye başlamıştı, özellikle de ekip seyahat ederken ben evde mahsur kaldığımda. Ama son zamanlarda birkaç rahatsız edici etkileşimimiz oldu.

Kulübe vardığımızda, sırayı atlıyoruz ve kızları VIP bölümünde buluyoruz. Biz yaklaşırken çeşitli kadehler kaldırıyorlar. Hemi normal sezonda kendini salmadığı için muhtemelen maden suyu içiyor. Shilpa geceye bağlı olarak bazen bir ya da iki kadeh içiyor. Rix ve Peggy ise bu gecenin martini gecesi olduğuna karar vermiş görünüyorlar. Peggy bir atlet gibi yapılı ve genellikle kendini idare edebiliyor ama martinilerin hata payı çok az.

"Nihayet! Yeterince uzun sürdü!" Rix kabinden kayarak çıkıyor, martinisi tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Maçta kot pantolon ve forma giymişti ama formayı bir bluzla değiştirdi.

Peggy onun arkasından dışarı kayıyor. O da gardırobunu değiştirmiş ama onunki çok daha sert. Eskiden kot pantolon ve kazak giyiyordu, özellikle de atletik vücudunu gizlediği için bunu kabul edebilirim. Ama şimdi askılı topuklu ayakkabılar ve kalçalarının üzerinde yükselen ve sahip olduğu her kıvrımı vurgulayan daracık siyah bir elbise giyiyor. Gözlerinin kenarları siyah kalemle belirginleştirilmiş ve dudakları günahkâr bir parlaklıkta pembe. Onun ne kadar güzel göründüğünü fark etmem gerçekten büyük bir sorun. Bu gece dans pistindeki bodyguard rolümü değiştirmek istemem daha da büyük bir sorun. Onu kendine sımsıkı saran adam olmak istiyorum. Onu böyle giyinmiş görmek, onu eve götürüp yatağıma yatırmak istememe neden oluyor.

"Merhaba, Dado." Topuklu ayakkabılar sayesinde adamın yanağını öpmek için parmak uçlarına basmak zorunda kalmıyor.

Dudaklarını büzüyor. "Bu elbise nereden geldi?"

"Bir mağaza." Gözlerini deviriyor. "Ve eğer söyleyecek güzel bir şeyin yoksa, hiçbir şey söyleme." Bakışları kısa bir süreliğine bana kayıyor, ama gözleri çenemden yukarı kalkmıyor. "Hey, Hollis." Roman'ın göğsünü dürtüyor. "Dans etmeye gidiyoruz ve korumalara ihtiyacımız yok." Gerçi fark etmezdi çünkü takımdaki hiç kimse Roman Hammerstein'ın kızıyla flört edecek kadar cesur olamazdı.

Hemi kabinden kayarak çıkıyor. Her zaman takımı temsil eden buz mavisi bir elbise ve ona uygun topuklu ayakkabılar giyiyor. Hemi, Roman'ın omzunu sıkıyor. "Ben ona göz kulak olurum."

"Takdir ediyorum," diyor Roman.

Hemi manikürlü parmağıyla Flip'i işaret eder. "Lütfen yarını benim için bir halkla ilişkiler kâbusu haline getirmemeye çalış. Bunun için gerçekten zamanım yok."

Telefonundan başını kaldırıyor. "Elimden geleni yapacağım."

"Beni ilgilendiren de bu." Yanından geçerken Dallas'a ters ters bakıyor.

"Güzel gülümsemeni görmek her zaman güzel Willy." Wilhelmina'yı Hemi yerine bu şekilde kısaltan tek kişi Dallas, muhtemelen onu rahatsız ettiği için.

"Kendi sikini ye, Dallas." Hemi titreşen beden kalabalığının içinde kaybolur.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bu hafta senden her zamankinden daha mı çok nefret ediyor?" Ash soruyor.

Dallas ellerini pantolonunun ceplerine sokar. "Biraz ısınıyor gibi hissediyorum. Geçen hafta bana rüyasında genital bir hastalık kapıldığını gördüğünü söyledi.

uçuğum o kadar şiddetliydi ki aletim düştü. Bu yüzden bana onu yememi söylemek küçük bir yükseltme gibi görünüyor."

"Vay canına. Bu ciddi bir nefret, değil mi?"

Dallas başını sallar. "Evet, ama aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır, belki sonunda benden nefret etmekten bıkar."

Roman hâlâ dans pistine doğru bakıyor ve kaşlarını endişeyle çatıyor.

Onu omzundan alkışladım. "O iyi olacak. Rix dışarıdayken Tristan da tetikte olacak."

Hepimiz Tristan'ı aradık, ama o gitmişti, muhtemelen tam olarak söylediğim şeyi yapıyordu. Tanrıya şükür. Birinin ona elini sürdüğünü görürsem aklımı kaçıırım.

Roman nefesini dışarı üflüyor. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Kabine kayıyoruz ve kendini işine adanmış barmen hemen siparişimizi almak için beliriyor. Dallas sert içkileri pek sevmez, o yüzden bir bira sipariş ediyor. Burası A-listers ve spor figürlerinin, hayran ve bazen aşırı hevesli hayran orduları tarafından kuşatılmaktan kaçınmak için sık sık gittikleri türden bir kulüp. Scarlet'i gördüğümde buzlu viskimi yarılamaştım. Yanında bir

Tanıdık gelen bir rol arkadaşı.

"Sosyal medyada paylaşım yaptın mı?" Flip'e sordum.

"Evet, neden?" Bakışları benimkileri takip ediyor. "Oh, kahretsin."

Arkadaşı bize doğru işaret ederken ve Scarlet'in yüzünde geniş bir gülümseme belirirken, "Oh, kahretsin doğru," diye mırıldanıyorum. Sanırım onu görmek zorundaysam, arkadaşlarımla ve halka açık bir yerde olmam daha iyi.

"Hala onunla ilgileniyor musun?" Flip yaklaşırken soruyor. Ona bir bakış attım.

"Bu bir hayır mı yoksa evet mi?"

Cevap verecek zamanım yok, çünkü tam önümüzde duruyor.

"Merhaba! Hey! Bu gece dışarıda olup olmayacağını merak ediyordum!" diye bağılıyor müziğin üzerinden.

Kaba bir pislik olmak istemediğimden onu selamlamak için kabinden dışarı kayıyorum. "Selam. Nasılsın?"

Çok etkileyici. Bu değişmedi. Ama midemdeki çalkantıya bakılırsa, yıllar önce aramızdaki ilişkinin bitiş şeklinden hâlâ hoşnut değilim.

"Ben iyiyim. Seni görmek çok güzel." Gözleri minnettar bir şekilde üzerimde geziniyor ve ifadesi nazlı bir hal alıyor.

Eskiden seksi bulurdum ama şimdi hiçbir şey hissetmiyorum.

"Harika görünüyorsun." Elleri göğsüme yerleşiyor ve yanağımı öpüyor.

"Sen de." Beceriksizce sırtını sıvazlıyorum ve bana dokunmayı bıraktığında minnettar oluyorum.

Yine de uzun sürmedi. Kolumu tuttu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam. Ben sadece... Uzun zamandır konuşmak istiyordum."

Yara bandını söküp atmak bu konuda en iyi yoldur. "Eninde sonunda birbirimize rastlayacaktık."

"Özellikle de seni buzda izlerken. Yakında oyuna dönecek misin?"

"Umarım." Tanrım, bu çok garip. "Neden seni takım arkadaşlarımla tanıştırmıyorum?"

"Oh! Evet! Lütfen." Arkadaşının kolunu tutuyor. "Bu da Candice Claymore. Yeni bir filmde birlikte çalışıyoruz."

"Hakkınızda her şeyi duydum," diyor Candice. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel." Sırıtişından çok fazla anlam çıkarmak istediğimden emin değilim.

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum." Sesim tahta gibiydi.

Ardından tanışma faslı başlar ve Flip, Flip olduğu için her ikisiyle de flört etmeye çalışır. Ancak Scarlet'in umurunda değildir ve Candice de ondan ziyade dans pistine odaklanmış olan Dallas'la ilgilenmektedir.

Scarlet kendini hemen hemen benim yanıma yapıştırıyor, nasıl olduğumu, neler yaptığımı, biriyle çıkıp çıkmadığımı soruyor. Sohbet yapmacık ve rahatsız edici geliyor. Bu gece ilk kez aklımın ve bakışlarımın dolaştığını fark ediyorum.

Sonunda Rix, Hemi ve Peggy, cinayet işlemeye hazırmış gibi bakan Tristan'ı da yanlarına alarak masaya dönerler. Shilpa ve Ashish hâlâ dışarıda olabilir. Dans pistinde birlikteyken ikilinin baloncuğunun dışında kimse yoktur.

Hemi Peggy'nin kolunu tutar ve bir şey söylemek için eğilir. Birden gözleri büyür ve ağzı açık kalır. Masayı tararken ağzını kapatmak için elini kaldırır. Rix Scarlet'i fark eder ve Peggy'nin diğer koluna yapışır. Rix'ten ciyıklama sesleri geliyor ve Hemi gülümsüyor.

Roman'ın söylediklerinden sonra Peggy'nin de benzer bir tepki vermesini bekliyorum ama bakışları Scarlet'in o anda kolumun üzerinde duran eline kilitleniyor. Onun

Bacak bacak üstüne atmış, bana doğru eğiliyor, bu da ayağının kaval kemiğine değdiği anlamına geliyor.

Ani suçluluk dalgası sarsıcı ve beklenmediktir. Peggy olabildiğince sınırların dışında. Yüzündeki ifade hakkında bir şeyler hissetmeyi göze alamam. Ama yine de incinmişliğin parıltısıyla göğsüm rahatsız edici bir şekilde bükülüyor.

Ben şehir dışındayken benim evimi mahremiyet için kullanmasında bir sakınca olmadığını söylemek, aşamayacağım bir çizgi gibi geliyor. Geçen sabah yatak odamdayken ellerimi onun üzerine koymak da öyle. Ve onu düşünmeden duramamam da başlı başına bir sorun.

"Scarlet, ortadaki benim kızım Peggy. Büyük bir hayranınız." Roman kızları işaret ediyor.

Scarlet'in gözleri parlıyor. "Kızım mı?"

"Hormonlu bir ergendim. Annesi de ben de doğum kontrol hapları ve antibiyotiklerin birlikte kullanımıyla ilgili küçük yazıları okumamış hormonlu ergenlerdik. Yine de en iyi oopsie-daisy'ydi." Roman, Peggy'ye sevgiyle gülümsüyor.

Scarlet elini göğsüne bastırır. "Aww... Birlikte dışarı çıkmanıza bayılıyorum. Bu çok eğlenceli."

"Peggy muhtemelen bu konuda biraz farklı düşünüyordur."

Hemi ve Rix Peggy'nin yanında, her biri bir kolundan tutarak onu ileri doğru sürüklüyor. Gözleri kocaman açılmış ve yüzünün rengi solmuş.

Scarlet kabinden dışarı kayıyor ve elimi tutarak beni de yanına çekiyor. "Tanıştır beni!"

Nemli ellerimi pantolonuma sildim. "Scarlet, bu Hemi Reddi-Grinst, ekibimizin halkla ilişkiler sorumlusu."

"Sizinle tanışmak çok güzel!" El sıkışırlar.

"Desteklediğiniz tüm hayır kurumlarına bayılıyorum! Takım tanıtımınızın büyük bir hayranıyım" diye övgüler yağıdırıyor Scarlet.

Her zaman dengeli olan Hemi, iltifatı nezaketle kabul eder.

"Bu Beatrix Madden, Flip'in kız kardeşi. Kendisi bir finans planlamacısı ama aynı zamanda ekipteki birkaçımız için yemek hazırlıyor. Dengeli beslenme konusunda bir sihirbazdır ve ona sahip olduğumuz için şanslıyız" diyorum.

"Oh, buna bayıldım! Bu inanılmaz!" Scarlet öyle diyor.

Rix kızarır ve iltifatı elinin tersiyle iter. "Bu benim eğlence için yaptığım bir şey. Sizinle tanışmak çok güzel. Büyük bir hayranınızım. Hem de çok büyük. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama çok zor. Etrafta bu kadar hokey yıldızının olmasının bir kızı duyarsızlaştıracığını düşünürsünüz ama görünüşe göre öyle değil."

Scarlet g ler. "Oh, anladım! Geçen yıl  d l t reninde tek boynuzlu at akt r mle tanıştığımda neredeyse bayılacaktım."

"Hepimizin bir tek boynuzlu atı var, değil mi?" Rix ve Scarlet kahkahayı paylaşırlar.

Son takdimi yaparken boğazımdaki devasa yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Bu da Peggy, Roman'ın kızı." Bana neler oluyor bilmiyorum ama t m bu durum rahatsız edici olmanın  tesinde.

"Hammer. Ben Hammer'ım. Ailemin baba tarafı dışında çoğu insan bana Hammer der," diye d zeltiyor.

"Hammerstein'in kısaltması Hammer gibi mi,  nk  etrafın hokey oyuncularıyla çevrili olarak b y d n?" Scarlet soruyor.

"Temel olarak, evet." Peggy'nin g zleri Scarlet'in kolumu okşadığu yere kaydı. "Sen ve Hollis eskiden çıkmıyor muydunuz?"

Scarlet'in g zleri şaşkınlıkla parlar, ama hemen toparlanır. "Yaptık." Kolunu benimkinin arasından geçiriyor ve yanağını pazularıma yaslıyor. "Ama geçen ve aptaldım ve ne kadar iyi bir şeye sahip olduğumu fark etmedim. Kaan o oldu."

"Ve şimdi buradasın. Toronto'da. O da  yle." Peggy'nin sesi neredeyse robotik.

Bu daha garip olamazdı.

" yleyim." G l msemesi yumuşak ve umutlu bir hal alıyor. "Kader aynı hizaya gelmiş gibi hissediyorum."

"Evet. Kesinlikle." Peggy başını sallamaya devam ediyor, g l msemesi sadece benim fark edebileceğim bir şekilde gergin, " zellikle de ikiniz de bek r ve kaynaşmaya hazır olduğunuz için."

"Bu adamı tekrar piyasadan çekmenin bir sakıncası yok." Scarlet kolumu sıktı.

Ya da belki daha da garipleşebilir. Tam bu anı sonlandırmak için bir şey s yleyecektim ki Hemi'yle g z g ze geldim.

Hemi bir bana, bir Scarlet'e, bir de g l msemesi dudaklarına yapıştırılacak kadar sert olan Peggy'ye bakıyor. "Bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor. Hammer, sen de gel." Hemi kolunu Peggy'ninkinin içinden geçirdi. "Bize biraz izin verirseniz. Seninle tanışmak çok g zeldi, Scarlet. Umarım yakında başka bir oyunda g r ş r z."

"Kesinlikle. Katılabildiğim kadar katılmayı planlıyorum."

"Harika." Hemi parmaklarını kıvrarak el sallıyor ve Peggy'yi banyoya doğru y nlendiriyor.

Rix irkildi ve Scarlet'e döndü. "Seninle tanışacağı için çok heyecanlıydı. Ve gergin. Sen kesinlikle onun tek boynuzlu atısın." Kızların peşinden koşuyor.

Scarlet bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Sanırım biri sana biraz aşık olmuş olabilir."

Gülüyorum ama kusacakmışım gibi hissediyorum. "Peggy aileden sayılır." Göğsümü okşuyor. "Senin için belki. Kaç yaşında?"

"Yirmi." Neredeyse yirmi bir. Yirmi bir yaşında olması onunla ilgili rüyalar görmemin ne kadar uygunsuz olduğunu değiştirmeyecek. Özellikle de en son gördüklerim.

Dudağını ısıyor. "Çıkmaya başladığımızda o yaşıyordum. Gitmene izin verdiğim için çok aptalmışım."

"Gençtik." Boğazımdaki o korkunç yumru büyümeye devam ediyor. "Ve sen haklıydın, işe yaramazdı. Ülkenin iki ayrı ucunda yaşıyoruz."

"Gerçi geriye dönüp baktığımda." Gülümsemesi yumuşak ve özür dileyici bir hal alıyor. "Olayları ele alış biçimimden pişmanım."

"Köprünün altından çok sular aktı." Aslında değil. Scarlet'le yaşadıklarımın, ilişkilerimi çerçeveleyen bir dalgalanma etkisi oldu. Son yedi yılda sadece bir kez bir kadınla birkaç aydan fazla birlikte oldum. Diğerleri gibi o da alevler içinde kaldı. Sadece biraz daha fazla acı verdi.

Başını öne eğiyor. "Öyle mi?"

"Uzun zaman önceydi, Scarlet."

"Belki kahve içmeye gidebiliriz. Özür dilemek için bir şansım olsun isterim. Seni incittiğimi biliyorum."

"Yaklaşan deplasman maçlarım var." Özellikle de kafam karmakarışıkken ve kariyerim sallantıdayken acı verici konuşmalardan kaçınmayı tercih ederim.

"Döndüğünde o zaman. Birkaç ay buradayım." Kolumu sıktı. "Sadece bunu düşün, tamam mı?" Beni yanağımdan öpüyor ve Candice'le birlikte sabah erkenden sete gidecekleri için müsaade istiyorlar.

Shilpa ve Ash masada dururlar. "Hayal mi görüyorum yoksa az önce Scarlet Reed ve Candice Claymore'la mı konuşuyordunuz?" Shilpa sorar.

"Bazı şeyleri görmüyorsun." Viskimin kalanını içiyorum.

"Davetli miydi yoksa öylece ortaya mı çıktı?" Shilpa insanları okumakta biraz fazla iyi.

"Ortaya çıktı."

Mırıldanıyor ama daha fazla yorum yapmıyor.

"Yarın sabah yogası için buluşuyor muyuz?" Ashish soruyor.

"Evet." Fizyoterapistim ve kayropraktörüm önerdikten sonra isteksizce rutinime ekledim.

"Mükemmel. Sana doğru geleceğim." Shilpa'nın kendi koluna doladığı kolunu sıkarak. "Gitmeye hazır mısın, aşkım?"

"Öyleyim." Onu yanağından öper.

İyi geceler deyip kol kola ayrılıyorlar. Bazen aralarındaki bu kolay bağı kıskanıyorum. Her zaman birbirlerine o kadar sarılmışlar ki, sanki evrenlerinin dışındaki dünya önemsizmiş gibi. Kızlar birkaç dakika sonra eve gittiklerini söylemek için geri dönüyorlar. Şaşırtıcı bir şekilde, Flip bu gece kimseyi almıyor. Belki de yeni bir sayfa açıyordur. Dördümüz eve gitmek için bir Uber tuttuk.

"Hammer'ın nesi vardı bu gece? Kötü görünüyordu," diyor Tristan.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Roman endişeli baba ifadesini takınıyor. "Belki de yıldız çarpmıştır?"

"Muhtemelen. Rix neredeyse altına işediğini söyledi," diyor Tristan. "En sevdiği aktris olduğu için mantıklı," diye ekliyor Flip.

Sessiz kalıyorum.

Çatı katına çıkarken Roman kollarını kavuşturur. "Scarlet seni gördüğüne sevinmiş gibiydi."

"Evet."

"Seni tekrar görmek istedi mi?" Alt dudağımı ovuşturuyorum ve başımı sallıyorum.

"Gitmelisin. Artık her şey farklı Holl. O daha yaşlı, daha olgun ve sen de öylesin."

İç çekiyorum. "İlk seferinde işe yaramamasının bir sebebi var." Ve kafamın içinde yer kaplamaması gereken biri şu anda orada kira ödemedi yaşıyor.

"Çünkü ikiniz de çocuktunuz. En azından onunla bir kahve iç. Havayı temizleyin. Bunca yıldır taşıdığınız yükün bir kısmını bırakın. Ondan beri ciddi bir ilişkin olmadı. Bunun bir anlamı olmalı."

Gözlerimin arasındaki boşluğu ovuyorum. "Evet, kalp kırıklığını sevmediğimi."

"Sadece bir düşün, Hollis. Mutluluğu ve hayatında birinin olmasını hak ediyorsun. Belki de o kişi odur."

Öyle olduğunu sanmıyorum ama hayalini kurmaktan kendimi alamadığım kişi de birlikte olabileceğim biri değil. "Belki."

BÖLÜM 7

ÇEKİÇ

HOLLIS

Birkaç dakika içinde fob ile uğrayacağım.

I Bir cevap yazacak cesareti toplamadan önce mesaja makul olmayan uzun bir süre bakıyorum. Hollis'i görmek istiyor muyum? Hem evet, hem hayır. Kesinlikle onun seksiliğini görmek istiyorum. Ve onu özlüyorum. Sadece gülüşünü değil, diğer herkese karşı çok huysuz olabilirken Postie ve Malone'a karşı ne kadar tatlı olduğunu ya da bana Prenses dediğinde yüzünün nasıl yumuşadığını da. En çok da eskiden her şeyin ne kadar kolay olduğunu özlüyorum. Hokey hakkında konuşmayı ve okul ve dersler ve mezuniyet sonrası için heyecanlandığım şeyler.

Bir yanımda her şeyin eski haline dönmesini isterken, bir yanımda istemiyorum. Bu yeni versiyon garip ve rahatsız edici, ama aynı zamanda başka bir şey gibi de hissettiriyor.

Hepsi kafamda mı bilemiyorum.

Her ne kadar Hollis'in vurulmasını istesem de, onu üç boyutlu olarak görmenin beraberinde getirdiği tüm duygularla uğraşmak istemiyorum. Scarlet'le tanıştığımdan beri ondan yine kaçıyorum. Bu konuda çok tuhaftım. Son iki gecedir, grup çalışma toplantılarını gerekçe göstererek babamla akşam yemeğini reddettim. Anlayış gösterdi ama yine de kendimi bok gibi hissediyorum. Ondaki bir şeyler saklamakta hiçbir zaman iyi olmadım, ama şu anda duygularım hakkında nasıl dürüst olacağımı bile bilmiyorum.

Kafam o kadar dolu ki bir mesaj yazmak sonsuza kadar sürüyor.

AURORA

Babama bırakabilirsin.

Tam gönder tuşuna bastığımda kapı çaldı.

HOLLIS

Şimdi buradayım,
yani.

Emniyet mandalını çevirip kapıyı açtığımda omuzlarım çöküyor ve midem birkaç takla atıyor. Onu koridorda, lacivert takım elbisesi içinde, muhteşem bir şekilde görünce kalp atışlarımın hızlanmasından nefret ediyorum. "Selam." Gülümsüyorum ama zoraki.

Bakışları üzerimde geziniyor, tek kaşını kaldırarak yüzüme bakmadan önce gömleğimde duraklıyor. "Hey."

Kahretsin. Sütyensizim. Kapıdan girer girmez çıkardım çünkü balenli bir kabustu. Şu anda ince bir tişört giyiyorum. Meme uçlarımın onu selamlama ihtimali yüzde elli. Elimi uzattım. "Özel bir talimatın var mı?"

Açık avucuma bakıyor ama fob'unu içine bırakmak için bir hamle yapmıyor. "Bir saniye içeri girebilir miyim?"

"Elbette." İsteksizce geri çekiliyorum. O kadar güzel kokuyor ki. Tıraş losyonu, vücut yıkama suyu ve kalın, koyu, dalgalı saçlarını düzeltmek için kullandığı ürün gibi. O yokken sweatshirt'lerini koklamak için sabırsızlanıyorum. *Cidden yardıma ihtiyacım var.*

"Rix evde mi?"

Başımı salladım. "Tristan'ın evinde. Muhtemelen son bir kez daha kovalanıyordur." Yaltaklanıyorum, çünkü bu da ne? "Özür dilerim. Son kısmı söylememe gerek yoktu. Bu bir çeşit verili."

Başını sallıyor, gözleri dairenin içinde dolaşıyor. Bakışları kanepede durdu. Sütyenim kolun üzerinden sarkıyor. "Kapüşonlu bir şey almak ister misin?"

Hollis'i gördüğüme aptalca sevinen meme uçlarımı saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ben iyiyim."

Uzaktan yakından iyi değilim. En azından benim için, Hollis hakkında bir sürü duygum olduğu apaçık ortada. Bunlar gerçek, rahatsız edici ve tam bir baş belası. İşin en kötü yanı, her şey farklı olsaydı diye söylediği o cümleye ve beni hayal etmekten vazgeçemediğini itiraf etmesine bu kadar takılmış olmam. Kafamda bizi bir şeye dönüştürdüm. Bir çifte. Erkek arkadaş ve kız arkadaş. Hatta karı koca. Bu utanç verici.

Çenesi titriyor. "Bugün okula bunu mu giydin?"

Kaşlarımı çattım. "Evet. Neden?" Üzerimde bol bir tişört, bol bir kot pantolon ve kapıdan içeri girene kadar bir sütyen vardı. Üstüne de bir kapüşonlu giymiştim,

Ayrıca bir ceket, şapka ve atkı çünkü kış mevsimindeyiz ve donmaktan nefret ediyorum.

Burun delikleri alevlenir. "Şubat ayındayız. Donabilirsin."

"Nesin sen? Seksen yaşında mısın? Evimdeyim. Derslerimin yarısı Sahra'ya yolculuk gibi, diğer yarısı da bir dondurucunun içi gibi, bu yüzden ona göre giyiniyorum - ne giydiğim ve nerede giydiğim seni ilgilendirmez Hollis Baba." Yaptığı ilk şeyin bir tür baba tarzı yargılama kartı çekmek ve beni küçük bir kız çocuğu gibi hissettirmek olması beni öfkeliendirdi. Ki değilim. Ben bir kadıyım ve başka türlü muamele görmeyeceğim.

Gözlerinin kararması ve dudağının kıvrılmasıyla omurgamdan aşağı bir heyecan fırlıyor.

"Bugünlerde çok düğme ilikliyorsun," diye homurdanıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Kıyafetim hakkında hüküm veren o. Sanki buna hakkı varmış gibi.

"Siktir." Elini saçlarında gezdiriyor. "Yine benden kaçırıyorsun."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Evet, İnkâr Nehri'ne balıklama dalıyorum.

"Çünkü son iki gecedir akşam yemeğini kaçırıyorsun."

Eğer bunu biliyorsa babamın evindeydi demektir. "Meşguldüm."

Senden kaçıyor.

"Bir deplasman serisinden önce babanızla akşam yemeklerini asla kaçırmazsınız" diye belirtiyor.

Elimden geldiğince hızlı duvarlar örüyorum, gerçeğimin ortaya dökülmesini engellemeye çalışıyorum. "Her şeyin bir ilki vardır, sanırım."

Anahtarlığını parmağında çeviriyor. "Kedi kameraları hakkında konuşmalıyız."

"Ne olmuş onlara?" Onları her düşündüğümde biraz terliyorum. "Onlar senin için sorun değil mi, yoksa kapatmamı mı istersin? Çünkü Yapacağım. Kendini rahatsız hissetmeni hiç istemiyorum." "Onlar iyi."

"Emin misiniz? Geçen sefer onlardan bahsetmeyi unuttuğum için kendimi kötü hissediyorum."

"Artık biliyorum. Ve hayvanlarını takip etmek için benim iznime ihtiyacın yok." Gerçi sanırım artık beni de takip edebilir. Bu omurgama küçük bir vızıltı gönderiyor.

"Bu değil-" diye iç geçiriyor. "Sana neler olduğunu bilmiyorum ve benimle konuşmazsan bunu düzeltemem."

"Bir şey olduğu yok." Sanki göğsümdeki ağrının artmasını engelleyecekmiş gibi kendime sıkıca sarılıyorum. Ama işe yaramıyor.

"Yalancı," diye karşılık verir.

Onun yanında olmak, en sevdiğim pastaya kırılmaz bir camekânın arkasından bakmak gibi. Onunla konuşmayı ve eskiden olduğu gibi takılmayı zlyorum. Onu tahmin ettiğimden daha çok istiyorum. Ama ona sahip olamam. Scarlet çoktan sahip oldu. Ve onu geri istiyor. Yine de bunların hiçbirini itiraf edemem. Bu utançtan asla kurtulamam. "Ben değilim."

"ylesin." nmde durmadan önce mutfağı boydan boya adımladı. "Bu Scarlet'le mi ilgili?"

"O kaçan kişi' yorumuyla tekrar atış yapmakla oldukça ilgileniyor gibi görünüyor." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

Volta atmayı bırakıyor ve bana dönüyor. Yine de ona bakamıyorum. İfadesini göremiyorum çünkü ne kadar şeffaf olduğumdan korkuyorum.

"Scarlet'le aramızda hiçbir şey yok," diyor usulca.

Tam da duymak istediğim şey, ama bunu söyleme nedeni benim istediğim şey değil. Gözlerimin onun cilalı siyah ayakkabılarında sabit kalmasını istiyorum, ama gözlerim kalkıyor, onun görüntüsünü ilerine çekiyorlar. Geçen yıl doğum gününde ona hediye ettiğim kravatı takıyor. Bu aramızdaki bir şey; ona her doğum gününde kravat alırım, o da bana her zaman aptal çoraplar alır. Bu kravat hem saçma hem de tam ona göre. zerinde muz ördeği var, o da kravat takıyor. Gözlerim onunkilere ulaşana kadar aptal tohumlar minik umut tomurcuklarıyla patlıyor.

Bana acıyla bakıyor ve aramızda bir hareket yapıyor. "Ama burada da bir şey olduğu yok."

Yüzündeki yalanı *görüyorum*. Bütün bu olanların en kötü yanı da bu. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Belki de fazla iyi. İnkârı, göğsümün içine uzanıp kalbimi yerinden skmş gibi hissettiriyor. Kafam karışık, incinmiş ve kızgınım, çünkü burada bir şeyler *olduğu çok* açık. Belki yle olmasını istemiyor ama son zamanlarda ne zaman baş başa kalsak çekimin ağrılığını hissediyorum. O yokken yatağında yaptıklarımı itiraf ettiğimde ve geçen hafta beyin sarsıntısından sonra onu kontrol ettiğimde bunu hissettim. Ve şimdi de hissediyorum.

"Her şey farklı olsaydı' derken ne demek istedin?" enesi gerilir. "O konuya girmeyin, Prenses."

En sevdiğim lakabımı bir emirle eşleştirmesinden nefret ediyorum. Beni düğme iliklemekle suçlayacaksa, ben de onun lanet düğmelerine basmak için elimden geleni yapacağım. "Bunu söyleyen sensin. Ben sadece açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Sert bir elini saçlarında gezdiriyor. "Baban benim en iyi arkadaşım ve takım arkadaşım."

Işık, o gülünç umut tomurcuğunun üzerinde parlıyor. "Ya olmasaydı?" "Hâlâ üniversitedesin."

"Birkaç ay daha." Bunu tartışmak beni aptal ve zavallı hissettiriyor ama burada yalnız olmadığımı, aramızdaki bu yeni gerilimi hayal etmediğimi teyit etmek istiyorum.

"Yirmi yaşındasın ve önünde her şey var." Sesi alçak, sert ama kelimeler prova edilmiş gibi, sürekli tekrarladığı bir mantra gibi. "Ve hala beni hayal ediyorsun." Kelimeleri ben söylemeden önce onları geri arayabilirsin.

Gözleri parlıyor. "Sen nasıl-"

Yüz ifadesi değişiyor ve yanlış düğmeye bastığımı anlıyorum. Özür dilemek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Seninle bu oyunu oynamayacağım. Söylediklerimi yanlış anladıysan özür dilerim, ama her ne düşünüyorsan-" Aramızda eliyle işaret ediyor. "-bu olmayacak. Asla olmayacak. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, ikimiz için de o kadar kolay olur."

Aşağılanma hızlı ve kesici. Göğsüm çökecekmiş gibi hissediyorum. Kendimi tutmam gerekiyor ama gözlerim yaşıyor ve çenem titriyor. "Anladım." Sesim çatlıyor.

"Lütfen ağlama." Yaklaşıyor ve eli çevresel görüşümde beliriyor ve parmakları kısa bir an için çenemin kenarına değiyor. Bu dokunuşa doğru eğilmek istiyorum ama bu tamamen yanlış nedenlerle, özellikle de bir sonraki söylediği şeyle. "Bunun ne kadar imkânsız olduğunu bilmelisin."

"Yapma." Elini geri çekiyorum. "Beni yatıştırma."

Çok üzgün görünüyor, sanki tüm bu konuşma ona acı veriyor.

Bununla başa çıkamam. Ne kendi duygularım, ne onun varlığını kabul etmekteki isteksizliği, ne de bu işin neden yürümediğine ve yürümeyeceğine dair meşru sebepler. "Haklısın, hiçbir şey yok. Bu hiçbir şey." Ona doğru küçümseyici bir el salladım.

"Dinle, bu-"

"Scarlet'e kesinlikle bir şans daha vermelisin. Hâlâ ilgilendiği belli." Eğer başka biriyle birlikteyse, belki de onu istemekten vazgeçerim. "İkiniz mantıklısınız." Öyle de olur. Birbirlerine denkler. Onun dünya deneyimi benimkinden çok daha fazla. Yine de bunu yüksek sesle söylemek kusma isteği uyandırıyor. "Her neyse, gitmelisin."

Birkaç saniye daha öylece durduktan sonra iç geçiriyor ve fobu tezgâhın üzerine bırakıyor. "Seni önemsiyorum," diyor usulca.

Bunu duymak her şeyi daha da kötüleştiriyor. Beni yumuşatıyor, rahat bırakıyor. Sözcükleri söylemeden bana, benim duygularım her neyse, onunkilerin uyuşmadığını söylüyor. Bu her zaman orada olacağını bildiğim ama asla duymak istemediğim bir reddediş. "Lütfen, sadece git." Başımı arkaya eğiyorum ve gözyaşlarımın düşmemesini istiyorum.

Neyse ki Rix kapıdan içeri daldı. "Kızım, sanırım Tristan legit az önce vajinamı kırdı-oh, merhaba, Hollis."

"Selam, Rix."

"Tris ve Roman seni ve Flip'i lobide bekliyor." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ediyor, bakışları aramızda dolaşıyor.

"Şimdi aşağı iniyorum." Bana döndü. "Birkaç gün sonra görüşürüz."

"Evet." Gülümsemeye zorluyorum.

Rix onun gitmesini bekledikten sonra fısıldar, "Gergin görünüyordu."

"Dondurmaya ihtiyacım var. Ve kız kıza vakit geçirmeye." Ve hemen gözyaşlarına boğuldum. Rix kollarını bana doladı. "Az önce ne oldu öyle?" "Hiçbir şey. Regl oluyorum."

"Yalancı surat olma. Geçen hafta regl oldun." Geri çekiliyor ve yüz ifadesi tamamen empatiye dönüşüyor.

Bu beni daha çok ağlatıyor.

BÖLÜM 8

ÇEKİÇ

"W "Kimin içkisini tazelemeye ihtiyacı var?" Oturma odasına taze bir şişe prosecco ve bir tane de köpüklü üzüm getirdim.

Bir "*ben*" korosu takip ediyor.

Odanın içinde bir tur atıp bardakları uygun içkiyle dolduruyorum. Hemi, Tally, Shilpa, Rix ve Dred bu akşamki maçı izlemeye gelmişler. Kafamdaki tüm endişelerden uzaklaşmak için iyi bir mola.

"Maça güçlü bir başlangıç yaptık," diye gözlemliyor Hemi. Shilpa, "Roman bu gece filede döktürüyor," diye ekliyor.

"Bu maç için endişeleniyordun, bu yüzden rahat oynamasına sevindim." Hedefi her zaman zirveye çıkmaktı ve şu ana kadar bunu gerçekleştiriyor.

"Atıştırmalıklar için ne durumdayız? Başka bir şeye ihtiyacı olan var mı?" Masayı inceliyorum. "Cipsleri doldurayım mı?"

"Oturup beş dakika sakinleşmelisin." Rix yanındaki kanepenin minderine vurdu.

Şişeleri buz kovalasına koyuyorum ve teklif edilen koltuğa oturuyorum. Kamera Hollis'in ağız koruyucusunu çiğnediği yedek kulübesine doğru kayıyor. Prosecco'ndan büyük bir yudum alıyorum, gözlerimi ayıramadığım için maç reklam arasına girdiğinde rahatlıyorum.

Televizyonun sesini kapatıyorum. "Dans yarışman nasıl gidiyor, Tally?"

"Güzel. Karmaşık bir rutin ama başarabilirsek son senem için harika bir kapanış olacak."

Hemi gururla, "Yapacaksın, kendini çok adanmışsın," diyor.

"Dans takımında ilgilendiğin bir erkek var mı?" Dred soruyor.

Tally gülüyor. "Çoğunlukla bu çocuklar birbirleriyle ilgileniyorlar. Ama dürüst olmak gerekirse, geçen yıl çekirdek birliğimdeki iki kişi çıkmaya başladı ve sonra bir drama yaşandı ve ayrıldıklarında işler garipleşti. Birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz, bu yüzden hepimiz yakınız ve bu cazibeye kapılmanın ne kadar kolay olacağını görebiliyorum, ancak sonuç herkes için berbat."

Rix, "Bu beceriksizliği anlayabiliyorum," diyor.

Hemi kıkırdarak, "Muhtemelen Roman'ın oyuncularla asla çıkmaman konusunda sana takılmasının nedeni de bu," diyor.

"Evet, bu da işin bir parçası." Prosecco'ndan bir yudum daha alıyorum ve yanaklarıma doğru ilerleyen kızarıklıkla savaşıyorum. Oyunculardan birine karşı bir şeyler hissetmek yeterince kötü olurdu ama Hollis'e karşı hissettiğim şey tamamen farklı bir seviyede. "Çoğunlukla benim normal biriyle birlikte olmamı istiyor, böylece istikrarım olacak. Bunu anlıyorum ama diğer taraftan normal erkekler benim hayatımı gerçekten anlamıyor. Ben sadece sizin yaptığınız gibi bana destek olacak birini istiyorum." Ve o kişinin Hollis olmasını istemeyi bırakmalıyım.

Dred, örgü şışleri birbirlerine rahatlatıcı bir şekilde vururken, "Her iki taraf için de geçerli, değil mi?" diye düşünüyor. Çalıştığı kütüphaneye sık sık gelen evsizler için toka yapıyor. İnanılmaz biri. "Hepimiz için ortaya çıkıyorsun."

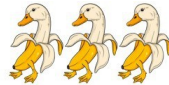
"Ve sen gerçekten benim için ortaya çıktın." Rix koluma sarıldı. "Sen belalı bir bebeksin," diyor Hemi.

"Bu," diye kabul ediyor Shilpa.

"Belalı bebeklere." Hemi kadehini kaldırıyor ve hepimiz onu takip ediyoruz. "Badass Babe Brigade tişörtlerimiz olmalı," diye düşünüyorum.

"Onları tasarlayacağım," diye yanıtlıyor Hemi.

"Kendi takımımız olacağız," diyor Tally sırtarak. "Resmi olarak." "Evet, olacağız."

Hollis mesaj gönderdiğinde, içtiğim içkinin de etkisiyle yarı uyur vaziyetteydim ve uyku şortumu giymek için çabalıyordum.

HOLLIS

Hey, kontrol
ediyorum.

Çocukları beslemeyi unuttum. Sabaha kadar bekleyebilirler ama bu Postie'nin öfkesini Hollis'in yatağına boşaltma riskini artırıyor. Pijama durumu halledilmiş ve telefon elimde, koridora çıkıyorum. Rix'in kapısı kapalı ve ışığı sönüktü. Alt dudağımı dişlerimin arasında yuvarlayarak duraklıyorum. Bir yanım onun boş yatak odasını şımarıklık yapmak için kullanmak istiyor.

Yatak odama dönüyorum, Batdick'i çantama tıktırıyorum, ayaklarıma bir çift kabarık terlik geçiriyorum ve Hollis'in fobuyla daireden çıkıyorum. İki dakika sonra, kendimi onun çatı katına bırakıyorum. Tek bir ışık oturma odasını aydınlatıyor. Tahmin ettiğim gibi, yatak odasının kapısını kapatmayı unutmuştu. Çantamı odasının önündeki koridora bırakıp içeri bakıyorum. Postie ve Malone yastığının üzerinde birlikte kıvrılmışlardı.

Kedicik kamerasını bulmak için odayı taradım. Yatağının karşısındaki şifonyerin üzerinde buldum. Küçük bir kitap yığınının ve yeğenin çerçeveli pastel boya çiziminin yanına sıkıştırılmış.

Midem bulanıyor ve ağzım kuruyor. Kamera yatağı ve salona açılan kapıyı mükemmel bir şekilde görüyor. Videoyu izlemeden sildiğini söylediğinde ona inandım. Hollis onurlu ve kurallara uyan biri. Eğer fizyoterapisti ona yarım saat jakuzide oturmasını söylerse, bunu yapar. Takım doktoru yağsız proteini artırması gerektiğini söylerse, Rix'e yemeklerini bu hedefe göre ayarlatıyor. Ama keşke bir kez olsun kurallara uymayı bırakıp videoyu silmek yerine *izleyebilseydi*.

Postie geriniyor ve Malone'un kuyruğu seğiriyor. Onlardan kameraya bakıyorum. Geç oldu. Hollis muhtemelen yatağında, çoktan uyumuştur. Bir iki dakikalığına kediciklere katılsam ne kadar zararı olur ki? Onlara bir şeyler atıştırmadan önce özledikleri kucaklaşmayı sağlarım. Hollis'in yastığı. Hatta belki de boş yatak odasında olası bir kendini tatmin seansı için onlardan birini çalabilirim. Yatağa tırmanıyorum. Malone başını kaldırıyor ve Postie bana kafa atıyor.

"Merhaba çocuklar. Biraz sevgi ve ikram için geç kaldığım için özür dilerim." Çenelerinin altını kaşıyorum.

Telefonum koridorda, çantamın içinde durduğu yerden vızıldıyor. Görmezden geliyorum.

"Babanı özlüyor musun?" Başımı yastığa koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Hayal kırıklığına uğramadım. Hollis'in tıraş losyonu kumaşa nüfuz ediyor.

Telefonum tekrar çalıyor. Ve yine.

Postie yatağın ucuna doğru koşuyor ve zıplayarak yere atlıyor. Malone göğsüme tırmanıyor ve çeneme kafa atıyor.

Telefonum yine çaldı. Bu sefer bir aramayla.

"Hadi ama dostum, muhtemelen baban aklını kaçırıyor çünkü yine onun yatağındayım." Onu göğsümden çekip yatağın kenarına yuvarlandım ve ayağa fırladım.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve aniden endişeleniyorum. Neden böyle davrandığımı bilmiyorum. Belki incindiğim içindir? Belki de bir uçak uzaktayken bu konuda bir şey yapamayacağı için?

Arama bitiyor ama birkaç saniye sonra tekrar başlıyor. İkinci çalışta cevap veriyorum.

Hollis telefonda, "Zorluyorsun," diye homurdanıyor.

Çakıllı ses tonuyla her şey geriliyor. "Ben sadece çocukları okşuyordum." *Ve yastığını üfleyerek.* "Yatak odanızın kapısını kapatsaydınız, onları ikramlarla yatağınızdan çıkarmadan önce onlarla kucaklaşmak zorunda kalmazdım."

"Eğer ödülleri sallarsanız, koşarak gelirler" diyor. "Görünüşe göre kameranın içinde bir mikrofon var."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve mutfığa yöneliyorum. "Peki, tamam." Onu hoparlöre alıp telefonu tezgâhın üzerine koyuyorum, bu sırada çocuklar ikram heyecanı ile miyavlıyorlar.

"Bunu söylediğime pişman olacağım," diye mırıldandı.

"Bana söylemeden evine kedi kamerası koyan sensin, Hollis." Tam karşımda değilken onu itmek daha kolay oluyor.

"Yatağında mastürbasyon yapan sensin," diye karşılık veriyor.

Tüm vücudum sıkıştı. Keşke o kelimeyi söylerken kaydetmiş olsaydım. *mastürbasyon yapmak.* "Bu konuyu bir daha konuşmayacağımızı sanıyordum."

"Ama sen *yine* oradaydın, içinde yuvarlanıyordun, hem de neredeyse hiçbir şey."

Yere bakıyorum. "Pijama giyiyorum, neredeyse hiçbir şey değil."

"Asansörde de böyle mi giyinmiştin? Seni başka gören oldu mu?" diye çıkışır. "Erkekler gerçekten ürkütücü olabiliyor."

Bunun baba tarzı bir azarlama olup olmadığını anlayamıyorum. "Evet, Hollis. Asansör gece on birde insanlarla doluydu. Hatta benimle birlikte bir takım azgın rugby oyuncusu da asansördeydi. Birkaç tanesi de çok ateşliydi. Numaramı istediler, ben de neden olmasın diye düşündüm, değil mi?"

"Şu anda benimle taşak geçme Prenses," diye uyarıyor.

Vajinam heyecanlanıyor ve dizginleri ele alıyor. "Yoksa ne olur, Hollis? Sen Nashville'deyken ve ben mutfağında *neredeyse hiçbir şey* giymeden dururken bu konuda ne yapacaksın?"

Prosecco ile yarı sarhoşum. Kustuğum saçmalıkların tek açıklaması bu.

"Sınırlara saygı gösterme konusunda bir derse ihtiyacın var, küçük kız."

Mutfağın ışığını yakıyorum ve kedilerin mamasını bulmak için buzdolabını karıştırıyorum. Öfkeli, azgın ve adrenalin yüklüyüm, bu yüzden ellerim titriyor. Kutuyu yanlışlıkla yere düşürüyorum ve Malone'un zıplayıp koridorda hantalca yürümesine neden oluyorum. Postie o kadar kolay vazgeçmiyor. "Yapmak istediğin bu mu? Bana bir ders vermek mi?" Onu kışkırtmaktan vazgeçemiyorum. Tüm bu zorlamalar muhtemelen beni kıcımdan ısıracak.

Homurdanıyor. "Etrafa çarpmayı kes. Malone'u korkutuyorsun." "Pis bir baba gibi beni gözetlemeyi bırak." Benimkinin nerede olduğunu merak ediyorum.

"Kirli..." Öfkelendi. "Neyi başarmaya çalışıyorsun Peggy?"

"Yatmadan önce kedileri beslemeye geldim. Bu kadar. Casus kameralarını kullanan ve pijamalarım konusunda bana yüklenen sensin. Ne yapmaya çalışıyorsun, Hollis?" Şımarık bir velet gibi davranıyorum, farkındayım- beni suçladığı küçük kız gibi davranıyorum. Belki de ben onun için başka biri olmak isterken o beni Peggy kutusunda tutmaya çalıştığı içindir. Her iki tabağa da kaşıkla yemek koyuyorum ve önce Malone'un yemeğine yöneldiğinde Postie'yi onun tabağına taşıyorum.

"Sınırlarıma saygı duymanı istiyorum."

Islık çalıp Malone'un adını söylüyorum ama gelmiyor. Muhtemelen etrafa vurarak ve yüksek sesle onu korkuttuğum içindir.

"Malone yorganımın altında," diyor Hollis.

"Onu almak için iznim var mı?" Ben tamamen alaycı bir tavır içindeyim.

"Evet, onu almak için izniniz var."

Telefonumu mutfak tezgahının üzerine bırakıp Hollis'in yatak odasına dönüyorum. Malone'u yorganın altından çıkarmak sadece bir dakikamı alıyor. Hollis'in yatak odasının kapısını arkamdan kapatarak onu bir bebek gibi kasesine geri götürüyorum. Postie, beklendiği gibi, her iki kâsenin de yarısını yemişti. Malone'un tabağını dolduruyorum ve Postie'yi severek dikkatini dağıtıyorum, böylece Malone yemeğini huzur içinde yiyebiliyor.

"Peggy?" Tezgâhtan Hollis'in sesi geliyor.

"Evet." Düşmanca davrandığım için şimdiye kadar telefonu kapatmasını bekliyordum.

"Koridordaki dolapta birkaç kapüşonlu sweatshirt var."

"Henüz gitmiyorum. Ve ben buraya geldiğimde asansörde kimse yoktu."

"Sadece bir tane al, lütfen."

Odayı tarayıp kedi kamerasını aradım. Odanın öbür ucunda, televizyonun yanında buldum. Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum, ama ön koridordaki dolaba geçip çift kapıyı açıyorum. Hollis'in olağanüstü bir ayakkabı ve ceket koleksiyonu var. Kolonyasının kokusunu içime çekerken dizlerim jöleye dönüyor.

Bir fermuarlı seçiyorum, askıdan çekiyorum ve omuz silkiyorum. Geçen gün lokantaya gittiğimizde giydiği kıyafet bu. Kameraya doğru dönüyorum. "Şimdi mutlu musun?"

"Son derece." Sesi gırtlaktan geliyor.

Odayı geçmeden önce tezgahtan telefonumu alıyorum ve çantamı yatak odasının kapısının önünde bıraktığım yerden alıyorum.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Ne dediysen onu yaparım." Koridordan geçip boş yatak odasına gidiyorum. "Tatlı rüyalar, Hollis." O cevap vermeden aramayı sonlandırıyorum.

BÖLÜM 9

HOLLIS

I pişmanlıklarım var.

Lanet kedi kameralarını kapatmadığım için pişmanım.

Peggy'ye boş odamı kişisel zevk alanı olarak kullanabileceğini söylediğim için pişmanım.

Onu tekrar yatağında yakaladığımda aradığım için pişmanım.

Ona kapüşonlarımdan birini giymesini söylediğim için pişmanım çünkü meme uçları bakmaktan kendimi alamadığım iki işaretti.

Ve telefonu yüzüme kapatırken koridordan boş odaya doğru kayboluşunu izlediğim için pişmanım.

Ama en çok, telefonu kapattıktan sonra yaptığım şeyden pişmanım.

Deplasman serimizin geri kalanında kedi kameralarından uzak duracağıma yemin ediyorum.

Yapmam gereken şey onları kapatmak. Ama yapmıyorum ve hareket uyarıları özel bir işkence türü. İmlecimle kedi kamerası klasörünün üzerine gelmemem bile kişisel kısıtlamamın bir kanıtı.

Son olaydan sonra Peggy ile mesajlaşmalarım kısa ve öz. Neredeyse resmi. Uzun akşam ziyaretlerine ve televizyonda maç oynarken çocukların kanepede çekilmiş fotoğraflarına bakılırsa Peggy her gün en az bir saatini benim evimde geçiriyor.

Eve döndüğümde, boş oda tertemizdi. Ama çarşafklar değiştirilmişti. Ondan istediğim buydu, bu yüzden üzülemez. Ama lanet olsun, bu başımı döndürüyor ve hayal gücümün olmaması gereken yerlere dalmasına neden oluyor.

Fob'umu tezgahın üzerine bıraktı ve güzel, düzgün el yazısıyla Postie'nin en sevdiği ikramların azaldığına dair bir not yazdı. Ayrıca Rix'ten haftalık yemeklerimi de getirdi, bu yüzden onu takip eden hafta içinde sadece döndüğümüzde Pancake House'un geleneksel yemeği sırasında görüyorum ve

Roman ve benimle yemeğe çıktığında iki kez. Geçen yılki sakatlığıma kadar sadece ara sıra geliyordum. Şimdi onu sadece o zaman görüyorum. O ve ben aynı masadayken kibar ve arkadaş canlısı ama neredeyse hiç göz teması kurmuyor. Bundan nefret ediyorum, her ne kadar en iyisi bu olsa da. Peggy'nin aramızda arkadaşlıktan fazlası olduğunu kafasından atması gerekiyor. Ben de öyle. Son zamanlarda ne zaman konuşsak, kendimi onun damarına basmasını umarken buluyorum. Bu da lanet bir sorun.

Şu anda Roman'ın yemek masasında her zamanki yerimizde oturuyoruz; Roman baş köşede, Peggy ve ben de karşılıklı oturuyoruz.

"Gelecek hafta sonu senin için nasıl görünüyor? Sence çok ödevin olacak mı?" Roman soruyor.

"Siz yokken Postie ve Malone'a bakmak gibi olağan işler işte." Bakışları Roman'a dönmeden önce bir saniyeliğine bana doğru kayıyor. "Gösterişsiz olmalı. Neden? Ne oldu? Bana bir şey için mi ihtiyacın var?"

"Cumartesi günü Vancouver'la oynuyoruz ve Tristan, Rix'i en iyi arkadaşı Izzy'yi görebilmesi için maça götürmekten bahsetti." Kaşlarını çattı. "Adını yanlış mı biliyorum?"

"Essie. Evet, Rix dün bahsetmişti." Peggy çatalıyla bir havucu dürtüyor.

"Belki sen de gelmek istersin? Son zamanlarda çok yoğun çalışıyorsun. Bir hafta sonu kaçamağı yapmak güzel olabilir - tabii zaten planların, randevun ya da başka bir şey yoksa." Roman tamamen balık tutuyor.

"Oh, uh, bir randevum ya da planım yok."

"Peki ya şu Jameson denen çocuk? Son zamanlarda sana çok mesaj atıyor. Ayrıca, o normal bir adam. Senin için iyi olabilir," diye bastırıyor Roman.

Bu benim için yeni bir şey. Omurgamı kesen sıcak dikenini sevmiyorum. Başka biriyle birlikte olması fikrinden nefret ediyorum ama ne bekliyordum ki? Roman'ın kızının hokey oyuncularıyla çıkması konusundaki kuralları oldukça açık.

"Birlikte grup projelerimiz var. Peki ya Postie ve Malone? Onlara kim bakacak?" Gözlerini bana çevirdi.

"Yeğenim muhtemelen bunu halledebilir," diyorum ona. "Benim evimde tatil yapmak için bir nedene bayılır." Biri büyük, diğeri küçük iki kız kardeşim var. Aramızda epey fark var ve büyük kız kardeşim Emilia'nın Peggy'nin yaşına yakın bir kızı varken, küçük kız kardeşimin okul öncesi bir çocuğu var. Büyük yeğenim lisans eğitiminin ilk yılında ve tıp fakültesine hazırlanıyor, yani tek yaptığı ders çalışmak. Aynı zamanda içine kapanık biri olduğu için iyi vakit geçirmekten anladığı şey bir arkadaşıyla - ya da bu durumda iki kediyle- film izlemek.

"Belki de emin olmak için önce kontrol etmelisin?" Peggy ağzına bir ısırık domuz bonfile attı.

"Sorun değil. Vancouver'a gelmek istersen, çocukların güvenliğini sağlarım." Evde yalnız kalmaktansa Vancouver'da yakınında olmasını tercih edeceğimi kabul etmeyi reddediyorum.

Peggy gülümseyerek, "Kızlarla konuşup planın ne olduğuna bir bakayım," diyor. "Eğlenceli bir hafta sonu olur."

Bir sonraki hafta Vancouver'ın canına okuyoruz. Neredeyse haksızlıktı. Ben iki gol attım, Madden iki gol daha attı, Stiles iki asist yaptı ve Hammerstein onları dondurdu. Müthiş bir zaferdi. Hemi kız kıza bir hafta sonu geçirmek için Tally'yi de yanında getirmişti, biz de otelin barında kutlama yapıyorduk.

Essie'nin bir grup yirmili yaşlardaki genç arkadaşı gelene kadar her şey harika gidiyor. Roman ve ben Ash, Flip ve Dallas ile takılırken Tristan Rix'in kişisel koruması gibi davranıyor. Shilpa ailevi bir işi olduğu için hafta sonu gelememi ve Flip de bu gece şaşırtıcı derecede sade.

Maçtan ve Vancouver'ın nerede yanlış yaptığını düşündüğümüzden bahsederken Essie'nin arkadaşlarından birinin Peggy ile konuştuğunu fark ettim. Maçta Toronto forması ve bir kot pantolon giyiyordu. Formayı, atletik kıvrımlarını vurgulamak için harika bir iş çıkaran fit bir gömlekle değiştirdi. Çene hizasındaki saçları yüzünü çerçeveleyip ve parlaticı sürerek mükemmel, dolgun dudaklarına dikkat çekiyor. Onunla ilgili tüm bu şeyleri fark etmemeliydim. Ve kesinlikle o kotun içinde kıcının ne kadar güzel görüldüğünü de fark etmemeliyim.

Daha da kötüsü, Essie'nin bu arkadaşı onun ilgisini yiyip bitiriyor. Biri yanından geçerken elini onun sırtına koyuyor. Bir şey söylüyor ve Essie'nin başı geriye düşüyor, gözleri ışıltıyor, gülümsemesi genişliyor, kahkahası sıcacık. Onun için gülümsüyor. Onun için gülüyor. Adam ona dokunuyor ve o da buna izin veriyor. Aslında, ilgiden hoşlanıyor gibi görünüyor. Tam da olması gerektiği gibi, ama bu beni kızdırıyor.

Belki de son deplasman serimiz sırasındaki o telefon görüşmesinden bu yana aldığım tek şey şuruplu gülümsemeler ve aşırı kibarlık olduğu içindir.

Eskisi gibi konuşmuyoruz ya da mesajlaşmıyoruz. Bugünlerde bana zar zor bakıyor, onu çok sinirlendiriyorum. Mantık bunun iyi olduğunu söylüyor, ama onu incittiğime dayanamıyorum. Ve odanın hemen karşısında olmasına rağmen onu bu kadar özlemekten nefret ediyorum, artık kontrol edemediğim düşüncelerim olmasından nefret ediyorum. Ona bakış açımın değişmesi içimi kemiriyor. Sahip olamayacağım tek kadın o.

Nasıl kapatacağımı bilmediğim bir kapıyı asla açmamalıydım. Ve o cümle - "*eğer her şey farklı olsaydı*"- aptalca yüksek sesle söylediğimden beri kafamın içinde dönüp duruyor.

Beş yaş büyük olsaydı, hala üniversitede olmasaydı, en iyi arkadaşımın *kızı olmasaydı*. Ondan on yaş büyük olmasaydım ve bir çöp kamyonunu dolduracak kadar ilişki yüküm olmasaydı. Ama bunların hepsi doğru. Ne yazık ki bu, ona dokunduğum, onu güldürdüğüm ve gülümsettiğim için o çocuğun dişlerini dökmek istememe engel değil. Her erkek onun ilgisine sahip olduğu için şanslı olurdu. Ama ben o çocuk olmak istemiyorum, kendim olmak istiyorum.

"Hollis, iyi misin dostum?"

Bakışlarımı tekrar masaya yöneltiyorum.

"İyi misin?" Roman'ın gözleri şu anda bir bardak altlığını yumruklamakta olan elime kayıyor.

Bardak altlığının yere düşmesine izin vererek onu kucağıma bırakıyorum.

"Ben iyiyim."

Roman şüpheli görünüyor. "Belki de yarın uçmadan önce jakuziye girmeliyiz."

Tabii ki ağrıyla ilgili olduğunu düşünüyor. Çoğu zaman oyun sonrası ağrılarımı başa çıkabiliyorum. Jakuzide ya da saunada çok zaman geçiriyorum ve dizimi esnetmek için daha da fazla zaman harcıyorum. Tüm antrenman, eğitim ve idmanlara ek olarak, takımdaki herkesten günde en az iki saat daha fazla kondisyon çalışıyorum. Ama buza geri döndüm, bu yüzden ekstra çalışmayı kabul edeceğim. "Evet. Muhtemelen iyi bir fikir."

Roman'ın yanından geçip adamın Peggy'nin saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmasını izliyorum. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce buradan gitmeliyim. Bütün parmaklarını kırmak gibi. "Bu gecelik bu kadar yeter. Uyandığında bana mesaj at, tamam mı?" İçkimin geri kalanını deviriyorum ve kabinden kayarak çıkıyorum.

Roman, "Biraz daha kalacağım," diyor.

Omzunu okşadım. "Sabah görüşürüz."

Kızların yanından geçerken Hemi ve Essie Tally'nin yanında duruyorlar ki bu iyi bir şey. Hâlâ on yedi yaşında ve ona göz kulak olmaları gerekiyor. Barı geçerken Peggy'nin gözleri bana doğru kayıyor. Gülümsemiyor, bana o

zamanki gibi bakmıyor.

Duştan çıktığım gün üzerimde havludan başka bir şey yoktu. şok olmuştu, evet, ama başka şeyler de olmuştu. *İstemem ya da hoşlanmamam gereken ama hoşlandığım şeyler*. O sabah daha erken bir uçağa binmemiş olsaydık her şey yine aynı mı olurdu? Ben yokken yatağımda neler olduğunu bilemeyecektim. O görüntü beynime kazınmazdı ve eminim ki boş yatak odamı ona teklif etmezdim.

Peggy ile flört eden adamla kısa bir göz teması kuruyorum. Adamın enesi düşüyor ve ona bir şey sormak için eğiliyor. Kadın elini adamın koluna koyup başını sallıyor.

Asansörlere doğru ilerlemeye devam ediyorum. Kapılar kayarak açıldığında ve başka kimse bana katılmadığında minnettar oluyorum. Odama gider gitmez takım elbisemi çıkarıp üzerime bir eşofman geçiriyorum. Terli ve tedirginim. Yarın Winnipeg'e giden bir uçakta olacağız ve Peggy eve dönecek. Onu tekrar görmeden önce iki günüm daha olacak. Evimizdeyken daha kolay olmalı. Essie'nin arkadaşları onunla flört etmediğinde. *En azından bu gece olacakların hepsi bu*, diyorum kendime. Sadece zararsız bir flrtleşme. Bu adamla çıkmayacak. Ama eninde sonunda biriyle çıkacak. Aşık olacak. Ama bu *ben olmayacağım*.

Odayı adımılıyorum, başım dönüyor. Böyle hissetmeyi göze alamam. Herhangi bir şekilde hissetmeyi göze alamam. Onun yaşında, onun niversitesine giden biriyle çıksa iyi olurdu. Bu hem onun için hem de benim için daha iyi olurdu. Eğer bir erkek arkadaşı varsa, onu *benim için değil* etiketli kutuya geri koyabilirim.

Yan odada birinin hareket ettiğini duydum. Roman ve ben genelde aynı odayı paylaşırız ama bu sefer bağlantılı sitlerimiz var ve maçtan önce bitişik kapıyı açık bırakmıştık. Belki de şimdi otelin jakuzisine girmeliyim. Uyumamı kolaylaştırabilir. Gerçi Peggy oturma odasındaki portatif yatakta uyuduğu için yine de zor olabilir.

Kapıya doğru ilerliyorum, kapatmaya niyetliyim ama bir şeyin hareket ettiğini duyuyorum. Bu Peggy. stszd. Sütyenini çıkarırken sırtı kapıya dönüktü. Sütyen kollarından aşağı kayıyor ve bir atlete uzanıp onu başından geçirmeden önce bavuluna atarken donup kalıyorum, hareket edemiyorum, gözümü kırpamıyorum, konuşamıyorum.

"Neden kapıyı kapatmadın?" Eşikte duruyorum, parmaklarım çerçevenin etrafında kıvrılmış.

Nefes nefese kalıyor, dönerken elleri kot pantolonunun dğmelerinde. "Kahretsin. Fark etmedim-" Bakışları göğsümde gezinirken dili dudaklarında geziniyor.

Gömleksizim. Tankında RÜYALARIN KRALİÇESİ yazıyor. İroni benim için kayıp değil.

"Beni asansöre binerken gördün." Suçlama ve hayal kırıklığı içindeyim.

Geçtiğimiz yıla kadar onun hayatının kıyısında idim. O her zaman en iyi arkadaşımın kızı oldu. Geçen yıl dizimi sakatladıktan sonra bile sınırlar hâlâ oradaydı. Ama sonra onu Terör ön bürosunda gördüm ve dönüştüğü kadın olarak tanıdım. O gün kaderimi belirledi. Ve bu gerçek kafamı karıştırıyor. İstememem gereken şeyleri istiyorum. Beynimden silmem gereken şeyleri, ama yapamıyorum. Yapamıyorum. Yapmayacağım.

"Neden kapıyı kapatmadın?" Bana doğru ilerlerken sesi yumuşaktı. "Kapatabilirdin."

O haklı. Yapabilirdim. Peki neden yapmadım? Neden kalbim göğsümde küt küt atarken ve kafamda bir isyan varken burada duruyorum? *Çünkü sahip olamayacağım şeyi istiyorum.*

"Roman burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, o dikkat etmezken gizlice yaklaştım çünkü bu gece kızlarla kalmak istiyorum. Ona bir not bırakıyordum."

"Peki ya şu konuştuğun çocuk? O şimdi nerede?" Bakışlarımı boynunun üzerinde tutmaya çalışıyorum.

"Bilmiyorum. O tuvalete gitti, ben de buraya geldim." Dili alt dudağında geziniyor. "Ve şimdi ben buradayım, sen de buradasın ve çıldırmak üzereymiş gibi görünüyorsun. Neden bu kadar üzgünsün?" Eli bana dokunacakmış gibi kalkıyor.

Bu da son derece kötü bir fikir.

İki elini tutup odasına girdiğimde ne düşündüğümü bilmiyorum. Aramızdaki elektrik uğultusu neredeyse dayanılmazdı. İkimiz de yarı giyinikken ona dokunmak tehlikeli. Onu döndürmek ve duvara yaslamak da öyle, ama yine de yapıyorum - ellerini serbest bırakıyorum ve alanını dolduruyorum. Tek gördüğüm o.

"Neden sürekli damarıma basıp duruyorsun, Prenses?" Onu biraz rahat bırakmalıyım. Biraz bakış açısı kazanmalı. Gözleri göğsüme düşüyor. Roman içeri girseydi, bu çok kötü görünürdü. Yine de akıllıca ve mantıklı bir seçim yapabilecek gibi görünmüyorum. Ki bu da çekip gitmek olurdu.

Sıcak parmakları ön kolumu sıyrırken dişlerimi sıkıyorum. Bu nazik okşayış damarlarımda lanet bir ateş yakıyor. Onu durdurmalıyım ama Tanrı yardımcım olsun, durdurmak *istemiyorum*.

"Neler oluyor, Hollis?" Kalın bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Artık ne olduğunu bilmiyorum." Parmak uçları kolumda, pazularımda geziniyor. "Bu hiçbir şey gibi hissettirmiyor." Başını kaldırdığında burunlarımız birbirine değiyor.

"Nasıl bir his, Prens?" Bu aptalca ve tehlikeli bir oyun. Onu istemek tamamen bencilce. Onun yıldızı yükseliyor, benimki ise düşüşte. O benden daha iyisini hak ediyor.

"Ağrım var." Parmakları köprücük kemiklerimi sıyrıyor. "Bunu giderebilirsin."

Ona bunu verebilirim. Günaha boyun eğ. Kendim için bir şeyler alabilirim. Sadece bir tat. Bir öpücük.

Başını kaldırırken titrek bir nefes veriyor. İşte o zaman tekila kokusu yüzüme vuruyor. İçki içiyordu. Sağlıklı düşünemiyor. Yarın, ayıldığında, bundan pişman olacak. Utanacak. Yine garip bir konuşma yapacağız.

Mantık ve arzu kafamın içinde savaşıyor. Sinirli bir avucumu duvara dayıyorum ve Peggy irkiliyor. "Yatağına git, küçük kız."

Duvardan uzaklaşıyorum, omuzlarının içeri kıvrılmasıyla göğsüm çöküyor. Ama ona istediğini veremem. Pandora'nın kutusunu açmak başka bir şey, içine balıklama dalmak bambaşka bir şey. Özellikle de ikimiz de içmişken.

Yanından geçip odama giriyorum ve bitişik kapıyı arkamdan kilitliyorum. Bu çok yakındı. Çok yakındı. Onun yanında kendimi kaybetmemin bu kadar kolay olmasından hoşlanmıyorum. Ve artık bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

BÖLÜM 10

ÇEKİÇ

Hollis beni duvara kapattığından beri dört gün geçti. Nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissettiğimden beri dört gün geçti. Tanrım, muhteşemdi. Sinirli, seksi ve beni yutmak ister gibi bakıyordu.

Fantezilerimde, bana yatağa gitmemi söylemiyor. Onun yerine, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve ağzımı keşfediyor. Sonra beni duvara karşı beceriyor. Bu fantezide en az on kez orgazm oldum. Kontrolden çıkmaya başladı. Ama bununla ilgili her şey öyle.

"Aurora? İyi misin?" Jameson omzuma hafifçe vuruyor.

"Ha?" Dersten sonra grup ödevlerimizden biri üzerinde çalışmak için buluştuk. Diğer iki üye yaklaşık on dakika önce ayrıldı, çünkü saat altı buçuğa geliyordu. Bu bölümü bitirmek üzereydim, bu yüzden burada kalmaya karar verdim. Ayrıca babam ve Hollis ile akşam yemeği yemekten yine kaçınıyorum.

Kaşları birbirine yaklaşmış, gözleri endişeli. "Gerçekten kızarmışsın. Kendini iyi hissediyor musun?"

Elimin tersini yanağıma bastırıyorum. Tenim dokunulamayacak kadar sıcak. "Belki de eve gitmeliyim." İşte buradayım, sınıf arkadaşımın üniversite kafesinin ortasında oturmuş, babamın en iyi arkadaşını düşünüyorum. Yine.

"Umarım bir şeye yakalanmamışsındır. Res'teki arkadaşlarımdan biri ortalıkta bir grip olduğunu ve bunun gerçek bir kabus olduğunu söyledi." Jameson dizüstü bilgisayarını kapatır ve çantasına koyar.

Notlarımı karıştırıyorum. "Ortak banyolar ve grip kulağa özel bir tür cehennem gibi geliyor."

"İlk yıl boyunca onların içinde yaşadım. Bu benim için yeterliydi." Jameson sırt çantasının fermuarını çekerken ben de aynısını yapıyorum.

"Yine de eğlenceli olduğuna eminim." Su şişemi sırt çantamın dış cebine koyuyorum.

"Hep kampüs dışında yaşadın, değil mi?"

"Evet. Babam konutta sürekli parti olmasından endişeleniyordu."

"Öyle de olabilir, ama çoğunlukla kendi yaşıtlarımla birlikte olmak eğlenceliydi."

Ceketlerimizi omuz silkerek giyiyoruz ve Jameson sırt çantamı bana uzatıyor. Kafeden çıkıp metroya doğru ilerliyoruz. Bugün hava fırtınalı ama soğuk hava aşırı ısınmış tenime iyi geliyor. Metroya vardığımızda Jameson şapkasını çıkarıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Bir grup arkadaş bu hafta sonu şehir merkezine kulübe gidiyoruz. Senin tarzın olup olmadığından emin değilim ama eğer kendini iyi hissediyorsan bize katılabilirsin." Boynunun arkasını ovuşturuyor.

"Kulübe göre değişir ama bana detayları gönderebilir misiniz?" Ben öneririm.

"Elbette." Gergin bir şekilde ayaklarını sürüyor. "İşler yolunda gitmezse, gelecek hafta kahve içmek için buluşabiliriz."

"Evet, tabii. Bu harika olur. Yarın sınıfta görüşürüz."

Eve metroyla dönerken Jameson'ın çalışma grubumuzdan bağımsız olarak bana kahve teklif edip etmediğini sorguluyorum. Sanırım bunu tamamen kaçırmışım. Elit atlet alfa erkeklerin etrafında olmaya alışkınım. Ne olduğu belirsiz üniversiteli erkeklerle değil.

Durağımı beklerken telefonum çalıyor.

ANNE

Merhaba tatlım! Kontrol ediyorum, nasılsın?

Bu anlar, her şeyi anlattığım ebeveynin babam değil de o olmasını dilediğim anlardır. Sanki ona içimi dökmemi engelleyen bir blok var. Düşüncelerimle bu kadar yalnız kalmaya alışık değilim. Genelde babamla günde beş kez mesajlaşıyorum, ama son birkaç aydır bunu pek yapmıyoruz.

AURORA

İyiyim ben! Dersten eve geliyorum. Muhtemelen bu akşam babam için yemek yapacağım.

ANNE

Mac ve Peynir'inize bayılıyor. Ben de öyle! Doğum günün için bilet ayırtıyoruz. İstedğin bir şey var mı?

AURORA

Seni ve Kuzey'i göreceğim için heyecanlıyım. Sence bana geçen sefer yaptığı çayı getirir mi?

ANNE

Eminim soracaktır. Senin için ona sorarım. Selam söylüyor bu arada!

AURORA

Bu hafta sonu için planınız var mı?

ANNE

Bazı şifacılarla bir hafta sürecektir ve beni çok heyecanlandıran bir kamp inzivamız var. Cep telefonum kapsama alanı dışında olacak, bu yüzden gitmeden önce sana mesaj atıp seni ne kadar sevdiğimi ve özlediğimi söylemek istedim.

AURORA

Seni seviyorum ve ben de seni özledim! İyi eğlenceler! Sadece çok fazla değil hahahaha Birkaç ay sonra seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Annemi sevmek çok kolay. O özgür ve vahşi. Bu onun hakkında en sevdiğim şeylerden biri, ama aynı zamanda asla normal bir anne-kız ilişkimiz olmayacağı anlamına da geliyor. Babam benim insanım.

Eve dönerken ajandasını açıp programını kontrol ettim. Bu gece masajı var, bu da Hollis'in de masajı olduğu anlamına geliyor. Bu onların rutininin bir parçası. Çatı katına birileri geliyor. Her zaman önce Hollis, sonra babam gelir, ardından da jakuzide zaman geçirirler. Belki de kaçınma modundan çıkmanın zamanı gelmiştir.

Eve geldiğimde Rix yemek hazırlama işinden kalan bulaşıkları yıkıyordu. Adanın üzerinde yepyeni bir şakayık buketi duruyordu. Tristan yine saldırıyor. Saate baktı. "Geç geliyorsun."

"Bir grup projesi üzerinde çalışıyordum." Vancouver'da Hollis'le olanları ona anlatmadım ama bütün hafta geç gelmem anlatmayacağımı gösteriyor.

Başını öne eğiyor. "Birazdan birlikte yemek pişirmek için Tristan'a gideceğim, eğer kız kızı vakit geçirmek istemiyorsan?"

"Önümüzdeki haftaya kadar raylı sistemin tadını çıkar. Yüzmek için havuza gitmeyi düşünüyordum." Düşünmeye ihtiyacım olduğunda yaptığım şey bu.

Bir karıştırma kabını duruluyor ve kurutma rafına yerleştiriyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece biraz enerji yakmam gerekiyor. Oturup durmak çok yorucu." Hemi ve Tally ile birlikte ofiste çalışmanın getirdiği koşuşturmayı özledim. Harika bir üçlüydük ve sürekli hareket halindeydik. Üstümü değiştirmek için koridordan yatak odama gidiyorum.

Birkaç dakika sonra bikinim ve koluma astığım örtümle yeniden ortaya çıktığımda Rix bana değerlendirici bir bakış atıyor. "Turlar için oldukça iyi bir mayo seçimi."

"Bu çok mu fazla?" Kendimi huzursuz ve endişeli hissediyorum, sanki derim çok sıkıymış gibi.

"Eğer babanla yüzüyorsan, evet. Değilse, hayır."

"Güzel." Kollarımı örtümün içinden geçiriyorum. "Tristan'ın sabrı tükenir ve buraya gelirse bana mesaj at."

"Öyle bir şey olmayacak. Ona hiçbir koşulda buraya gelmemesini söyledim bile, aksi takdirde."

"Bu tehdidi nasıl karşıladı?"

"Beklenebileceği kadar iyi." Sinsice sırtıyor. "İyi yüzmeler."

"Teşekkürler." Çantamı omuzluyorum, daireden çıkıyorum ve asansörle havuza iniyorum. Vardığımda havuz boştu. Bikiniyle tur atmak pek pratik değil ama belli ki bu kötü gardırop kararını verirken bir planım vardı. Hayal kırıklığına uğramadım. Yüzmemden yarım saat sonra Hollis içeri girdi. Sona ulaştığımda ters dönüp sırtüstü yüzmeye başlıyorum. O da benim ölçülü kulaçlarına uyarak havuzun kenarında yürüyor. Tıpkı otel odasında olduğu gibi üstsüz, tüm o belirgin kasları ve yarım kollu kıyafeti ortada. Sona ulaştığımda önümde duruyor.

Gözlüklerimi yukarı çekip gülümseyen muzlu yüzme bonemin üzerine koyuyorum ve kenarını kavriyorum. Ayak parmakları parmaklarıma yakın. Başımı arkaya eğiyorum ve bakışlarımın onun kalın, kaslı bacaklarına tırmanmasına izin veriyorum. Otel odasında beni duvara nasıl hapsettiğini hatırladıkça karnımda bir sıcaklık filizleniyor, omurgamdan yanaklarıma doğru ilerliyor. Burnunun benimkine nasıl değdiğini. Şehvetle ıslanmış bakışlarını. Göğsümdeki ve kalçalarımın arasındaki yoğun ağrı.

Bu günlerde sık rastlanan bir durum ve Hollis fiziksel olarak etrafta olduğunda daha da kötüleşiyor. Essie'nin arkadaşı Brandon? Brayden? Adını bile hatırlayamıyorum, benimle flört ediyordu. O adam yeterince iyiydi ama istediğim ilgi onunki değildi.

"Masaj nasıldı?" diye sordum.

"Muhtemelen yarın ağrım olacak ama ihtiyacım olan şey buydu." Hollis'in bakışları yüzümde geziniyor, sonra aşağıya, suyun altına iniyor. "Ne zamandır buradasın?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Yarım saat belki."

"Turlar için en pratik mayo değil," diye gözlemliyor.

"Düşmesini engellemeye çalışmanın zorluğunu seviyorum," diye cevap veriyorum. Kaşları çatılıyor. "Sen lanet olası bir problemsin, Prenses."

"Biliyorum." Elimi uzattım. Merdiven sadece birkaç adım ötede, ama yardım istememe bile gerek yok. Centilmenliği devreye giriyor ve parmakları benimkilerin etrafına dolanıyor.

Elektrik çarpması nefesimi kesiyor ve kolumda tüylerim diken diken oluyor. Aynı tepki onun teninde de yankılanıyor. Bir ayağımı havuzun kenarına koyuyorum ve beni tek bir yumuşak hareketle sudan çıkarırken bir elimi omzuna koyuyorum. Ayaklarımın üzerinde sabit durur durmaz beni serbest bırakıyor.

İkimiz de hareket etmiyoruz. Öylece duruyoruz, gözlerimiz kilitli, söylemek istediğim tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Gel hadi." Başını jakuziye doğru eğiyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, sanki bu beni gelecek olan şeyden koruyacakmış gibi. Yanağımın içini ısıırıyorum, kendimi genç, aptal ve kalbimi koluma takmış gibi hissediyorum.

Hollis ve ben, tüm bunlar haftalar önce başladığından beri, tasarım gereği, her seferinde sadece birkaç dakika yalnız kaldık ve biri havuzu kullanmak için aşağı inmezse, tam kırk beş dakika boyunca ben, o ve kontrolden çıkmış aşkım şeklindeki dev fil olacağız. Kararsızlığımı yüzümden okumuş olmalı.

"Bu yüzden burada tek parça yerine bikiniyle tur yüzüyorsun, değil mi?" Elbette tur atmak için genellikle hangi mayoyu giydiğimi biliyor. Geçmişte buraya birçok kez birlikte gelmiştik. Ama son birkaç haftanın ağırlığı havayı ağırlaştırıyor ve aramızdaki enerjiyi yükseltiyor.

Yüzme bonemi çıkarıyorum, ellerimi sıkmamak için parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Yumuşak bir şekilde iç geçiriyor, ama ifadesi soğukkanlı bir şekilde nötr kalıyor. "Gel benimle konuş."

Dönüyor ve jakuziye doğru yürüyor. Bakışlarım onun geniş sırtında aç bir gezintiye çıkıyor. Bir an için, o içime gömülürken tırnaklarımı kaya gibi sağlam hokey poposuna geçirmenin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum. Nazik bir sevgili olur muydu? Sahiplenici mi? Hükmedici mi? Hepsi birden mi?

Onu takip edip fokurdayan suya giriyorum. Lezzetli bir şekilde sıcak. Kollarını kenara uzatıyor ve ben de soluna, parmak uçlarından birkaç santim uzağa oturuyorum.

"Okul nasıl?" diye soruyor.

"İyiim."

"Sadece iyi mi?"

"Ne yapmak istediğimi biliyorum ve kariyerime başlamaya hazırım," diyorum. "Bu dönemi boşa geçirme," diyor nazikçe.

"Yapmıyorum. Üniversite hayatıyla işim bitti." Bir yüksek lisans programına başvurabilirim ama en iyi uyum sağladığım yerde olmak istiyorum ve bu da lig için çalışmak.

Hollis, "Üniversite hayatımın en güzel yıllarından bazılarıydı," diyor.

"Evet, çünkü üniversite takımında oynuyordun ve her kız seninle yatmak istiyordu. Ben profesyonel bir hokey oyuncusunun kızıyım. Benim için durum çok farklı," diye hatırlatıyorum ona.

Bunu birçok kez konuştuk, özellikle de popülerliğimin babamın şöhretine bağlı olduğunu zor yoldan öğrendiğim ilk yılımda. Birkaç ay boyunca okulun hokey takımında arkadaşları olan bir çocukla çıktım. Oyuncu olmadığı için sorun olmadığını düşünmüştüm, ta ki babamla tanışmak için ısrar edene kadar ve sonra fark ettim ki çıkmak istediği ben değildim. Soyadımı.

"Son zamanlarda bu senin için zor oldu mu?" diye soruyor.

"Babamın ligdeki yirminci yıldönümü bu yıl, bu yüzden medyanın çok ilgisini çekti. Sınıf arkadaşlarım çoğu zaman iyi davranıyor ama biri fanboyluk yaptığında her zaman bir gariplik oluyor. Hemi ile çalışmak harikaydı, çünkü beni topluma yardım projelerinde özgür bıraktı. Ama normal derslere geri dönmek..." Parmaklarımı suyun yüzeyinde sürüklüyorum ve iç çekiyorum. Bu, hayatımın ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyor. "Eskiden sınıf arkadaşlarıma uyum sağlamayı çok isterdim."

"Artık değil mi?" diye soruyor.

"Bu gerçekçi değil. Normal bir evde, düzenli işleri olan bir anne ve babayla büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Annem göçebe hayatı yaşıyor ve şifacı olarak çalışıyor. Babam her zaman profesyonel bir hokey oyuncusuydu. Ben hep bu hayatı yaşadım ama sınıf arkadaşlarımdan çoğu bunu anlayamıyor ve anlamıyor. Yaşıtlarımdan yanında en özgün halimle olamıyorum ama kızlarla, seninle ya da takımdaki herhangi biriyle birlikteyken sadece kendim olabiliyorum."

"Yine de hayatınızda bu dünyanın dışında insanların olması iyi bir şey. Size perspektif kazandırır ve ayaklarınızın yere basmasına yardımcı olur."

"Biliyorum. Sınıfımda her konuda iyi olan birkaç arkadaşım var ama bu yıl çok fazla grup projemiz var ve

Herkes hafta sonu planlarından, hangi kulübe gideceklerinden ya da birinin evindeki partiden bahsederken ben burada arkadaşlarımla bir maç için Vancouver'a uçuyorum. Bu ilişkilendirilebilir bir şey değil."

Dönemin başında, yeni yıl için gittiğimiz kulüp hakkında konuşmak gibi bir hata yaptım. Özel bir yerdı ve biletler pahalıydı. İnsanların bana bakış açısını değiştirmek için tek gereken buydu.

"Peki ya babanın bahsettiği adam? James mi ne? Seninle ilgileniyor, değil mi?" Hollis'in gözleri küvetin kenarına tedirgin bir şekilde vuran parmaklarında.

Jameson hakkında konuşmak istemiyorum. Hollis'le olmaz. "Üniversite öğrencilerinin tek yapmak istediği kulübe gitmek, partilere katılmak ya da Netflix'te takılmak. Netflix ve chill dediğimde, aslında bir dizi izleyip rahatlamaktan bahsetmiyorum."

Hollis gözlerini kısar. "Biliyorum."

"Yani neden üniversiteli erkeklerle çıkma şansına atlamadığımı anlayabilirsiniz."

"Boş yatak odamdan daha iyi olur, sence de öyle değil mi?" Hollis sanki bunu söylemek istememiş gibi ağzını kapatıyor. Bu beni neredeyse güldürüyor.

Tam olarak istediği gibi yaptım. Çarşafı değiştiriyorum ve o deplasman maçlarından eve gelmeden önce kullanılmış takımı yıkayıp kaldırıyorum. Arkamda hiçbir kanıt bırakmadım.

"En azından neyi sevdiğimi biliyorum ve gitmem gereken yere her zaman ulaşabiliyorum."

Yirmi yaşındaki erkek çocuklarının çok kırılgan egoları vardır. Yönlendirilmeye, yönlendirilmeye ya da tam olarak neye ihtiyacı olduğunu soran bir kadına alışık değillerdir. Çok fazla porno izlerler ve yeterince romantik kitap okumazlar.

Rahatsız olmuş gibi yer değiştiriyor. Yine de konuyu açtı.

Konuyu değiştirdim ve onu rahat bıraktım. "Temiz oynuyorsun ama bunu başarmak için buz dışında da çok çalıştığını biliyorum."

Omuzları biraz gevşiyor. "O ameliyattan sonra dizimi iyi durumda tutmanın önemini biliyorum. Sözleşmemin bitmesine daha bir yıl var ve sözleşmemin uzatılmasını umuyorum."

Bu benim alışık olduğum türden bir konuşma. Her zaman kişisel hedefler ve kariyer beklentileri hakkında konuşurduk. "Geçen yaz çok çalıştın."

"Beni her zaman buraya tur atmaya sürüklediğin için teşekkürler."

Diz ameliyatından sonra onu bu kadar üzgün görmekten nefret ediyordum, bu yüzden mümkün olduğunca çok yardım etmeyi kendime

görev edindim. "Seni kızdırmam etkili oldu. Harika bir sezon geçiriyorsun."

"Beni hiç kızdırmadın. İhtiyacım olan tekme sendin." Muhtemelen televizyon kumandasını nasıl çaldığımı ve kışını kaldırıp havuzda bana katılmadığı sürece geri vermeyi reddettiğimi hatırlayarak alaycı bir şekilde gülümsüyor. O zamanlar her şey farklıydı. Gizli aşkım hâlâ bir sırды ve babamdan bir şeyler saklamıyordum.

"İnanılmaz bir geri dönüş yaptınız. Böyle oynamaya devam edersen kesinlikle uzatırlar."

Başını sallıyor. "Hedefim bu. Sadece yeniden sakatlanmadığımdan emin olmam gerekiyor."

"Tüm kurallara uyuyorsun, tüm işleri yapıyorsun ve daha fazlasını. Ve patenlerini asmaya hazır olduğunda bile, sen buz üzerinde harika olan güzel bir yüzden daha fazlasısın, Hollis. Hangi yöne gitmeye karar verirsen ver, her zaman seçeneklerin olacak."

Gerçek, içten bir gülümseme takınıyor ve bu onu o kadar güzelleştiriyor ki kalbim buna dayanamıyor. "Her zaman iyi tarafından bak."

"Yağmur bulutlarından saklanarak hayatımızı sürdüremeyiz." Yanağımı parmak eklemlerime dayıyorum. "Ama ikinci bir ciddi yaralanmayla hayatın neye benzeyeceği konusundaki endişeni de anlıyorum."

Başını sallıyor. "Artık yirmi yaşında değilim. Hiçbir şey eskisi gibi iyileşmiyor," diye yanıtlıyor.

"Daha otuz üç yaşındasın ama."

"Bunu söyleyen yirmi yaşındaki üniversite öğrencisi," diye dikkat çekiyor.

İç çekiyorum. Eninde sonunda bu konuya döneceğimizi biliyordum. "Çaylakların yıldız oyunculara dönüşmesini izledim. Kariyerlerinin yükselişini ve düşüşünü gördüm. Tam olarak anlayamadığımı anlıyorum ama diğer pek çok insanın yapamayacağı şekilde empati kurabiliyorum." Ona kendimi tanıtmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum, ki bu aptalca, ama yine de ekliyorum, "Artık küçük bir kız değilim, Hollis."

Gözleri yüzümde geziniyor. "Farkındayım."

İstediğim şeye neden sahip olamayacağımın bir kez daha söylenmesini istemiyorum. Ayağa kalkmaya başlıyorum ama Hollis'in parmakları bileğime dolanıyor.

"Bana gerçek ve doğru bir şey söyle." Sesi derin ve sert. Sanki bu onun için de bir mücadele. Sanki o da benim gibi acı çekiyor. Bu oyunu geçen yıl da oynardık ama şimdi farklı geliyor.

Suya geri batıyorum ve yüzüm ona dönük olacak şekilde yer değiştiriyorum. "Eskiden aramızdaki ilişkinin bu kadar kolay olmasını özleyorum. Ama her şey değişti ve bunu geri getirmenin bir yolu yok." Yapabilseydim bile, yapmak ister miydim bilmiyorum. "Bu yanımızı özledim."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve hissettiğim her şey bana geri yansıyor. O cevap vermeden ben devam ediyorum. "Değişiyorum. Değiştim ve bazen artık kendi derimin içine nasıl sığacağımı bilemiyorum." Korkularımı yutuyorum ve söylemek istediğim şeyleri söylüyorum, çünkü onları tutmak acı verici olmaya başlıyor. "Babamın ailesi bana Peggy diyor, takım ve hokey ekibim de bana Hammer diyor, bunu anlıyorum. Hammerstein'ın kızı olduğumu hatırlatıyor ama ikisi de benmişim gibi hissettirmiyor. Onlar benim parçalarım ama gerçek gibi hissettirmiyorlar. Ben hep Aurora gibi hissettim. Belki de aptalca, çünkü bu sadece bir isim. Ama Peggy benim büyük büyükannemdi, hepimiz onu çok severdik ama ben başka birinin anısına saygı duruşunda bulunmak istemiyorum. Bir ismi devam ettiren büyük torun ya da Hammerstein'ın kızı olarak tanımlanmak istemiyorum. Sadece kendim olmak istiyorum ve bunun yeterli olmasını istiyorum."

Hollis'le birlikteyken de böyle hissetmek istiyorum. Görülmek. Olmak istediğim ben gibi.

Sözlerimi özümserken gözleri bilgi dolu. "Sana Aurora dememi ister misin?"

"Ya da Prens. Bana böyle hitap eden tek kişi sensin." İçten içe bu beni özel hissettiriyor ama söylersem bırakacağından endişeleniyorum. Özellikle de şimdi, her şey bu kadar belirsizken. "Bana gerçek ve doğru bir şey söyleme sırası sende."

Alt dudağını ovuşturuyor, gözleri odanın öbür ucunda, pencerelerin ötesindeki şehir manzarasına sabitlenmiş. "Şu anda seni eskiden olduğun genç kızdan ayırmak benim için çok zor. Aynı olmadığını, artık o kız olmadığını biliyorum, hem de hiç. Ama sanki seni böyle görmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ve bu da kafamı karıştırıyor."

"Ben bir yetişkinim. Bir süredir öyleyim," diyorum usulca.

"Biliyorum. Bir süredir fark etmemeye çalışıyordum." Bu sefer bakışları dudaklarımda kalıyor.

"Son zamanlarda senin için işleri kolaylaştırmadım." Tırnağımın ucunu ısıırıyorum. "Hayır, gerçekten yapmadın," diye onaylıyor.

"Bunun için
üzgünüm." "Hayır,
değilsin."

Başımı salladım. "Haklısın. Değilim. Ve bunun için üzgünüm."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Dokunuşa doğru eğilip başımı çeviriyorum, dudaklarım bileğine geliyor. Bilerek değil ama yine de bilerek.

"Prens." Kelime gırtlaktan geliyor. Acılı.

"Lütfen, Hollis." Yanağımı sıcak avucuna yaslıyorum ve o geri çekilmiyor. Göğsümde ağır bir ağrı var ve kalçalarımın arasında zonkluyor.

Gözleri kapanıyor ve bir an için beni geri çevireceğinden korkuyorum. Tekrar. Ama gözlerini açtığında, büyük bir özlem var. Ve çatışma. Çok fazla çatışma. Ama yaklaşıyor ve eğiliyor. "Yapmamalıyım," diye mırıldanıyor.

Nasırlı parmakları yanağıma nazikçe dokunuyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve kalbim göğsümde sekiyor. Hareket etmeye, nefes almaya ya da bir kelime söylemeye cesaret edemiyorum.

Bu gerçekten oluyor. Hollis beni öpecek. Nihayet.

Dudakları dudaklarıma değiyor ve ben aynı anda hem eriyor hem de yanıyorum. Kalçalarımın arasındaki o sinsi sızı alevleniyor. Alt dudağımyı dudaklarının arasına aldığında sıcaklık damarlarıma hücum ediyor. Başımı eğiyor ve yumuşak bir dil darbesiyle dudaklarımyı ayırıyor. Ve ben inliyorum. Tanrım, inliyorum. Dudaklarının kadife sıcaklığında ve beni öpme şeklindeki eminliğinde. Bacağım suyun altında onunkine çarpıyor ve diğer eliyle yüzümü kavrayarak beni kendine çekiyor.

Hiçbir fantezi bununla kıyaslanamaz. Onunla. Baştan çıkarıcı dil darbeleri, sıcak, yumuşak dudakları benimkilere değiyor. Çok hassas ve tatlı. Mükemmel derecede doğru. Tüm öpücükleri bitirecek bir öpücük. Bundan sonra asla eskisi gibi olamayacağım. Derin, muhtaç iniltisi omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti gönderiyor. Çekingen parmaklarımyla suyun altında kaburgalarını sıyrıyorum, büyüyü bozmaktan korkuyorum ama ona daha fazla dokunmak için çaresizim. Başımı daha da eğiyor, dili ayak parmaklarımyı kıvrandıran ritmik dalgalar halinde ağzımı süpürüyor. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Arzunun acelesi baş döndürücü.

Elimi boynunun arkasına doluyorum, ona daha yakın olmak istiyorum. Kucağına tırmanmak ve kendimi ona sarmak istiyorum. Elleri vücudumda olsun, çıplak tenlerimiz birbirine değsin istiyorum. Parmaklarını kalçalarımın arasında istiyorum, her geçen saniye artan o korkunç, muhteşem acıyı dindirsin. Daha fazlasını istiyorum. Ondan. Bunu. Dilini emiyorum ve o da karşılık verince inliyorum. Çıkardığı ses -kısmen inilti, kısmen hayvani hırıltı- bedenimin ihtiyaçla uğuldamasına neden oluyor.

Elinin arkasını sıyrıp kolunun uzunluğunu takip ediyorum. "Lütfen, lütfen." Ne istediğimi bilmiyorum ama bir şeye ihtiyacım var. Dudaklarının çekimine, yüzümü nazikçe tutuşuna ve ağzıma hükmedişine doyamıyorum.

Daha yakına kayıyorum, bacağım onunkine değiyor. Elektriklenmiş hissediyorum, dokunmak için çaresizim. Bu çıldırtıcı, ezici zonklamayı dindirmesi için

her ustaca dil darbesi ve diş kıstırmasıyla daha da güçleniyor. Kucağına tırmanmama saniyeler kaldı.

Ve sonra birden dudakları artık benimkilerde değil.

Gözlerim açılıyor ve yüz ifadesi midemi bulandırıyor. Şehvet ve özlem hala mevcut, ama suçluluk duygusu sinekkuşu kalbime bir örs gibi saplanıyor.

"Siktir." Bakışları yana kayar. "Bu değildi-"

"Sorun yok, Hollis. Yanlış bir şey yapmıyoruz." Haklı olmamın, ikimizin de yetişkin kararları verebilen yetişkinler olmamızın bir önemi yok. Aynı kitaptan okuyoruz ama farklı sayfalardayız. O beni hala en iyi arkadaşının kızı olarak görüyor, ben ise onu yatağına ve kalbine davet edilmek istediğim adam olarak görüyorum.

"Bu bir hataydı Aurora." Kendini sudan çıkarır. "Biz olamayız. Asla olmaz."

Umutsuzca bunu düzeltmenin bir yolunu bulmak istiyorum, ama ıslak, gergin formunu ve mayosunun önünü çadırlayan çok etkileyici ereksiyonunu gördüğümde, yapamayacağımı zaten biliyorum.

Daha da kötüsü, Hollis'e olan hislerimle ilgili kafamdaki tüm soru işaretlerinin ortadan kalkmış olması. Ne kadar zamandır böyle hissettiğimi tam olarak kestiremiyorum ama göğsümdeki korkunç, felç edici ağrı bunu doğruluyor. Ona aşığım.

O gittikten sonra birkaç dakika jakuzide oturup olanları düşünmeye çalışıyorum. Hayatımın en iyi öpücüğü olarak başladı ve en kötüsü olarak bitti. Öpücük yüzünden değil, Hollis'in öpücük bittikten birkaç saniye sonra dumanı tüten bir pişmanlık yığınının içine girmiş gibi görünmesi yüzünden.

BÖLÜM 11

ÇEKİÇ

I alarmımın sesini duyunca gözlerimi zorla açıyorum. Ağlamaktan içlerine kum kaçmış gibi hissediyorum. Dün gece birden fazla kez gözyaşları içinde uyandım. I

Aynadaki yansımamı gördüğümde yüzüm kızarıyor. Gözlerim gülünç derecede şiş. Rüyamda Hollis Scarlet'le tekrar bir araya geldi ve onu benim önümde öpmeye devam etti.

Bu bir önsezi olmasa iyi olur.

Rix çoktan işe gitmişti, ben de kıcımlı sürükleyerek duşa girdim. Şişkinliğe bir faydası olmadı. Kanepede uzanıp gözlerime çay poşetleri koyarken - sorunumu hafifletmek için internetteki öneri - babam daireme giriyor. Bu onun kötü bir alışkanlığı.

"Hey, ufaklık, ne yapıyorsun?"

Kahretsin. Ona dün geceyi en iyi arkadaşı için ağlayarak geçirdiğimi söyleyemem. Makul bir yalan bulmaya çalışıyorum. Bir poşet çay çıkarıp göz kırparak ona odaklanıyorum.

Babam kaşlarını çattı. "Sen iyi misin? Bir şey mi oldu? Ağlayıp duruyorsun."

"İyiyim," diye mırıldanıyorum. Berbat bir yalancıyım. *"The Way We Weren't"* "Kick'i yeniden izliyorum ve o dizinin beni ne kadar duygulandırdığını biliyorsun."

"Oh, evet. Bir an için beni korkuttun. Birinin kıcını tekmelemek zorunda kalacağımı sandım."

Sadece en iyi arkadaşının çünkü o beni öpmeye hata dedi. "Hayır. Kıç tekmelemeye gerek yok baba."

"Tamam. Bu çok iyi. Akşam yemeği için en sevdiğin yerden Tayland yemeği sipariş edebiliriz diye düşünüyordum. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet. Tabii. Tabii. Bu harika olur."

"Mükemmel. Tüm favorilerini alacağım. Altı buçuk senin için uygun mu?"

"Evet, altı buçuk iyi."

"Harika. Görüşürüz tatlım." Beni alnımdan öpmek için eğildi. "İyi günler."

"Sen de baba."

O gittikten sonra telefonumu kontrol ettim. Okul arkadaşlarımdan mesajlar ve Rix'ten yüzmemin nasıl geçtiğini soran bir mesaj daha var.

AURORA

Bir şeyler oldu.

RIX

Ne tür şeyler?????

AURORA

Geri alınamayan şeyler.

RIX

Lütfen bunu genişletin.

AURORA

Dudak
şeyleri.

RIX

(O_o) (O_o) (O_o)

Telefonum çalışıyor. Rix, "Metroya binmek üzereyim ama bana ne olduğunu ve bu akşam için taze limon ve nachos malzemesi almam gerekip gerekmediğini söyle," diyor.

"Limonlar için belki evet, ama bu akşam babamla yemek yemem gerekiyor." Şakağımı ovuşturuyorum, keşke yarın deseydim. Ya Hollis'i de davet ettiyse? "Hoşlandığım çocuk beni öptü ve sonra bana bunun bir hata olduğunu söyledi. En güzel öpücüktü, Rix. Tüm hayatımın en iyi öpücüğüydü ama sonra en kötüsü oldu."

"Ah, çöreğim. Duygularıyla başa çıkamadığı için üzgünüm."

"Beni hala Toronto'ya ilk geldiğinde tanıdığı genç kız olarak görmesi gerektiğini hissettiğini ama görmediğini ve bunun kafasını karıştırdığını itiraf etti."

Rix iç geçirir. "Bunun nedenini anlayabiliyorum. Senin büyümeni izledi ve şimdi sen onun ilgi duyduğu muhteşem, azimli bir kadınsın. Belli ki seni önemsiyor ama şu anda suçluluk sarmalında."

"Ya suçluluk sarmalından hiç çıkamazsa?" "O zaman kalbinizi hak etmiyor demektir."

Asıl sorun şu ki, zaten onda, nasıl geri alabilirim ki?

BÖLÜM 12

HOLLIS

I çöp gibi uyuyorum. Bencil bir pislik olduğum için haklı çıkıyorum.

En iyi arkadaşımın kızını öptüm.

Kendimi günaha sokmamam gerektiğini biliyordum. Özellikle de aramız bu kadar gerginken. Sorunu çözmek yerine, daha da kötüleştirdim.

Teslim olmak en büyük hataydı. Çünkü artık dudaklarının nasıl hissettirdiğini biliyorum. Bu anı hayatımın sonuna kadar beynime kazınacak. Çok yumuşaktı, uysaldı ve çıkardığı ses... Parmaklarının tenimde bıraktığı his. Sanki aitlermiş gibi. Sanki asla doyamayacakmışım gibi. Sanki benim olmalıymış gibi. Tamamen mükemmeldi.

Yumruklarımı sıkıyorum. Sikim geriliyor. Taşaklarım ağrıyor. Dün gece durumumla ilgilenmeyi reddettim, ama kritik kütleye ulaşıyorum. Yakında bir şey yapmazsam, bir genç gibi ıslak bir rüya göreceğim.

Banyoma geçiyorum, ama Aurora bu alanın her yerine damgasını vurmuş. Belki de boş banyomda düşüncelerimin nereye gittiğini daha iyi kontrol edebilirim. Kararımı verdim, koridorda ilerliyorum.

Ama eşiğe ulaştığımda duraksıyorum. Yemin ederim Aurora gibi kokuyor. Peggy o öpücükten sonra yok oldu. Yapacağım hiçbir şey onu eskisi gibi görmemi sağlayamayacak. Suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp yutkunuyorum ve içeri giriyorum. Odanın yarısına gelmiştim ki yerde bir şey fark ettim. Almak için eğildim ve ne olduğunu anladığımda inledim. Bir saç bağı.

"Buna saç lastiği deniyor, Hollis."

Parmaklarımın arasında ovuyorum. Muz desenli yumuşak bir kumaştan yapılmış. Saçını sadece yemek yaparken ya da bazen bir proje üzerinde çalışırken ve saçının yüzüne gelmesini istemediğinde arkaya doğru çekiyor.

Tokayı tutarken, korkunç bir fikir oluşuyor. İğrenç. Berbat. Ama yine de yatağa geçip yorganı geri çekiyorum. Çarşaf lar yeni. Yedek takım çamaş ır dolabında. Bu odayı kullandığı na dair tek kanıt bu.

Dekoratif yastıklardan birini alıp burnuma götürüyorum ve parfümünün belli belirsiz kokusuyla inliyorum. Eski erkek arkadaş ının hediyesiymiş, ayrıldıktan sonra atmayı düşünmüş ama hem pahalı hem de en sevdiği parfüm olduğı için vazgeçmiş. Ve bunu ona sadece Roman bahsettiğı için almış.

Ona sahip olamadığım için eski sevgilisine hokey sopamla vurmak istememden nefret ediyorum.

Duş a atlamak ve Aurora'nın boş odamdaki çıplak görüntülerini bastırmaya çalışmak yerine yatağa uzanıyorum. Boxerımı aşağı iterek, saç lastiğini sikimin başına geçiriyorum, yumuş ak kumaş sikimden aşağı kayarken gözlerim kapanıyor.

"Pislik herif." Suçluluk duygusu içimde yuvarlanırken bile onu öptüğüm anı aklımdan çıkmıyor. Tanrım, dudakları mükemmeldi. Başta benim yönlendirmeme izin verdi. Birbirimizin ağzını öğrenirken dilin geçici vuruşları. Sonra dudağımı ısırdı, dilimi emdi ve bana o çok sevdiğim şımarık tarafını gösterdi. Bacaklarını belime dolamak ve onu çatı katıma geri götürmek istedim, böylece şikayet ettiğı ağrıyı ortadan kaldırabilirdim.

Onu orada öylece bıraktığım için pişmanım. Ama bırakmasaydım, çok daha aptalca bir şey yapmış olacaktım. Geri dönölmesi imkansız bir şey. Belki de çoktan yaptım.

Kontrolümü kaybederek, göz kapaklarımda ardında fantezinin oynamasına izin verdim, öpücüğünü yeniden keşfettim, daha fazlasına dönüştürdüm. Onu itmek yerine, dillerimiz birbirine doğru kayarken Aurora'yı daha da yakınım a çekiyorum. Kalçalarını kavırıyor, parmakları saçlarımda ve omuzlarımda geziniyor, ben de kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum; onu sikime doğru sallarken tüm o sıcak, pürüzsüz teni sıyrıyorum. Ben içine girdikçe o beni tüketiyor. Yumuş ak iniltileri dudaklarıma doğru nefes nefese sıcak nefesler halinde geliyor.

Orgazm beni çarpıyor ve elime ve Aurora'nın saç lastiğine boşalıyorum. Sanırım yakın zamanda geri vermeyeceğim.

Roman'ın sesi dairemin içinden geldiğinde hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyordum. "Hey, Hollis? Gitmeye hazır mısın, dostum? Mesaj attım. Acele etmeliyiz!"

"Kahretsin." Yataktan yuvarlandım, elim hâlâ dölle kaplıydı. "Evet! Bana iki tane ver!" Banyoya koştum ve kapıyı çarparak kilidi açtım.

Duğu açarak, dölle kaplı boxer'ımdan çıkıyorum, saç lastiğini makyaj masasının üzerine atıyorum ve hala soğuk olan spreyn altına giriyorum. Suçluluk duygumdan ve vücut sıvılarımdan arınırken sabunla uğraşmıyorum. Barda asılı duran havluya uzanırken karnım dönüyor ve yuvarlanıyor. Aurora gibi kokuyor. Artık her duğa onun çıplak bir anısı var. Ve her yatakta.

Boku yedim. Çok, çok sikildim.

Havluyu belime sarıyorum, mide bulantısını bastırmak için nefes almaya çalışıyorum ve koridorda yürüyorum.

Roman mutfağında duruyor, beni içeri alırken kaşları daha da çatılıyor. "Her şey yolunda mı dostum?"

"Evet. Ben... Bana bir dakika ver." Aceleyle giyinip mutfağa dönüyorum ve badem unlu kek kabını alıyorum. "Yolda kahve içmek için durmam gerekebilir."

"Bu sabah da mı izinlisin?" diye soruyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum, kışlık ceketimi omuz silkerek giyiyorum ve onu koridorda takip ederken cüzdanımı, fobumu ve telefonumu cebime sokuyorum.

"Peggy bu sabah gözlerinde çay poşetleriyle kanepede uzanıyordu. Çok fazla *The Way We Weren't* izlediğini ve bunun onu hep ağlattığını söyledi." Çenesini ovuşturuyor. "Bilemiyorum. Son zamanlarda onda bir gariplik var. Dün gece havuzda mıydı? Yüzmeye gidebileceğinden bahsetti."

Öpücük ve Aurora'nın saç lastiğiyle bana sarıldığı görüntülerle mastürbasyon yaptığım için zaten kötü hissediyorum ama bu haber nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir şekilde yıkıcı. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Bencil bir pislik olduğumda böyle oluyor işte.

Yıllar içinde Aurora'yı birkaç kez ağlarken gördüm; bir keresinde gençken bir maç sırasında göğsüne serseri bir disk isabet etmişti ve Roman'la beni çok korkutmuştu. Geçen yıl, çıktığı küçük pislik Sevgililer Günü'nden hemen önce ayrılmıştı, ben de onu teselli ettim ve birlikte takılıp Batman filmleri izledik. Takım deplasmandaydı ve ben evde sakatlığımınla uğraşıyordum. Brownie sundae için tüm malzemeleri getirttim ve o da üzüntüden neredeyse kendini hasta edecekti. Ama onun gözyaşlarının sebebi *olmak*, bu çok ağır bir darbe.

"Ben içeri girerken o dışarı çıkıyordu." Roman'ın yüzüne karşı yalan söylemek, benim destansı ihanetimin üstüne yeni bir düşüklük.

"Onu gördüğünde iyi görünüyor muydu? Üzgün görünmüyor muydu?" diye soruyor. "Belki biraz gergin." *Çünkü onu öptüm ve bunun bir Hata.*

Eğer bir daha yapmak isteseydim, o lanet öpücük olurdu. Aurora'yı tanıyorum. Benim tepkime nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyorum. Bunun için kendini parçalayacak.

Tristan, Flip, Dallas ve Ash sabah antrenmanı için bizimle spor salonunda buluştu.

"Hammer'la her şey yolunda mı?" Tristan, rutinimizi ayarladıktan ve herkes belirlenen istasyona yerleştikten sonra Roman'a soruyor.

Roman kaşlarını çatar. "Neden soruyorsun?"

Tristan konuşurken biceps curl-overhead press kombinasyonuna devam ediyor. "Bea'nin bu gece bizde kalması gerekiyordu. Üzerinde çalıştığı yeni bir tarifi birlikte yapmayı planlıyorduk ve onunla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum ama Hammer bazı şeyler yaşadığı için iptal etmek zorunda kalabileceğini söyledi. Yine de ayrıntı vermedi."

Roman'ın endişeli bakışları bana yöneldi. "Dün gece onu havuzda gördüğünde iyi göründüğünü söylediğini sanıyordum. Neler yaşadığını merak ediyorum."

Omuz silkiyorum, içim çalkalanıyor. "Dediğin gibi, son zamanlarda pek ortalarda yok. Belki de okulla ilgilidir."

Göz ucuyla Tristan'a bakıyorum. Bana doğru kaşlarını çatıyor. Ya Rix öpüştüğümüzü biliyorsa? Aurora ona söyler mi? Rix Tristan'a söyler mi? Tek bir hata neredeyse on yıllık arkadaşlığı mahvedebilir.

Bu konuda kendim için endişeleniyor olmam beni daha da aşağılık biri yapıyor. Çünkü sadece en iyi arkadaşıma yalan söylemiyorum, Aurora babasına da yalan söylüyor. Harika bir ilişkileri var. Evet, zorba ve aşırı korumacı olabiliyor ama çok yakınlar. Ve şimdi ben onların arasına giriyorum. Bundan çok daha iyisini hak ediyor. Benden daha iyisini.

Ash, "Hemi onun ve Tally'nin yanında olmasını gerçekten özleyiyor," diyor.

"Ofisteki fazladan masaları bile kaldırmamış." Dallas çömelerek homurdanıyor.

Ash, "Shilps bazen Hemi'ye eşlik etmek için evrak işlerini Hammer'ın eski masasında yapıyor," diye ekliyor.

"Bunu fark etmemiştim." Bir sonraki lunge seti için 10 pound ekliyorum.

"Hemi'nin iki asistanı varken hiç asistanı olmadı. Hammer inanılmazdı, özellikle de Tally'yi kanatları altına alması ve

destek kampanyalarının yönetilmesine yardımcı oldu," diyor Flip. "Hammer bir programlama sihirbazıdır. Eminim Hemi onsuz baskı hissediyordur ve bu kızlar iş dışında da sürekli birlikteler, bu yüzden eminim birbirlerini özölüyorlardır."

"Shilpa onlar olmadan ofisin boş hissettiğini söylüyor," diye katılıyor Ash.

Roman bir haltere plakalar ekliyor. "Belki de Peggy'ye olan budur. Son zamanlarda mesafeli. Akşam yemeklerini daha sık kaçırıyor." Bana döndü. "Sen de fark ettin, değil mi?"

Gözlerimi ağırlıklarımından ayırmıyorum. "Bunu derslere bağladım." Yalanlarla örölü bir ağın sorunu, eninde sonunda beni de içine hapsedecek olmasıdır. Peki o zaman ne olacak?

"Stajının bu dönem olmaması çok kötü oldu. Özellikle de Nisan ayındaki gala yaklaşırken," diyor Dallas.

"Hemi seni bu yıl da açık artırmaya soktu mu?" Flip soruyor.

"Geçen yıl sormadı bile," diye yakınıyor Dallas. "Ama bu yıl Hammer'a teklif etti ve ben de hayır demeyecektim."

"Bu yıl izinli olduğum için mutluyum," diye mırıldanıyor Tristan. "Ve umarım hayatımın geri kalanında da."

Flip kuru bir sesle, "Geçen yıl çok eğlendim," diyor.

"Bir hokey oyuncusu ile gece" açık artırması genellikle oldukça aile dostudur. Genellikle kazananın en sevdiği oyuncuyla takılması için bir fırsat olması amaçlanır. Bazen biraz buz zamanı, topluma anlamlı bir şekilde geri verme ve küçük bir grupta özel bir akşam yemeğinden oluşur, ancak geçen yıl Flip'in randevusu daha az PG yönüne gitti.

Dallas ona bir bakış fırlatır. "Bu sefer yaşımın üç katından daha küçük biriyle bir akşam geçirmek istediğimi evrene duyuruyorum."

Geçen yıl sakatlığım nedeniyle katılmamıştım. Bu yıl hayır demek için bir nedenim yoktu. Hâlâ da yok. Ama keşke olsaydı. Her zaman iyi olamadığım cana yakın olma meselesi.

Antrenmandan sonra öğle yemeğine gidiyoruz. Öğleden sonra antrenmanımız var, o yüzden bir saat boş vaktim var. Seçeneklerimi tartışıyorum. Bir yanım tavsiye için küçük kız kardeşimi aramak istiyor. Kocasıyla yüksek lisans yaparken tanışmış. Adam bir profesör ve ondan on beş yaş büyük. O zamanlar bu skandaldı ve Mike'a karşı biraz temkinliydik ama onunla tanıştıktan sonra birbirleri için yaratıldıklarını anladık. Ama bu aynı şey değil. Roman benim en iyi arkadaşım ve takım arkadaşım. Aurora bile değil

üniversiteyle işim bitti. O öpücüğün ne kadar mükemmel olduğu önemli değil. O bana göre değil. Bunu düzeltemem ama özür dileyebilirim.

Tek bir mesaj gönderiyorum:

HOLLIS

Özür
dilerim.

Aurora hemen okuyor ama yarım saat boyunca cevap vermiyor.

PRENSES

Bir hata olduğu halde neden özür
diliyorsun?

HOLLIS

Seni üzmemiştik.

Ayaklarımı ayakkabıların içine sokarken cevap veriyor.

PRENSES

Olanları unutamam.

Bunun mümkün olacağını sanmıyorum. Ama onun için deneyeceğim.

O akşam, Roman akşam yemeği için beni rahat bırakmıyor. Aurora'nın en sevdiği Tayland restoranında durduk. Ayrıca fırına da uğruyor ve ona çeşitli tatlılar alıyor. O içerideyken, merhaba demek ve hasret gidermek için ablam Emilia'yı arıyorum. Roman geri dönüyor ve ben de hamur işlerini ondan alıp eve dönerken sarsılmamaları için kucağıma koyuyorum.

Aurora saat altı buçukta onun kapısından içeri girdiğinde midem allak bullak oluyor. Bakışları benimkilerle buluştuğunda ve ifadesi düzleştiğinde daha da batıyor.

"Spicy Thai'den tüm favorilerinizi aldım! Ve tatlılar! Artanları eve götürebilirsin." Roman onu kucaklamak için kendine çekiyor, sonra da kol uzunluğunda tutuyor. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun. Okulla mı ilgili?"

Gülümsüyor ama zoraki gibi görünüyor. "Ben iyiyim. Pek iyi uyuyamadım. Muhtemelen çok fazla kafein."

Yemek masasında yerlerimizi alıyoruz ve paket servis kaplarını elden ele dolaştırıyoruz. Aurora pembe-sarı, muz desenli saç tokasını bileğinden çıkarıyor ve saçının yarısını başının üstüne topluyor.

"Bu yeni görünüyor," diye gözlemliyor Roman.

"Evet, mavi olanımı bulamıyorum. Umarım kaybetmemişimdir. En sevdiğimdir." Bir yudum suda boğuluyorum ve dirseğimin kıvrımına doğru öksürüyorum.

Roman, "Sana başka bir tane getirebilirim," diye teklif ediyor.

"Önce kontrol etmem gereken birkaç yer var. Bu sadece mükemmel bir saç tokası."

Benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor ve yemeğini tabağının etrafında itiyor, neredeyse hiç dokunmuyor.

"Aç değil misin? Yanlış bir şey mi aldım? Demirhindi körisinin en sevdiğin yemek olduğunu sanıyordum," diye yaygara koparıyor Roman. "Kendini kötü mü hissediyorsun? Bu dün gece neden ağladığını açıklayabilir. Çocukken hasta olduğunda hep ağlardın ve üniversiteler mevsimsel hastalıkların yuvasıdır."

Yüzü buruşuyor ve bana bakıyor. "*The Way We Weren't* bana her zaman hisler veriyor." Mango salatasını dürtüklüyor. "Ve Tristan Rix'e başka bir pasta gönderdi ve ben dersten eve geldiğimde tezgahın üzerindeydi. Bir dilimden bir şey olmaz diye düşündüm ama sonra ikinci dilim için geri döndüm ve evet... Artan yemek olarak bunun tadını çıkaracağım." Demirhindi körisinden küçük bir ısırık alıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum çünkü çatalın dudaklarının arasında kayboluşunu izlemek bana dün gece olanları düşündürüyor. Ve bunun pek çok açıdan yanlış olduğunu bilmeme rağmen, bencilce bunu tekrar yapmak istiyorum.

Acaba Tristan ve Rix, Flip'ten olanları gizlerken de böyle mi hissediyorlardı? En iyi arkadaşına yalan söylediği için suçluluk duygusu onu tamamen yutacakmış gibi mi hissetti? Masanın karşısında otururken, Roman onu ağlattığım için gözyaşlarına boğulmuşken, umutsuzca her şeyin farklı olmasını istiyorum. Ve bir an için gerçeği ağızımdan kaçırmayı düşündüm. Ama sonra ne olacak? Yılların arkadaşlığını mahvedip onarılamaz bir çatlak mı yaratacağım? Bu Aurora için de adil değil.

"Yani bunun derslerle bir ilgisi yok mu?" Roman sorar. Bunun peşini bırakamaz.

"Çok çalışıyorlar ama şu ana kadar iyiler," diyerek onu temin ediyor. "Sadece biraz meşgulüm ve bu akşam bir grup toplantım var."

"Geçen yıl seninle ilgilenen çocuk senin grubunda mı?" Roman bastırıyor.

"Ah, evet." Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı. "Jameson benim grubumda." "Hâlâ ilgileniyor mu?" Roman soruyor.

"Um, evet. O, uh... geçen gün beni kahve içmeye davet etti," diye mırıldanıyor.

Onunla Netflix'te takılmak isteyen çocuk bu mu? Kıskançlık ağzımda acı bir tat bırakıyor. Bu da başka bir sorun. Sınıf arkadaşıyla Netflix'te takılmalı.

"Evet mi dedin?" Ben sordum.

Bakışları tabağına dönmeden önce yüzünde şaşkınlık ve acı ifadesi belirliyor. "Ben... Bu hafta çok yoğun geçti."

"Kahve ne demek? Bir saat taahhüt mü?" Bastırıyorum. Her kelime jilet gibi geliyor. İstediklerimi bir kenara bırakmalıyım. Böylesi daha iyi. Biriyle çıkıyor olmalı ve bu adam aylardır onunla ilgileniyor. Düşündüğü ben olmamalıyım, ben de onu düşünmemeliyim.

"Ondan hoşlanıyor musun? İyi biri mi? Hokey oynamıyor, değil mi?" Roman soruyor.

"O iyi biri ve hayır, spor yapmıyor. Spor yönetimine girecek," diye onaylıyor.

"Bu iyi bir şey. Profesyonel spor kariyerleri istikrarlı değildir. Bir muhasebeci ya da yönetici olmak çok daha iyi bir taraf. Peki seni geride tutan ne?" Roman çatalını bırakıyor ve tüm dikkatini Aurora'ya veriyor.

Pilavını dürtüklüyor. "Ben, uh, ben biraz... Ben başka birinden hoşlandım, ve uh, bu... O..."

Sesindeki çatlak, kendimi gözümünden bıçaklamak istememe neden oluyor.

Derin bir nefes alıyor, gözleri tabağında. "Benimle aynı şekilde ilgilenmiyor."

Roman nazıkçe, "Senin ne kadar harika bir insan olduğunu göremiyorsa bu onun kaybı gibi görünüyor," diyor. "Belki de Jameson'la kahve içmek tam da ihtiyacın olan şeydir. Ben sadece seni normal bir adamla mutlu bir şekilde hayatını yaşarken görmek istiyorum."

"Evet." İç çekiyor. "Muhtemelen evet demeliyim. En azından istediği şeyin peşinden gitmekten korkmuyor."

Bu kılıç derinden kesiyor, çünkü o haklı. Ve hak ettiği de bu değil mi? Onun için risk alacak birini. Onu öpmeyen ve tam tersini hissettiğinde bunun bir hata olduğunu söylemeyen biri.

Roman sırtıyor, bu korkunç gerginlikten tamamen habersiz. "İşte benim kızım. Bir erkeğin neyi kaçırdığını fark etmesini bekleme. Ne istiyorsan onun peşinden git."

"Sağ ol baba. Sanırım yapacağım." Gülümsüyor, ama acı çekmiş gibi görünüyor, en azından Ben.

Birkaç dakika sonra, tabağının yarısı hâlâ doluyken, hazırlanmak için izin istiyor. grup toplantısı için.

Roman bana dönmeden önce onun gitmesini bekliyor. "Daha fazlası olduğunu biliyordum. Neden bunu benden saklamak zorunda hissettiğini bilmiyorum. Aramızda her zaman açık kapı politikası uygulamaya çalıştım."

"Belki de düşüncelere dalmıştır, özellikle de diğer adamın kendisiyle ilgilenmediğini daha dün gece öğrendiyse." Sesimi düzgün tutabilmem bile bir mucize. Roman'a yalan söylemek, Aurora'yı yaşına çok daha uygun birinin kollarına itmek kadar boktan hissettiriyor.

"Evet, bu olabilir. Birbirimizden pek bir şey saklamıyoruz." Masanın kenarına vuruyor. "Çıkmaktan bahsetmişken, Scarlet'le görüşmeyi düşündün mü?"

Alt dudağımı ovuyorum. Eski sevgilim görmek isteyeceğim son kişi. "Zamanın yarısında yoldayız."

"Sadece içki ama. Dediğin gibi, bir saat sürecek. Bu sana en azından bir kapanış sağlayabilir. Denemezsen bilemezsin, değil mi?"

"Evet. Sanırım."

"Ona bir mesaj gönder. Bak bakalım müsait mi. Sadece birkaç aylığına şehirde. İhtiyacınız olan şey buysa, kapanışı yapın ama bu fırsatı da değerlendirin."

Cebimden telefonumu çıkarıyorum, masada telefon olmamasıyla ilgili kuralının son zamanlarda pencereden dışarı çıkmış gibi görünmesine sinirleniyorum.

HOLLIS

Hey. Hala o içkiyi almakla ilgileniyor musun?

Gönder tuşuna basıyorum ve kusacakmışım gibi hissediyorum. "Mutlu musun?"

"Evet, öyle. Teşekkür ederim."

Telefonumu cebime geri sokmak üzereydim ki vızıldadı. Roman bana bir çene ucu veriyor, ben de isteksizce ekranı kontrol ediyorum.

SCARLET

Kesinlikle. Bu gece boş musun?

Suçluluk ve korku dolu bir nefes veriyorum. Bunu yapmak istemiyorum ama yapmam gerektiğini biliyorum. Onunla tekrar bir araya gelme konusunda şüphelerim olduğu için değil. İstedğim kişi o değil.

"Evet mi dedi?"

"Bu gece boş olup olmadığını sordu."

Başını sallıyor. "Ona evet de ve buradan git."

"Kapanışı yapıyorum, Roman. Hepsi bu." Scarlett zaten yeterince zarar verdi. Ona daha fazlasını yapması için güç vermeyeceğim.

Aurora'nın bir gün benim hakkımda böyle hissedip hissetmeyeceğini merak ediyorum.

Ve bu tam olarak hak ettiğim şey değil mi?

BÖLÜM 13

HOLLIS

"I "Evet dediğine çok sevindim." Scarlet beni kiraladığı çatı katındaki daireye götürdü.

"Sen bir süreliğine şehirdeyken bunun mantıklı olduğunu düşündüm."
Omuz silktim.

ceketimi çıkardım ve ayakkabılarımı çıkardım. Onun kişisel alanında bulunmaktan pek hoşnut değilim ama kısa bir ileri geri konuşmadan sonra, magazin basınına düşmemek için en iyi yer burası gibi geldi. Onu öptüğüm gecenin ertesinde eski sevgilimle birlikte görünerek Aurora'yı zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmeyi kaldıramam. Scarlet'le birlikte olmak zaten yanlış geliyor.

"Ben her yerdeyken benden kaçmak zor, ha?" Gülümsemesi hem alaycı hem de muzip.

"Nereye gidersen git takip edilmek canını sıkıyor olmalı." Yerel magazin gazetelerinde her gün bir haber çıkıyor ve son zamanlarda Scarlet sabah kahvesini içiyor ya da tasarımcı ceketini veya ayakkabılarını öne çıkarıyor ya da başka ne olduğu kimin umurunda. Profesyonel bir hokey oyuncusu olmanın getirdiği şöhrete alışkınım ama kimse beni evimden arenaya kadar takip etmiyor.

Küçümseyici bir el sallıyor. "Benim işimde bunun için imza atarsın." Onu mutfağa kadar takip ettim. "Size ne getireyim? Şarap, viski ve biram var."

"Bira iyidir." Araba kullanıyorum ve daha sert bir şey kötü bir fikir olabilir. "Elbette." Tercih ettiğim markadan bir şişe açıyor, belli ki hazırlıklı.

"Bir bardak ister
misiniz?" "Şişe
iyidir."

Bana uzatırken parmak uçları benimkileri sıyrıyor. Daha fazla suçluluk

duygusundan başka bir şey uyandırmıyor.

"Teşekkürler." Uzun bir yudum alıyorum. "Kanada kışıyla nasıl başa çıkıyorsun?" Evet, zaten hava durumundan bahsediyorsam kesinlikle sohbet için zorlanıyorum.

"Burası çok soğuk! Buna nasıl dayanıyorsun bilmiyorum."

"Alışmak biraz zaman alıyor. Ama en kötü aylarda seyahat ediyorum, bu yüzden çok fazla mola veriyorum. Kaliforniyalı bir kız için kolay değil."

"Şikâyet etmemeliyim. Bu rol inanılmaz ve bu fırsatı yakaladığım için çok heyecanlıyım. Ayrıca, seni oynarken izleyebiliyorum." Kendine bir kadeh beyaz şarap dolduruyor. "Seni tekrar buzda görmek güzel. Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Beyin sarsıntısı küçük bir aksilikti."

Beni oturma odasına götürdü. Kanepenin köşesine oturuyorum. Ortadaki minder alıyor ve vücudunu bana doğru eğiyor. Kot pantolon ve bir omzundan düşen dar bir kazak giyiyor. Saçları kıvrılmış ve makyajı yapılmış. Kamera için hazır gibi görünüyor. Muhtemelen öyle, fark ediyorum, dairesinden birlikte çıkarsak diye.

"Toronto ile sözleşmenizin bitmesine bir yıl daha var, değil mi?"

Şehrin adındaki her heceyi telaffuz ediyor. Terror'a ilk takas edildiğimde ben de yapardım ve Aurora bunu çok komik bulurdu. Şu anda ne yaptığını düşündüğümde göğsüm sıkışıyor. James denen çocukla planlar mı yaptı? Burada olduğumu bilse ne kadar incinirdi?

"Hollis, iyi misin?" Scarlet elini dizime koydu.

"Sadece... son zamanlarda kafam çok dolu." Pozisyon değiştiriyorum ve teması kesmek için bir bacağımı diğerinin üzerinden geçiriyorum.

Gülümsemesi empatiye dönüşüyor. "Eminim bir sakatlık geçirdikten sonra tekrar oyundan uzak kalmak zor olmalı. Ama geri döndün ve her zamankinden daha iyisin, değil mi? Gelecek yılın sonunda ne olacağını kim bilebilir? Belki de California'ya geri dönersin. Ya da Vegas'a."

Bu pek olası değil. "Toronto'nun birkaç yıl daha sözleşme yenileyeceğini umuyorum."

"Güneşi ve yıl boyu süren güzel havayı özlemiyor musun?" diye soruyor.

"Yakınımda bir ailem var ve kariyerimi burada tamamlamak istiyorum." Takımımı seviyorum, rahatım ve en çok değer verdiğim insanlar yakınımda.

"Biraz heyecan verici, değil mi? Otuzlu yaşlarının ortalarında olacaksın ve ikinci kariyerine başlayacaksın. Bundan sonra ne yapacağınızı hiç düşündünüz mü?"

Omuz silkiyorum. "Maçtan sonrasında çok maça odaklanmış durumdayım. Peki ya sen? Yıldızın yükselmeye devam ediyor."

"Son yedi yıl tam bir kasırğa gibiydi," diye itiraf ediyor.

"Hayatınızı sürekli sergilemek zor olmalı." Ama bunu söylerken bile, onun için öyle olduğundan emin değilim. Bu konudaki farklı görüşlerimiz, ayrılma nedeninin büyük bir parçasıydı. Medyanın ilgisinden hoşlanıyor. Çıktığımız dönemde sürekli fotoğraflarımızı paylaşıyor, ilişkimizi benim rahatsız olduğum şekilde gözler önüne seriyordu.

Gülümsüyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Bildiğiniz gibi ilişkiler için zor olabilir."

"Biliyorum." Midem bulanıyor. Sonumuz aleni ve acı vericiydi. Son kavgamız tüm dünyanın üzerinde spekülasyon yapması için kameralara yakalandı. Şu anda bu kadar yoğun bir şekilde yalnız kalmamın ve ciddi, kamuya açık ilişkilerden kaçınmamın nedeni de bu.

Şarap kadehini masaya bırakır ve gözlerini kaldırırken ellerini kalçalarının üzerinde gezdirir. "Olanlar için çok üzgünüm, Hollis. Çok üzgünüm. Keşke daha iyi idare edebilseydim."

Ona sorun olmadığını söylemek üzereydim ama o zaman buraya gelmemin amacı neydi? "Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum," diyorum onun yerine. "Aynı şeyleri istediğimizi sanıyordum." Evlilik ve yuva kurmak hakkında konuşmuştuk. Hem de birden fazla kez.

Parmakları dudaklarının üzerinde geziniyor. "Her şey çok hızlı geliyordu. *The Way We Weren't yükselişe geçmişti* ve sen daha yeni takas edilmiştin. Bu tür bir mesafeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum, özellikle de ilişkimiz hakkında bu kadar çok gizlilik isterken."

"Sadece biraz mahremiyet istedim," diye karşı çıktım. "Her zaman mikroskop altında olmamızı istemedim." Aramızdaki mesafeyi kaldırabileceğimizden emindim. Elbette, kariyerlerimiz açısından telaşlı olacaktı ama ona o kadar aşıktım ki. Onu hayatımın sonuna kadar sevmeye hazırdım. Ve o kalbimi söküp atmıştı. En azından gerçekten evlenme teklif etmemiştim. Ama planımı sonradan öğrendi.

Çıplak yüzük parmağını ovuşturuyor. "Bunu şimdi biliyorum. O zamanlar çok gençtim. Keşke her şeyi farklı yapsaydım demediğim tek bir gün bile yok."

"Ama sen yapmadın." Medyaya yem olma konusundaki ilgisizliğimi desteksizlik olarak yorumladı ve bizi bitirdi.

Yaklaştı ve elimi tuttu. "Seni incittiğimi biliyorum Hollis ve bunu geri alamam. Ama bu hayatımın en büyük pişmanlığı. İlişkimizi medya spotlarının dışında tutarak korumaya çalıştığımı anlamalıydım. Tüm o mesafeden ve bunun ilişkimiz için ne anlama geleceğinden korktum.

Biz. Bir konuşmayla her şeyin düzelmeyeceğini biliyorum ama birkaç ay daha buradayım. Belki birbirimizi yeniden tanımak için biraz zaman harcayabiliriz."

Benim yaşıma yakın biriyle çıkmak doğru olurdu. Ama yine de tüm dünyanın gözü önünde bir ilişki yaşama fikri... Hâlâ hayatımın olduğundan daha fazla kamu tüketimine açık olmasını istemiyorum. Ve kalbimi tekrar ortaya koyma fikri, özellikle de onu bir kez parçalamış biriyle, yapılacak aptalca bir şey gibi görünüyor. Ama tüm bunların ötesinde, karşımda oturan kadını istemiyorum.

Aurora'ya ne yapacağından bahsetmiyorum bile. Burada olmam, benim bile olmayan bir kadına büyük bir ihanet gibi geliyor. Scarlet ile tekrar bu yola girersem kırdığım şeyleri asla düzeltemem. Ve midemdeki ağırlığa bakılırsa, bu yaşayabileceğim bir şey değil.

Dudaklarımı yalıyorum, ağzım kuruyor ve göğsüm sıkışıyor. "Artık çok farklı insanlarız, Scarlet. Bana yaptıkların, her şeyi nasıl bıraktığın... haklısın, tek bir konuşma bunu düzeltmeyecek. Ve seninle daha fazla zaman geçirmenin de düzeltereğini sanmıyorum. Bir ilişkiden yeni çıktın-"

"Bir süredir orada işler iyi gitmiyordu," diye araya giriyor. "Burada çekime başlayana kadar beklemem gerekiyordu, ama sadece... Çalışmıyorduk."

"Magazin basınına göre iki yıldır birlikteydiniz, biz de o kadar süredir birlikteydik. Üç ay sonra ilişkimiz sona ermişti." Ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Konuşma fırsatı verdiğiniz ve dürüstlüğünüz için minnettarım ama ihtiyacım olanın bu olup olmadığını bilmiyorum." Ama biliyorum. Ne yazık ki, istediğim kişiye asla sahip olamayacağım.

BÖLÜM 14

ÇEKİÇ

“H Nasıl görünüyorum? Üstümü değiştirmeli miyim? Bu gömlekten emin değilim.”

AURORA

Bu tişört hakkında ne düşünüyorsun? Üniversiteden bir çocukla kahve randevum var.

Bir selfie çektim ve anneme gönderdim. O da internet dünyasına geri dönmüş ve bana dağların fotoğraflarını göndermiş. Ne zaman baksam huzur veriyorlarmış. Haklı da, beni sakinleştiriyorlar.

"Yaşlılarla bir kilise toplantısına katılacak olsaydınız, bu gömlek harika olurdu. Bu buluşma için V yaka ve genellikle kulüpte giydiğiniz sütyeni öneririm" diyor Rix.

"Katılıyorum," diye ekliyor Hemi telefonum çalarken.

ANNE

Bu rengi üzerinde seviyorum ama iç i n d e rahat olmadığınızı hissediyorum. Kendini iyi hissetmiyorsan, enerjine yardımcı olacak başka bir şey giymelisin.

NOT. Sana iyi davranırsa iyi olur yoksa babana ona korkunç suratını göstermesini söylerim.

PPS. Eğer layık olduğunu düşünüyorsanız bana burcunu gönderin!

AURORA

Teşekkürler, anne! Umarım her şey yolunda gider!

Tally, "Kulüp sütyeninizi hiç görmedim ama bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra benim de bir sütyenim olacak," diye duyuruyor.

"Kulüp sütyenini de hiç görmedim ama Rix'in varlıkları öne çıkaran gömlek tavsiyesine güveniyorum." Dred her zaman Watering Hole'a ve bizim mekanlarımıza takılmaya hazırdır, ancak kulüp genellikle onun sahnesi değildir.

"Cehennemde bizim için özel bir yer var." Rix bana bir margarita uzattı.

Bir kahve randevusundan önce bir içkiye ihtiyaç duymam, yaklaşan saatle ilgili beklentilerim hakkında çok şey söylüyor. Büyütülecek bir şey olmamalı. Jameson'ı her zaman görüyorum. Birlikte derslerimiz var ve her zaman grup projeleri üzerinde çalışıyoruz, ama nedense bunu bir randevu olarak etiketlemek beni endişelendiriyor ve telaşlandırıyor. O babamın benim için istediği türden bir adam.

"Cehennem senin için kırmızı halı serecek canım," diyor Hemi kuru bir sesle. "Tristan bugün özellikle iyi bir ruh halindeydi, sanırım bu da bazı üreticilerin dün gece zamansız bir sonla karşılaştığı anlamına geliyor."

"Aslında bu sabah. RIP salatalık." Rix sırtıyor.

"Ürünlerle ilgili şaka yaptığını sanmıştım." Tally dehşete düşmüş görünüyor. "Şaka yapıyorum."

"Öyle."

Hemi, Rix ve ben mükemmel bir uyum içindeyiz. Dred bir kaşını kaldırıyor.

"Aman Tanrım. Sen değilsin." Tally, Hemi'ye bakar. "Şundan bir yudum alabilir miyim?"

"Hayır." Hemi elindeki margaritayı masaya bırakır ve başka tarafa bakar.

Rix ve ben de aynısını yapıyoruz. Konuyla ilgili ve kendime güvenim artmış bir şekilde, duvarların ne kadar ince olduğu gerçeğini ona söyleme fırsatını değerlendiriyorum.

"Seks hayatınızdan bahsetmişken, size söylemek istemedim ama söylemezsem..." Kulağına fısıldıyorum.

"Aman Tanrım." Gözleri kocaman oldu. "Ne yaptım ben?"

"Görünüşe göre duvarlar düşündüğümüzden daha inceymiş. Deplasman maçları sırasında-" Öksürüyorum. "İyi kısma geldiğini duyabiliyorum."

"Hayır." Avucunu ağzına kapattı.

"Önemli bir şey değil."

Kolumu tutuyor ve ağlamak üzere olduğunu görünce şok oluyorum. "Ama öyle. Kardeşim eskiden-" Başını hızlıca sallar. "Çok ama çok üzgünüm Hammer. Aylardır bununla uğraşıyorsun."

"Babamın ya da Hollis'in evine giderdim. Bu bana kedileriyle vakit geçirme fırsatı veriyordu." "Yine de bir daha asla." Göğsünü dürtüyor.

"Senin çıkmanı bekleyeceğim."

Ya da daha sessiz ol. Çok özür dilerim."

Ona sarıldım. "Kesinlikle sorun yok. Sana hiç kızgın değildim. Ama mahremiyetine sahip olmanı ve kendini özgür hissetmeni istiyorum."

"Eğer seni rahatsız edersek, bana söyleyeceğine yemin etmelisin," diye fısıldıyor.

"Yemin et." Ve serçe parmaklarını birleştirir. "Sadece mutlu olmanı istiyorum. Seninle gurur duyuyorum." Omzuna vuruyorum.

Tally gizlice bir yudum daha alır. Şaka yapıyor çünkü Hemi'nin margaritası da Tally gibi bakire. Ama alkollü içeceklerden gizlice yudumlamasına izin verdiğimizizi düşünmesi ona kendini kötü hissettiriyor. Onun sevimli, tatlı, on yedi yaşındaki kalbine şükürler olsun.

"Gömleğimi değiştireyim." Yatak odama gidiyorum.

"Sadece sütyenini değiştir. Ödünç alabileceğin harika bir gömleğim var." Rix yatak odasında kaybolur.

Bir dakika sonra oturma odasına döndüğümde üzerimde sadece en sevdiğim sütyenim vardı. "Oh, vay canına!" Tally'nin gözleri kocaman oldu.

"Bu sütyen çok iyi ve bana altı tane lazım." Dred bana çift başparmak veriyor-Yukarı.

"Sütyen onları daha büyük gösteriyor. Ben mütevazı bir B kupuyum. Regl olduğum zamanlar hariç; o zaman ciddi bir B-cup oluyorum" diye açıklıyorum.

Tally dudaklarına dokunur. "Bir gün sütyen alışverişine çıkabilir miyiz? Sadece spor sütyenlerim ve düz siyah ve çıplak sütyenlerim var."

"Kesinlikle. Bir gezi planlarız." Babamın saçma metabolizmasına sahip anneme çok benziyorum. Bu da zayıf olduğum ve göğüslerimde fazla bir şey olmadığı anlamına geliyor. Lisedeyken bazı kızlar benimle dalga geçerdi çünkü zayıftım ve geç olgunlaşıyordum. Ergenliğin bir kıza yardımcı olacağını gerçekten ummuştum ama göğüslerim vücuduma hiç uymadı. Tanrı'ya şükür bir popom var.

"Bir atlet gibi yapılısınız. Bunda yanlış bir şey yok," diyor Hemi. Günlerce süren kıvrımları var.

"Bedenlerimiz oldukları gibi güzeldir." Annem hep böyle der. Zor olsa bile haklı olduğunu biliyorum. Sütyen, sahip olduğum şeyin benim için çalışmasını sağlayarak iyi bir iş çıkarıyor. Ve istersem her zaman sütyensiz de giyinebilirim. Hava çok soğuk olduğu ve göğüs uçlarımin camı kestiği zamanlar hariç.

"İki seçeneğim var." Rix iki kez bakar. "Vay canına, bu sütyen gerçekten büyüdü."

"Biliyorum. Her zaman favorim olmuştur." Yapmayı bırakırlarsa diye birkaç tane stoklamalıyım.

Rix tişörtünü omzunun üzerinden atar. "Alabilir miyim?" Elini kaldırır.

"Evet, devam et." Ona devam etmesini işaret ediyorum.

Kumaşı itiyor. "Oh, bu çok güzel. Yumuşak bir dolgu." Tally elini kaldırır. "Ben de hissedebilir miyim?"

"Evet. Kesinlikle. Hemi? Dred? Katılmak ister misin?" Dred omuz silkiyor. "Olabilir."

"Kahretsin, cidden oturan yumuşak ve destekleyici bir sütyenden daha iyi bir şey olamaz." Rix'in gözleri hayretten kocaman açılmıştı.

"Kızım, bu bebekleri düzenli olarak dizginlemeye çalışıyorum." Hemi geniş göğüslerini işaret ediyor.

Dred askıları kontrol ederken mükemmel destek hakkında yorum yapıyor. Tally koltuktan atlıyor ve sütyenimi deneme amaçlı dürtüyor.

"Tak tak! Tak! Kahve randevusu öncesi işler nasıl gidiyor diye bakmaya geldim!" Babam eve daldı.

Tally, Rix ve Dred elleri göğüslerimde donup kalıyorlar. "Bu da ne-" Babam arkasını dönüp kapıya yöneliyor. "Baba, içeri girmek için ben tamam diyene kadar beklemelisin."

"Neler olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Daha sonra mesaj atarım." Kapı arkasından kapanır.

Rix, Hemi ve Dred kahkahalara boğulur. Tally eliyle ağzını kapatır ve kıkırdar. Sonra gözleri büyür. "Sence babama söyler mi?"

"Hayır. Kesinlikle değil. Ayrıca neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok. Ve ona en az yarım düzine kez kendisini içeri almamasını söyledim."

Rix, "O içeri girdiğinde normal bir mutfak seksi yapıyor olmamıza sevindim," diyor.

"Dersini almış olması gerekirdi."

"Ciddiyim." Rix bana bir tişört uzatıyor, ben de başıma geçiriyorum. Uzun kollu, bol örgülü, siyah V yakalı bir kazak.

"Diğerini denemene gerek yok. Bu mükemmel. Seksi ve sevimli görünüyorsun ve mükemmel bir randevu gibi," diye beni temin ediyor Rix.

Telefonum çalıyor. Ekranı kontrol ediyorum. "Oh, Tanrım. O burada. Çok gerginim."

"Olma. İyi bir şey gözünün önündeyken onu göremeyecek kadar aptal olan diğer adamı unut ve eğlenmene bak," diyor Rix sert bir şekilde.

"Çanta." Hemi bana uzattı.

"Ayakkabılar." Rix beni ön kapıya götürüyor, orada şirin, hava şartlarına uygun olmayan babetlerim bekliyor.

Aşağı indiğimi mesajla bildiriyorum ve Jameson'a lobide beklemesi için haber veriyorum.

"Döndüğünde hepimiz burada olacağız, tabii sen özel zaman geçirebilmen için bize defolup gitmemizi söylemezsen. O zaman Tristan'ın evinde olacağız. Ya da kurtarılmaya ihtiyacın olursa mesaj at, orada olacağız," diye beni temin ediyor Rix.

"Bu iş sende. İyi eğlenceler." Hemi sarılmak için beni kendine çekti. "Harika olacak." Tally bana bir başparmak işareti yaptı.

"Bu sütyen gerçekten harika." Dred bana beşlik çaktı. "İyi eğlenceler."

Fikrimi değiştirmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce ayrılıyorum. Asansörle lobiye inerken midemde kelebekler uçuşuyor.

Asansörden indiğimde Jameson kanepede oturuyordu. Hoş görümlü bir adam. Seksi, gerçekten. Koyu kahverengi saçları, hafif bronzlaşmış teni ve kalın kirpiklerle çerçevelenmiş koyu kahverengi gözleri var. Boyu 1.80'in üzerinde, zayıf ve koşucu. Hokey oynamıyor ve birçok ders dışı etkinlikte yer alıyor. Kesinlikle iyi adamlardan biri.

"Hey." Ayağa kalkarken ellerini kalçalarının üzerinde gezdiriyor. Gözleri parlıyor ve bakışları üzerimde gezinirken geniş bir gülümseme oluşuyor. Bu minnettar bir bakış.

"Selam." Gülümsemesine karşılık veriyorum ve çantamı düzeltiyorum.

Sarılmak için geldi, ben de garip bir şekilde karşılık verdim.

"Gerçekten iyi görünüyorsun," diyor beni bıraktıktan sonra. Bakışları yüzüme dönmeden önce bir saniyeliğine aşağıya iniyor. "Kazağını beğendim."

"Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun." Üzerinde bir üniversite kapüşonu, bir kot pantolon, botlar, bir kışlık mont ve bir beyzbol şapkası var. Yani sıradan bir öğrenci gibi giyinmiş.

"Oh, uh, kampüsten doğruca geldim." Lobiyi işaret ediyor. "Burası güzelmiş."

"Evet. Havuz ve egzersiz odası oldukça güzel. Etrafta bir sürü alışveriş merkezi ve restoran var." Ellerimle ne yapacağımı bilemediğim için onları ceplerime sokuyorum. "Senin için de uygunsa caddenin karşısındaki lokantaya gidebiliriz."

"Evet, kesinlikle." Ağzının sağ tarafı yukarı kalkıyor. "Kahveye evet demene gerçekten sevindim Aurora."

Tanrım, çok tatlı. Ve benden hoşlanıyor. Onunla sıcak ve soğuk yok. Tanıdığım bir adamın aksine tutarlı biri. "Evet, ben de."

Ama ön kapılar açılıp *o adam içeri girdiğinde* midem sıkışıyor, beraberinde soğuk hava ve bir tutam kar getiriyor. Hollis şapkasını çıkarıyor ve bir elini kalın, koyu renk dalgalarının arasında gezdiriyor. Üzerinde hokey kalçalarını doğru yerlerden saran bir kot pantolon, iki yıl önce Noel'de ona aldığım gülünç muzlu ördek kapüşonlu tişört ve kışlık ceketi var. Onun ve Jameson'ın kıyafetleri hemen hemen aynı, ama nedense Hollis bunları zahmetsizce seksi gösteriyor.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor Jameson.

Jameson'la Pancake House'da tanışmalıydım.

Hollis'in yüz ifadesi beni görünce yumuşuyor, ta ki gözleri, eli şu anda sırtımın alt kısmına bastırılmış olan Jameson'a kayana kadar. Hollis'in bakışları ölümcül bir hal alıyor ve vajinam aptalca heyecanlanıyor.

"Bu Hollis Hendrix mi?" Jameson soruyor.

Hollis şapkasını cebine sokuyor ve bize doğru geliyor. "Hey, Prenses." Sarılmak için beni kendine çektiğinde beni şok etti.

Orada kaskatı duruyorum, kokusunu ya da kollarında olmanın ne kadar doğru bir his olduğunu takdir etmemeye çalışıyorum - kafam çok karışık ve haklı olarak kızgın olmama rağmen. Sonunda kendimi toparlayıp kaburgalarını dürtüyorum.

Beni serbest bırakıyor. Ona bir bakış attım. O da gülümsüyor.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" Hollis beklentiyle sorar.

"Doğru. Evet." Aralarına baktım. "Jameson Grover, bu Hollis Hendrix. Toronto'da sağ kanatta oynuyor ve babamın en iyi arkadaşı. Hollis, bu Jameson, okuldan arkadaşlarımdan biri."

Hollis elini uzatıyor. Umarım Jameson'inkini ezmez.

Jameson "Sizinle tanışmak çok güzel," diyerek elini uzatıyor. "Çok büyük bir hayranınızım. Evimde forman var. Ve çaylak kartın. Çocukluğumdan beri kariyerini takip ediyorum."

"Öyle mi? Hokey mi oynuyorsun?" Hollis sıkı, televizyon için yapılmış bir gülümsemeyle soruyor.

"Çocukken birkaç yıl boyunca, ama ben... izlemeyi daha çok sevdim. Harika bir sezon geçiriyorsun. Aldığın o darbe tam bir saçmalıktı. Dostum, tekrar sakatlanacağından endişeleniyorduk ama onlara günlerini gösterdin, değil mi?" Jameson sonunda Hollis'in elini bırakır.

Hollis elini saçlarında gezdiriyor. "Çoğunlukla beyin sarsıntısı konusunda endişeliydiler."

"Evet, bunu kesinlikle görebiliyorum."

Bizi Hollis'ten uzaklaştırmalıyım. "Jameson'la ben çıksak iyi olur."

"Sizinle tanışmak çok güzeldi Bay Hendrix," diyor Jameson. "Yarın gece için iyi şanslar."

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz,
Prenses." "Elbette, Hollis."

Jameson'ı kolundan tutup lobi kapısına doğru sürüklüyorum. *Siktiğimin Hollis'i.*

Jameson ben geçerken omzunun üzerinden el sallıyor ve dışarı çıkıp soğuk Şubat öğleden sonrasına adım atıyoruz.

"Vay anasını. Beni Hollis Hendrix'le tanıştırdın."

Jameson iyi bir adam. Nazik, çalışkan, kibar. Yıldızlardan etkilenmesi gayet mantıklı. Scarlet Reed'le tanıştığımda ben de öyleydim. "Ben yaptım."

"Babanın profesyonel bir hokey oyuncusu olduğunu bilmek bir şey, ama o zamana kadar gerçekler ortaya çıkmadı." Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Bu senin için garip miydi? Yani, sanırım her zaman profesyonel hokey oyuncularının etrafında olmaya alışkınsın." Kaşları çatıldı. "Sana Prenses dedi. O ve baban kardeşler, değil mi? Sıkı fıkı? Medya öyle gösteriyor zaten. Onu çok iyi tanıyor olmalısın."

Onun dilinin ağzımda olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ayrıca onun tarafından becerilmeyi de birçok kez hayal ettim. Ama Jameson'ın kastettiğinin bu olduğundan şüpheliyim. "Hollis'i lise yıllarımdan beri tanırım."

Jameson düşünceli bir şekilde başını sallar. "O zaman aileden biri gibi, değil mi? Amca gibi bir şey mi?"

Histerik bir kahkaha attım. "Evet ve hayır mı? Çoğunlukla birbirinin arkasını kollayan dev bir arkadaş grubu."

Işık değiştiğinde, caddenin karşısına geçip lokantaya gidiyoruz.

"Doğru, evet. Bir grup ağabeye sahip olmak gibi bir şey. Kıç tekmeleyebilecek bir sürü ağabey gibi."

"Kardeş gibi koruyucu olabilirler."

"O havayı Hendrix'ten almış gibiyim. Umarım iyi bir izlenim bırakmışımdır."

"Hollis için endişelenme. İyi gününde bile huysuzdur." Omzumun üzerinden bakmaya devam ediyorum, yarı yarıya onun bizi takip ettiğini görmeyi bekliyorum.

Bana sarıldığına inanamıyorum. Beni öpmenin bir hata olduğunu söyleyen oydu. *Bana* biriyle çıkmam gerektiğini söyledi. Eminim o da beni dinliyordur.

Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda.

"Biriyle çıkmak oldukça zor olmalı, ha?" Lokantanın kapısını açık tutuyor. Ben.

Mırıldanarak teşekkür ediyorum ve Rainbow'a el sallıyorum. geri. "Bazen. Etrafım azimli ve süper rekabetçi üst düzey alfa erkeklerle çevrili olmaya alışkınım." Muhtemelen beni kollayan bu kadar çok erkekle çıkmanın zor olduğunu kastettiğini geç de olsa fark ettim.

Rainbow içki siparişimizi almak için yanımıza geliyor. "Hey! Bugün babalarınızı ektiniz mi?" diye soruyor.

Onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. Babamla Hollis arasında bir şey olduğuna inanması bence çok komik. "Tabii ki öyle. Rainbow, bu arkadaşım Jameson. Jameson, bu da Rainbow. Jameson'ın buraya ilk gelişi."

"Oh, sizi bir ziyafet bekliyor. Milkshake'lerden herhangi birini şiddetle tavsiye ederim ve kurabiye ve krema waffle'ları için ölünür."

"Bunu doğrulayabilirim," diyorum.

İkimiz de kahve ve su sipariş ediyoruz ve Rainbow menüye bakmak için yanımızdan ayrılıyor. "Aç değilseniz kendinizi yemek zorunda hissetmeyin ama waffle'lar ve milkshake'ler gerçekten harika."

"Ben her zaman açım," diyor Jameson sırtarak.

"Bu duymaya alışık olduğum bir ifade."

"Umarım Hendrix'e çok fazla hayranlık duymamışımdır. Bu konuda soğukkanlı olmak istedim ama ben bir hokey ve Terör hayranıyım ve onunla tanışmayı beklemiyordum. Ya da herhangi biriyle, gerçekten, senin dışında." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Kahveye evet dediğin için teşekkürler."

"Sorduğun için teşekkürler." Yüz ifadesi kalbimi eritmeli ve kızlık organlarımı heyecanlandırmalıydı. Bunun yerine, kendimi onu Hollis'le kıyaslarken buluyorum. Ki bu hiç adil değil. Bırakın aynı sahada oynamayı, aynı ligde bile değiller.

Ondan etkilenmek istiyorum. Onu sınıfımda bana ilgi gösteren bir çocuktan daha fazlası olarak görmek istiyorum. Ama aklım sokağın karşısındaki Hollis'te, her ne kadar bu saçmalığı yaptığı için ona kızgın olsam da.

Rainbow içkilerimizi bıraktı. Ben sosisli muzlu cevizli krep sipariş ediyorum, Jameson ise pastırmalı waffle'da karar kılıyor.

"Mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun? Herhangi bir yüksek lisans programına başvurdu mu?" Jameson soruyor.

Başımı salladım. "Okulla işim bitti sayılır. Liseden beri lig için çalışmak

istiyordum ve bir halkla ilişkiler

asistanlık pozisyonu baharda geliyor." Hemi birkaç gün önce Shilpa'nın yardımıyla bir teklif sunduğundan bahsetmişti. Umarım kabul edilir. Terör aileden biri gibi. Arenada olmadığım ya da bir şekilde o takımın bir parçası olmadığım bir hayat düşünemiyorum, özellikle de babam yakında emekli olacakken. Onlar için çalışmak mantıklı. Ait olduğum yer orası. "Peki ya sen?"

"İkisi Toronto'da, biri Ottawa'da ve ikisi de batıda olmak üzere birkaç yüksek lisans programına başvurdum."

"Batı güzeldir." Gerçi ben onu daha çok bir hokey sahasının içinden gördüm.

"Öyle," diye kabul ediyor.

"Yani gelecek yıl bu zamanlar BC'de yaşıyor olabilirsin." "Ya da burada olabilirim."

"Ya da Ottawa."

Başını sallar ve bu şekilde, her neye dönüşmüş olursa olsun kapı kapanır. Jameson eyaletin ya da ülkenin öbür ucuna taşınyorsa, onunla bir şeyler başlatmaya çalışmanın anlamı yok. En azından kendim için bulduğum bahane bu. Bu ifşanın ardından bir hayal kırıklığı değil de rahatlama hissinin gelmesi çok anlamlı.

Rainbow kahve fincanlarımızı doldurmak ve yemeğimizin yakında çıkacağını haber vermek için uğradı.

Jameson masanın kenarına vuruyor. "Yemeğimiz gelmeden önce tuvalete gideceğim."

"Elbette."

O masadan kalkar kalkmaz telefonumu çıkarıp önce kızlara, sonra da anneme mesaj gönderiyorum.

AURORA

İkinci bir tarih olacağından emin değilim.

Önce annem cevap verir.

ANNE

Bu çok kötü, tatlım. Doğru kişi dışarıda bir yerde. Senin için hazır olduklarında onları bulacaksın!

Rix ile olan özel mesajlarıma geçiyorum.

AURORA

20 yaşındakiler bana göre değil.

Önce benim grup mesajım gidiyor:

RIX

Yemeğini bıçak yerine parmaklarıyla çatalına mı itiyor?

HEMI

Ciğer ve soğan mı sipariş etti? Biliyorsun, içten içe bir dede.

DRED

Daha sakalları bile çıkmadı mı?

TALLY

Lokantanın menüsünde neden ciğer ve soğan var?

Belki de gergindir.

Rix Buzz ile özel mesajlarım.

RIX

Onu profesyonel bir hokey oyuncusuyla karşılaştırmak adil mi bilmiyorum.

AURORA

*Ülkenin dört bir yanındaki yüksek lisans okullarına başvurdu.

Hollis'le olan mesajlarıma doğru ilerliyorum:

AURORA

Bu saçmalık da neydi?

Kapının üstündeki zil çalıyor ve yukarı bakıyorum, sonra da neredeyse duvarı yiyene kadar kabinde kayıyorum. Böyle bir şey olamaz.

BÖLÜM 15

ÇEKİÇ

"P Eggy? Kahve içmeye gideceğini sanıyordum." Babam masaya yaklaşıyor. "Arkadaşın nerede? Çoktan gitti mi?"

Hollis elinde telefonuyla geride kalıyor. Kaşlarını çatı ve mesajıma cevap vermeden cebine geri koyuyor. Ondan sakladığım sırlar yüzünden yeni bir suçluluk duygusuyla midem bulanıyor ama öfkem bunun önüne geçiyor.

Kızlar hala beni deli ediyor. "O banyoda."

"Yani seni burada tek başına bıraktı," diyor Hollis.

Ona bir bakış attım. *Başka nasıl tuvalet e gidebilirdi ki Hollis?* Hem güzel olup hem de kendini beğenmişlik yapacak kadar küstah.

"Belki de siz ikiniz başka bir yere gitmelisiniz," diye öneriyorum ama çok geç kalıyorum. "Oh, adamım. Roman Hammerstein." Jameson elini pantolonuna siliyor ve uzatıyor. "Jameson Grover. Aurora'nın arkadaşayım."

Gülümsemesi

oldukça manik. "Efendim, bu bir onurdur."

Aman Tanrım. Böyle bir şey olamaz.

Hollis'in gözleri Jameson'a kayıyor ve eğer bakışlar öldürebilseydi, kahve randevum bir kül yığınınından başka bir şey olmazdı.

"Jameson, benim için bir zevk. Peggy senin hakkında çok güzel şeyler söyledi." "Baba," diye uyarıyorum.

"Ne? Yemek masasında birçok kez Jameson hakkında konuştun. Hep güzel şeyler söyledin. Öyle değil mi, Hollis?" Babam koluna dirsek atar.

"Uh-huh." Hollis diliyle yanağını dürtüyor.

"Bize katılmak ister misin?" Jameson sorar. "Yeterince yer var."

"Evet, tabii, neden olmasın?" Hollis karşımdaki kabine kayarak oturdu.

"Harika. Harika. Bu sadece vay canına." Jameson içine boşalmak üzere. Pantolon.

Hollis cinayet ve kötü şeyler planlıyor gibi görünüyor ve ben çok kızgınım. -Ama aynı zamanda çok seksi ve bundan nefret ediyorum. Babam randevumla tanıştığına gerçekten memnun görünüyor ve her şeyin ne kadar garip bir hal aldığından tamamen habersiz.

Gruba bir mesaj daha gönderdim:

AURORA

Babam ve Hollis randevuma geldiler.

Sevgilim de onları bize katılmaları için davet etti.

Onlar da evet dediler.

Hollis'in bacağına masanın altından tekmeledim. Bundan sonra çok konuşacağız.

Kızgın kelimeler. Ne halt etmeye çalışıyor bu?

Ceketini silkiyor, kucağına örtüyor ve sırtlıyor.

Gökkuşağı yemeklerimizle geldi. "Oh! Babalarınız burada! Ne kadar şirin değil mi?"

"Biz sadece arkadaşız," diyor Hollis ve babam aynı anda.

"Elbette." Rainbow göz kırpmıyor ve bana dönerek sesini fısıltıya indiriyor.

"Birlikte çok tatlılar."

Parmaklarımla bir kalp yapıyorum. "Öyle değil mi?"

Gökkuşağı kalbi geri getirir. "Babalarınızdan çok hoşlanıyorum." Ben de babamın en iyi arkadaşını çok seviyorum.

Jameson'ın kafası çok karışmış görünüyor.

"Size kahve ve menü getireceğim," diyor onlara. "Tabii ikiniz de her zamankinden istemiyorsanız."

Babam ve Hollis hep bir ağızdan, "Her zamankinden iyidir," diyor. "Kahve yerine bira alacağım," diye ekliyor Hollis.

"Şunu iki yapalım," diye kabul etti babam. O gittikten sonra bana onaylamayan bir bakış attı.

Gözlerimi deviriyorum. "Bırak fantezisini yaşasın."

"İkinizin olduğunu bilmiyordum..." Jameson sözünü keser. "Biz değiliz," diyor babam.

Hollis kesin bir dille, "Kuku severim," diyor.

"Hollis." Roman ona dirsek atar.

Neredeyse kahvemi ona püskürtecektim. Yemin ederim, Hollis şu anda tamamen aklını kaçırmış durumda ve bu konuda ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Onu masanın altından sertçe tekmeledim. Tabii ürkek olan benim çünkü hava şartlarına göre pratik kışlık botlar değil, aptal bir çift sevimli babet giymiştim.

Gözünü bile kırpmadı. "Bu çok kabaydı. Ben cisgender, heteroseksüel bir erkeğim. Roman adına konuşamam ama uzun zamandır arkadaşız."

"Evet. Evet. Eşcinsel olsaydın çok iyi olurdu. Eşcinsel olan küçük bir erkek kardeşim var. Ve teyzem de bir kadınla evli," diyor Jameson yardımsever bir şekilde.

"Hemi'nin iki annesi var," diye ekliyorum. Sadece sohbetin bir parçası olmak için sanırım.

"Siz ikiniz kazmalısınız. Bizi beklemeyin." Babam sırtıyor ve koltuğuna yaslanıyor.

Hollis bacağını benim alanıma doğru uzatıyor. Onu tekrar tekmelemek üzereydim ama sonra bunun sağ bacağı olduğunu ve ameliyat sonrası daha rahat olduğu için sık sık böyle yaptığını hatırladım.

"Waffle ister misin? Fazladan tabak getirebiliriz, böylece beklemek zorunda kalmazsınız," diye teklif ediyor Jameson.

Roman Hammerstein ve Hollis Hendrix ile yemek yiyeceği için çok heyecanlı. Bu da Jameson ve benim kaderimizin sadece arkadaş olmak olduğunu doğruluyor. Yeterince asık suratlı, yaşlı ya da Hollis değil.

Boku yedim.

Babam ve Jameson hokey konuşmaya başladılar, tabii ki. Hokey konuşmayı sevmediğimden değil, ama şimdi randevum babama yaltaklanıyor. Bu sinir bozucu.

Ve telefonum patlıyor. Badass Babe Brigade sohbetinde yirmi yedi yeni mesajım var.

Birçoğu şaşırmış ve ölmekte olan GIF'ler.

Özel mesajlarımızda Rix mesajları:

RIX

Eğer o seninle uğraşacaksa, sen de onunla uğraşmalısın.

İyi bir noktaya değindi.

Hollis randevumu mahvediyor. Muhtemelen bilerek.

AURORA

Pastasından bir ısırık alıp, bunun bir hata olduğunu söyleyemez ve başkasının yemesine izin veremez.

RIX

Katılıyorum. Bu konuda ne yapacaksın?

Bu konuda ne yapacağım?

Babam ve Jameson hala konuşuyorlar. Sosislerimin üzerine akçaagaç şurubu döküyorum ve çatalımı bir tanesine saplıyorum.

Hollis bana eğlenerek bakıyor. Öfkeli bir ısırık alıyorum.

"Tatlım, bıçağın," diye mırıldanıyor babam, sonra da sevgilimle bu sezonki ilk draft seçimleri hakkında konuşmaya devam ediyor. Normalde draft konuşmalarına bayılırım ama şu anda sinirden kudurmuş durumdayım. Çünkü hem babamdan bir şeyler saklıyorum, hem de karşımda oturan hokey oyuncusu bir randevuya çıkmayı çok istediğim biri ama Hollis onun yerine bana açıkça çıkmamı söylediği randevuyu sabote ediyor.

Beklendiği gibi, babamın ve Hollis'in yemekleri biralarından bir dakika sonra geldi. Onlar müdavimler, herkes onları seviyor ve Rainbow onları gönderiyor. Hollis haşlanmış yumurtalı kahvaltısına gömülürken ben de sosislerimi küçük lokmalar halinde kesiyor ve babam ya da Jameson istediğinde ara sıra düşüncelerimi söylüyorum.

Hollis söylediğim her şeye katılıyor, özellikle de Jameson'la çelişiyorsa. Bu can sıkıcı.

Ayakkabımı yere bırakıyorum ve ayağımı baldırından yukarı kaydırıyorum. Bakışları tabağından kalktı. Baldırının iç kısmına doğru ilerlemeye devam ediyorum. Bu sırada sevgilim ve babam kim bilir neler hakkında gevezelik edip duruyorlardı. Bir yanım Jameson'ın gerçekten benimle çıkmak isteyip istemediğini, yoksa bunun babamla tanışmak ve belki bir maç bileti kapmak için bir bahane mi olduğunu merak ediyor. Bu ilk defa olmazdı.

Ayak başparmağım Hollis'in hala kucağında asılı duran ceketine sürtünüyor. Ve devam ediyorum. Ne düşündüğümü bilmiyorum ama bu aptalca ve tehlikeli eylemi yapmaya kararlıyım.

Hollis'in bakışları babama ve Jameson'a kayıyor -ikisi de bizimle ilgilenmiyor- ve eli masanın altında kaybolurken tekrar bana dönüyor. Ayağımı itmesini bekliyorum ama öyle olmuyor. Hem de hiç. Bunun yerine, elini çok sıcak, çok kalın, çok güçlü kalçalarının arasına götürüyor ve fermuarının arkasındaki son derece belirgin çıkıntıya bastırıyor.

Ceketi kucağını örtüyor. Lokantanın en arka köşesindeki bir kabine sıkıştık. Masanın altında neler olduğunu kimse göremiyor.

Masanın altında neler olduğuna inanamıyorum.

Hollis'in ayak fetişi olmasa iyi olur. En azından umarım ayak fetişi yoktur. Yani, ayak masajına karşı değilim, ama ona elin ayak versiyonunu vermek istemiyorum. Ya da ayağını kadınlık organıma sokmaya çalışmasını. Bu kesinlikle benim sapkınlığım değil. Ama babam ve randevum yanımdayken masanın altında ayağımı sert sikine doğru tutması, meme uçlarımın sıkışmasına ve belden aşağı her şeyin kenetlenmesine bağlı olarak benim için çok iyi olabilir. Ayrıca ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Ne düşünüyorsun, Pegs?"

"Ha?" Bakışlarım babama kaydı.

"Bowman New York'ta harika bir sezon geçiriyor ama Grace de öyle. Kim daha olası bir takas?"

"Grace. O buz üzerinde asabi biri, Bowman ise metodik ve aklı başında biri. Eğer bir oyuncuyu takas etmek istiyorlarsa, bu Grace olur ama sadece eşit şartlarda olursa."

Jameson, "Ama Grace'in buz üzerinde daha fazla yılı var," diyor.

"Bu da bir faktör." Hollis kendi fikrini söylüyor. "Ama bu deneyimden daha fazlası. Bowman'ın tek derdi takımdır ve Grace'in egosu öyle gerektirdiği için aptalca hamleler yaptığı bilinir." Hollis'in başparmağı ayağımla şişkinliği arasında kayıyor ve ayağımın altında sıkıca gezdiriyor.

İniltimi bastırmak için dirseğimin kıvrımına doğru öksürüyorum. Elleri kocaman geliyor.

"Hollis iyi bir noktaya değindi." Babam tabağıma baktı. "İştahın hâlâ kapalı mı tatlım?"

Aşağı bakıyorum. Tek yiyebildiğim akçaağaç şurubuna bulanmış bir sos. "Oh, uh, hayır. Sadece bugünün tadını çıkarıyorum sanırım."

Hollis ayağımın üstüne vuruyor. Ayağımı bırakıp tekrar ayakkabımın içine soktuğumda eli tekrar ortaya çıkıyor ama parmağım yerdeki ıslak bir noktaya düşmeden önce değil.

Randevumun geri kalanını midem allak bullak olurken yemek yemeye çalışarak geçiriyorum. Hollis ile kesinlikle bir konuşma olacak. Babam tüm yemeğin parasını ödüyor ve kendine engel olamadığı için Jameson'ı iç saha maçına davet ediyor. Jameson'ın yüzü gülüyor ve heyecanlı. Yemeğimizi bitirdiğimizde, Hollis elleri cebinde bir kenarda duruyor ve en az benim kadar sinirli görünüyor.

Kaldırımı geri döndüğümüzde Jameson bana sarılıyor ama neyse ki babam ve Hollis nöbet tutarken yanağıma herhangi bir öpücük kondurmuyor.

"Sana sonra mesaj atarım, tamam mı?" Yine utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Evet. Kulağa hoş geliyor."

Merdivenlerden metroya doğru gözden kaybolurken el sallıyorum. "İyi bir genç adam," diyor babam.

"Evet, ikiniz yanan bir ev gibi iyi anlaşıyordunuz." O benim kızgınlığımdan ve diğer her şeyden habersiz, ama benim uğraşmam gereken daha büyük sorunlarım var. Yani, onun en iyi arkadaşı.

"Markete gidip birkaç şey almam gerekiyor. İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı var mı?"

Hollis ve ben aynı anda "Hayır," diye cevap veriyoruz. "Tamam. Aklınıza bir şey gelirse mesaj atın."

O caddeden aşağı doğru adım atıyor ve Hollis'le ben sessizce binamıza geri dönüyoruz. Kapıyı açık tutuyor ve asansörde yalnız kalana kadar tek kelime etmiyoruz.

"Ne oluyor lan, Hollis?"

Parmaklığa yaslanıyor. "Lokantaya gideceğini bilmiyordum."

"Bu lokantadan çok daha fazlası." Kollarımı kavuşturuyorum. "Beni öpemezsin, bunun bir hata olduğunu söyleyemezsin ve beni yaşıma daha uygun olduğunu düşündüğün başka birinin kollarına itemezsin, sonra da bölgeci bir eşek gibi davranıp beni gönderdiğin lanet randevuyu mahvedemezsin!" Tersledim.

"Sen-"

Bir elimi kaldırdım. "Daha işim bitmedi." Asansör duruyor ve kapılar kayarak açılıyor.

Sevimli, yaşlı bir çift bize katılıyor. Her zamanki gibi havadan sudan konuşuyoruz. Benim katıma geldiğimizde Hollis'e sert bir bakış atıyorum ve o da benimle birlikte asansörden iniyor.

"Ayak fetişin falan mı var?" Kapılar arkamızdan kapandığında fısıldayarak konuşuyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Ne? Hayır. Hayır. Ayağımı sikine süren sendin, tam tersi değil." Yine de bana dokunmasının ne kadar iyi hissettirdiğinden nefret ediyorum.

"Masanın altında benimle ayak oyunları oynuyordun," diye hatırlatıyor bana.

"Randevumu mahvettin, Hollis!" Çok öfkeliyim, tahrik oldum ve kafam karıştı. "Beni ya istiyorsundur ya da istemiyorsundur."

Yüzündeki sırtıma kaybolur. "O kadar basit değil, Prenses."

Koridorda ilerliyorum ve o da yanıma geliyor.

"Öyle değil mi? Benimle kafa oyunları oynayamazsın. Bu adil değil."

"Yapmaya çalıştığım şey bu değil."

"Bir şey söylüyorsun ve tam tersini yapıyorsun. Akıl oyunlarının çalışma tanımının bu olduğuna eminim."

"O çocukla çıkmak istemezsin," diye homurdanıyor.

Jameson ve ben aynı yaştayken ona çocuk demesi beni rahatsız ediyor. "Yani onunla çıkmamı istemiyorsun." Daireme ulaştığımda duruyorum, sonra kızların hâlâ orada olduğunu ve rapor beklediklerini hatırlıyorum. Hollis'i muhtemelen iyi bir yere varmayacak bir tartışmayı sürdürmesi için içeri davet edemem.

Hollis nefis kalınlıktaki kollarını aynı kalınlıktaki göğsünün üzerinde çaprazlıyor. "Haklısın. Onunla çıkmamı istemiyorum. O çok şöhret düşkünü ve sana yeterince düşkün değil."

Haksız değil. Jameson bütün yemeği babamla konuşarak geçirdi, benimle değil. Beni konuşmaya dahil etmeye bile çalışmadı. Hepsi babamdı ve sadece ara sıra. Bu arada, Hollis orada oturmuş, en iyi arkadaşı hemen yanında ve benim randevum da karşısında olduğu halde masanın altında muhteşem bir şekilde kötü şeyler yapıyordu. Bu ne cüret. "Peki planın ne? Benim ilgimi çekecek birini bulana kadar çıktığım her erkeği inceleyecek misin?"

"Eğer bir pislikle birlikte olmamak için gereken buysa, evet."

Yumruğumu kalçama dayıyorum ve gözlerim kısık bir şekilde eğiliyorum. Hâlâ dairemin dışındaki lanet olası koridorda olduğumuz için öfkeyle fısıldamak zorunda kaldığımda öfkem daha da artıyor. "Bunu sağlamanın kesin bir yolu var."

Bana karanlık bir bakış attı. "Bunun olamayacağını biliyorsun."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Hayal kırıklığım sınırsız. "Bunu söyleyip durduktan sonra bugün yaptığın saçmalığı yapamazsın!"

Yüz ifadesi değişiyor ve kolları iki yanına düşüyor. Utanç gözlerinin arkasında gizleniyor. "Biliyorum."

"O zaman bunu neden yaptın?" Kalbim çok kötü ağrıyor. Tam karşımda duruyor ama ulaşamayacağım kadar uzakta. Elbette, babama yalan söylüyorum ve hokey oyuncularını asla çıkmayacaklar listemde olmalı. Hollis bana bakarken çok ciddi görünüyor. Ve bir şeyler hissettiği açıkken bizi *açılmaz* etiketli bir kutuya koyduğu için ona çok kızgınım.

"Bilmiyorum, tamam mı?" Sert bir eliyle saçlarını karıştırıyor ve ensesini yoğuruyor. "Seni o tiki küçük pislikle gördüm, sana dokunuyordu ve sen böyle görünüyordun." Sinirli bir elini bana doğru savurdu.

"Neye benziyorsun?" Beni kıyafetimden utandırmasa iyi olur. İyi görünüyorum ve göğüslerim büyülü.

"Ciddi misin?" Dudağı seğiriyor. "Senin için hecelememi mi istiyorsun?" "Görünüşe göre."

Gözleri üzerimde geziniyor, erimiş lav gibi sıcak. "İşlemek istediğim her günaha benziyorsun Prenses. Yani, evet, düşünmeden hareket ettim."

Söylemesini beklediğim onca şey arasında bu listenin hiçbir yerinde yoktu. Ama tek yaptığı öfke ateşimi körüklemek oldu. "Beni gönderdiğin randevuyu mahvettiğin için daha iyi hissetmemi mi *bekliyorsun*?" O beni istiyor, ben onu istiyorum. Neden bu kadar basit olamıyor?

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Hayatımı mahvetmeden dürüst olmaya çalışıyorum." Burun delikleri alevlendi. "Bana bu tür şeyleri itiraf ettirmeyi bırakmalısın. Bunun bize bir faydası yok."

Yine içine kapanıyor ve böyle davrandığında zorlamaya devam etmemem gerektiğini biliyorum ama yarı kırık kalbim sessiz kalmama izin vermiyor. O benim için aşık olunacak en kötü adam ama ben buradayım. Bir şey olamayacağımızı biliyorum ama bu ne istediğimi değiştirmiyor. "Randevularımı sabote etmeye ve böyle şeyler söylemeye devam edemezsin, Hollis."

"Hayatlarımızın çok farklı noktalarındayız Aurora."

Ve işte rasyonalizasyon geliyor. "Bu da başka bir saçma bahaneye benziyor. Neden bu kadar korkuyorsun?" Bir adım daha yaklaştım. "Tam buradayım, seni istediğimi söylüyorum."

"Şu anda istediğini düşündüğün şey bu." İç çekiyor.

Benim için en iyisini biliyormuş gibi hayat tecrübesi kartını kullanmasından daha sinir bozucu bir şey olamaz. "Peki ya sen, Hollis? Sen ne istiyorsun?"

Gözleri bir okşayış gibi yüzümde geziniyor. "Beni öldürüyorsun, Aurora." "İyi, çünkü bu ızdırap verici, Hollis." Sesim çatlıyor. İstemek ama ulaşamayacak kadar uzakta. Neden Jameson gibi iyi bir çocuk yeterli olamıyor?

"Lütfen, ağlama. Lütfen." Elini kaldırıyor, bir saniye havada asılı kaldıktan sonra pes ediyor ve parmakları yanağıma değiyor.

Dokunuşa doğru eğiliyorum ve kendi elimi onunkinin arkasını sıyırmak için kaldırıyorum. Her parçam arzu ve özlemle mırıldanıyor. Onu istemek acı veriyor. "Bunu sen de benim gibi hissediyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyor.

"O zaman neden karşı koyuyorsun?"

Eğiliyor ve nefesi dudaklarıma değerken kalbim tekliyor. Rotasını değiştiriyor ve kulağıma doğru giderken ağzıyla yanağımlı sıyıırıyor.

Sesi acı dolu bir fısıltı. "İşleri bugün olduğundan daha fazla berbat etmemek için gerçekten çok çabalıyorum ve inanın bana birçok yönden berbat ettiğimi biliyorum. Burada mücadele ediyorum. Ve bunun sana haksızlık olduğunu biliyorum. Bu beni öldürüyor, Aurora. Ama kendimi kontrol etme savaşımı kaybediyorum. Bu yüzden lütfen, işleri daha da berbat edecek bir şey yapmadan ya da söylemeden, ya da daha kötüsü, seni tekrar ağlatacak bir şey söylemeden önce, dairene girmeni istiyorum."

"Ama-"

Elini indiriyor ve başparmağı hayalet bir öpücük gibi kolumun uzunluğunu sıyıırıyor.

Yüzünü görebileceğim kadar geriye yaslanıyorum. Çenesi titriyor.

"Hollis?" "Lütfen." Bakışları başka yöne kayıyor. "Senden bunu istiyorum."

İtmeyi bırakmamın nedeni yüzündeki ifadedir. Çünkü hissettiğim her şeyi görüyorum - hayal kırıklığı, özlem, korku, arzu. Ve yankılanan acıyı. En azından yalnız değilim.

"Tamam. Ben içeri giriyorum." Anahtarlığını bulmaya çalışıyorum.

Hollis kıpırdamıyor, sadece ellerini yumruk yapıyor ve dizlerimi zayıflatan bir yoğunlukla beni izliyor.

Sensörün üzerinden geçirip kapıyı açıyorum.

"İyi bir kız ol ve bu gece evde kal," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde.

"Evet, Hollis Baba." İçeri giriyorum, ama gözlerinin yüzümü son bir kez daha izlediğini görmeden önce değil.

Rix, Tally ve Hemi oturma odasında oturuyorlar. Dred'in kütüphanede vardiyası var, bu yüzden daha sonra onun yerini doldurması gerekecek. Bir parmağımlı kaldırıp etrafımda dönüyorum ve gözümü gözetleme deliğine dayıyorum.

Hayal kırıklığına uğramadım. Hollis kapının pervazına tutunmuş, bana ters ters bakıyor. Başını sallıyor ve bedenim içten içe yanıyor. Derin bir nefes alıyor ve ellerini serbest bırakıyor, burun delikleri hâlâ açık. Sonunda geri adım atıyor ve koridorda gözden kayboluyor.

Tanrım, bu çok etkileyiciydi.
Arkadaşlarıma döndüm. "Ee? Ne oldu?"
Hemi soruyor.

"Babam Jameson'ı seviyor, o da babamı seviyor ve bence bu noktada sadece birbirleriyle çıksalar daha iyi olur."

Rix gülmemeye çalışır. "Yani ikinci randevu yok mu?" Başımı iki yana sallayarak iç geçiriyorum.

"Kapıda kim vardı?" Tally soruyor.

Makul bir yalan uydurmak için çabalıyorum. Hemi ve Tally'ye yalan söylemek istemiyorum ama onlara Hollis'in durumuyla ilgili gerçeği de söyleyemem. Her şey bu kadar belirsizken olmaz. Bu yüzden onlara sansürlü versiyonunu anlattım. "Randevumu böldüğü için Hollis'le kavga ettim."

"Hollis'e kızdın mı?" Tally'nin gözleri kocaman. "Biraz korkutucu biri." "Onu benim kadar uzun zamandır tanıyorsan değil."

"Kendini kötü mü hissetti?" Rix soruyor.

"Bir ipucu bulup gidecek kadar kötü değil." Kanepeye uzandım. "Pancake House'dan başka bir yere gitmeliydim."

Hemi, "Belki de bilinçaltınızda babanızın yaptığı şeyi yapma ihtimali olduğu için oraya gittiniz ve bu randevunun fiyaskoyla sonuçlanacağını zaten biliyordunuz" diyor.

"Siktir." Kanepedeki Puck Yeah! yastığına sarıldım. Hollis benim için almış. Siktiğimin Hollis'i. Siktiğimin karmaşık saçmalıkları. "Neden üniversiteli erkeklerle çıkmaya çalıştığımı bilmiyorum. Hiç yürümüyor."

Tally tırnağını ısıırıyor. "Baban ve Hollis her zaman randevularınızı bastığı için mi?"

"Keşke sebebi bu olsaydı." İçimi çektim. "Jameson'ın kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum ama çok şaşırdı. Ve şimdi o bana farklı bakacak, ben de ona farklı bakacağım."

"Seni sen olduğun için seven birini bulacaksın," diyor Hemi.

Hepimiz bir süre dinleniyoruz ama Tally'nin hala ödevi var ve dans antrenmanı için erken kalkması gerekiyor, bu yüzden Hemi onu eve götürüyor.

Onlar gittikten sonra Rix yanımdaki kanepeye uzanıyor. "Gerçekten ne olduğunu sormalı mıyım, yoksa bu ne kadar az bilirim o kadar iyi olacak durumlardan biri mi?"

"Neler olduğunu bile bilmiyorum. Birbirinin yörüngesinde dönen gezegenler gibiyiz ama yörüngemiz yanlış ve ya birbirimizi ıskalamaya ya da çarpışıp yanmaya mahkumuz."

Başını sallıyor. "Randevuyu neden yarıda kestiğine dair bir açıklaması var mıydı?"

"İşlemek istediği her günaha benzediğimi söyledi." "Vay be. Bazı gerçek şeytanlarla savaşıyor."

"Risk almaya değer olmak istiyorum çünkü ya işe yararsa" diye itiraf ediyorum.

"Öylesin. Bundan asla şüphe etme. Erkekler ve korku aldatıcı bir kombinasyondur."

"Gerçek bu değil mi?" Bitmek bilmeyen bir roller-coaster yolculuğundaymışım gibi hissediyorum.

Bir film izlemeye karar veriyoruz - romantizm içermeyen bir komedi, çünkü kalpler ve duygularla başa çıkamıyorum - ama aklım her yerde.

Jameson harika vakit geçirdiğini söylemek için mesaj attı. Okumadan bırakıyorum. Onu rahat bırakmalıyım. Birkaç saat uzağa taşınma planları olması, arkadaş bölgesinde kalmamız için iyi bir neden.

Daha sonra, yatmaya hazırlanırken, telefonum yeni bir mesajla çalıyor. Açtığımda midem bulanıyor.

HOLLIS

Senden uzaklaşmak hayatımda yaptığım en zor şeydi.

BÖLÜM 16

HOLLIS

W Bu akşam Florida'ya karşı oynuyoruz ve zor bir maç oldu. İki gol gerideyiz ve üçüncü periyodun beşinci dakikasındayız. Normal sezonun bitmesine altı hafta kala galibiyet ve gol arıyoruz, bu saçmalığa değil.

Arena tıklım tıklım dolu, kızlar locada oturuyor ve Aurora'nın bugünlerde ne kadar iyi görüldüğünü fark etmemek giderek zorlaşıyor. Öpüşmemizin üzerinden haftalar geçmiş olması önemli değil; kafamın içinde sürekli bir döngü halinde. Gözlerimi kutudan uzaklaştırıyorum, Hammerstein'ın ağda olmasına şükrediyorum, böylece kızını izlediğimi göremiyor.

Stiles ve Madden çıkıyor, ben de Bright'la çıkıyorum. Birkaç saniye içinde pakın kontrolünü ele geçiriyoruz ama Florida oyuna ağırlığını koyuyor ve şut menziline girmemizi zorlaştırıyor. Bright kayarak ceza sahasına giriyor ve Spencer'a pas veriyor. Pozisyonumu alıyorum ve pakı bana doğru fırlatıyor ama ben koruyamadan sopamın ucundan sekiyor.

Florida yaklaştıkça çılgınca bir mücadele oluyor, sopalar birbirine çarpıyor ve biz topa sahip olmak için savaşıyoruz. Pakı kaybediyorum ve Spencer buzda onu kovalayarak kontrolü tekrar ele geçiriyor. Bir otuz saniye daha yüksek hızda kayıyoruz, ben ve Bright diski ileri geri geçiriyoruz, Florida peşimizde. Atışı yapıyorum ama yüzüm sol yerine sağa dönük, bu yüzden dönüşü yarım saniye yavaş yapıyorum ve bir Florida oyuncusu bana çarpıyor.

Hasar verecek türden bir darbe olmamalı. Patlama sesini duyuyor ve şaklamayı hissediyorum, ardından görüşümü çalan bir acı geliyor. Buzun üzerine sırt üstü düşüyorum. Düdük çaldığında acının kükremesi her şeyi tüketiyor. Kalabalık çığlık atıyor ve yuhalıyor.

Nefes almak imkansız bir görev gibi geliyor. Çok acıyor.

"Hendrix, dostum, hey, hey, bana bak. Bana bak." Bright tam orada, kocaman vücudu benimle diğer her şey arasında bir barikat oluşturuyor.

Onu göz kırparak kendime getirdim ve doğrulmaya çalıştım.

"Yerde kal." Eldivenli elini göğsüme koydu. "Duydum. Patlamayı duydum." Başını sallıyor. "Ayağa kalkmaya çalışma. Durumu daha da kötüleştirmek istemezsin."

"Aynı lanet diz," diye bağıryorum panikle.

"Biliyorum dostum. Özür dilerim." Hakeme döner. "Tıbbi yardım çağırın. Buzdan çıkamaz."

Etrafım takım arkadaşlarımla çevrili. Onlar bacağımı stabilize ederken oyun durduruldu - bu da daha fazla görüş çalan acıya neden oldu. Bir sedyeye taşınıp buzdan çıkarıldım. Derimin altına uyuşturan bir korku yerleşiyor. Bu kariyerimi bitirecek bir darbe olabilir. Bu gecenin son maçım olduğuna inanmak istemiyorum. İnanmayacağım.

Hastaneye götürüldüm ve röntgen ve taramalar için acele ettim. Telefonum ailemden gelen mesajlarla dolup taşıyor. Ama henüz cevap veremiyorum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken olmaz. Doktorlar röntgenleri incelerken birbirlerine mırıldanıyorlar. Yüzlerindeki ifadeden haberlerin iyi olmadığını anlayabiliyorum. Dişlerimi sıkarak, "Yine ameliyat olmam gerekiyor," diyorum.

Takım doktoru benimle geldiği için minnettarım, çünkü söylenmesi gerekenleri tanımadığım bir adamdan duymaktansa ondan duymayı tercih ederim. "Özür dilerim, Hollis."

"Siktir. *Siktir*." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bu sefer ne kadar kötü?" "İyi haber, düz bir şekilde yeniden bağlanması," diyor.

"İyileşme süresi bunda daha iyi, değil mi? Daha çabuk." Birkaç hafta içinde buza dönebilirdim.

"Teknik olarak evet. Ama zaten bir ameliyat geçirdiniz ve vücudunuzun bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyoruz. İçeri girip seni iyileştirdikten sonra daha fazla bilgi sahibi olacağız."

"Yine de oynayabileceğim, değil mi?" Bunun bir son olmasına hazır değilim. Bu olamaz.

"Bunun gerçekleşmesi için elimizden gelen her şeyi yapacağız, Hollis."

Söylemediği şeyi duyuyorum - kariyerimin sonu da dahil olmak üzere her türlü sonuca hazırlıklı olmam gerektiğini. "Ameliyat ne zaman?"

"Şu anda bir oda hazırlıyorlar. Yani önümüzdeki bir saat içinde. Birkaç telefon görüşmesi yapıp ailenize iyi olduğunuza dair güvence vermek istiyorsunuz.

zaman."

Kız kardeşim Micha şimdiden üç kez aradı. Benden beş yaş küçük ve Elsa adında bir kızı var. O ve Mike birkaç saat uzakta, Niagara'da yaşıyorlar. İlk zil sesinde açtı.

"Sen iyi misin? Lütfen bana iyi olduğunu ve o darbenin olduğundan daha kötü görüldüğünü söyle." Micha'nın sesi titriyor.

"İyiym ama yakında ameliyata gireceğim." Bunu dile getirirken karnım dönüyor ve yuvarlanıyor.

"Hayır. Oh hayır, Hollis. Özür dilerim. Yukarı geleyim mi? Bir bakıcı bulup gelebilirim. Bunun için yanında birine ihtiyacın var."

"Sorun yok. Roman burada olacak. Senin bakman gereken bir çocuğun ve kocan var, benim de koca bir ekibim var."

"Aynı diz mi?" diye soruyor usulca.

"Evet."

"Oh, Hollis, bu ne anlama geliyor? Bundan sonra oynayabilecek misin? Yapmalı mısın?"

"Önce ameliyat, sonra oradan devam ederiz."

"Çıktığında beni arayacak mısın?"

"Evet, tabii ki. Ya da Roman'a mesaj attırırım. Ama nasıl gittiğini size bildiririz."

"Bunun tekrar olmasına çok üzıldüm."

"Ben de."

"Emilia'nın yerini doldurmamı ister misin?"

"Evet. Bu hafta geceleri çalışıyor, o yüzden muhtemelen henüz bilmiyordur. Annem ve babam da gemi seyahatinde oldukları için onlara söylemeyi erteleyebiliriz." Ablam Bobcaygeon'da yenidoğan yoğun bakım hemşiresi.

"Yarın Cayman Adaları'nda olmaları gerekiyor, o zaman temas kurmayı deneyebiliriz," diye öneriyor.

"Evet, ameliyattan çıkana kadar beklesem daha iyi olur." "Katılıyorum. Umarım sorunsuz geçer."

"Aynen. Seni seviyorum, kardeşim."

"Ben de seni seviyorum, Hollis."

Aramayı sonlandırıyorum ve endişe her şeyi tüketiyor. Beni uyutmaya geldiklerinde bu bir lütuf.

Ameliyattan sonra beni bir gece tuttular. Ameliyat iyi geçti ama doktorlar beni ağırdan almam konusunda uyardı. Dizim kendi boyutunun

iki katına kadar şişti ve ağrı seviyelerim beni çabuk sinirlenmeye ve sinirlenmeye eğilimli hale getiriyor.

Ertesi sabah takım fizyoterapistiyle görüştükten ve doktor tarafından taburcu edilmeme izin verildikten sonra eve gönderiliyorum. Tek istediğim kendi yatağım, kedilerim ve durmak bilmeyen bip seslerinden ve dezenfektan kokusundan kaçmak. Roman beni dışarı çıkarıyor ve arabasının arka koltuğuna oturmama yardım ediyor, çünkü bacağımı bükmek bir süre için söz konusu değil.

Eve doğru yola çıktığımızda "Bu olmasını istemediğim tek şeydi" dedim.

Bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor. "Biliyorum dostum. Özür dilerim."

En azından bana her şeyin yolunda olduğu palavrasını atmıyor. Doktorlar *ihtiyatlı iyimserler*, nefret ettiğim bir ifade. Emekliliğe hazırlanmak için zamanım olduğunu sanıyordum ama şimdi olabilir.

Araçtan asansöre binmek bir angarya ve çatı katına çıkarken başım dönüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı aynalı cama yaslıyorum.

"İyi misin?" Roman kapıları benim için açık tutuyor ve ben de koltuk değneklerimle kısa mesafeyi kat ederek çatı katına çıkıyorum.

"Sadece yorgunum." Önümüzdeki birkaç hafta boyunca uyumak istiyorum - dizim iyileşene ve bu zihinsel fırtına sona erene kadar. *Ameliyattan sadece birkaç saat sonra* kendime hatırlatıyorum. İyi olabilirim. Ama bu büyük bir ihtimal.

Roman evime girmeme yardım ediyor. Aurora'nın geçen yıl ilk ameliyatından sonra kanepeye eklediği yastıklar köşelerde duruyor. Ortada düzgünce katlanmış battaniyenin üzerinde kedi şeklinde iki çukur var. Eşyaları böyle bırakmadığıma eminim.

Çocuklar yüksek sesle miyavlayarak yatak odamdan çıkıyorlar. Onlar bacaklarımın etrafında dolanırken ben odanın ortasında duruyorum. Onları sevmek için eğilemiyorum bile. "Hey, Postie. Hey, Malone. Seni bu kadar uzun süre bıraktığım için üzgünüm. Umarım yatağıma sığmamışsındır."

Roman, "Peggy dün gece ve bu sabah tekrar uğradı," diyor. "Bunun için ona teşekkür etmeliyim." Malone kendini bacağıma sürtüyor.

"Onlara birkaç ikramda bulunabilir misin? Sağdaki ilk dolap, sarı kapaklı olan. Sadece birkaç tane."

"Sorun değil. Kanepede mi yatmak istersin yoksa yatağında mı?" "Yatak. Yorgunum."

"Zor bir yirmi dört gün oldu." İkramları bulur ve Postie ile Malone tabaklarının yanına gidip kışkılarını yere koyarlar.

Yatak odama kadar olan kısa mesafeyi topallayarak yürüyorum. Örtüler çoktan indirilmiş ve çarşafklar değiştirilmişti. İki şişe su yatağımın üzerinde duruyordu.

Komodinin, yanında oturma odasındaki sehpanın üzerinde duran kitap ve iki hokey dergisi. O çok düşünceli ve ben burada kendimi kontrol edemediğim için onun randevularını sabote ediyorum. Ve ona sahip olamadığım için saç tokasını bir sürüngen gibi beceriyorum.

Şifonyerime baktım. Saç lastiğini yıkadıktan sonra oraya koymuştum ama şimdi yok. Hay *sikeyim*.

Bu konuşmayı yapmak istemiyorum.

Koltuk değneklerimi komodinın üzerine koyuyorum ve yatağımın kenarına yavaşça oturuyorum. Kapüşonlu tişörtümü başıma geçirip bir kenara fırlatıyorum ve taze çarşafların üzerine uzanıyorum.

Roman kapıda beliriyor. "Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" "Böyle iyiyim. Beni eve getirdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Antrenmana gidiyorum ama bir şeye ihtiyacın olursa mesaj atman yeterli. Peggy de derslerden sonra seni ve çocukları kontrol etmek için uğrayacağını söyledi."

"Bunu yapmasına gerek yok," diyorum.

"Endişeli. Zor bir gece geçirdi. Siz eve döndüğünüzde burada olmak istiyordu ama profesörlerinden biriyle toplantısı var. İyi uyuduğunu sanmıyorum, o yüzden bırak ne yapıyorsa yapsın."

"Tamam." Geçen yıl ilk diz ameliyatımı olduğumda hastanede benim için ağlamıştı. Ama randevusunu mahvettiğimden beri onunla yalnız kalmadım. Ne kadar aşağılık bir hareket.

Roman kapının pervazına vurur. "Seni kontrol etmek için daha sonra döneceğim."

Roman giderken Postie ve Malone yatağa atlayıp yanıma kıvrılıyorlar. Onların sıcak küçük bedenleri şu anda beni sabitleyen tek şey gibi geliyor. Postie sürekli başını kaldırıp iyi olduğumdan emin olmak istercesine bana yaklaşıyor. Ne zaman kafayı yediğimi hep altıncı hissiyle anlıyor.

Aile sohbetine bir mesaj bırakarak herkesin evde olduğumu ve onları daha sonra arayacağımı bilmesini sağlıyorum. Micha herkesi haberdar etme konusunda çok iyi davrandı ve dün gece geç saatlerde ameliyattan çıktığımda işlerin yolunda gittiğini bildirmek için ona mesaj attım. Çok yorgun olduğum için tekrar kendimden geçmem uzun sürmedi. Birkaç saat sonra dizimde korkunç bir zonklama ve Aurora'nın çocuklarla konuşma sesiyle uyandım.

"En sevdiğiniz yemeği getirdim çocuklar. Elimizde kalmadığını ve somon yerine tavukla yetinmek zorunda kaldığınızı biliyorum. Eminim zor olmuştur," diye yumuşak bir şekilde şaka yapıyor. Ardından bir kıkırdama geliyor. "Ben de seni seviyorum Postie ve seni de Malone." Açılan bir kutunun sesine heyecanlı miyavlamalar eşlik ediyor.

Reçeteli anti-enflamatuarları almam ve bu ağrıyı kontrol altına almam gerekiyor. Doğrulup yorganı kenara itiyorum. Bacaklarımı yatağın kenarına kaydırmadan önce birkaç derin nefes almak zorunda kalıyorum. Hareketimle birlikte ağrım artıyor ve karnım rahatsız edici bir şekilde dönüyor. Nefes alıp veriyorum. Üzerime kusmak istemiyorum. Bugün sadece tereyağlı tost yedim.

Mide bulantısı geçince koltuk değneklerime uzanıyorum ama koordinasyonum yok. Ulaşamayacağım şekilde yere çarptılar. "Lanet olsun."

"Hollis? İyi misin?" Aurora aceleyle içeri girdi. Elimi kaldırdım. "İyiyim, sadece sakarım."

Koltuk değneklerimi aldı. "Neye ihtiyacın var? Sana ne getirebilirim?"

Bir an için ona bakıyorum ama başım dönüyor ve mide bulantısı bastırıyor, bu yüzden yere bakmaya devam ediyorum. Bol bir kot pantolon ve üzerinde kediler olan çoraplar giyiyor. Bunları ona geçen yıl doğum gününde vermiştim.

Bir elimi uzattım. "Koltuk değneklerime ihtiyacım var."

Bir yıldan kısa bir süre önce olduğum yere dönmüş olmaktan nefret ediyorum. Ve bu sefer daha kötü hissediyorum, acı daha yoğun. Gerçi ameliyattan yeni çıktım ve ilk birkaç gün her zaman en kötüsüdür. Bir şeyleri kendi başıma halledememekten nefret ediyorum. Aurora'nın beni tekrar böyle görmesini istemiyorum.

"Tuvaleti kullanman mı gerekiyor? Oraya gitmene yardım edebilirim," diyor usulca.

"Tuvalete gitmem gerekmiyor, yardıma da ihtiyacım yok." Ben çabuk sinirlenen bir pisliğim.

"Terliyorsun, yüzün yeşil ve her zaman cehennem gibi sıcak olsan da, aynı zamanda gerçek bir cehennem gibi görünüyorsun, Hollis. Tam burada durmuş, sana neye ihtiyacın olduğunu soruyorum. İzin ver sana yardım edeyim, lütfen." Sesi çatlıyor.

Yavaşça gözlerimi kaldırıyorum. Gözyaşlarının eşiğindeydi. "Özür dilerim. Çok acı çekiyorum."

"Tezgâhın üzerinde bir reçete var. Sizin için alabilir miyim?" diye sorar.

"Evet, bu harika olur," diye kabul ediyorum. Kız kardeşlerim ve Roman dışında, onun gibi beni kollayan, benimle ilgilenmeye çalışan biri olmadı. Gitmesini sağlamalıyım, keşke daha fazla sınır koyabilsem.

Beni yatağın kenarında oturur halde bırakıyor ve bir süre sonra reçetemle birlikte geri dönüyor. Şişeyi açıyor ve açık avucuma iki hap atıyor, ardından bir şişe suyun kapağını çevirip bana uzatıyor. Hapları ve su

şişesinin yarısını içiyorum.

Ellerini sıkıyor. "Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

"Bakıcılık yapmana ihtiyacım yok Aurora."

"Yine acil bir diz ameliyatı geçirdin, Hollis. Eminim son yirmi dört saat senin için çok kötü geçmiştir ama diğer taraftaki bizler için de çok kötü geçti. Olanları izledim, sonra seni hastaneye götürdüler ve benim aptalca bir sunumum ve bugün kaçıramayacağım bir toplantım vardı ve dün gece hastanede kimseyi içeri almadılar. Seni ziyaret etmemi istediğinden değil ama endişelendim." Alt dudağı titriyor ama gözleri hayal kırıklığı ve korkuyla parlıyor. "Sana karşı olan hislerimin rahatsız edici olduğunu biliyorum ama onları öylece kapatamam. Onlar benim ve gerçekler ve inan bana, keşke böyle hissetmeseydim. Ama son yirmi dört saat beni gerçekten korkuttu. Bu yüzden seninle biraz ilgilenmeme izin verirsen, yemeyeceğin bir tost yapmak için bile olsa, bu harika olur."

Ona bir görev vermeliyim. Onu meşgul edecek bir şey. Bunun yerine, onu yaklaştırmaya çağırıyorum. "Buraya gel."

"Neye ihtiyacınız var?"

Elimi uzattım. "Buraya gelmen gerekiyor."

Parmaklarını avucumun içine sokuyor. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor. Öpüşmeden önce böyle bir şey olmamıştı, ama şimdi, her dokunuşumuzda bir elektriklenme hissediyorum. Sanki bir elektrik akımını yönlendiriyormuşuz gibi, ama aynı zamanda sakinleştirici.

Elleri benimkinden çok daha küçük ve uzun, ince parmakları var. Tırnakları küçük hokey logolarıyla soluk maviye boyanmış. Onu öne doğru çekiyorum ve bacaklarımı ayırıyorum ki aralarına sığabilsin. Yanlış bir şey yapıyorum. Bunu biliyorum. Daha fazla karışık sinyal gönderdiğimi biliyorum, ama gözyaşlarına karşı güçsüzüm ve onu teselli etme *ihtiyacı*, sınırları korumamız gerektiğine dair inancımın önüne geçiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Sana sarılıyorum, çünkü buna ihtiyacın olduğunu düşünüyorum, benim de öyle." Başını sallıyor. "Bu hoşuma gider."

"Sadece dizime dikkat et."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Kollarımı ona doluyorum ve elleri omuzlarıma yerleşiyor, ilk başta çekingen. "Bu senin için uygun mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve onu nazikçe sıkıyorum. O kollarımdayken tüm vücudum rahatlıyor. İhtiyacım olan şey onun bu kadar yakınımda olması. Bir an için neredeyse farklı insanlar olduğumuza ve bunun gerçek olabileceğine inanıyorum.

Kollarını bana doluyor ve yüzü boynuma değene kadar öne doğru kıvrılıyor. Yumuşak iç çekişi vücudumun hiç alakası olmayan kısımlarını uyandırıyor.

Ona sarılmak bu kadar iyi hissettirmemeli. Bu kadar *doğru* hissettirmemeli. Ama hissettiriyor. Yıllar boyunca Aurora'ya sarıldım. Hayır... *Peggy'ye sarıldım*. Galibiyetlerini kutladım ve mağlubiyetlerinde onu teselli ettim. Ama bu farklı. Onu teselli ediyordum gibi hissetmiyorum. O bir merhem, bir sığınak, her şey tersini hissettirirken güvenli bir şey. Aramızdaki değişimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onu istiyorum, bunu istiyorum ama tehlikede olan çok şey var. Kalbimi istemeyen birine verme hatasını çoktan yaptım. O daha genç. Beni şimdi istiyor olabilir ama iki yıl sonra, beş yıl sonra? Fikrini değiştirirse ne kaybederim?

"Çok korktum," diye fısıldıyor, dudakları tenimde geziniyor.

"Her şey yoluna girecek." Sırtında daireler çiziyorum.

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Hayatım çözülüyormuş gibi hissediyorum. Bildiğimi sandığım her şey baş edebileceğimden daha hızlı değişiyor. Onu içime çekiyorum, keşke beş yaş daha büyük olsaydı, kariyerim sallantıda olmasaydı, babası en iyi arkadaşım olmasaydı diyorum. Onu bu aldatmacanın içine çekmemiş olmayı. O öpücüğün anısına sahip olmasaydım.

Şu lanet öpücük.

Onun tadını. Hissetmek. Daha fazlasına sahip olmak için umutsuzca duyulan ihtiyaç. Her şeyine. *Her şeyine*. Burada sonsuzluğu düşünüyorum ve ne kadar yük taşıdığım hakkında hiçbir fikri yok.

Onu ne kadar uzun süre tutarsam, bırakması o kadar zorlaşıyor, ama sonunda sırtını sıvazlıyorum ve o da ipucunu alıp aramıza mesafe koyuyor.

Ellerini sıkıyor, sonra kollarını kavuşturuyor, sanki şimdi ne yapacağını bilmiyormuş gibi. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Acıdan dolayı midem bulanıyor."

"Birkaç kraker yardımcı olur. İlaçları aç karnına alırsanız bağırsaklarınız çürür."

Haklı ve yardımcı olmak onu daha iyi hissettiriyor. En azından benim kafamdaki bahane bu. "Tamam, olur. Bu iyi olur."

Yarım bir gülümseme ağzının köşesine yerleşiyor ve sağ gözünün altındaki gamzeyi ortaya çıkarıyor. "Hemen döneceğim."

Uzanıp nefes almaya ve acıyı engellemeye odaklanıyorum.

Aurora bir dakika sonra elinde tereyağlı soda krakerleriyle dönüyor. Beni desteklemek için başımın arkasına bir yastık daha koyuyor ve ilginç bir şeyim olup olmadığına bakmak için yanıma gelen Postie'yi sevmeye başlıyor.

"Üzerinde çalışmam gereken bazı şeyler var. Çocuklarla oturma odasında biraz takılabiliyorum," diye teklif ediyor krakerleri bitirdiğimde. "Eğer acıkırsan sana başka bir şeyler hazırlayabilirim."

Geçen sefer yaralandığımda da aynı şeyi yaptı - kedilerle takıldı, bana yemek yaptı ve ben yapamadığımda çamaşırlarımla ilgilendi. Depresyona girdiğimde benim boktan tavırlarımla başa çıktı ve beni yuvarlanmaktan alıkoymak için iğneleme ve şımarıklık yaptı. Ama o zamandan beri aramızdaki şeyler değişti. Şimdi onu geri çevirmek ona zarar verir. Ve ben her şeye rağmen onu burada istiyorum.

"Evet, tamam, bu iyi olur."

Tekrar gülümsüyor, bu sefer rahatlamış görünüyor. "Tamam. Ben oturma odasında olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen." Çıkarken yatak odasının kapısını büyük ölçüde kapatıyor.

Tekrar uyumuş olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda dışarısı karanlık ve akşam yemeği vakti yaklaşıyor. İlaçlar işe yarıyor ve ağrı kontrol edilebilir düzeyde. Doğrulup koltuk değneklerimi alıyorum ve oturma odasına gitmeden önce kendimi rahatlatmak için dikkatlice banyoya doğru ilerliyorum.

Aurora kanepede bağdaş kurmuş oturuyor, saçlarını kısa bir at kuyruğu yapmış ve saç tokasıyla başının üstünde tutuyor. Hani şu geri aldığı. Postie arkasındaki kanepenin arkasına uzanmış, Malone da onun yanına sokulmuş. Buraya aitmiş gibi görünüyor.

"Hey, merhaba." Dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp ayağa kalkıyor ve ellerini kalçalarında gezdiriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam. Ağrılar kontrol altına alındığına göre şimdi daha iyi."

Onun burada olmasının nasıl aynı anda hem doğru hem de yanlış hissettirdiğini anlamıyorum. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı? Rix ve ben sevdiğin o kahvaltı karışımını yaptık. Akşam yemeği olduğunu biliyorum ama kahvaltı için asla kötü bir zaman yoktur, ve mideniz için daha kolay olabilir." "Bu

harika olur. Yardım edebilirim."

"Sadece bana eşlik et ya da çocuklarla kanepede takıl." "Biraz ayakta durmam lazım. Saatlerdir yatıyorum."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum ve o bir tava ile bir kap kahvaltılık haşhaş çıkarırken tezgâha yaslanıyorum. O kadar güzel ki. Zeki ve yetenekli. Sınıfındaki bir çocukla çıkmak yerine burada benimle ilgileniyor. Onun gibi biri tarafından istenmenin ne büyük bir onur olduğunun farkında olduğundan şüpheliyim, bir yere varmasa bile.

"Babam doktorların umutlu olduğunu söyledi," diyor. Nefes alıp veriyorum. "Rehabilitasyonun nasıl gittiğini göreceğiz."

Ocağın sıcaklığını ayarlıyor ve bana doğru dönüyor. "Çok üzgünüm, Hollis. Senin için bundan başka her şeyi isterdim."

"Ben de öyle. Sırada ne olduğuna bakmaya başlamam gerekebilir ve daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum."

"Bu sakatlığın uzun vadede seni nasıl etkileyeceği konusunda endişeli misin?" Tokasını açıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Buz üzerinde birkaç yıl daha geçirmek için ömür boyu ağrı tedavisi zor bir değiş tokuş."

"Pek çok insan bunu sizin anladığınız gibi anlamıyor." Çoğu genç oyuncu bu işin bir vücut için ne kadar zor olduğunun farkında bile değil. Ciddi sakatlıklar olmasa bile, son derece fiziksel bir iş. Ama onlarla birlikte... Bir diz ameliyatını daha kaldıramam. Yılda iki kez ameliyat olmanın hayat boyu etkisi olur. Bir de şu beyin sarsıntısı vardı. Elbette, bu sefer hafifti.

Aurora başını sallayarak, "Sakatlıkların oyuncularını nasıl oyundan düşürdüğünü gördüm," diyor. "Özellikle de iyileşmeyi aceleye getirmeye çalışırlarsa. Alex Waters'a bakın." Karşıma geri dönüyor, çeviriyor ve ısıyı tekrar ayarlıyor. "Oyununun zirvesindeydi. O beyin sarsıntısından sonra oyuna geri dönebilirdi ama bir darbe daha alsaydı..."

"O bir efsane. Ama oyunu bırakması akıllıca bir hareketti." Waters patenlerini astığında hokey dünyasını şok etti. Sonrasında verdiği röportajları izledim, geçirdiği sarsıntının etkisinden ve önceliklerinin nasıl değiştiğinden bahsediyordu. Bir karısı ve ailesi vardı. Henüz öyle bir şeyim yok ama istiyorum. Belki de itiraf etmek istediğimden daha fazla. Özellikle de şu anki şirkette. "Başka bir beyin sarsıntısı hayatını sonsuza dek değiştirebilirdi. Birkaç sezon daha oynayabilmek için yürüyememe riskini almak istemiyorum ama kariyerimden de erken vazgeçmek istemiyorum. Bu gerçek bir akıl tutulması, orası kesin."

Aurora'nın hüzünlü gülümsemesi empati dolu. "Her seferinde bir gün, değil mi?"

"Yapabileceğim tek şey bu."

Aurora benden tereyağını uzatmamı istiyor ve sırf ona dokunabilmek için araya girip yardım etmemek için kendimi zor tutuyorum. Dizimin ağrıdığına dair bir bahane uyduruyorum ve Aurora haşlamayı bitirirken oturma odasına geçiyorum. Malone, tuhaf biri olduğu için yanımdaki battaniyeyi yoğurmaya başlıyor ve sonra da kamburu çıkıyor. O düzeldi ama her gece o battaniyeyle sevişiyor. Onu görmezden geliyorum ve arka plandaki gürültü için televizyonu açıyorum.

Aurora yemek hazır olduğunda bir kucak tepsisi getiriyor ve Malone'u yolundan çekiyor. İstemeye istemeye kanepenin karşısındaki sandalyeye sırtı bize dönük olarak kıvrılıyor. Çatal bıçak takımını bana uzatırken parmaklarımız birbirine değiyor ve yine bu sefer ne kadar farklı olduğunu fark ediyorum. Onun tarafından bakılmaktan ne kadar hoşlanıyorum, ben de aynısını yapabilmeyi ne kadar isterdim. Yemek yerken ona okul hakkında sorular soruyorum. Jameson denen çocukla ne olduğunu bilmek istiyorum ama bu konuyu açmak daha fazla soruna davetiye çıkarmak demek. Bugün ona yeterince karışık sinyaller verdim.

O yanımdaki kanepeye oturduğunda, Postie onun kucağına tırmanıyor ve burnuyla çenesini dürtüyor, sonra uzanıyor. Bir patisini iki omzuna koyuyor ve motoru çalışmaya başlıyor.

"Dostum, sende hiç soğukkanlılık yok," diye mırıldanıyorum bir ağız dolusu esrarın etrafında.

Patilerini tutuyor ve çenesine kafa atarken gülüyor. Bana doğru dönüyor, gülümsemesi geniş ve çok güzel. Yüz ifadesi yumuşuyor ve sesi ancak fısıltıya dönüşüyor. "Bunu özlemişim."

"Ben de." Söylemesi ne kadar basit bir şey. Ama bu çok fazla dürüstlük. Çok fazla gerçek. Özellikle de onunla böyle birlikte olmak bu kadar kolayken. Çizgilerin içinde kalmayı çok zorlaştırıyor.

Her geçen gün daha da büyüyen bu arzuya teslim olsam nasıl olurdu diye düşünüyorum. Birlikte iyi olabiliriz. Zeki, küstah ve benim saçmalıklarına katlanmıyor. Rahat biri ve iyi bir film gecesini en az benim kadar seviyor. Kedilerim ona bayılır. Ben ona tapıyorum. O ilk kariyerine başlarken benim ikinci kariyerime başlamam bizim lehimize olabilir. Başlarda zor olabilir ama yakın olduğumuz insanlar aradaki farkı kapatabilir. O yıllardır hayatımın bir parçası. Ama Roman hiç yanıma gelir mi? Bilmiyorum. Onun dünyası o.

Spor programlarının yanı sıra arabada geçirdiğim kazayla ilgili haberler de yayınlanıyor.

Bu

z. Aurora, "Bunu değiştirebilirim," diyor.

"Hayır,
sorun
değil.
Yemlere
alışkını
m."

Ama Scarlet'i ekranda görmeyi beklemiyordum. Onun yine maçta olduğunu fark etmemiştim. nce onun dehşete kapılmış ifadesi, sonra sırtında numaram ve adımın işlendiği forma, ardından da yedi yıldan daha uzun bir süre önce, çıktığımız zamanlardan görüntülerin slayt gösterisi beliriyor. O yirmi iki yaşındaydı, ben de yirmi altı. Gerçeklik keskin bir bıçaktır. Aurora, Scarlet'in ilişkimizi bitirip kalbimi kırdığı yaştan daha genç. İlişkimizin yryeceğinden o kadar emindim ki. Onunla planladığım hayat bir anda yok oldu ve onunla birlikte birine güvenme yeteneğim de gitti. Bir daha asla bu kadar savunmasız hissetmek istemedim. Böyle bir acıyı hayatıma tekrar davet etmek aptallık olurdu, özellikle de hayatım zaten alt st olmuşken. Aurora genç ve ben şu anda iyi bir fikir gibi grnebilirim ama eninde sonunda daha iyi birini bulacaktır. Birisi benim hakkımdaki fikrini çoktan değiştirdi ve bunun açtığı yaralar beni çözmeye bile başlayamayacağım şekillerde etkiledi. Aurora'nın önünde koca bir hayat var.

O ve ben ikimizi de böyle bir cehenneme sokmak zorunda değiliz.

"Biliyor musun, gerçekten çok yorgunum. Tekrar uzanmam lazım. Kalmana ya da bunu temizlemene gerek yok. Ben sonra hallederim." Televizyonu kapattım ve koltuk değneklerimi aldım.

"Emin misin? Bulaşıkları bulaşık makinesine koyabilirim." Ellerini sıkıyor.

"Hayır. Gitmelisin. zerinde alışman gereken ödevlerin var. Uğradığın ve esrar için teşekkürler. Minnettarım." Yatak odama doğru dönerken ona bakamıyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptım, Hollis?" diye sorar.

"Hayır, Prenses. Sorun siz değilsiniz. Gitsen daha iyi olur." Bunu ona yapmaya devam edemem. Kendime de. Onu incitmeye devam etmekten nefret ediyorum ama kendime bunu tekrar yaşatamam. Ben bir karasevdalıyım. Hepsi bu. Eğer şımartmayı bırakırsam, hayatına devam edecektir. Bundan eminim.

BÖLÜM 17

ÇEKİÇ

"**B**ir martini daha lazım." Bardağımı geri deviriyorum ve sonuncusunu da boşaltıyorum. Bu gece çok fazla içmek gibi kötü seçimler yapıyorum. Son birkaç gün boyunca içime kapandım ve aramızda olanları irdeledim.

Ben ve Hollis.

Birbirimizden hoşlandığımız sonucuna vardım, ancak Hollis görünüşe göre dürtü kontrolü zayıf bir mazoşist, çünkü yapmaması gerektiğini söylediği şeyleri yapmaya devam ediyor. Zorladığı ve sonra da çiğnediği bu sınırlar beni çileden çıkarıyor.

"Benim de bir içkiye daha ihtiyacım var." Rix kabinin arkasından bakar, muhtemelen erkek arkadaşını arıyordur.

"Sence ne tür bir içki severim?" Tally düşünür.

Rix kasvetli bir ifadeyle Tally'ye bakar. "Büyümek için acele etme, Talls. İçinde bulunduğun evrede hayatının tadını çıkarman sorun değil."

"Ayrıca, içki içmek o kadar da havalı değil ve akşamdan kalmalar da aptalca." Dred onun omzuna vurur.

Shilpa, "Akşamdan kalmalardan kaçınmak için içeceklerime her zaman soda eklerim," diyor.

"Su yaşam iksiridir." Hemi başını sallar.

Hollis'i Dallas'la barın yanında gördüm. "Bize bir içki daha getireyim." "Çok tatlısın, değil mi?" Rix bana bilmiş bir bakış attı.

"Herkes bir tane daha ister mi?" Kabinden dışarı kayıyorum. Dred şişesine vuruyor. "Ben bir bira daha alacağım."

"Ben iyiyim." Shilpa yarısı dolu bardağındaki buzı sallıyor.

"Ben de iyiyim," diye yanıtlıyor Hemi.

"Bir gün birden fazla içki içeceksin," diyorum ona.

"Doğum günün yaklaşıyor, değil mi Hemi?" Tally sorar.

Hemi ona bir bakış atar. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dallas geçen hafta bahsetmişti."

"Lanet olası Dallas," diye

mırıldandı Hemi.

Sanki onun hakkında konuştuğumuzu duymuş gibi bize doğru bakıyor, çenesini kaldırıyor ve Hemi'ye göz kırptıyor. Hemi onu tersliyor.

Bu gece Hollis kazadan beri ilk kez çatı katından dışarı çıkıyor. Geçen gün Scarlet televizyona çıktığında ve beni hemen eve gönderdiğinde olanlar hakkında konuşmadık. Ama o zamandan beri, çift olarak onlar hakkında mantıksız miktarda araştırma yaptım. Bu ilişkinin onun kalbinde yaralar açtığını görmek için dahi olmaya gerek yok. Bir an bana, içinde basit bir rahatlıktan çok daha fazlası varmış gibi hissettiren uzun sarılmalar yaparken ve onunla ilgilenmeme izin verirken, bir an sonra bana gitmemi söylerken değil. Söz konusu ben olduğumda yaşadığı duygu *karmaşası* birincil duygusu gibi görünüyor. Bu beni sinirli yapıyor ve ayrıca Hollis'in bana demeyi sevdiği gibi şımarık-AKA düğme itici- olmaya meyilliyim.

Yarın takımın deplasman maçı var, bu yüzden bu gece Watering Hole'da oyun stratejisi konuşuyorlar. Babam Ash'le derin bir sohbete dalmış, Dallas da az önce tualete gitmiş, yani Hollis şu anda barda tek başına. Yanındaki yere kayıyorum ve bir tur içki sipariş ediyorum.

Bana yan gözle bakıyor. "Bu gece bela gibi görünüyorsun."

Bunu zaten biliyorum. Kıyafetimi maksimum düğmeye basmak için seçtim. Cevap verirken ona bakmıyorum. "Böyle şeyler söyleyip benden bunları anlamamı bekleyemezsin."

Birasını yudumluyor. Ağrı kesici ilaçları bırakmış olmalı. "Bir bara sütyensiz gelip fark etmememi bekleyemezsin."

Kazağımın omzu açık, yani çıplak. "Son zamanlarda gardırop seçimlerime çok dikkat ediyordun gibisin."

"Çizginin doğru tarafında kalmaya çalışıyorum ama senin de benim gibi ne kadar güzel görüldüğünü fark eden her bir çift gözü oymak istediğimde bu zor oluyor," diye homurdanıyor bardağına doğru.

Huysuz Hollis'e bayılıyorum. Bana yaramaz şeyler yapmayı düşünüyormuş gibi görünmesine bayılıyorum. "Yani göğüslerimi beğendiğini kabul ediyorsun, Hollis?" Nefesim kesildi.

"Zorluyorsunuz, Prenses."

Sanırım bunu yapmaya devam et ve bunun sonuçları olacak Hollis'i huysuz Hollis'ten daha çok seviyorum. "Eminim bana bu konuda bir iki ders vermek hoşuna giderdi, değil mi?" Tanrım, burada sınırı aşıyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor.

Barmen önüme bir margarita, bir martini ve bir bira koydu.

"Bunlar bende var." Hollis kartını uzattı.

"Teşekkürler." Yakınına eğilip sesimi alçalttığımda omzum ona değiyor. "Bu arada, kara kara düşünmek ve cinsel açıdan hüsrana uğramış olmak sana çok yakışıyor. Daha sonra bu yüz ifadesini hatırlayarak kendimi becermek için sabırsızlanıyorum." Göz kırpıyorum, içkileri topluyorum ve onu arkamdan bakakalıyorum.

Neyim olduğunu bilmediğimi söylemek isterdim. Ama fena halde azgınım, muhtemelen regl oluyorum, Hollis'in ne kadar seksi görüldüğüne sinir oluyorum, oraya gidemeyiz duruşundan vazgeçmek istememesine sinirleniyorum ve belki biraz da sarhoşum. Bu iki saatten kısa bir sürede içtiğim üçüncü martini olduğu için kesinlikle biraz sarhoşum.

"Hollis neden daha gergin görünüyor?" Ben içecekleri masaya koyarken Tally soruyor.

Hemi, "Takım doktoru yaklaşan deplasman serisi boyunca evde kalması ve dinlenmesi gerektiğini söyledi" diyor.

"Gerçekten mi?" Bu benim için yeni bir haber. "Bunu ne zaman öğrendi?" diye sordum.

"Bu gece buraya gelmeden hemen önce," diye açıklıyor Hemi. "Duyabildiğim kadarıyla pek de sakın bir konuşma değildi."

"Koçların ofisi koridorun diğer ucunda değil mi?" Rix soruyor.

"Evet." Hemi suyunu yudumlar.

Dred, "Soğukta üç saat boyunca bir bankta oturmak muhtemelen iyileşmekte olan bir diz için en iyisi değildir," diye düşünüyor.

"Beni korkutuyor olsa da onun için üzülüyorum. Her zaman çok korkutucu ve ciddi. Yemin ederim onu sadece beş kez gülümserken gördüm," diyor Tally. "Harika bir sezon geçiriyordu."

"Onun için kolay olmadı." Sanki geçen yılı tekrar yaşıyor ve ben de burada düşmanca davranıyorum. "Yine de havlaması ısırmasından daha kötü." Ona doğru bir bakış fırlatıyorum ve Dallas'a dönmeden önce bakışlarını daraltıyor.

"Bunu doğrulayabilirim. Bana karşı her zaman iyi davranmıştır," diye katılıyor Shilpa. "Gençken ona sıırılsıklam aşkıttım," diye itiraf ediyorum. Ve bu kesinlikle değişti.

"Gerçekten mi?" Tally'nin gözleri parlıyor. "Eskiden dans öğretmenlerimden birine çok aşkıttım. Ama on üç yaşımdaydım." Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve beklentiyle bana baktı. "Hollis'e olan aşkın hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Hiçbir şey söylememeliydim. Hay sikeyim.

"Nasıl oluyor da bunu ilk kez duyuyorum?" Hemi soruyor.

Üç ay boyunca her gün birlikte çalıştık. Birçok hikaye paylaştık ve Dallas'a olan nefretinin ne kadar büyük olduğu da dahil olmak üzere ekipteki çocuklar hakkında çok şey öğrendim. Ama bunu paylaşmadım. Bunu asla paylaşmazdım.

"Bilmiyorum. Sanırım sarhoş modundayım." Omuz silkiyorum. "Bir keresinde cebirde kötüymüşüm gibi davrandım çünkü Hollis'in iyi olduğunu öğrendim."

"Cebirde kötüymüş gibi mi *davrandın*?" Rix sanki iğrenç bir suç işlemişim gibi konuşuyor.

"Evet. Dokuzuncu sınıfta bir sınavda bilerek başarısız oldum. Bir planım vardı." O zamanlar bunun dahice olduğunu düşünmüştüm.

Hemi, "Bu planı duymamız gerekiyor," diye teşvik ediyor.

Bunu gerçekten anlatacak mıyım? "Bir gece ödevimi yaparken bana uğramıştı ve ben de babamdan yardım istemiştim. Matematik onun işi değildi, ama görünüşe göre Hollis'in işiydi. Kafamda onun benim öğretmenim olacağı ve Pisagor teoremini açıklarken onunla kesintisiz saatlerce oturacağım bir plan yapmıştım. Ve bana yardım etti. Ama sadece bir kez."

O bir seans boyunca profiline baktım ve beni öpmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Ve şimdi ilk elden bilgiye sahibim. Dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmek için sol meme ucumu verirdim. İnlemesini duymak için, dilinin ağzımı süpürmesi için.

"Neden sadece bir kez?" Tally soruyor.

"Babam sevimli ya da eğlenceli olmayan gerçek bir öğretmen tuttu." "Bu çok kötü bir şekilde geri tepti!"

Rix kıkırdar.

"Kesinlikle. Aceleyle notlarımı yükselttim ama babamın beni serbest bırakması için haftada iki seansla bir ay geçmesi gerekti." Ve bir daha asla o kadar aptalca bir şey yapmadım. En azından BDF-Batdick Fiyaskosu'na kadar.

"Hollis bunu biliyor mu?" Hemi sorar.

"Cebirde kötüyüm diye numara yaptığımı mı? Tabii ki hayır."

"Peki ya gençlik aşkın? Onun bundan haberi var mı?" Dred soruyor.

"Oh, Tanrım, hayır." Artık ondan hoşlandığımı bilmesi yeterince kötü. Gençlik aşkımı ya da bu aşkın hiç geçmediğini bilmesine gerek yok. Ona çoğunlukla güvenli bir mesafeden hayranlık duydum. Ama ben gençken bana hep iyi davranırdı. Nazikti. Nazik. Yumuşak, herkese karşı tam tersi olabilirken. Ben her zaman Prenses'tim. Ama diğer her şey gibi, bu lakap da son zamanlarda değişti.

"Ne diyeceğini merak ediyorum. Eminim gururu okşanmıştır. Çok güzelsin, eğlenclisin ve zekisin," diyor Tally.

"Teşekkürler, Talls. Çok etkileyici, tatlı ve zekisin ve bunu sana sık sık söylemeliyiz. Ayrıca, gençlik aşkım hakkında ne hissettiğini asla öğrenmemeyi tercih ederim."

"Genç aşığın hakkında kim ne düşünüyor?" Tristan sorar. "İhtiyacın olan bilgi bu değil," diyor Rix.

"Bea on dört yaşındayken benden hoşlanıyordu, ama ben bunu göremeyecek kadar aptaldım, çok şükür, çünkü o zamanlar bunu fena halde mahvederdim." Başını eğiyor. "Sen lanet olası bir azizesin ve seni seviyorum."

Rix gülümser. "Ben de seni seviyorum."

"Bu gece bende kalmanı istiyorum, böylece seni ne kadar çok sevdiğimi gösterebilirim..." Bakışları Rix'e dönmeden önce bir an için Tally'ye kayıyor. "Tüm vücut parçalarım."

"Biri salatalıkları saklasın." Tally bir elini ağzına kapatır ve gözleri komik bir şekilde açılmış halde koltuğuna gömülür.

Shilpa şaşkın görünüyor ve Hemi'ye bir şeyler fısıldamak için eğiliyor, o da başını sallayarak "Sonra" diye mırıldanıyor.

Tristan'ın ağzı açılıp kapanıyor. Yanakları kızarıyor. Onu ilk kez kızarıırken görüyorum.

Kolunu okşadım. "Cehenneme gideceğimizi zaten biliyoruz; en azından yolculuk eğlenclili olacak."

Yürüyüp gidiyor ve yemin ederim kulaklarının ucu kıpkırmızı.

"Tüh, özür dilerim," diye fısıldıyor Tally.

Rix özrü elinin tersiyle iter. "Utançtan kurtulacaktır."

"Ne hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorsun..." Hemi zarifçe konuyu değiştiriyor.

"Seks hayatım değil mi?" Rix teklif ediyor.

"Ben katılmıyorum. Bence Rix'in seks hayatı hakkında kesinlikle konuşmalıyız," diyor Shilpa.

"Bazı şeyleri hayal gücüne bırakmak daha iyidir." Hemi çenesini dik tuttuğu parmaklarına dayıyor. "Gala hakkında konuşalım."

"E-postanı bu sabah aldım. Her şeyi takip ediyorum," diye onu temin ediyorum. Haftalık planlama toplantılarımız var. En yeni kontrol listemi telefonuma yüklüyorum. "Bu hafta Hokey Akademisi ile görüşeceğim."

"Aramamı istemediğine emin misin? Ya da Phillip veya Dallas'ı?" Hemi teklif eder.

Bu ikinci takip görüşmesi olacak, ancak katılımcıları güvence altına alan kişi olmak istiyorum. Bunun benim bebeğim olmasını istiyorum ve bunu harika yapan kişi ben olmalıyım. "Ben halledebilirim ama desteğine ihtiyacım olursa sana haber veririm."

"Sorun değil. Genelde bu noktada tüm bu hokkabazlıklar yüzünden damardan kahve içiyorum. Bu da bir asistana ihtiyacım olduğunu her şeyden çok kanıtlıyor. Son iki yılda rolüm çok değişti."

Shilpa, "Bunun nedeni verimli olmanız ve yeni şeyler üstlenmenin zorluğunu sevmeniz," diyor.

"Bu doğru." Hemi iç geçirir. "Peki ya tarih paketleri? Onlardan herhangi biri için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Açık artırma için paketleri oluşturmayı neredeyse bitirdim ve tüm restoranlar yemekleri karşılıyor." Bu deneyimleri oluşturmak ve oyuncuya göre uyarlamak eğlenceliydi.

"Harikasınız. Müzayededen önce her şeyi ayarlamış olmak, etkinlik bittiğinde hayatımı çok daha kolaylaştıracak. Umarım düzenli bir ajanda Flip'in kendisiyle bir gece geçirmek isteyenlerle yatmasını engeller," diye homurdanıyor Hemi.

"Yani... son zamanlarda daha iyi, o yüzden en iyisini umabiliriz," diyor Rix, muhtemelen ihtiyatlı bir iyimserlikle.

Tally kirecini dürtüyor.

"Geçen sene ne kadara gitti?" Ben sordum.

"Yetmiş dört bin," diye teklif ediyor Tally. Yanakları kızarmış bir halde masadakilere bakıyor. "Sanırım, her neyse. Ve Dallas elli ikiye gitti."

"Fielding'in büyük büyükannesinin onu dudaklarından öpmesini izlemek gerçekten büyüleyiciydi." Hemi kötü kötü güler.

"Ona karşı duyduğun nefret çok büyük ve inatçı," diye düşünüyorum.

Shilpa, "Çöl gibi, acımasız ve amansız," diye mırıldanıyor.

"Bu mükemmel bir karşılaştırma." Hemi suyunu yudumlar. "Hollis hâlâ gemide mi?"

Ona aylar önce teklif ettim, her şeyden önce. O zamanlar biriyle çıkacağı için çok heyecanlı değildim, ama şimdi daha da az heyecanlıyım. Özellikle de onun için tasarladığım randevu benim kişisel fantezim olduğu için. "Vazgeçmekle ilgili bir şey söylemedi."

"Harika." Hemi eğildi ve sesini alçalttı. "Ve daveti Scarlet ve oyuncu arkadaşlarına da mı ilettiler?"

"Yaptım ve bu hafta tekrar takip edeceğim." Tüm bu süre boyunca kusacakmışım gibi hissettim ama asistanıyla konuştum.

"Eğer geri dönmezseniz, ben takip edebilirim. Eğer evet derse, gerçekten harika bir çapraz tanıtım yapabiliriz. Etkinliği yüceltiriz."

Bir yanım gizliden gizliye bir program çakışması olmasını ve Scarlet'in gelememesini umuyor. Ama bunun şimdiye kadar yaptığımız en iyi gala olmasını isteyen yanım, onun da orada olmasının harika olacağını biliyor. Tokamı bileğimden çekip çıkarıyorum ve kumaşı parmaklıyorum. Geçen gün kedileri beslerken Hollis'in yatak odasında buldum. Belli belirsiz onun çamaşır deterjanı ve vücut yıkama suyu kokuyor. Arkadaşlarımla önünde koklama isteğime boyun eğmeden önce bileğime geri takıyorum.

Rix bileğimi tutuyor. "En sevdiğin saç lastiğini bulmuşsun! Neredeydi Bu mu?"

"Hollis'in evinde. Cebimden düşmüş olmalı." Acaba ne zaman buldum. Ve neden şifonyerindeydi?

Tally'nin telefonu masanın üzerinde vızıldıyor ve iç çekerek ekranı kontrol ediyor. "Eve gitmem gerekiyor."

Okul gecesi ve saat 10'a yaklaşıyor. Hafta içi gece 10:30'da sokağa çıkma yasağı var.

Hemi, "Seni ben götüreceğim," diyor.

"Emin misin? Erken olduğunu biliyorum."

"Kesinlikle. Yarın sabah bir kahve randevum var."

"Kahve randevusu mu?" Hepimiz neşelenirken soruyorum. "Kiminle?"

"İnternette tanıştığım bir adam. Yazın bu şey için bir randevuya ihtiyacım var, bu yüzden göreve erken başlıyorum." Hemi ceketinin içinde omuz silkiyor.

"Yaz mı? Ama daha aylar var," diyor Rix. Shilpa,

"Ash'in kuzeni iyi bir seçenek olabilir," diye öneriyor.

"Seni seviyorum ve teklifine de bayıldım ama ben çok kadını ve onun tipi olmadığımı karar verirse böyle bir gariplik yaşamak istemiyorum." Hemi, Shilpa'nın koluna sarılır.

"Bence mükemmel bir kadınsın ama seni de anlıyorum." Shilpa'nın bakışları odanın diğer ucunda Ash ve Dallas'ın sohbet ettiği yere kayıyor.

"İyi bir başlangıç yapmam lazım. Online randevular tam bir kabus," diyor Hemi. "On üzerinden sıfır, tavsiye etmiyorum."

"Bir kere denedim. Epik bir başarısızlık." Rix de ceketini kapıyor. "Potansiyel kâbuslardan bahsetmişken... Tristan son yarım saattir kafamın yan tarafında bir delik açıyor. Beni banyoya sürüklemekten önce onu eve götürsem iyi olacak."

"Bunu gerçekten yapar mı?" Kabinden çıkarken Tally soruyor.

"Yapmayacağını düşünmek isterdim ama asla emin olamam."

Üç saniye önce barın diğer tarafında olan Tristan aniden Rix'in yanında belirir. "Eve mi gidiyoruz, bebeğim?"

Onun göğsünü okşuyor. "Evet, eve gidiyoruz."

"Teşekkür ederim." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ceketini giymesine yardım ediyor. "Hanımlar, iyi geceler. Çocuklara güle güle dediğimi söyleyin." Rix'in veda sarılmalarına fırsat vermeden elini tutar ve onu kapıdan dışarı sürükler.

"Birinin beni bu kadar çok istemesini istiyorum." Tally'nin yüzünde hülyalı, uzak bir ifade var.

"Hepimiz bunu istiyoruz." Hemi onun sırtını sıvazlıyor. Shilpa, "Ben buna sahibim ve bu muhteşem bir şey," diyor.

Vedalaştık ve Hemi beni bırakmayı teklif edecekti ama babam da yola çıktı. Görünüşe göre Hollis bir süre önce ayrılmış. BDF'den önce, gitmeden önce hepimize iyi geceler demek için dururdu. Ama diğer her şey gibi, sanırım bu da değişti.

Babamı evdeki asansöre kadar takip ederken çakırkeyifim, düz bir çizgide yürüyemeyecek kadar değil ama beynim bulanık ve tek düşünebildiğim Hollis ve o öpücük.

"Bu hafta Hollis'e göz kulak olacak mısın?" Babam soruyor.

"Evet, tabii ki." Takım sabah deplasman serisi için yola çıkıyor. "Sağ ol tatlım. Durumu daha iyi, ama bence daha çok acı çekiyor. izin veriyor." Asansörün gelmesini bekliyoruz. "Bütün hafta yalnız kalıp üzülmelerini istemiyorum."

Ani suçluluk dalgasını yutuyorum ve Hollis için durumun ne kadar kötü olduğunu merak ediyorum. Beni öptü. Bunun olmasını bir sonraki nefesimden daha çok istedim. Ama sonuçlarını planladığım bir şey değildi. Ya da bu sırrı babamdan saklamanın ne kadar kötü hissettirdiğini. Gülümsemeye zorluyorum ama ağır geliyor. "Bu sezonu gerçekten bitirmek istiyor."

Geçen yıl onun için çok zordu. Bu kez aklının gidebileceği karanlık yerleri düşünmek kalbimi acıtıyor.

Babam başını sallıyor, yüz ifadesi yumuşuyor, belki de suçluluk duygumu empatiyle karıştırıyor. "Eğer playofflara kalırsak buza geri dönebilir."

"Parmaklarımızı çapraz yapabiliriz." Konuyu değiştiriyorum. "Sen yokken market alışverişi ve çamaşır dışında bir şey yapmamı ister misin? Ve bana bir liste bıraktın mı?"

"Liste tezgahın üzerinde."

"Baharlık gardırobunu çıkarayım mı?"

"Okul ve diğer şeylerle çok meşgul olduğumu biliyorum." "Sorun değil." Eğer gardırobunu değiştirmezsem, dolabı bir kabusa dönüşecek.

"Sadece zamanın varsa. Hâlâ karlı birkaç haftamız var.

Unutmadan, Jameson denen çocuk nasıl? İkinci bir randevu mu planlıyorsun?"

"Bence arkadaş olarak daha iyiyiz." Babamın benim için istediği türden bir adam olmasına rağmen.

Başımın üstünü öpüyor. "Bu çok kötü, evlat. Sen en iyisini hak ediyorsun. Bunu asla unutma."

Asansör benim katımda durduğunda babama sarılıyorum ve ona şans diliyorum. İçeri girdiğimde daire boştu. Rix geceyi Tristan'da geçirecek. Erken saatte antrenmanları olmadığı sürece, Tristan seyahatte olmadığı zamanlarda orada uyuyor. Onun evine taşınması an meselesi.

Mandalı çevirip kapıyı arkamdan kilitliyorum ve yatak odama doğru ilerliyorum. Ev bana ait olduğu için istediğim kadar gürültü yapabilirim. Kıyafetlerimi çıkarıyorum, serin hava çıplak, aşırı ısınmış tenimi okşarken titriyorum. Komodin çekmecemden Batdick'i ve kayganlaştırıcı şişemi alıyorum - ikincisine ihtiyacım olacağından şüpheliyim ama hazırlıklı olmak orgazmın yarısındaiken onu aramaktan iyidir. Ayrıca şifonyerimden Hollis'in kapüşonlu tişörtünü alıp yastığımın üzerine koyuyorum.

Biraz takıntılıyım.

Yatağa tırmanıyorum ve telefonumdaki klasörlerden birini açıyorum. Üzerinde ÇALIŞMA MATERYALLERİ yazıyordu. Aslında Hollis'in oyunlardan fotoğrafları ve video görüntüleriyle dolu. Bir süre önce Hollis'in en sevdiğim anlarını derlediğim bir video hazırlamıştım. Çoğunda ağzına su fişkirtiyor. Yerleşirken elimi karnımda gezdiriyorum, sonra bileğimde hâlâ toka olduğunu fark ediyorum ve onu çıkarıyorum.

Video derlemem çalarken, yumuşak kumaşı dudaklarımda gezdiriyorum. Hollis'in kokusu yavaş yavaş kayboluyor. Yüzündeki teri silmesini ve ağız koruyucusunu çiğnemesini izlerken -sıcak olmaması gerekiyor ama öyle- saç lastiğini ne zaman bulduğunu ve neden geri vermediğini tekrar merak ediyorum. Özellikle de benim favorim olduğunu bildiği halde.

Videomu durduruyorum ve tekrar düşünmeden saç lastiğini çıplak dizlerimin önünde tutup fotoğrafını çekiyorum ve ona gönderiyorum.

AURORA

Bu neden şifonyerindeydi?

Kambur noktalar belirirken nefesimi tutuyorum.

HOLLIS

Neden yatak odamdaydın? Tekrar soruyorum.

AURORA

Kedicik
aşkı.

Kasıtlı olarak imada bulunuyorum. Noktalar birkaç kez belirip kayboluyor.

HOLLIS

Yatağımın senin oyun alanının olmadığı konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

Dudağımı ısırıyorum ve dizlerimi birbirine bastırıyorum.

AURORA

Postie ve Malone'dan bahsediyordum. Yine de kafanın nerede olduğunu bilmek güzel.

İyi bir kız oldum ve sadece boş yatak odanı kullandım. Ve asla kanıt bırakmadım.

HOLLIS

Doğru değil. Saç lastiğini bırakmışsın ve çarşafların sürekli değişmesi bana bilmediğin her şeyi anlatıyor, ki bu da kendine özgü bir zihin orospuluğu.

Dürüstlüğü beklenmedik bir şey ve beni cesaretlendiriyor.

AURORA

Saç tokama ne yaptın, Hollis?

HOLLIS

Yıkadım.

AURORA

Neden yıkanması
gerekiyordu?

HOLLIS

Onu yerde buldum.

AURORA

Neden şifonyerinde duruyordu?

Noktalar birkaç kez görünür ve kaybolur.

AURORA

Saç tokama yaramazlık mı yaptın?

HOLLIS

Git uyu, küçük kız. Sabah dersin var.

Bu bir evet kadar iyi.

AURORA

Bunu sesli mesajda tekrar söyleyebilir misin?

Cevap verip vermeyeceğini görmek için nefesimi tutuyorum. Bir dakika sonra, bir sesli not beliriyor.

Hırıltılı emri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Düğmelerime basmayı bırak, Prenses."

Batdick'i kullanırken tekrar tekrar dinliyorum. Ve iki kez gel.

BÖLÜM 18

HOLLIS

PRENSES

Dükkandan bir şey ister misin?

HOLLIS

Geç oldu ve karanlık. Neden dükkana gidiyorsun?

PRENSES

İki dakikalık yürüme mesafesinde.
Cips istiyorum.

HOLLIS

Ne tür cips?

PRENSES

Evimde olmayan türden.

T Takım iki gün önce deplasman serisine gitti ve Rix de bu sabah Kuzey Carolina'ya uçtu.

Hafta sonu. Karanlıkta markete yürüme fikrini sevmiyorum.

HOLLIS

İhtiyacın olan şey bende olabilir.

Nasıl okunacağını düşünmeden önce gönderiyorum.

Bir mesaj çıkmadan önce noktalar birkaç kez belirip kaybolur.

PRENSES

Sanırım bunu zaten belirledik, ancak cips açısından, tamamen giyinmiş mi yoksa dumanlı domuz pastırması mı var?

HOLLIS

Bende ikisi de var.

Bunlar onun favorisi, bu yüzden Postie ve Malone'a baktığı zamanlar için kilerde her zaman biraz bulunduruyorum.

PRENSES

Birazdan gelirim.

Deodorantımın işini yaptığından ve saçımın dağınık olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Nasıl görüldüğüm ya da koktuğum umurumda olmamalı. Ayrıca onu gördüğüm için bu kadar heyecanlı olmamalıydım. Ama son iki gündür okulla meşguldü, bu yüzden her türlü etkileşim kısa sürdü ve o kadar çok cinsel gerilimle doluydu ki, boğulacaktım gibi hissediyorum.

İki dakika geçmeden kapıyı çaldı. Postie ve Malone beni kapıya kadar takip etti. Aurora omzuna astığı muzlu ördek çantasıyla koridorda duruyor ve tam bir sorun gibi görünüyor. Ayağında terlik botları ve uyku şortu var ama en sevdiğim kapüşonluyu giydiği için neredeyse hiç görünmüyor. Haftalardır üzerindeydi.

"Merhaba." Bakışları üzerimde geziniyor. Üzerimde bir tişört ve koşu pantolonu var. Dudaklarının üzerimde nasıl hissettirdiğini hatırlamamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Konuşmadan önce boğazımı temizliyorum. "Hey. İçeri gel." Kenara çekiliyorum. En az bir hafta daha koltuk değneklerine bağlıyım.

"Dondurucudan birkaç yemek getirdim. Bunları kaldırıp cipsleri alabilir ve yolunuzdan çekilebilirim." Bakışlarını kaçırıyor ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Aramızı bu hale getirdiğim için nefret ediyorum. Sürekli çizgiyi aşan ve geri adım atan benim. Birkaç saat takılabiliriz. Hormonlarımı ve dürtü kontrolümü yönetebilir ve Roman'ın bana sığ bir mezar kazmasıyla sonuçlanacak bir şey yapmaktan kaçınabilirim.

"Film izleyecektim, eğer kalıp bana eşlik etmek istersen," diyorum. "Tabii başka bir planın yoksa." James denen çocukla tekrar çıkma ihtimali bende bir şeyleri yumruklama isteği uyandırıyor.

Gözleri parlıyor. "Planım yok."

Rahatlamam anlık ve sorunlu ama geri dönmek için çok geç ve zaten dönmek de istemiyorum. Beraberlikle savaşmak çok yorucu. Onun için duvarları yıkmak bu kadar kolayken, tüm bu duvarları ayakta tutmaya çalışmaktan yoruldum. "Güzel. Hadi gel." Mutfağa doğru ilerliyorum. "Atıştırmalık dolabımı yağmalayalım."

Aurora yemekleri dondurucuya koyuyor, iki tanesi hariç, onlar da buzdolabına gidiyor. Beni kilerde takip ediyor. İkimize yetecek kadar büyük ama

Koltuk değneklerim dar geliyor.

Raflara göz atıyor ve yarısı boş bir tuzlu karamelli çikolata kabını dürtüklüyor. "Görünüşe göre biri duygularını yemiş."

"Bir süre buzda olmayacağım, bu yüzden diyetimin dizginlerini gevşettim."

Kapağı açıp bir çikolata alıyor ve yarısını ısırdıktan sonra kalanını bana uzatıyor. "Bunlar çok güzel ama çok fazla."

O kabı rafa geri koyarken ben de diğer yarısını ağzıma atıyorum.

Bir paket dumanlı domuz pastırması cipsi ve bir tane de sakızlı solucan alıyor. "Sana cazip gelen başka bir şey var mı?"

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor. Evet, bu gece kendimi tutma egzersizi olacak.

"Aklıma bir fikir gelmesini istemiyorsan bana öyle bakmamalısın Hollis."

"Peki ben size nasıl bakıyorum, Prenses?"

Beni fırçalıyor. "Atıştırmalık mışım gibi."

Son zamanlarda bu anlar için yaşıyorum, tüm belirsizlik ve beceriksizliğin ortadan kalktığı ve Aurora'nın o şımarık, baştan çıkarıcı haline büründüğü anlar için.

Sonra geri döner ve ifadesi değişir. Endişeli görünüyor. "Özür dilerim. Ben sadece... artık çizgilerin nerede olduğunu bilmiyorum. Sürekli hareket ediyorlar ve ben hep iki adım gerideymişim gibi hissediyorum."

"Yalnız değilsiniz Prenses. Sürekli içlerinde kalmaya çalışıyorum. Bu oldukça imkansız."

"Çünkü damarına basıyorum," diye fısıldıyor.

"Evet." Dikkatimi çekmeye çalışmasına gerek olmadığını farkında değil. Her zaman dikkatimi çekiyor. Koltuk değneklerimi tutuyorum, böylece uzanıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ama bunu yapman hoşuma gidiyor."

Gözlerini kaldırıyor, içinde gizlenmesini istemediğim bir umutla.

"Sadece takılıp film izleyelim ve bu her neyse onu irdelemeyelim," diye öneriyorum.

"Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Aurora bir kâseye cips dolduruyor ve diğerini de sakızlı solucanlarla dolduruyor.

Sonra buzdolabına bakıyor, içecek seçeneklerimi inceliyor.

"Orada bir şişe riesling var," diyorum.

"Oh! En sevdiğim." Onu geri aldı. "Bir bardak ister misin?"

"Ben bir bira alayım." Kırmızıyı beyaza tercih ederim ama yine de Aurora için genellikle elimde bir şişe bulundururum.

"Ağrı kesici ilaçları tamamen bıraktın mı?" diye soruyor bir şarap kadehi alıp bir şişe biranın kapağını açarken.

"Evet. Çok uzun süre ayakta kaldığımda ara sıra kullandığım bir iltihap giderici." Dizim ağrıyor ve acıyor, ama en kötüsüyle başa çıkmak için soğuk kompres kullanmayı tercih ediyorum.

"Bu çok iyi. Bu hafta fizik tedaviye başladın, değil mi?"

"Evet. Sık sık havuza gireceğim." Düşük etkili egzersizler hareket açıklığımı geri kazanmanın ve sakatlığın etrafındaki kasları güçlendirmenin en iyi yolu.

"Havuzdan uzak durmamı mı istiyorsun o zaman?" "Uzak durmalıyım."

Bana yandan bakıyor. "Görünüşe göre buna bağlı bir ama var." "Benden kaçmanı istemiyorum." Onunla geçirdiğim zamanı özlüyorum. Onu özlüyorum.

Hayatımdaki en önemli insanlardan biri haline geldi.

"Ben de senden kaçmak istemiyorum." Atıştırmalık tepsisini alıp oturma odasına taşıyor.

Geçen yıl ben seyahat edemediğimde gelip maçları izlerdi. Bana Hemi ve takımla çalışacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu ve o zamana kadar buza dönüp sakatlığım hiç olmamış gibi oynayacağımı söylerdi. Bir süre için, tüm bu söylediklerinde haklıydı.

Koltuk değneklerimi kanepenin arkasına yaslayıp oturuyorum. Aurora elinde bir yastıkla geliyor ve onu yaralı bacağımın altına sıkıştırıyor.

"Soğuk kompres ister misin?" Elini kaval kemiğime koydu.

Dokunuş eşofmanımı yakıyor, farkındalık vücudumun geri kalanını uyandırıyor. "Şimdilik böyle iyiyim." Yanımdaki yastığı okşuyorum.

Aurora çıplak bacaklarını çaprazlayarak aramızda bir karış boşluk bırakıyor. Şortu kapüşonumun eteklerinin altında kayboluyor.

Gözlerimi kaçırıyorum ve kumandayı kapıp film kanalına geçiyorum. "Canın ne istiyor?"

Ellerini kalçalarında gezdiriyor, parmakları çıplak dizlerinin üzerinde kıvrılıyor. "Um... aksiyon muhtemelen en güvenlisi olurdu. Ya da belki korku."

"Korku filmlerine dayanamıyorsun. Sana kabus gördürüyorlar." "Hepsi değil."

Bana en yakın olan elinin arkasına, tırnaklarının dizine battığı yere dokunuyorum. "Şimdiden korku filmlerine hazırlanıyorsun. Hadi kaydıralım ve nelerin çekici olduğunu görelim."

"Elbette." Ellerini kalçalarında gezdirmeye devam ediyor. Gözlerimi onlardan uzak tutmak çok zor. Aramızdaki boşluğun, kokusunun, lanet randevusunu mahvettikten sonra onu öpme isteğime ne kadar yakın olduğumun aşırı farkındayım.

Sonunda bir aksiyon filminde karar kıldık - bolca araba kovalamacası ve devirli motorlar. Ama bunu izlemeyeli uzun zaman oldu ve ne kadar çok seks olduğunu unutmuşum. Çok fazla seks.

Aurora'nın deyimiyle ne zaman bir başka baharatlı sahne ekranda oynasa, bacak bacak üstüne atıp açıyor. Ayrıca şarabını yudumluyor. Ve ikinci bir bardak için mutfağa geri dönüyor. Tutunacak bir şeyim olsun diye ikinci bir bira teklifini kabul ediyorum.

Postie ve Malone sandalyeden atlayıp onu takip ediyor ve ödül bekliyorlar.

O içkilerimizi tazelerken, ereksiyonumu jogger'ımın bel bandına sokarak ve tişörtümü sorunumu gizleyecek şekilde ayarlayarak kendimi yeniden düzenliyorum. Kolumu kanepenin arkasına doğru uzatarak rahatlamaya çalışıyorum. Muhtemelen filmi durdurmalı ya da başka bir şeyle değiştirmeliyim. Ama o zaman beni kızdırdığını kabul etmek zorunda kalacağım.

Aurora geri döndüğünde kapüşonlu tişörtün fermuarı açılmış, ön tarafında *Prences* yazan bir tişört ortaya çıkmıştı. Yıllar önce ona aldığım tişörtü hâlâ giyiyor olması bir mucize. Yanıma çöküyor, bu sefer daha yakın ve bacaklarını uzatıyor, terlikle kaplı ayaklarını sehpanın üzerine koyuyor. Başının arkası ön koluma yaslanıyor. Omzunun üzerinden uzanıyor, parmakları benimkileri sıyrıyor.

"Kolum iyi mi?" diye sordum.

"Bir şeyi yok."

Postie ve Malone bize katılıyor, ancak Malone kanepenin arkasına gerilmiş kolun üzerinde havalı kambur hareketini yapmaya karar veriyor.

"Hayır, dostum. Neden normal olamıyorsun?" Hareket etmeye çalıştığımda beni ısıırıyor.

"Bu gece havada bir şey olmalı," diye mırıldanıyor Aurora. Zıplayarak battaniyeyi onun sandalyesine taşıyor ve onu okşuyor. "Hadi Malone. Seksi kız arkadaşın tam burada, aşkını bekliyor."

"Çok tuhaf biri."

Aurora sırtarak, "En azından kardeşini becermiyor," diyor.

Malone yemi yutar ve Postie, Malone'un maskaralıklarından etkilenmeden sandalyenin koluna tırmanır.

Aurora yanımdaki yerine dönüyor. Ne zaman birimiz hareket etse ya da atıştırmalıkların yanından geçse daha da yakınlaşıyoruz. Parmaklarım omzunu okşuyor. Sesi ayarlamak için uzaktan kumandaya uzandığında onunki kalçamı sıyrıyor. Her kazara dokunuş daha fazlasını istememe neden oluyor.

Daha iyi bir adam aramıza biraz mesafe koyardı. Daha az bencil biri buna bir son verir ve ona eve gitmesini söylerdi. Ama ben o adam değilim. Bunun yerine, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığında ve parmaklarımız tekrar sürtündüğünde, benimkini onunkiyle birleştirip onu daha yakına çekiyorum. Teni benimkine karşı sıcak ve bana doğru yerleşirken aldığı her titrek nefesi hissediyorum. Birdenbire benim olduğu bu anı terk etmek istemiyorum. Bunu onunla her gece yapabilirdim - kanepede sarılabilir, film izleyebilir, konuşabilirdim. Eve geldiğinde yanında olduğu kişi ben olabilirim. Yanında uyuduğu kişi.

Başımı çevirip bal, muz ve hindistan cevizi şampuanını içime çekiyorum. "Beni mi kokluyorsun?" Aurora fısıldıyor.

"Şşş... Sadece filmi izle."

Yanıma daha da sokulurken göz ucuyla gülümsemesini yakalıyorum. Bana o kadar mükemmel oturuyor ki. Her türlü sınırı aşıyorum ama onun bu kadar yakınımnda olması her şeyi unutmamı sağlıyor.

Ekranda bir başka seks sahnesi daha yanıp sönüyor. Çılgınca eller ve ağızlar, kıyafetleri yırtma, itme, çekme, ağır nefesler ve umutsuz öpücükler.

Aurora bir elini onun kalçalarının arasına kaydırıyor. "Bu kadar çok seks olduğunu hatırlıyor muydun?"

Boğazımı temizliyorum. "Uzun zamandır görmemiştim." "Ben de görmedim. Muhtemelen liseden beri."

Dilimin ucuna bir şaka yapmak geliyor ama o beni kaburgalarımından dürtüklüyor. "Bunun muhtemelen dün gibi hissettirdiği hakkında küçümseyici yorumlar yapma. Ben neredeyse yarım on yıldır lise mezunuyum."

"On buçuk yıldan uzun bir süredir lise mezunuyum."

Sinirli bir ses çıkarıyor ve uzaklaşmaya başlıyor, ama kolumu omuzlarına doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Bu hareket onu hazırlıksız yakalıyor ve eli kalçama geliyor. Dudaklarımı kulağına götürüyorum, yakınlığın tadını çıkarıyorum. "Hıyarlık etmeye çalışmıyorum Aurora. Sadece gerçekleri söylüyorum."

Tutuşumu gevşetiyorum ama parmakları ön kolumu sarıyor. Karşı koyma isteğimi kaybettim.

Parmakları ön kolumda geziniyor ve elimin arkasında gezinirken tüylerim diken diken oluyor. "Bu iyi mi? İyi miyiz?" diye fısıldıyor.

"Biz iyiyiz." Parmaklarımı onunkilere doladım.

Film biter ve yayın servisi serinin ikinci filminin ön gösterimini yapar.

Dudakları bileğimi okşuyor. "Film bitti."

Çenesinin kenarını okşuyorum. "İstersen bir tane daha kalabilirsin."

Titrek bir nefes veriyor. "Pişman olacağın bir şey yapman ve bana tekrar bunun bir hata olduğunu söylemen için seni çok fazla zorlamak istemiyorum."

"Bunu söylememeliydim." Başımı öne eğdim. "Kendi hareketlerimden ben sorumluyum."

"Bu ne anlama geliyor?" Başını eğerek tenine erişmemi sağlıyor.

Ve alıyorum. Nabzının dudaklarıma çarptığını hissediyorum. Çok güzel kokuyor, bana böyle sokulunca daha da iyi hissediyor. Bu yüzden ona gerçeği söyledim, lanetleyici olsa bile. "Binlerce farklı karar verebilirdim ama seni öpmeyi seçtim."

"Çünkü seni ben ittim." Nefesleri daha hızlı ve dengesiz geliyor.

"Çünkü sana izin verdim." Çekip gitmek için her fırsatım vardı ama yapmadım. Ona hayır deyip durdum ama yaptığım her şey sözlerimle çelişiyordu. Elektrik çekimini inkar etmek imkansız.

Başparmağımla alt dudağının çevresini tarıyorum ve dili dışarı çıkıyor.

Bir sonraki film başladı ama ikimiz de ona dikkat etmiyoruz.

Bir yanımla bunu durdurmazsam, neredeyse on yıllık bir arkadaşlığı patlatabileceğimi fark ediyor. Ama kariyerim boşa gidiyor, vücudum berbat durumda ve Aurora mantıklı olan tek şey. Ve o tam burada, çok sıcak, canlı ve güzel. Bu tek iyi şeyi istiyorum. Doğru olanı siktir et. Hayatımı mahvetmeyi siktir et.

Gözlerini kaldırırken başparmağımı ayırık dudaklarının arasından geçiriyorum. Boku yedim.

Dudakları başparmağımın etrafına dolanırken ikimiz de inliyoruz.

Aletim spor ayakkabılarımın içinde tekmeliyor. Tırnakları kalçama batıyor.

Emiyor, dilini pedin üzerinde gezdiriyor. O öpücüğün her anını hatırlıyorum. Ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyorum. Ne kadar mükemmel olduğunu. *Öyle. I*

onu öperek kendimi mahkum ettim. Bunu asla unutmayacağım ve onunla kıyaslanabilecek bir başkası asla olmayacak.

Başparmağımı pelüş alt dudağında gezdirirken adımı inliyor.

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. Onu birçok kez reddettim zaten. İstedğimden daha fazla incittim. Bunu tekrar yapamam. Yapmak da istemiyorum. "Neye ihtiyacınız var, Prenses?"

"Bilmiyorum." Eli kalçalarının arasına kayıyor. "Çok ağrım var."

"Sana yardım etmemi ister misin?" *Sonuçlarını siktir et. Şu anda ona dokunmak için her şeyimi verirdim.*

Nefesini içine çekiyor. "Hollis?"

Ayaklarımı yere indirerek kayıyorum. Dizim uzun süre düz durmaktan sertleşti. Kucağımı okşuyorum. "Buraya gel."

Dönüyor, gözleri geniş ve kararsız, sanki bana tam olarak güvenmiyor. Ne kadar sıcak ve soğuk olduğumu düşününce mantıklı geliyor.

Sol kalçasının dışını sıyrıyorum. Tenine dokunduğumda çakıl taşları oluşuyor. "Bu iyi mi?"

Başını sallıyor, gözleri benimkileri arıyor.

Sağ kalçamın yanındaki boşluğu okşuyorum ve elimi bacağına arkasına, dizinin üstüne dolayarak hafifçe çekiştiriyorum. İşaretimi takip ederek kucağıma oturuyor.

"Burada iyi miyim?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Mükemmelsin ve çok güzelsin." Kapüşonun fermuarını sonuna kadar çekiyorum.

"Sen de öylesin." Kapüşonunu omuz silkerek çıkardı ve yanımızdaki kanepeye bıraktı. "Peki ya dizin?"

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum. Şu anda sadece onu hissedebiliyorum.

Başka bir şey hissetmiyorum.

Yine sütyensiz. Tişörtü dar, her kıvrıma uyuyor ve yırtık pırtık, sivri meme uçları soluk, yıpranmış kumaştan görünüyor. Elim çiplak bacağına gezdirip kalçasına yerleştiriyorum. "Neren ağrıyor söyle bana."

Bir parmağını göğsünün üzerinde gezdiriyor. "İşte."

Kumaşın üzerinden sıkı tomurcuğa dokunuyorum. İnlerken gözleri dalgalanarak kapanıyor. Onu öptüğümde çıkardığı sesin aynısı. Ve bağımlılık yapıyor. Böyle inlediği tek kişi ben olmak istiyorum.

"Başka bir yer var mı?"

Gözleri açılıyor ve titreyen parmağını karnından aşağıya doğru sürükleyerek kalçalarının tepesinde duruyor. "İşte."

Gerilen ereksiyonumun üzerine yerleşene kadar onu öne doğru çekiyorum.

"Oh." Gözleri parlıyor. "Seni hissediyorum."

"Seni istediğimden asla şüphe etme Aurora." Bu dürüstlük olduğu kadar bir özürdü de. "İzin ver senin için bu acıdan kurtulayım."

Başını sallıyor. "Lütfen."

Kıyafetlerimizin oluşturduğu bariyerin içinden onu sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirirken göz göze geliyoruz. Bu kadar iyi hissettirmemeliydi, ama onun küçük inlemelerini ve inlemelerini daha fazla istemiyorsam cehennem olsun.

"Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum." Bir ritim bulduğumuzda elini saçlarımda gezdiriyor. "Liseden beri kuru kuru seviştiğimi sanmıyorum."

Ona ters ters bakarken parmaklarım kıcının yumuşak, etli kısmına giriyor. "Ben seni benimkine sürüyorken başka siklerden bahsetme." Konu ona gelince sahiplenme duygusu aklımı başımdan alıyor.

Utangaç bir sırtış ağzının bir tarafını eğiyor ve dudakları kulağıma değene kadar eğiliyor. "Kıskanç olman hoşuma gidiyor."

Hiçbir fikri yok. Parmaklarımı ensesindeki saçlara geçiriyorum ve onu üzerimde sallarken çekştiriyorum. "Ne kadar küçük bir veletsin, değil mi?"

Aurora gözlerimiz kilitlenene kadar arkasına yaslanıyor. "Bunu seviyorsun." "Bayılıyorum."

"Hayal ettiğimden daha iyi," diye fısıldıyor.

Tırnaklarını boynumun kenarından geçirip ellerini omuzlarımda birleştirirken boğazımın arkasından bir ses çıkarıyorum. Onun elleri üzerimdeyken, istediği kişinin ben olduğumu bilerek ölebilirim.

"Her zaman seni düşünüyorum. Bana dokunmanı," diye itiraf ediyor. "Duşta, bu kanepede, yatağında, mutfak tezgahında."

"Başka ne düşünüyorsun?"

"Ağzının üzerimde olması hakkında." Yukarı doğru kayıyor ve baş, kıyafet katmanları arasından ona doğru bastırıyor. "Parmaklarının içimde olmasının ne kadar iyi hissettireceğini." Kalçalarını yuvarlıyor. "Senin tarafından becerilmenin nasıl bir his olduğunu."

Keşke gecenin sessiz karanlığında hayal ettiğim her şeyi bilseydi.

Göğsünü tutuyor ve meme ucunu çekştiriyor.

Diğerini ağzımla kapatıyorum, gömleğinin içinden sıkı tomurcuğu emiyorum. "Aman Tanrım, evet." Saçımı tepesinden kavırıyor ve inliyor.

"Lütfen,

Tanrım, sanırım... Sanırım... Çok yaklaştım, Hollis. Çok yaklaştım."

Daha hızlı hareket etmeye çalışıyor, ben de kontrolümü koruyarak tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Bırak yapsın." Islak kumaşın üzerinden onu ısıyorum ve o inliyor.

"Bu çok iyi," diye nefes alıyor. "Nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?"

Ne demek istediğini biliyorum. Hiçbir şekilde sınıra yakın olmamalıyım, ama onun bakışları beni çözüyor. Yanakları kızarmış, ellerim yumuşak kıvrımlarını kavlıyor, amının sıcaklığı sikimin üzerinde geziniyor, parmakları saçlarımda. Sıcak nefesi her iniltide yüzümü yıkıyor. *O benim. O bana ait.*

"Senin için de iyi hissettiriyor mu?" diye sordu. "İyiden de öte, Prenses."

Övgü karşısında gülümsüyor.

"Sen lanet olası bir hayalsin." *Benimkini.* Kavrayışımı ayarlıyorum, kışını avuçluyorum, parmak uçlarım sıcak tenle buluşuyor, sıcak ve ıslak olan her şeye yakın.

Kalçaları titremeye başlarken gözleri doluyor. "İhtiyacım var, ihtiyacım var..." Ritmi duraksıyor ve ben devralıyorum, onu uzunluğumun üzerinde daha hızlı ve daha sert hareket ettiriyorum. Pozisyonumu ayarlıyorum, böylece iyi bacağım ağırlığı alıyor.

Başını geriye atıyor, bir eli hâlâ saçlarımı okşuyor, diğer eli ise agresif bir şekilde göğsünü kavıyor.

"İşte bu kadar. Takip et." Bundan geri dönüş yok. Bu çizgiyi aşmaktan çok daha büyük bir şey. Onu yok ediyorum. Bir elimi boynunun arkasından geçirip başparmağımı çenesine bastırıyorum. "Bana bak. Gözlerini benden ayırma."

Yüzümü bulduklarında puslu ve odaksız bir şekilde aşağı yuvarlanıyorlar. "İşte böyle. Aferin kızıma."

Ağzı açık kalıyor ve sarsılıp titrerken dudaklarından derin bir inilti dökülüyor. Onu sikimde yukarı ve aşağı kaydırırken amının nabzını hissediyorum.

Ve ben de tam onun yanındayım, kendimi tutuyorum çünkü bunun her anını içime çekmek istiyorum - bunun tek sefer olması ihtimaline karşı hafızama kaydetmek istiyorum. Çünkü bu tek seferlik bir şey olmalı. Asla tekrarlanmamalı. Ama o kadar iyi, o kadar doğru hissettiriyor ki. Başka kimsenin onu böyle görmesini istemiyorum.

Bakışları keskinleşiyor. Gözleri benimkileri arıyor ve sanki ne kadar yakın olduğumu hissediyor. Yüzümü avuçlarının arasına alarak sikime bastırıyor. Saçlarının şakakları nemli.

Nefesi dudaklarımda geziniyor. Ama ikimiz de öpüşmek için bir hamle yapmıyoruz. Ya da bunu daha ileri götürmek için.

"Elini becerirken beni düşünüyor musun, Hollis? Yatağında ve duşunda neler yaptığımı?"

"Her zaman. Seni aklımdan çıkaramıyorum," diye itiraf ediyorum. Aylarca süren görüntüler ve iğrenç fanteziler üzerimden akıp gidiyor.

"Ben de öyle, o yüzden denemeyi bıraktım."

Orgazm bana çarpıyor, nefesimi ve görüşümü çalıyor. Kalçalarım sarsılıyor ve parmaklarım tenine saplanıyor.

Aurora çenemi eliyle kavıyor. "Seni görmeme izin ver."

Gözlerim açıldı. Dudakları benimkilerden bir nefes uzakta. Ama yine de ağzıma sahip çıkmıyor. Bakışları yüzümde geziniyor, benim ona yaptığım gibi beni içine çekiyor. Tüm gerginliğim bedenimi terk ediyor ve kanepeye gömülüyorum. Aurora bana yaslanıyor, ikimiz de zor nefes alıyoruz, arka planda hala film oynuyor.

Gerçeklik süzülür.

En iyi arkadaşımın kızını kuru siktim. Ve pantolonuma boşaldım. Bir ergen gibi. Kendimi dev bir bok çuvalı gibi hissetmeliyim. Bir yanımda öyle hissediyor. Roman öğrenirse ne yapar diye endişelenen yanımda. Ama daha büyük bir parçam bunu tekrar yapmak istiyor. Kıyafetler hariç. Onu almak. Ona sahip çık. Onu elinde tut.

İlk hareket eden Aurora oldu. İç geçiriyor ve arkasına yaslanırken yanağımla okşuyor. "Teşekkür ederim."

"Au-"

Parmağını dudaklarıma götürdü. "Şşş... Bir şey söyleme." Dudaklarımı birbirine bastırıyor. "Ben gidiyorum, sen de yaptığın pisliği temizleyebilirsin." Göğsümü okşarken ve dikkatlice üzerimden inerken kendinden çok memnun.

Bir saniyeliğine kendini sabitlemek için kanepenin koluna tutunuyor. "Dizin iyi mi?"

"Sorun yok." Ağrıyor, ama bu benim suçum. "Kapüşonluyu almalısın."

Gözleri benimkileri takip ederek göğsüne gidiyor. Sol meme ucu, kocaman ıslak nokta sayesinde gömleğinin içinden görünüyor. "Çıkarken koridordaki dolaptan bir tane alırım."

Koltuktan kalkmaya başladım. "Seni yürütebilirim."

Bir elini kaldırıyor. "Söylemezsen daha iyi olur. İkimiz de biliyoruz ki o güzel ağzını açacak ve beni mahvedecek bir şey söyleyeceksin."

Alt dudağımla ovuşturuyorum ve gülümsemeye karşı koyuyorum.

"Film için teşekkürler, Hollis." Dolaba geçiyor ve beğendiği bir tane bulana kadar kapüşonlu tişörtlerimi karıştırıyor. Omuz silkip fermuarını çekmeden önce kumaşı kokluyor.

Ondaki görüntüsünü sevdim. Hem de çok. Kokumla marine olmak istemesi de hoşuma gidiyor. Kapıda duraklıyor ve saç lastiğini bileğinden yuvarlayarak odanın diğer ucuna fırlatıyor. Havadan yakaladım.

"Fazladan bir tane aldım, o yüzden saçım gibi kokmayı bırakana kadar ona yaramaz şeyler yapabilirsin." Ve arkasını dönüp dairemden çıkıp gitti.

Pandora'nın kutusunu açmanın, az önce kendim için açtığım devasa kraterin yanında hiçbir önemi yok.

BÖLÜM 19

ÇEKİÇ

Hollis ve ben kuru sikiştik. Liseli bir çift gibi. Geçen gün külotumun durumu olmasaydı, bunun bir ateş rüyası olduğuna inanabilirdim. Hollis tişörtümün üzerinden meme ucumu emmek d 1 ş 1 n d a bana yasadışı bir şekilde dokunmadı bile. Tanrım, çok ateşliydi. Çok iyi görünüyordu, çenesi gergin, gözleri şehvetle kararmış, elleri kalçalarımda beni üzerinde gezdiriyordu.

Sonra da boşalırken ona bakmamı emretti. Bunu her düşündüğümde, vajinam patlayacakmış gibi hissediyorum.

Bir de Hollis'in boşalmasını sağladığım gerçeği var. Lanet pantolonunun içinde.

Ellerimi önemli parçalara bile sürmeden.

Dürüst olmak gerekirse, egom çok büyük. Kafam şişirilmiş bir balon gibi. Ve bugünlerde dikkatim çok dağınık. Dün bir ödev teslim ettim ve atıfta bulunduğum çalışmaları eklemeyi unuttum. Ödevi yeniden gönderdim ama umarım bu notumu etkilemez. Olan biten her şey yüzünden birkaç notum düştü ve eğer dikkatli olmazsam dekanın listesine girmek için gerekli ortalamaya sahip olamayacağım.

"İyi olduğuna emin misin?" Hemi onuncu kez soruyor ve dalgınlığımı onaylıyor. Okulla arena arasında bir restoranda buluştuk, böylece hem yemek yiyip hem de galayı konuşabilecektik.

Gözlerimi kırıştırarak şimdiki zamana geri dönüyorum. "Evet. Ben iyiyim. Harikayım. Harika."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve bana genellikle Flip'in onu kötü defterine geri koyacak bir şey yaptığında ya da Dallas'ın Dallas olduğu için ayırdığı yüz ifadesini verdi. "Yüzün kıpkırmızı ve ter içindesin. Eğer bir şeyin varsa lütfen bana haber ver. Seni yormak istemiyorum, özellikle de gala yaklaşırken. Ayrıca hastalanmak için zamanım yok."

"Söz veriyorum hasta değilim." Omuzlarımı geriye atıyorum. Hemi'yi hayal kırıklığına uğratamam, hele ki bu etkinliğin liderliğini üstlenmesini isteyen benken. "Buradayım ve odaklandım."

"İyi hissettiğinden emin misin?" diye soruyor şüpheyle.

"Tamamen olumlu." Hesap çizelgeme dönüyorum. "Sessiz müzayede için yapılan bağışların hepsi hesaplandı ve tüm erkekler randevu paketlerini imzaladı."

"Dallas bile mi?" Hemi soruyor.

"Dallas bile. Hokey Akademisi de bu öğleden sonra bana geri döndü." Oturduğumda ağızımdan çıkan ilk şeyin bu olmaması dikkatimin ne kadar dağınık olduğunu kanıtlıyor. Şu anda aşk acısı çeken bir aptal olmayı göze alamam. "Katılacaklar, hatta Kodiak Bowman ve eşi de gelebilecekler."

"Bu harika! Neden bununla başlamadın, seni patron bebek?" Bana beşlik çaktı.

"Bilmiyorum. Belki de kafamda çoktan bahsetmişimdir?" Omuz silktim. "Her neyse, Alex Waters ve karısı da geliyor, muhtemelen oğlu ve oğlunun kız arkadaşı da. Onlar için koca bir masa ayırdık."

"Sadece senin için bir pozisyon hazırlamamı çok kolaylaştırıyorsun." Gülümseyerek sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Bana verilmesini istemiyorum." *Ya da dinlenme odasındaki her fısıltı doğruymuş gibi sonsuza dek bunu hak etmediğimden endişeleneceğim.*

"Bu iş sana teslim edilmeyecek, Hammer. Tam zamanlı olarak okula devam ederken tüm galayı tek başına üstlendin. Etkileyici bir özgeçmişin var ve başardıklarını gören herkes seni gözünü kırpmadan seçer." Parmaklarını şıklatıyor.

"Bunu duyduğuma sevindim." Sadece takımın prensesi olmadığımı, ligue birlikte çalışabileceğimi ve bir değer olabileceğimi kanıtlamak, başkaları için olmasa da kendim için ihtiyacım olan bir şeydi.

Hemi, "Tek ihtiyacımız olan Scarlet'in katılması, böylece yıldızlar geçidi gibi bir konuk listemiz olacak," diyor.

"Bu hafta bir takip görüşmem var."

"Mükemmel." Eğiliyor ve yüzünün etrafında bir daire hareketi yapıyor. "Şimdi bana neler olduğunu anlatabilir misin, çünkü yine kızardın."

"Poker suratım üzerinde çalışmalıyım," diye mırıldandım.

Bir elini kaldırıyor. "Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, hiç sorun değil. Sadece bana ihtiyacın olursa her zaman burada olduğumu bil."

Hemi tam bir baş belası. Saçma sapan konuşmaz ve kimseden bir bok almaz. Ama a y n 1 zamanda harika bir arkadaş ve yanında staj yaptığımdan beri yakınlaştık. "Bir sorunum var." Bir an kendimi toparladım. "Rix'inkinden farklı değil. Nefret lanetini saymazsak. Bunu senden bilerek saklamıyorum ama neler olduğunu bilmiyorum ve biraz karmaşık bir durum."

Hemi'nin gözleri önce kısıılır sonra genişler. "Oh. Oh, kahretsin. Oh, lanet olsun. Eğer bu düşündüğüm kişiyle ilgiliyse... Lanet olsun."

Birkaç uzun saniye birbirimize bakıyoruz.

"Flip'ten hoşlanmadığınızı açıklığa kavuşturuyorum, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Oh, Tanrım, hayır. Yani, iyi bir adam ama birlikte olduğu bitmek bilmeyen kadınlarla karşılaşmak gibi bir kâbusa hayır. Onun ve sonunda aşık olduğu kız için üzülüyorum. Pişmanlık çukuru derin ve içinden çıkılması korkunç olacak."

"Tamam. Ben öyle düşünmemiştim." Nefesini dışarı üflüyor. "Ve bu Dallas değil, değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle Dallas değil." Ayrıca, Dallas'ın Hemi'ye karşı onun nefretiyle yarışacak kadar sert olduğuna eminim. Bazen onu benim Hollis'e baktığım gibi bakarken yakalıyorum.

"Bunun pek olası olmadığını düşündüm. Dallas palyaçolardan korkar, bilirsin." Sanki adam affedilmez bir suç işlemiş gibi söylüyor.

"Palyaçolar ürkütücü olabilir." Bu konuda Dallas'a katılıyorum. "Sanırım," diyor isteksizce.

"Ona gerçekten katlanamıyorsun," diye düşünüyorum.

"Ona elimden geldiğince güvenmiyorum. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Her destek kampanyasına geç kalma alışkanlığı var. Her seferinde gülünç bir şekilde geç kalmaması için ona orada olması gerekenden en az bir saat önce olmasını söylüyorum."

"Bunu bilmiyordum."

"Bu işin bir parçası." Sesini fısıltıya düşürüyor. "Bu elli beş numara, değil mi?"

Başımı salladım.

Masayı tokatlıyor. "Biliyordum!"

"Şşşt!" Koluna bir fiske vurdum. "Sessiz ol."

"Özür dilerim. Yani siz ikiniz..." Başparmağı ve parmağıyla bir daire çizer ve diğer elinin işaret parmağını delikten içeri sokar.

Başımı sallıyorum.

"Ama bir şeyler oluyor?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım öyle. Ama bu çok karmaşık."

Hemi'nin sırtı dikleşir ve solgunlaşır. "Bu bir süredir devam ediyor muydu? Yıllardır ona aşıksın."

Birdenbire Hollis'in çatışmasını daha önce anlamadığım bir şekilde anladım. "Aklın nereye gittiye, burada olan şey o değil. Bana karşı her zaman, *her zaman* uygun davranmaktan başka bir şey yapmadı. Çizginin doğru tarafında kalmaya çalıştı. Ama sanki... Ben bir kapı açtım ve ikimiz de o kapıdan geçtik ve şimdi o kapıyı bir daha kapatabilir miyiz bilmiyorum. İstemiyorum ama onun hala birkaç adım arkamda olmasından endişe ediyorum."

Rahatlamış bir nefes veriyor ve başını sallıyor. "O iyi bir adam. Zaman zaman biraz kara bulut gibi, ama bu sezona kadar aranızda hiçbir şey sezmemiştim."

"BDF'den sonra demek istiyorsun." Batdick Fiyaskosu.

Hemi başını sallar. "Hayır, geçen yıl sezon başında yanımda staj yapmaya başladığından beri demek istiyorum."

Düzelme sırası bende. "Nasıl yani?"

"Küçük şeylerdi. Onu sana bakarken yakaladım... seni ilk kez görüyormuş gibi." Bana küçük, empatik bir gülümseme veriyor. "Mantıklı. İş için giyinmiştin. Zekisin, anlayışlısın, bu sektörde doğuştan yeteneklisin. Herkes senin ne kadar yetkin olduğunu gördü. O da dahil. Senin bu kendine güvenen, hırslı kadına dönüşmeni izledi."

"Dağınık." Alt dudağımı ovuyorum.

Başını sallıyor. "Öyle." Masanın kenarına vuruyor. "Bak, bunu işleri zorlaştırmak için söylemiyorum ama sana karşı dürüst olmak istiyorum. Senin yerinde olsaydım, dikkatli olurum. Oyuncularla çıkmak pek hoş karşılanmaz. Merkez ofis bunu çok ciddiye alır. Asistanlık işini almana babanın sebep olduğunu kimsenin düşünmesini istemediğini biliyorum ve galayı devralmanın sebeplerinden biri de bu. Dikkatli ol, tamam mı? Kalp kalbin istediğini ister, ama her şeyin yüzüne patlamasından nefret ederim. Ne kadar sıkı çalıştığını biliyor olmam, herkesin seni olduğun gibi göreceği anlamına gelmez."

"Siz ikiniz neden bu kadar ciddi görünüyorsunuz?" Rix boş tabureye kayar ve büzülür.

Hemi, "Oldukça yavaş oturuyorsun," diye gözlemliyor.

"Aslında kıcıımı çürüttüm ama düşündüğünüz sebepten değil," diyor ikimiz de araya girmeden. "Üst raftan bir şey almak için tezgâha tırmanıyordum ve kelimenin tam anlamıyla düştüm, ama şu

Bu sırada dev Post-It kağıt blokları yere düştü ve üzerine indi. Gerçekten çok acıttı. Acıttı. Hâlâ acıyor."

"Hemi'ye durumu anlattım." Bunu kendime saklamak zaten tam bir baş belasıydı. Hemi bir kasa gibi. Tally, Shilpa ve Dred'in ayrıntıları bilmemesi biraz kötü hissettiriyor mu? Evet, ama şimdilik daha az kişinin bilmesinin daha iyi olduğunu düşünüyorum.

Rix'in gözleri parlıyor. "Biz yokken başka bir şey mi oldu?" "Başka bir şey mi? Yani bir şeyler mi oldu?" Hemi tekrar alarma geçti.

"Bir şeyler olduğunu biliyordum. Çıkar ağzındaki baklayı." Rix bir hareket yapar.

Kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için etrafa bakıyorum, sonra eğilip fısıldıyorum, "Kuru kuruya seviştik."

Hemi ve Rix'in kaşları alınlarının ortasında birbirine değmeye çalışır.

"Kuru bir kamburdan kurtulmamın mümkün olduğunu bilmiyordum." Hollis'in yüzündeki ifadenin beni çileden çıkardığına yemin edebilirim. Beni canlı canlı yemeye hazır görünüyordu.

Hemi, "Bu konuda hiç deneyimim yok ama şimdi denemek istiyorum," diye itiraf ediyor.

Rix'in gözleri parlıyor. "Peki ya Hollis? Onu asılı mı bıraktın?"

"Muhtemelen bırakmalıydım, değil mi?"

"Bütün o randevu sabotajı saçmalığından ve öpücük olayından sonra bunu hak ediyor." Rix gözlerini devirir.

"Öpücük işi mi?" Hemi sorar, sonra elini kaldırır. "Bana anlatmak zorunda hissetme kendini. Her şeyi yeniden anlatmak istemezsen seni anlarım."

"Her şey yolunda." Ona tüm iniş ve çıkışları anlattım.

"Oh, kesinlikle onu asılı bırakmalıydın. Demek istediğim, adamın ya sıçması ya da çömlekten çıkması gerekiyor." Hemi'nin benim adıma duyduğu rahatsızlığı takdir ediyorum.

Rix, "Doğru olsa da, bu ifade görsel olarak pek çekici değil," diye gözlemliyor.

Hemi'nin gözleri sanki bir ayakkabı indirimine rastlamış gibi parlıyor. "Sanırım bir an için belalılığınızı doğru düzgün takdir etmemiz gerekiyor."

"Ne anlamda?" Ben soruyorum.

"Profesyonel bir hokey oyuncusunu tamamen giyinikken liseli bir çocuk gibi pantolonunun içine boşalmasını sağladın. Sen lanet bir kraliçesin." Hemi gururla gülümsüyor.

"Dürüst olmak gerekirse oldukça şaşırdım." Sırıtiyorum. "Ve biter bitmez ve yürüyebilir hale gelir gelmez oradan ayrıldım. Ona hayatımı mahvetme şansı vermek istemedim."

afterglow."

"Evet, yaptın." Hemi bana beşlik çaktı.

"O zamandan beri onunla konuştunuz mu? Bu olay ne kadar zaman önce oldu?" Rix soruyor.

"Hiç konuşmadık ve iki gün oldu." Normalde babam bir deplasman dizisinden döndüğünde lokantada buluşurduk ama ben dersteyken geldi, o yüzden kampüse geldi ve orada yedik. Hollis olmadan. "Ama bugün mesaj attı."

"Ne dedi?" Rix sorar.

"Doktor randevusu olduğu için Pancake House'a gelemeyeceğini söyledi."

Hemi başını sallar. "Bu doğru. Koç Vander Zee ve Fielding daha sonra onunla buluşacaklardı. Bu onların takviminde vardı."

"Evet, babam da öyle söyledi. Ona iyi şanslar dileyen bir GIF gönderdim."

Hemi sandalyesinde arkasına yaslanıp başını salladı. "Soğukkanlı davrandığın için aferin sana. Söz konusu sen olduğunda hiç kontrolü yok."

Rix dudaklarına dokunur. "O bir kural takipçisi ve her zaman kontrolün onda olmasına alışkın, ama sen onun sürekli kontrolünü kaybetmesine neden oluyorsun. Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et. Bence ikiniz birlikte iyi olursunuz."

Bir adım ileri, iki adım geri gitmeye devam edersek kalbim bunu kaldırabilir mi bilmiyorum.

"Yine de işlerin ilerlemesine yardımcı olabileceğimizi düşünüyorum. Tabii ki sizin lehinize." Hemi bir dakika düşünür. "Yönetimin benim için bir doğum günü partisi planladığını biliyorum."

Rix ve ben birbirimize baktık. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

"Tanıtımın maçlara göre planlanmasından ben sorumluyken bazı şeyleri benden kaçırmak zor oluyor. Dürüst olmak gerekirse, takvimde şifreli kelimeler kullanmaya çalıştılar ama doğum günüm bu yıl Cumartesi gününe denk geliyor ve maçlar arasında, bu yüzden oldukça açıktı." Elini sallıyor. "Onlara bildiğimi söylemedim. Hafiyelik çalışmalarına göre, Tally'nin de kutlamalara katılabilmesi için bir yemek düzenleyeceğiz. Hiçbir şeyi doğrulamana ya da inkâr etmene gerek yok ama bu elbise alışverişine çıkmak için iyi bir fırsat olabilir."

"Elbise alışverişine evet," diyorum.

Telefonlarımızı çıkarıyoruz ve Hemi, Tally, Dred ve Shilpa'ya tam kadro bir alışveriş gezisi için mesaj gönderiyor.

Masamızın karşısındaki televizyonun ekranında Scarlet'in arabaya binişini gösteren bir klip yanıp sönüyor. Neşeli ruh halim patlamış bir balon gibi sönüyor,

ve hızla başka tarafa bakıyorum.

Hemi başını eğiyor. "Eğer gelebilirse bu konuda ne hissedeceksin?"

Endişeli bir nefes veriyorum. "Etkinlik için harika bir tanıtım olacak." Özgeçmişim için de iyi ama muhtemelen terli avuçlarımın sağlığı için değil.

"Bu gerçek bir cevap değil."

"Biliyorum." Yanağımın içini ısıırıyorum. "O çoktan davet edildi. Bunu geri alamayız ve Hollis'le aramızda neler olduğunu bile bilmiyorum. Sanırım bekleyip göreceğiz."

Bu da bir cevap değil ama eski sevgilisini kıskandığımı kabul edemem. İkimizin de duyguları olduğu açık ama bu birlikte olacağımız anlamına gelmiyor. Kendi yolundan çıkamazsa olmaz. Ya da daha kötüsü, Scarlet'in ikinci bir şansa değer olduğuna karar verirse.

BÖLÜM 20

ÇEKİÇ

I Eve geldiğimde geç olmuştu. Rix seyahat etmediği zamanlarda olduğu gibi Tristan'da kalıyor. Sezon sonu yaklaşıyor, bu da yakında bir oda arkadaşım olmayacağı anlamına geliyor. Ve dairem sadece Kasım'a kadar bende.

Ev sahibi kalış süresini uzatmaya karar vermediği sürece.

Tam zamanında, telefonum çalmaya başlıyor. Sanki annem ondan ne zaman haber almam gerektiğini biliyor. "Selam, anne."

"Hey, tatlım. Kızımı özlüyorum. Okul nasıl gidiyor?"

Dersleri ve diğer her şeyi dengelemek zor oldu ama onun endişelenmesini istemiyorum. "Harika gidiyor, projelerim iyi gidiyor ve tüm grup üyelerim bu yıl üzerlerine düşeni yapıyor."

"Bunu duymak çok güzel. Her zaman böyle olmadığını biliyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı? Sevdiğin ses banyosu şifacısından sana bir randevu alabilirim, sadece seni merkeze almak ve stresin bir kısmına yardımcı olmak için," diye öneriyor annem.

Beni sevdiğini gösterme yollarından biri de bu. "Eğer müsaitse haftaya öğleden sonra gidebilirim."

"Randevuyu ayarlayacağım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Son ziyaretimiz işe yaramadığı için üzgünüm." Sesindeki samimiyeti duydum.

Annemle ilgili olan şey de bu, her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor, ancak sürekli hareket halindeyken hayatımda sabit kalması zor. Yine de insanları oldukları gibi kabul etmenin önemini uzun zaman önce öğrendim. Beni elinden geldiğince seviyor. "Sorun yok anne. North hastaydı ve sen de dağa gitmiştin, senin kontrolün dışındaydı."

"Yine de senden bu kadar uzun süre ayrı kalmak istemiyorum. Bana doğum gününden daha önce ihtiyacın olursa bir uçak bileti ayarlayabilirim."

"S o r u n d e ğ i l . Sadece aklımda çok şey var. Sen de yakında burada olacaksın."

"Konuşmak istediğin bir şey olursa ben her zaman buradayım," diyor. "Biliyorum anne. Söz veriyorum iyiyim."

"Tamam. Seni seviyorum tatlım."

"Ben de seni seviyorum anne. Yakında konuşur muyuz?"

"Kesinlikle. Randevu detaylarını sana mesaj atarım."

Yukarı çıkarken posta kutumu kontrol ettim ve bir paket buldum. Bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyorum, bu yüzden asansöre binip daireme çıkarken içindekiler bir sır olarak kalıyor. İçeri girer girmez emniyet mandalını çeviriyorum -Rix sabah Tristan'dan doğruca işe gidecek. Anahtarlarımı kaseye bırakıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve paketi yırtıp içindekileri tezgâha atmadan önce ceketimi dolaba asıyorum. İçinde birbirinin aynısı üç saç tokası var. Geçen gün Hollis'e bıraktığının aynısı, sarı muz desenli lacivert.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. Saat on biri çoktan geçti. Hollis uyku konusunda çok titiz ve genellikle geç saatlere kadar ayakta kalmıyor, özellikle de rehabilitasyonda çok fazla zaman geçirdiği için.

Hala ona bir mesajla birlikte saç tokasının fotoğrafını gönderiyorum:

AURORA

Bunlar senden mi?

Hemen cevap veriyor.

HOLLIS

Evet. Böylece biri tekrar kaybolursa diye yedekleriniz olur.

AURORA

Geç kalkmışsın.

HOLLIS

Sen de öylesin. Sabah dersin yok mu senin?

AURORA

Fizik tedavin yok mu senin?

Telefonum çaldığında irkiliyorum ve cevap verirken neredeyse elim titriyor.

"Boşaldığında nasıl ses çıkardığını ve nasıl görüldüğünü biliyorum ve gözlerimi kapattığımda görebildiğim ve duyabildiğim tek şey bu." Sesi baştan çıkarıcı bir törpü.

"Benim için de aynı şey geçerli," diye itiraf ediyorum.

"Geçen gecedен beri sessizsin," diyor.

Kızlarla yaptığım konuşma bana dürüst olmak için güven veriyor. "Biraz zamana ihtiyacın olduğunu hissettim ve bana bunun bir daha olamayacağını söylemeni istemedim."

Yutkunması duyulabilir. "Muhtemelen olmamalı."

"Ama bunu düşünmeden de edemiyorsun," diye bitiriyorum sözümü yatak odama geçerken.

"Gerçekten yapamam." İç çekiyor. "Yatakta mısın?"

"Eve yeni geldim. Rix ve Hemi'yle dışarıdaydım ama oraya gidiyorum. Ya sen?"

"Evet. Rix bu gece Tristan'da mı?"

"Öyle." Telefonumun hoparlörünü açıp yatağımın üzerine bırakıyorum. "Yani yapayalnızsın." Sesi çakıllı.

Neredeyse gelip kanepemde kuru sikiş yapmasını önerecektim ama daha çok erken. Hollis henüz bir tekrarı kaldıramaz. "Evet, sadece ben varım." Sesimi boğucu bir fısıltıya indiriyorum. "Etrafta inlemelerimi duyacak kimse yok."

İnliyor. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin, Prenses."

"Sıcağa dayanamıyorsan, Hollis, yatak odamdan çık." Gömleğimi başımın üzerine çekiyorum. Bir azar daha ısıtmeyi -gizli gizli en sevdiğim azar haline geliyorlar- ve sonra telefonu yüzüme kapatmasını bekliyorum.

"Soyunuyor musun?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Kotumun düğmesini açıyorum ama yataktan telefonumu alıp fermuarı aşağı çekerken yakınımda tutuyorum.

"Siktir. Öylesin." Sert bir nefes verir. "Şimdiden ne çıkardın?"

Meme uçlarım sıkılaşıyor. "Sadece gömleğim." "Sütyen mi giyiyorsun?"

"Evet."

"O zaman bu pişkinlik daha çok benim yararına mı?" "Ve seni kızdırmak için."

"Ne kadar şımarık bir kız."

"Muhtemelen bana bir ders verilmesi gerekiyor." Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum ve bekliyorum.

"Aşağı inip yaramazlıklarını tokatlamalıyım." "Evet, lütfen."

Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. "Bu gece olmaz. Pantolonunu çıkar." Kot pantolonumu çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum.

"Şimdi ne çıkarmamı istiyorsun?"

"Önce yorganını indir ve yatağa gir," diye emretti.

Yorganımı aceleyle indiriyorum, yastıklar yere düşüyor ve yatağa tırmanıyorum. "Yatağımdayım."

"Aferin kızıma. Çıkaracak neyiniz kaldı?"

"Sütyenim, külotum ve çoraplarım." Kalçalarımı birbirine sürtüyorum. Telefon seksi yapmak üzere olduğumuzdan oldukça eminim.

"Hmm... Bana sütyeninden ve külotundan bahset." Sesi lezzetli bir şekilde zorlayıcı.

Kendime bakıyorum. Yalan söyleyip ona uyumlu bir dantel takım giydiğimi söyleyebilirim ama açıkçası duymak istediğinin bu olduğunu sanmıyorum. "Randevumu mahvettiğin gün giydiğim sütyenin aynısını giyiyorum."

Derin bir nefes veriyor. "Hâlâ pişman değilim. Peki ya külotun?" "Erkek sortu. Dikişsiz, mavi ve beyaz çita desenli." "Ya çorapların?"

"Takım renkleri."

"Sütyenini ve külotunu çıkar ama çoraplarını çıkarma."

Telefona bir bakış atıyorum, o göremiyor ama dediğini yapıyorum.

"Çoraplarım dışında çıplağım. Şimdi ne olacak, Hollis?"

"Nereden başlasam?" Yumuşakça mırıldanıyor.

Yatağında hareket ediyormuş gibi geliyor. Onu gömleksiz, bir elini başının arkasına sıkıştırmış, diğer eliyle de cömert ereksiyonunu yumruklarken hayal ediyorum.

"Ellerin nerede?" diye soruyor usulca.

Çıplak vücuduma bakıyorum. "Sağdaki göğsümü avuçluyor." "Peki ya sol?"

"Çarşafı yumruklamak."

"Şunu dudaklarına götürmeni istiyorum."

"Hangi set?"

Kıkırdıyor. "Boynunun üstündekiler."

Emri yerine getirdim. "Şimdi ne olacak?"

"Onları yavaşça boğazından aşağı çek."

Dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkarken, bu his karşısında titriyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övüyor. "Şimdi göğsünüze ulaşana kadar köprücük kemiklerinizi takip edin."

İstediğini yapıyorum.

"Oradayım." "Meme uçların sert mi?"

"Evet."

"Geçen gece onlara karşı koyamadım," diye itiraf ediyor. "Soldakini parmak ucunuzla daire içine alın ve sağdakini çimdikleyin."

Bu his vücudumda dalgalanırken soluk soluğa bir nefes çekiyorum.

"İşte bu kadar. Tekrar yap. İçimden çıkaramadığım lanet ses bu. kafa," diye homurdanıyor.

Çimdikliyorum, çekiştiriyorum, daire çiziyorum ve inliyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Sağ elinizi karnınızdan aşağı doğru çekin" diye emrediyor. "Ama yavaşça."

İnliyorum ve emrini yerine getiriyorum, parmaklarımı karnımın üzerinde kaydırıyorum, gözlerim kapalı, ellerinin vücudumda olduğunu hayal ediyorum, parmakları meme ucumu çekiyor, karnımı sıyrıyor.

"Amına dokunmadan önce dur." "Çok ağrım var, Hollis."

"Biliyorum, Prenses. Bunu düzelterek," diye kandırıyor.

Beklentiyle titriyorum. Kulağımdaki sesine doyamıyorum. Bir sonraki talimatı beklerken nefesim daha hızlı geliyor.

"Bir parmağını yarığından geçir, ama sadece bir tane." Nefes alış verişi artık zorlaşmıştı.

Klitorisimi sıyrırken inliyorum. "Vibratörümü alayım mı?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Bebeğim, tamamen giyinik bir şekilde kendini sikime sürterek geldin. Boşalmak için vibratörüne ihtiyacın yok."

Haklı. Sadece yardımla çok daha kolay. "Ama sen yardım etmek için burada değilsin."

"Merak etme, seni oraya götüreceğiz. Klitorisini güzelce ve yavaşça daire içine al ve bana nasıl hissettirdiğini anlat."

Islak, şişmiş etin etrafında tembel daireler çiziyorum. "Güzel. İyi hissettiriyor." "Ağrına iyi geliyor mu?" Sesi kulağımda çok yumuşak.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye inliyorum.

"İki parmağını o küçük tatlı amcığa sok."

Sesinin ve sözlerinin alçak tınısı karşısında inliyorum. Parmaklarımı kıvırıyorum ve sıvı bir ses çıkarıyor.

"Ah, lanet olsun. Bunu duyabiliyorum," diye homurdanıyor.

Parmaklarımı tekrar kıvırıyorum.

"Evet. İşte bu. Aferin kızıma. Şimdi başka bir parmak eklemekten önce klitorisini tekrar ovala."

"Keşke sen olsaydın. Sen olmanı istiyorum," diye inliyorum klitorisimin etrafında dönerken, bu sefer daha sert, daha hızlı, mutluluk dalgasını kovalıyorum. Şimdi nefes nefese kalıyorum, vücudum terden bir parıltıyla kaplanıyor, hisler artıyor ve spiralleşiyor.

"Üç parmak, Prenses. O amcığı benim için doldur," diye öğütüyor.

İki ile başlıyorum, üçüncüyü eklemeyden önce bir, iki kez kıvırıyorum. Çıkardığım sesleri bastırmaya alışkın olduğum için dudağıımı ısırıyorum.

"Sessiz olmaya çalışmayı bırak. Seni duymak istiyorum."

Onu hayal edebiliyorum, kasları sıkı ve gergin, ifadesi sert, eli sikinde aşağı yukarı kayıyor. Ve onun tarafından doldurulmanın, ellerinin çıplak kalçalarımın olmasının, beni onun üzerinde hareket ettirmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Beni becermek. Dolduruyor. İçimde damarlarımdan ateş fişkirtan o noktayı bulduğumda nefesim kesiliyor. Avucumun topuğunu klitorisime bastırıyorum ve parmaklarımı kıvrırken kalçalarımı döndürüyorum. Ve orgazm bir fırtına gibi toplanırken uzun ve yüksek sesle inliyorum.

"İşte bu. Daha fazlasını istediğim ses bu."

"BEN-BEN-BEN-" Mutluluk içime işlerken kelimeler kayboluyor, beni ağırlaştırıyor ve aynı zamanda yüzüyormuşum gibi hissettiriyor. *Tanrım diye* bağıriyorum, vücudum titriyor, kalçalarım dönüyor.

"Ah, lanet olsun." Hollis'in nefesleri hızlı ve sert geliyor. "Tatlı rüyalar, Prenses."

"Bekle, ne-"

Aramayı
sonlandırıyor.

Hala nefes nefeseyim. Parmaklarım hala içimde. Klitorisim hala pır pır ediyor. Ona mesaj atmak için sesli mesaj kullanıyorum.

AURORA

Geldin mi?

Cevap vermesi bir dakika sürüyor.

HOLLIS

Hayır

AURORA

Neden kapattın o zaman?

Cevap yok. Bu bir sürpriz değil. Velet şapkamı taktım ve onu yalnız bırakmadan önce iki tane daha gönderdim.

AURORA

Saç tokama fazla yüklenmemeye çalış. Ya da kendine.

Tatlı ıslak rüyalar.

BÖLÜM 21

HOLLIS

I Hemi'nin doğum günü ve tüm ekip kutlama için dışarıda. Tally de kutlamalara katılabilsin diye yönetim bizi yemeğe götürdü ama şimdi Böylece diğer kızlar da dans edebilecekler. Aurora bu gece baştan çıkarıcı gibi görünüyor. Elbisesi beni öldürüyor. *Beni öldürüyor*. Gördüğüm en seksi peri prensesi gibi görünerek kapıdan içeri süzüldüğünden beri sürekli ereksiyon halindeyim. Tüllü, soluk mavi elbisesi yere kadar uzanıyor. Bedeni dantel ve boncuklarla süslü ve parmaklarımla koparabildiğim ince askılarına bakılırsa sütyensiz. Sağ tarafında krem rengi, atletik kalçasını gösteren bir yırtmaç var. Ellerimi üzerinde gezdirdiğim, pamukla kaplı amını sikime sürterken kucağıma oturmuş olan.

Sanki onun tamamen giyinik olması yaptığım şeyi daha az ihanet yapıyormuş gibi.

Ve şimdi o geceyi aklımdan çıkaramıyorum. Onun yumuşak iniltilerini, derin inlemelerini, ıslak seslerini, boşalırken dudaklarından dökülen adımı silemiyorum.

Öpüşmeden sonra sikildiğimi düşündüm. Sonra kuru sikişten sonra daha da sikildiğimi düşündüm. Ama telefon seksi. *Tanrım, lanet telefon seksi*.

"İyi misin dostum? Bu gece biraz kendinde değil gibisin. Ağrı seviyen iyi mi?" Roman iyi bir arkadaş gibi soruyor.

"İyi gidiyor." Dizim ağrıyor ama kontrol edilemeyecek kadar değil. İlk yürüdüğümdeki sertliğe, birkaç dakika sonra kaybolan o tanıdık ağrıya alışkınım. Günde dört saat fizik tedavi, düzenli masajlar, kayropratik, osteopati ve havuzda geçirdiğim bolca zaman sayesinde hareket alanım

Dönüyorum. Bu yakın zamanda buza geri dönebileceğim anlamına mı geliyor? Kim bilir.

"İçini kemiren başka bir şey mi var?" Roman bastırıyor.

Sen yokken kızını kuru kuru becerdim ve üç gece önce onunla telefonda seks yaptım ve bunu tekrar yapmayı ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemiyorum. Ama telefonda değil.

O zamandan beri bana mesaj atmadı ve bu beni yiyip bitiriyor. Bunu benden çok daha iyi idare ediyor gibi görünüyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum ve her konuşma çukurumu daha da derinleştiriyor gibi geliyor. Ama oradan çıkmak da istemiyorum. "Sadece kafam meşgul, hepsi bu."

"Umarım playofflara kadar iyileşirsin." Beni omzumdan alkışladı.

Bir kadın bizi tanıyor ve beni dans pistine davet ediyor ama kibarca reddediyorum.

"Onu neden reddettin? Eğlenceli görünüyordu."

"Gerçekten eğlence aramıyorum." İstedğim tek kadın, sahip olmamalıydım.

"Bu, belli bir yıldız adayı hakkındaki fikrini değiştirdiğin anlamına mı geliyor?" Belli ki balık avına çıkmış.

Elbette o da böyle düşünüyor. "Hayır, bu konudaki hislerim değişmedi." Onu gördüğümünden beri birkaç kez mesaj attı. Bir keresinde onu sette ziyaret etmemi önerdi. O mesajı aldığımda Roman yanımdaydı ve ona bir şans daha vermem için beni zorluyordu. Kızına takıntılı olduğumu ve şimdiden ellerimin dolu olduğunu bilmiyor. Kesinlikle yılın en boktan en iyi arkadaşı ödülü için yarışıyorum.

"Gala için endişeleniyor musun?" Roman soruyor.

"Gala için neden endişeleneyim ki?" Müzayedeye ne beklemem gerektiğini bilecek kadar çok katıldım. Yine de bu yıl bu konuda çelişkili hissediyorum. Genellikle bu randevular birinin büyükannesiyile ya da sadece hokey konuşmak isteyen bir çiftle son bulur. Flip'in geçen yılki randevusu bir istisnaydı, kural değildi.

Bana bir bakış attı. "Hemi'den gelen e-postayı okumadın mı? Bu sabah göndermiş."

"Uh, hayır. Neden?" Bu sabah fizik tedavim vardı, ardından da iyileşmeme yardımcı olacak bir dizi başka randevum vardı.

"Scarlet ve bir grup oyuncu arkadaşı katılıyor."

Viskimi sıkıca kavradım. Bu gece biradan daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı, Aurora baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. "Fark etmemiştim." Bu hiç de ideal değil. Aurora ve Scarlet'i aynı odada istemiyorum ama artık bu kaçınılmaz.

Aurora ve diğer kızların olduğu dans pistine bakıyorum. Hepsi prensesler gibi giyinmişlerdi. Aurora, Scarlet'in galaya geleceğini çoktan öğrenmiş olmalı. Belki de bu yüzden bu hafta sessizdi. Aurora'ya neler olduğunu nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Ama uzak durmanın gittikçe zorlaştığını biliyorum. Beni kırıyor, yavaş yavaş, denemeden bile.

"Çözülmemiş duyguların olmadığına emin misin? Bu konuda oldukça gerginsin. Seni zorlamak istemiyorum." Roman burbonunu yudumlar.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Roman ve ben yedi yıl önce Toronto'ya takas edildiğimde hızlıca arkadaş olmuştuk. Benim yaşımdaki pek çok oyuncunun yaptığı gibi parti ortamına girmiyordu. Ergenlik çağında bir kızı vardı, eşi yoktu ve çok fazla sorumluluğu vardı. Kırık bir kalbe bakıyordum ve bir dizi anlamsız kaçamakla ilgilenmiyordum. Kalbimin yerinden sökülmesini atlatmak için seksi kullanmak olabilecek en kötü fikir gibi görünüyordu.

Aşk hayatım konusunda her zaman ketum olmuştum, ama Scarlet'le ayrıldıktan sonra daha da ketum oldum. Çünkü dünya bu ayrılığı en ön sıradan izledi. Olay olduğunda akşam yemeği için dışarıdaydık ve tartışma kameralara yansdı. İki gün sonra ayrıldığımızı ve dostane bir şekilde ayrıldığımızı söyleyen bir açıklama yaptı, ancak spekülasyonlarla birlikte o tartışmanın daha fazla fotoğrafı dolaşıma girdi. Benim yorum yapmamam sadece söylentileri besledi. Sonra Toronto'ya taşındım. Başımı öne eğdim ve tüm enerjimi hokeye verdim.

"Onunla ilgili çözülmemiş duygularım yok," diye düzeltiyorum. "Toronto'ya takas edildiğimde olayların nasıl geliştiğine dair çözülmemiş duygularım var."

En kötüsü de taşındıktan iki ay sonra onu bir başkasının kolunda görmektir. Ayrılık yeterince sarsmıştı ama bizi bu kadar çabuk unutmuş olması... Bu, kalbime hiç beklemediğim bir darbe oldu. Onu, onun beni sevdiğinden çok daha fazla sevdiğimi bilmek.

"Gençtiniz. Şimdi farklı yerlerdesiniz."

"Birkaç ay burada kalacak ve sonra Los Angeles'a geri dönecek." Ayrıca, hokey sitelerinde onun maçlara gelmesiyle ilgili yeterince dedikodu var zaten. O her zaman halkın gözü önünde ve bu yeni filmle,

değişmeyecek. Başarısız ilişkimizi yeniden canlandırmakla ilgilenmediğim için bunun bir önemi yok.

"Tamam, bırakıyorum." İçkisini yudumlar. "Peggy için bir şeyler planlamam gerekiyor. Doğum günü yaklaşıyor. Yirmi bir yaşına girdiğine inanamıyorum. Sanki liseden yeni mezun olmuş gibi."

Mezuniyet töreninde değildim ama daha sonra ailesiyle birlikte kutlama yaptık. Seçtiği üniversiteye burslu olarak kabul edilmişti bile. O zamanlar her şey farklıydı. O hala bir çocuktü.

"Kutlama için ne yapmak istediğine dair bir ipucu verdi mi?" Her ne ise, Tally'nin de dahil olmasını isteyecektir.

"Annesi ziyarete geliyor ama bunu sürpriz olarak saklıyorum - tabii Zara heyecanına hakim olamayıp ona söylemezse. Onu görmeyeli birkaç ay oldu."

"Tek başına mı geliyor, yoksa North'u da yanında mı getiriyor?" "Geleceğinden oldukça eminim," diyor.

"Seninle mi kalıyorlar?"

"Eğer sadece ikisi varsa, evet."

"Eski sevgilin ve eşinin ziyarete geldiklerinde seninle kalmaları hâlâ aklımı başımdan alıyor."

Omuz silkiyor. "Kolay çünkü o ve ben birbirimiz için yaratılmamışız. Eğer dostane bir şekilde ayrılmamış olsaydık, her şey farklı olurdu. Peggy için harika bir anne ve arkadaş olarak çift olarak olduğumuzdan daha iyi anlaşıyoruz. Ayrıca, onun yaşam tarzıyla benimki uyuşmuyor. Ben paylaşımcı bir tip değilim."

"Evet, ben de." İçkimi yudumluyorum.

Zara tam bir özgür ruh. Roman'ı tanıdığımdan beri North ile açık bir ilişkisi var. Bazen ziyarete geldiklerinde yanlarında fazladan bir arkadaş getiriyorlar ve otelde kalıyorlar. Ekstra "arkadaşın" yarısı kadın yarısı erkek olduğu için dinamikleri anladığımı iddia etmiyorum, ama onlar için işe yarıyor gibi görünüyor. Şahsen Aurora'yı başka biriyle paylaşma fikri beni cinayete meyilli hissettiriyor. Benim olduğundan değil.

Dallas yanımdaki sandalyeye çöktü ve bir şişe su içti. Şakaklarındaki saçlar terden ıslanmıştı ve gömleğinin yakası açıktı. "Roman, bir korumaya benziyorsun. Hammer dışarıda güvende. Tüm ekip ona asılmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

"Zaten asla bir oyuncuyla çıkmazdı. Buna asla izin vermezdim," diye ekliyor Roman.

Viskim boğazımda kaldı.

Roman sırtımı sıvazladı. "İyi misin?"

"Sadece yanlış boruya girdim." Altı ay önce Roman'la birlikte korumalık yapıyordum.

Tristan dışarıda Rix'le birlikte, vücudunu onunkine sürüyor. Kız dönmeye çalıştığında, Tristan onun kalçasını kavıyor ve ağzını kulağına götürüyor. Kız ona karşı eriyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve bakışlarım Shilpa ve Ash'e takılıyor. Yüksek enerjili bir şarkı olmasına rağmen yavaş dans ediyorlar, etraflarındaki herkesten habersizler. Aurora'ya böyle dokunabilmek için neler vermezdim.

"Siz ikiniz neden dışarıda değilsiniz?" Dallas beni aklımdan çıkararak soruyor.

Bacağımı gösteriyorum. Şu anda yapmamam gereken bir şeyi yapmamı engelleyecek tek bahanem bu.

"Ben dans etmem." Roman içkisinin kalanını bitirir.

"Doğru değil. Seni daha önce orada görmüştüm." Dallas suyunu bitirir.

"Değişiklik: Sarhoş olmadığım sürece dans etmem. yarın, bu yüzden kafayı bulmamız söz konusu değil."

"Keyfin bilir." Dallas zıplar ve kızlara doğru gider.

Roman cebinden telefonunu çıkarır ve kaşlarını çatar. "Kahretsin. Menajerimden gelen bir aramayı kaçırdım. Sesli mesajımı kontrol etmem gerek. Peggy'nin cüzdanına bakabilir misin?" Küçük, soluk mavi el çantasını masaya doğru itiyor.

"Tabii, sorun değil. Acele etmeyin."

O çıkışa doğru yöneliyor ve ben sandalyeme yerleşip Aurora'nın en sevdiği şarkı çalarken dans pistini tarıyorum. Bana doğru bakarken bakışları babasının boş sandalyesine takılıyor ve parmağını kıvrarak beni de onlara katılmaya davet ediyor.

Başımı sallıyorum. Tek istediğimin bu olması önemli değil, ona gitmek. Ona özgürce dokunmak.

Eğilip Hemi'ye bir şeyler söylüyor, o da başıyla onaylıyor. Sonra kalabalığın arasından sıyrılıp bana doğru ilerliyor. Saçları şakaklarında nemli, teni parlıyor. O kadar güzel ki.

Eğiliyor, dudakları kulağımın kabuğunu sıyrıyor. "Neden yalnızsın?"

Başımı çeviriyorum, yanaklarımız birbirine değiyor. "Babanın bir mesajı kontrol etmesi gerekiyormuş. Menajeri aradı."

"Gel bizimle dans et." Arkasına yaslanıyor, gözleri yüzümde geziniyor. İçki içiyor ama sarhoş değil.

Dilimi alt dudağımda gezdiriyorum. "Bu iyi bir fikir değil, Prenses."

"Senden beni dans pistinde becermeni istemiyorum, Hollis. Sadece gel Bir şarkı için dans edin. Biraz eğlenin. Eğer menajeriye, birazdan gelir. Hep bizimle dans ederdin. Bu benim en sevdiğim şarkı. Lütfen." Kırpıklerini kırıştırıyor.

Onun için çok zayıfım. "Sadece bu şarkı."

Elimi tuttu ve beni koltuğumdan çekti. Bu onun geçmişte yaptığı bir şey. Ama bunun masumiyeti gitmiş, yerini daha önce var olmayan bir farkındalık almış. Sıcak bedenlerin nabzında ilerliyoruz, ter, parfüm ve kolonya birbirine karışıyor ama ben hala onun şampuanının kokusunu alabiliyorum. Bedenlerin arasından geçerken beline koruyucu bir el koyuyorum. Duraklıyor, etrafına bakarken parmakları benimkileri okşuyor. Topuklu ayakkabılarla bile diğerlerinin başlarının üstünü görecekt kadar uzun değil.

Ağzım kulağına gelene kadar eğiliyorum. "Yaklaşık 20 metre sağ taraftalar."

Sırtı göğsümle aynı hizaya gelene kadar kayıyor. "Bizi görebiliyorlar mı?"

"Bu tarafa bakıyor olsalardı, yapabilirlerdi." Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Geri adım atmalıyım ama oynadığımız tehlikeli bir oyun olsa da bu bağlantıyı kaybetmek istemiyorum.

"Ama değıller mi?" "Şimdilik."

Elimi kalçasına götürüyor, kıcı büyüyen ereksiyonuma bastırıyor. Parmaklarım onu otomatik olarak kavırıyor. Elbisesinin içinden onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Burası çok halka açık bir yer, Prenses. Her ne düşünüyorsanız, bu iyi bir fikir değil." Ama öyle olmasını istemiyorsam ne olayım. Boğazının sütununa kadar öpmek istiyorum. Onu eve götürmek ve bu elbisenin içinden çıkarıp tekrar boşalmasını sağlamak istiyorum. Onu benim yapmak ve asla gitmesine izin vermemek istiyorum. Ama Roman'ın sözleri içime işliyor. *O asla bir oyuncuyla çıkmaz. Buna asla izin vermem.*

"Eğer kendi yolundan çekilersen, bu mükemmel bir fikir olur." Elim bırakıyor. Dar aralıklardan geçerken onu takip ediyorum ve bileğini yakalamaya çalışıyorum ama elimden kurtuluyor.

Gruba ulaştığımızda Aurora, Rix'i Tristan'dan uzaklaştırıyor ve ikisi birlikte dans etmeye başlıyor. Müstehcenlik sınırında. Ki bu da

Nokta.

Tristan kollarını kavuşturmuş yanımda duruyor. "Bunun intikam mı yoksa ön sevişme mi olduğuna karar veremiyorum."

"Muhtemelen ikisi de. Siz ikiniz iyisiniz, değil mi? Sen ve Flip de normale döndünüz."

Göz ucuyla bana bakıyor. "Evet, yukarıdakilerin hepsine. Flip'le aynı yerde yaşamadığımız için artık daha kolay. İkimiz de terapiye gidiyoruz, bu iyi bir şey. O ve ben henüz tamamen normale dönmüş değiliz, ama onun neler yaptığını göremiyor olmam daha iyi. Çoğunlukla çelişkili, biliyor musun?" Bana döndü. "Aslında, sen ve Roman benim ve Flip'in yaptığı türden şeyler yapmadığınız için muhtemelen yapmazsınız." İç çekiyor ve alt dudağını ovuşturuyor. "Bu içinden çıkılması zor bir durum. Flip benim hakkımda ve nelerden hoşlandığım hakkında bilmesi gerekenden fazlasını biliyor, ben de onun hakkında bilmem gerekenden fazlasını biliyorum. Ama Bea'yı her şeyden çok seviyorum ve o da bunu biliyor, bu yüzden geri kalanını ya görmezden gelmeye ya da geçmişte bırakmaya çalışıyoruz."

"İşleri yoluna koyuyor olmanız güzel."

"Evet, öyle. Kendi kendimin sorundaydım. Bazen hala öyleyim."

"Hepimiz öyleyiz." Aurora kendi yolumdan çekilmem gerektiğini söylerken bunu kastetmiyor muydu? Belki de haklıdır.

Rix ve Aurora'nın müzik eşliğinde salınışını izliyorum, gülüyorlar, Aurora'nın elleri Rix'in omuzlarında ve Rix'in elleri Aurora'nın kalçalarında. Rix'le yer değiştirmek için neler vermezdim. Roman'ın da Flip gibi bunu atlatacağına inanmak istiyorum ama bilemiyorum. Bazı açılardan, Rix'in Tristan'la birlikte olması, Flip'le olan geçmişi düşünüldüğünde daha berbat bir durum. Bu ikisi birbirlerinin işleri zorlaştıran yönlerini gördüler. Ama Aurora çok genç. Şu anda istediği şey değişebilir, zamanla ve deneyimle değişmeli. Roman'la olan ilişkisini zorlaştırmak istemiyorum.

"Siktir, ahbap."

Tristan'a bakıyorum. Bana anlayış, empati ve acıma gibi bir şeyle bakıyor. Yüzünde bu ifadeyi en son birkaç hafta önce beni buzdan çıkardıklarında görmüştüm. "Neler oluyor?"

"Şimdi her şey anlam kazandı."

"Mantıklı olan ne?" Belki de görüldüğünden daha sarhoştur.

"Benim yaptığım hatayı yapma. Gerekenden çok daha fazla acıya sebep oldum."

Panik boğazımı sıkıyor. Tristan ve Rix hala neler olduğunu gizlerken, Roman onu bu konuda aradı. O zamana kadar öğrenmemiştim.

Ama umarım bu Tristan'ın bana Aurora'yla aramızda neler olduğunu bildiğini söylemesi değildir. Neler olduğunu bile bilmiyorum. Sadece çizginin doğru tarafında kalmanın imkansız hale geldiğini. "Sen ne-"

Roman'ın eli omzuma konduğunda irkiliyorum. "Hey, dostum, Peggy'nin debriyajı sende mi? Her şey yolunda mı?"

Debriyajı tutuyorum, sonra Aurora ve kızları işaret ediyorum. "Evet, sadece göz kulak oluyorum."

"Beladan uzak durmasını sağladığın için teşekkürler." Aurora prenses elbisesiyle twerk yapmaya başladığında Roman kabız bir Kurbağa Kermit suratı yapıyor. "Gitmem gerek. Sabah menajerimle buluşacağım."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, konuşmamız gereken birkaç şey var. Biraz daha kalacak mısın yoksa benimle geri mi dönmek istiyorsun?"

Dizim ağrımaya başladı ve burada kalmak Tristan'ın beni sorguya çekebileceği anlamına geliyor. Adama gerçekten güvenmek gibi aptalca bir şey yapmak istemiyorum. Ve Aurora'ya ellerimi sürmeden, onu öpmeden bu kadar yakın olmak beni sınıra itiyor. Suçluluk dalgası başa çıkabileceğimden daha fazla. Her yönden mahvoldum. "Gitmeye hazırım," diyorum ama bu pek doğru değil.

İyi geceler dileyip Tristan, Flip ve Dallas'ı kızlara göz kulak olmaları için bırakıyoruz. Roman, Aurora'ya eve geldiğinde ona mesaj atmasını söylüyor. Bizim eve dönerken muhtemelen burbon yüzünden bayılıyor. Çatı katına çıkarken gözleri kamaşıyor, evine girerken iyi geceler mırıldanıyor.

Kapıdan girer girmez Postie ve Malone'u besliyorum. Sonra duşa giriyorum ve Aurora'yı düşünerek kendimden geçiyorum, geldiğimde kendimi suçlu hissediyorum. Üzerime bir tişört ve eşofman giyiyorum, televizyonu açıyorum, bir buz torbası alıyorum ve kanepeye oturup haberleri bulana kadar kanalları çeviriyorum. Postie bacaklarımı uygun şekilde yumuşayana kadar yoğuruyor, Malone battaniyesini mırıldanıyor ve ben de sosyal medyada gezinip Hemi'nin paylaşımlarını kontrol ediyorum. Yarım saat önce kızlarla birlikte caddenin karşısındaki Pancake House'da çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmış.

Rix bu gece Tristan'da kalacak. Aurora muhtemelen şimdiye kadar eve varmıştır. Olduğum yerde kalmak için kendimle savaşıyorum. Pes etmemek için. Zayıf olmamak için.

BÖLÜM 22

HOLLIS

I ait olduğum yerde, kanepemde kalmak için verdiğim savaşı kaybediyor ve fobumu kapıyorum. Asansöre binip Aurora'nın katının düğmesine basarken sonuçları düşünmüyorum. Cevap vermezse, evime geri döneceğim,

Tekrar otuzbir çekip yatağa gideceğim.

Ama o biliyor.

Kapı sadece birkaç santim açılıyor çünkü güvenlik mandalı takılı. Hâlâ prenses elbisesini giyiyor. "Hollis?" Mandala bakıyor. "Dans pistinde yaptığım şeyin neden kötü bir fikir olduğuna dair bir konuşma yapmak için burada olmasan iyi edersin. Kimse beni göremezdi."

Başımı salladım. "Bu yüzden burada değilim." Tabii ki böyle düşünüyorum. Kontrolümü kaybettiğim her seferinde yaptığım şey bu - onun yanındayken kendimi idare edemememin sorumlusu oymuş gibi hissetmesine izin vermek. Bu onun tarzı. Ona ait olmayan şeyleri sahiplenmek. Bunu hatırlamam gerek.

"Bekle." Kapıyı kapatıyor ve sonuna kadar açıyor. "Her şey yolunda mı?"

Pervazı kavradım. "Evet. Hayır. Hayır. Bilmiyorum." Bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Bana gitmemi söyleyebilirsin."

"Sorun yok." Yüz ifadesi yumuşuyor ve geri adım atıyor. "İçeri gelmek ister misin?"

"Rix Tristan'da mı?" Uçurumun kenarında sallanıyorum. Rix'in burada olması beni geri alamayacağım kararlar vermekten kurtaracaktı.

"Gece için, evet."

Hâlâ kapının önünde duruyorum, hâlâ doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Ona eve sağ salim vardığından emin olmak istediğimi söylemeliydim.

Git. Onun hayatını bu şekilde zorlaştırmamalıyım. Beni geri çevirmesini istiyorum; benden daha fazla kalmamı istemesini istiyorum.

Parmaklarımı pervazdan nazikçe çekti. "Lütfen içeri gelin."

Rahatlama dalgası kahredici. Eşiği geçiyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyor, kilitliyor ve emniyet mandalını yeniden devreye sokuyor.

"Konuş benimle."

Ve son haftalarda ona yaşattığım her şeye rağmen, çenemin kenarını okşuyor, dokunuşu yumuşak ve tam da ihtiyacım olan merhem. "Sana dokunamamak, seni öpememek, sana yakın olamamak işkence."

Nefesi şaşkın bir şekilde onu terk ediyor ve vücutlarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyor. "Ben buradayım."

Yanağını avucumun içine alıyorum, temas heyecan verici ve yatıştırıcı. "Bu iyi mi?"

"Elbette sorun yok. Ben de bunu bekliyordum." Parmakları boynumun kenarında geziniyor. "Ağrıyor."

"Bu gece çok güzel görünüyorsun. Senden uzak kalmak beni mahvediyor." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve ilk seferinde olduğu gibi tüm vücudum tüylerim diken diken oluyor.

Aurora ellerini saçlarımın arasına sokup başını eğiyor ve ben içime girerken dudaklarını benim için ayırıyor. Yumuşak olmasını istiyorum ama dillerimiz buluştuğu anda ikimiz de inliyoruz. Haftalardır bastırılmış gerilim, arzu ve ihtiyaç çarpışıyor. Açlık beni ele geçiriyor ve yiyip bitirme, sahiplenme ve sahiplenme arzusu beni yönetiyor.

Onu döndürüp kapıya doğru bastırıyorum. Sağlam dizim kalçalarının arasına giriyor ve o da kalçalarını yuvarlayarak ahlaksız bir inilti çıkarıyor. Bu kadar iyi, bu kadar doğru hissetmemeliydi. Ama Tanrı yardımcım olsun, onu istiyorum, benim için tekrar çözülüşünü izlemek istiyorum, boşaldığında dudaklarında adımın sesini duymak istiyorum. Onun yanındayken tek olduğum şey istemek.

Öpüşme çılgınca, ateşli, volkanik bir hal alıyor. Aurora'nın ellerinden biri saçlarımdan ayrılıp omzumun üzerinden geçiyor, parmak uçları ön koluma doğru kayıyor. Elini göğsüne götürüyor, kendini kalçama sürterken dokunuşa doğru eğiliyor.

"Lütfen, Hollis," diye inliyor gömleğimin eteğini bulup bir elini yan tarafıma doğru uzatırken. Tenim onun dokunuşunun ardından yanıyor.

Elbisesine zarar vermeden göğsüne ulaşamıyorum, bu yüzden bacağıma dolanan kalçasına ulaşana kadar kalçasının kıvrımını sıyrıyorum. Yukarı ve aşağı kayıyorum, çıplak kıcını sıkıyorum ve elimi tekrar aşağıya doğru

dizindeki kıvrıma ulaşıyorum. Çekiştiriyorum, ama bana sarılmaya devam etmekte kararlı, muhtemelen kalçama biniş şekliyle kendini tatmin etmeye çalışıyor.

Öpüşmeyi kesiyorum, başparmağım çenesinin altındaki yumuşak noktaya bastırıyor, ta ki o başını yukarı kaldırana kadar. Dudaklarımı onunkilerin üzerine sürüyorum. "Seninle ilgilenmeme izin ver."

Arzu gözlerini ısıtıyor. Dizini çekiştirip ayağını tekrar yere indirdiğimde bu kez direnmiyor. Parmak uçlarımı çıplak kalçasının dışına doğru sürüklüyorum.

"Sen bu lanet elbisenin içindesin." Alt dudağını dişlerimin arasında sürükleyerek emiyorum. "Bütün gece beni kırdı."

"Hoşuna gitti mi?" Aurora'nın avuç içi sırtımda kayıyor.

Çenesinin kenarını okşuyorum. "Sevmek hafif kalır. Karşı koymak için çok fazlasın. Nefesimi kesiyorsun." Diğer elimle kalçasının iç tarafını sıyırıp tepesine ulaşıyorum ve satenin üzerinden geçiyorum.

Gözleri çırpınarak kapandı. "Oh, lütfen."

Onu külotunun üzerinden kavradım. "Bana ne istediğini söyle, Aurora."

"Her zaman istediğim şey. Seni." Ağzımı kendine çekiyor, dili dudaklarımın arasından geçiyor, açgözlü ve çaresiz.

Onu külotunun üzerinden okşuyorum, zar zor okşamalar onu aydınlatıyor, ama onu uçurumun kenarına göndermiyor. Kumaş nemleniyor ve tırnakları tenime batıyor.

"Lütfen dokun bana." Dilimi ısıtıyor ve emiyor. "Lütfen. Oh, Tanrım." Kalçaları yuvarlanıyor ve tekrar sarsılıyor.

Kumaşı kenara kaydırıyorum, şişmiş klitorisini bulana kadar pürüzsüz, yumuşak, ıslak tenini sıyrıyorum. Aurora'nın gözleri doluyor ve dizleri bükülüyor. Diğer elimi beline doladığımda omuzlarımı kavramak için çabalıyor. Kendini güvene aldıktan sonra diğer kalçasının dış tarafına dokunuyorum. "Bunu belime sar, Prenses."

"Peki ya izin?" diye soruyor, itaat ederken bile.

"Merak etme, sorun yok." Ben onun duruşunu ayarlarken saten ve tül kumaş katmanları kolumun üzerinden kayıyor, onu yerinde tutmak ve bana açmak için kıcını avuçluyorum.

Kalçalarının arasını okşadığımda itirazı kesiliyor ve başı geriye düşüyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Oh, Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Öyle olacağını biliyordum."

Boğazına doğru bir yol öpüyorum. "Aç gözlerini. Seni görmek istiyorum." Puslu, şehvetle ıslanmış bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Aferin kızıma." Parmaklarımı aşağıya doğru sürükleyip girişinde daire çizdiğimde titriyor. "Bana nasıl hissettirdiğini söyle."

"Gibi... gibi..." Bir eli enseme kıvrılıyor, diğeri omzumun üzerinden geçip tekrar koluma iniyor. "Lütfen durma. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Sana daha fazlasını vereceğim." Girişinin etrafında dönmeye devam ediyorum. Dokunuşumun altında nasıl hissedeceğini hayal etmişim. "Sadece bana nasıl hissettirdiğini ve neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Şimdiden uçurumun kenarındayım ve sen daha bana dokunmadın bile. Ellerin üzerinde olmasına asla doyamayacağım. Onları her yerde istiyorum. İçime girmeni, beni doldurmanı, beni becermeni istiyorum."

"Bunun gibi mi?" Tek bir parmağımı içeri sokuyorum, ne kadar yumuşak, sıcak ve ıslak olduğunu görüp inliyorum. O tek parmağın etrafında o kadar rahat ki. Sikimin etrafında ne kadar gergin hissedecekti? Daha önce hiç kimseyi Aurora'yı istediğim gibi istememişim.

Tırnakları enseme ısıyor ve ben bir, iki, üçüncü kez kıvrılırken ağzı açık kalıyor. "Aman Tanrım, evet."

Yavaşça çekiliyorum ve o bileğimi tutuyor. "Durma. Lütfen, durma" diye inliyor.

"Parmaklarımın üzerine boşalana kadar olmaz." Klitorisinin etrafında tekrar dönüyorum, onu çılgına çeviren nazik okşamalar. Onun amına sahip olmak istiyorum.

Bileğimdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Daha fazla. Daha sert."

"Çok talepkâr." İki parmağımı içine sokup kıvrıyorum, avucumu klitorisine bastırırken bacaklarını titreten noktayı buluyorum. "Bu daha mı iyi?"

"Daha iyi," diye pantolonunu indirdi. "Ama hâlâ daha fazlasını istiyorum."

Yüzü kızarmış, gözleri ihtiyaçtan yanıyor. Buna en az onun kadar ihtiyacım var. Belki daha fazla. Onu böyle görmeye bayılıyorum, tamamen sınır tanımaz, talepkâr, muhtaç. Her nefes alışında göğsünün kabarması, bakışlarının yüzümle kalçalarının arasında çalışan el arasında gidip gelmesi. Onun içinde olmak ne kadar iyi hissettirirdi? Onun tarafından kuşatılmak? O zaman ne kadar sikilmiş olurum?

Başını kapıya yaslıyor ama bakışları benimkilerle kilitli kalıyor.

Dili alt dudağında geziniyor. "Biraz daha, lütfen."

"Ne açgözlü bir kız." Üçüncü bir parmak ekliyorum ve inliyor, elimi gıcırdatıyor, suları avucuma damlıyor. Ona başka neler yapmama izin vereceğini merak ediyorum. Sırf benim için nasıl eğilir ve inlerdi.

"Oh, lanet olsun, bu-" Ben parmaklarımı kıvrırken nefesini içine çekiyor. "Çok iyi hissettiriyor, Hollis."

Ağzımı kendine doğru çekiyor ve bileğimi serbest bırakıyor. Ardından bir fermuarın aşağıya çekilme sesi geliyor ve ardından korsajını çekiştirerek göğüslerini serbest bırakıyor. Meme ucunu sertçe çimdiklerken öpüşmeyi kesiyorum, gözlerim düşüyor.

Aşağı eğilip dar tepeyi emiyorum.

Elleri saçlarıma kayıyor, sıkıca kavriyor. "Tanrım... Tanrım... Yapamam... Ben-" Titreyip parmaklarımın etrafında kenetlenirken kelimeler bir iniltinin içinde kayboluyor. Vücudu titrerken gözleri kapanıyor.

Kıcını sıkıyorum, parmaklarım yanaklarının arasındaki boşluğa tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. "Gözlerini benden ayırma, Prens."

Gözleri açılıyor, gözbebekleri arzuyla büyüyor. Kolumu pençeliyor, kendini bu hisse bırakırken elime gömülüyor. Tutuşumu ayarlıyorum, o sürerken ağırlığını alıyorum ve sonra bana doğru sarkıyor.

"Lanet olsun." Parmaklarımın etrafında titreşiyor, orgazmı yavaş yavaş azalıyor. "Bu..." Dudaklarını yalıyor. "Daha önce yaşadığım bir deneyim değil."

Başparmağımla klitorisini okşuyorum ve o da sarsılıyor. "Yapamam-"

"Ne yapamam? Tekrar gelemes misin?" Belimdeki bacağı bırakıyorum ve yere kaymasına izin veriyorum. "Bence yapabilirsin. Bakalım kim haklı." Kolumu ona doladım ve tekrar başladım.

Şişmiş klitorisinin etrafında dönerek ıslaklığından daha fazla topluyorum. Onu kızdırıyor ve her amaçlı okşamayla onu çılgına çeviriyorum.

"Kollarını boynuma dola," diye törpülüyorum parçalanmış bir kontrole.

Kokusu her yerde. Dudaklarını ısıyor ve sanki tüm dünyasını ben yönetiyormuşum gibi bana bakıyor.

"Ellerini bırakma. Hareket ettirme. Anladın mı?" Ellerimi üzerinde hissetmekten başka bir şey yapamıyormuş gibi belli belirsiz başını sallamasına bayılıyorum. Ateş göğsümü yalıyor, sanki ikimizi de içten dışa yakabilirmiş gibi.

Dilimi boynunda gezdiriyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Bu am benim. Parmaklarımın seni nasıl doldurduğunu hissediyor musun?"

Her kelimedede vücudunu titreme sarıyor. Klitorisini güçlü ve odaklanmış vuruşlarla okşayarak yoğunluğumu artırıyorum. Nefesim daha sert geliyor.

"Seni ne kadar sert sikeceğimi hayal edebiliyor musun? Sana yaşatmak istediğim her orgazmdan kaçamayasın diye seni nasıl kafesleyeceğimi ve sıkıca tutacağımı? Hiçbir parçana dokunmadan nasıl bırakacağımı?" Onu

yalama, okşama, ona sahip olma düşünceleri zihnimde çağlıyor. Onun eğilmiş

bilekleri arkasından tutulmuş bir şekilde. Sanki önemseydiğim tek şeymiş gibi ona vururken altımda.

"Aman Tanrım." Aurora'nın gözleri parlıyor ve ben onu ikinci bir orgazm için parmaklarken omuzlarıma pençelerini geçiriyor. Çoğunlukla haklı olmanın tatminini istediğim için.

Kalçalarının arasından yavaşça sıyrılıp elimi koşu pantolonuma sildikten sonra aşağıya inip kolumu dizlerinin arkasına kaydırduğım kollarımda bir bez bebek gibi.

Boynuma sarıldı. "Ne yapıyorsun? İndir beni! Dizin." "Dizim iyi."

Aurora da pek ağır sayılmaz. Beş-dokuza yakın, zayıf ve atletik yapılı ama ben daha ağır kaldırayım. Fizyoterapistim yüz elli kilo kaldırdığımı öğrense sinirlenir miydi? Muhtemelen, ama benim bu konuda vereceğim sıkölçerim

Sıfır.

"Topallıyorsun. Beni nereye götürüyorsan oraya kadar yürüyebilirim. Aşağı. Şimdi."

Ayaklarını yere koyuyorum. Bacaklarını denerken omuzlarıma tutunmaya devam ediyor. Yalpalıyor ve bana doğru tökezliyor.

Elimi beline koyuyorum. Sağ göğsünün yarısı hâlâ açıkta, meme ucunun bir kısmı dışarı fırlamış. "Yürüyebilmek hakkında ne diyordun?"

"Kendimi toparlamaya çalışıyorum." Bana bir bakış attı ve göğsümü dürttü. "Kendinden bu kadar etkilenmiş görünmeyi bırak."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum. İçime doğru sallanıyor ve ereksiyonumun karnına baskı yaptığını hissedince inliyor. Geri çekiliyor, gözleri yeniden şehvetle doluyor. Eli göğsümden aşağı kayıyor ve joggers'ımın üzerinden beni kavıyor. "Bunu istiyorum."

İki elini de avuçlarıma içine alıp dudaklarıma götürüyorum. "Bu gece olmaz."

Yüzü düştü. "Neden olmasın?"

Parmak uçlarını öperim. "Çünkü bu gece *seni* iyi hissettirmekle ilgili." Ve eğer bana elini sürerse, kendimi çok utandıracağım. "Hadi seni yatağa götürelim."

Başını eğiyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Gidiyor musun?"

Burada uyumak iyi bir fikir değil. Roman evime girip arabamın anahtarları ve telefonumla uzağa gitmiş olamayacağımı fark edince olmaz.

sehpanın üzerinde oturuyor. Bunu bu şekilde öğrenmesini istemiyorum. "Sen uyuyana kadar kalabilirim. Buna ne dersin?"

"Tamam." Serçe parmaklarımızı birleştiriyor ve beni yatak odasına götürüyor.

Babasının evindekini görmüştüm. Barbie'nin LSD yolculuğu sırasında dekore ettiği gibi görünüyor. Şimdiki yatak odası daha farklı olamazdı. Yatağının karşısındaki duvarda omzunun üzerinden bakan bir kadının soyut bir resmi var. Mobilyaları koyu ahşap ve renk düzeni mavi ve soluk gri. Kadınsı ve seksi.

Kapıyı kapatıyor ve arkasına uzanarak elbisesinin fermuarını sonuna kadar açıyor. Kumaş ayaklarının etrafında toplanıyor ve onu elbiseyle uyumlu soluk mavi bir külotla bırakıyor.

Tam bir hayal ürünü. Sıkı, güçlü ve kıvrımlı. Ocak ayında uğraştığım belirsiz kıza ne oldu bilmiyorum ama dönüşmüş ve ardında bakmaya doyamadığım kendine güvenen bir kadın bırakmış. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve tişörtümün eteğini parmaklıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Yatmaya hazırlanıyorum." Gömleğimi çekiştiriyor. "Ve ben bununla uyumak istiyorum." Kollarımı kaldırıyorum ve öne doğru bir adım atıyor, çıplak göğüsleri göğsüme değiyor.

Onu kucağıma almamak, etrafıma sarmamak ve onunla birlikte soyunmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama olmak istediğimden çok daha derindeyim. Ve gecenin bir yarısı gizlice kaçmak zorunda kalıp onu yalnız uyanmak zorunda bırakmak istemiyorum.

Bunu kabul etmem, şimdiden onunla bütün bir gece geçirmenin bir yolunu planlamam bunu gösteriyor. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Ve sadece bir gece, bir hafta ya da bir ay için değil. Sıradan ilişkileri geride bıraktım. Güvenebileceğim birini istiyorum. Kalıcılık.

Ama benim ona vermek zorunda kalacağım şeyleri yüklenmek için çok genç. Geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikri olmayan yaralarla kaplı bir kalp ve vücut. Ve sonra Toronto'ya takas edildiğimde olduğum yere geri döneceğim. Her şey bu kadar belirsizken bu gerçeğe yüzleşmeye hazır değilim.

Ona ne istediğimi, bu işin nereye varmasını istediğimi söylemek yerine, gömleğimi çıkarıp kafasına geçirmesine izin verdim. Kumaş içinde yüzüyor. Kolları neredeyse dirseklerine ulaşıyor ve etek ucu dizlerinin üzerinde bitiyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Buradan gömleksiz çıkmamı mı bekliyorsun?"

Dudağını ısırır ve dolabına doğru gider. Bir dakika sonra başka bir tişörtle geri döner. Bunun üzerinde takım logosu var. "Bunu giyebilirsin"

açık." Onu göğsüne bastırıyor. "Ama şimdi değil. Sen gitmeden önce." "Babanın tişörtlerinden birini giymemi mi istiyorsun?"

Başını eğiyor, yanakları kızarıyor. "Babamın değil."

"Gömleklerimi çalıyordun." Hay sikeyim. Bu bana bir şey yapıyor, her gece sadece benim gömleklerimi giydiği fantezi dünyasını arzulamama neden oluyor.

"Onları her zaman geri getiririm. Senin gibi kokmayı bıraktıktan sonra."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar çenesini yukarı kaldırıyorum. "Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

Bakışları yana kayıyor. "Birkaç ay."

"Yatağında seviştiğini öğrendikten önce mi sonra mı?"

"Daha önce. Ve bu sadece bir kez oldu - senin yatağında boşalmam yani."

"Yaramazlık yaptın, değil mi?" Başını

sallıyor, sırtışı utangaç.

Hormonlarımı dizginlemeye çalışarak sertçe nefes veriyorum. Günün birinde kıracağım ve ona istediğini vereceğim. Gömleğini elinden alıp kışına bir şaplak atıyorum ve onu banyoya doğru itiyorum. "Dişlerini fırçala ve yatmaya hazırlan, küçük kız."

"Tamam." Aceleyle odayı geçiyor, banyo kapısını arkasından kapatıyor ve kilidi çeviriyor.

Akıllı kız.

Odanın diğer ucuna, şifonyerine doğru ilerliyorum. İçinde saç lastiği koleksiyonu olan küçük bir kase var. Bir tanesini alıp burnuma götürüyorum. Aurora gibi kokmuyor ama parmaklarım kokuyor. Onu yerine koyuyorum ve çerçeveli küçük fotoğraf kümesine bakıyorum. Yakın zamanda çekilmiş, Aurora ve kızların bir maça çekilmiş bir fotoğrafı ve Aurora'nın annesi ve Roman'la çekilmiş bir başka fotoğrafı var. Bu fotoğrafı geçen yıl yirminci yaş gününde çekmiştim. Üçüncüsü ise benim, onun ve Roman'ın lokantada çekilmiş bir fotoğrafı. Bu Batdick'ten önce çekilmişti. İçimi bir suçluluk dalgası kapladı.

Bu saklamaktan daha fazlası. Çok derindeyim ve bu hisler... Ona karşı sadece bir karasevda olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yok. Onun gerçekte nasıl hissettiğini öğrenmek uçurumdan atlamak gibi ve ben çok korkuyorum. Aynı fikirde olup olmadığımıza dair hiçbir fikrim yok. Kahretsin, ben hala hangi sayfada olduğumla mücadele ediyorum. Roman'ın onun için istediği istikrarı ona verebilseydim, Roman bunu sorun eder miydi? Yoksa imkansıza inanarak kendimi mi kandırıyorum?

Aurora kollarını arkamdan sarıyor, yanağını sırtıma bastırıyor. "Lütfen, lütfen, *lütfe*n, bana bunun bir hata olduğunu söyleme."

Arkamı dönüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Yukarı kaldırmama izin veriyor ama gözleri kapalı. "Lütfen, Hollis." Sesi kırık bir fısıltı.

Karşımdaki kadını tekrar ağlatmaktansa kalbimin göğsümden sökülüp alınmasını tercih ederim. Bu lanet bir farkındalık. Değer verdiğim biri zarar görmeden bundan kurtulmanın bir yolu yok. Ama onun yerine ben olmayı tercih ederim.

Yanağını okşuyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Bebeğim, bana bak."

Gözlerini açıyor ve gözlerindeki korku kalbimi mendeneye konulmuş gibi hissettiriyor.

Ben de ona elimden geldiğince dürüst davranıyorum. "Bu bir hata gibi hissettirmeli ama değil. Hem de hiç." Tam olarak doğru hissettiriyor. Ve bu beni çok korkutuyor. Onu usulca, yavaşça öpüyorum, ama fazla uzaklaşmadan öpüşmeyi kesiyorum. "Yatma vakti, Prenses. Sekiz saatten az bir süre sonra grubunla bir toplantının var ve ikimiz de biliyoruz ki altı saatten az uyuduğunda huysuzlaşıyorsun."

"Sana takvimime erişim izni vermemem gerektiğini biliyordum," diye yakınıyor.

Postie ve Malone'a bakmaya başladığında da böyle yapmıştı. Komodinun üzerindeki lamba hariç ışıkları kapattı. Çarşafı geri çekiyorum ve o içeri tırmanıyor, ben de onu takip ediyorum. Saatimdeki zamanlayıcıyı bir saate ayarlıyorum, ışığı kapatıyorum ve sırtüstü uzanıyorum. Aurora yanıma sokuluyor, başı göğsümden, eli kalbimin üzerinde hafifçe duruyor.

Aklına bir şey gelirse diye parmaklarımı etrafına doluyorum.

Elimin arkasını öpüyor, sonra yanağını göğsüme yerleştiriyor. "Hollis?"

"Evet, Prenses?"

"Elin amım gibi kokuyor."

Gülüyorum. "Biliyorum."

"Yıkamayacaksın, değil mi?" "Hayır."

"Biraz kirlisin, değil mi?"

Karanlıkta gülümsüyorum.

"Evet."

"Güzel. Ben de." Yer değiştiriyor ve dudakları çenemin kenarını bulup dudaklarıma doğru ilerliyor. "Kapımın önünde beni parmakladığın için teşekkürler."

"Bir şey değil. Şimdi uyu."

"Tamam." Tekrar göğsüme yerleşiyor ve birkaç saniye sonra fısıldıyor, o kadar sessiz ki neredeyse yakalayamıyorum, "Yaşlı adam."

"Zorluyorsun, Prenses. İyi geceler."

"Biliyorum. İyi geceler, Hollis."

Bacağını benimkinin üzerine atıyor ve elini kurtarmaya çalışıyor ama parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Uykuya dalması uzun sürmedi. Uzun bir süre orada yatıyorum, tavana bakıyorum, onun düzenli nefes alışını dinliyorum, keşke geleceği görebilsem ve bu yolun doğru yol olduğundan emin olabilsem diyorum. Bu geçici bir şey değil ama daha önce de yanıldım. Ve ikimiz için de tehlikede olan çok şey var. Ama daha fazla uzak kalamam.

BÖLÜM 23

ÇEKİÇ

"O Aman Tanrım! Evet!" Yumruğumu havaya kaldırıyorum, sonra bunun tam olarak ne anlama geldiğini fark ediyorum. "Oh, kahretsin."

"Neler oluyor?" Rix sorar. "Önce heyecanlanmış görünüyordun, şimdi "Biri en sevdiğin vibratörü çalmış gibi görünüyorsun."

"Ha ha. Hollis yeniden takımla birlikte seyahat etme iznini aldı."

"Bu da onun morali için harika bir şey ama parmak tokuşturma ve öpüşme seansları için o kadar da harika değil," diye bitiriyor.

Beni anlamasını ve ona bir şeyler anlatabilmeyi seviyorum. Ve Tristan'a söylese bile, o çenesini kapalı tutmakta iyidir.

Olanları kendime saklama şansım yüzde sıfırdı. Ayrıca, neşeli ruh halim gerçek bir ipucuydu. Ve Hollis sabahın köründe yirmi dört saat açık markete gitmiş olmalıydı çünkü en sevdiğim kekleri tezgâhın üzerine bırakmıştı. Not bırakmadan. Ama yine de. Çok tatlıydı.

Kanepeye uzandım. "Etrafta kimse olmadan dört gün geçirmeyi umuyordum, böylece sonunda onun sikini elime alabilecektim."

"Hala ona dokunmadığına inanamıyorum. Mesela..." Aklını başından alan bir hareket yapıyor.

Dairenin kapısı üç santim açılarak bizi ürküttü ama emniyet kilidi takılı. "Beni içeri almak ister misin, Pegs?"

Kanepeden atlayıp kapıyı itiyorum ve tekrar açmadan önce mandalı çevirerek kapatıyorum. "Kapıyı çalmanın bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi Dado?" Sonra elinde telefonuyla babamın arkasında duran Hollis'i görüyorum. Bugünlerde ikisiyle vakit geçirmek çok zor. Bir yanımda sadece bu işi bitirmek istiyor.

Ama diğer büyük parçam onun ne kadar incineceğinden çok korkuyor. Muhtemelen kızacak ve hayal kırıklığına uğrayacak. Her şeyi ne kadar değiştirebileceğini.

"Özür dilerim. Evet. Unutup duruyorum. Bazı iyi haberler aldık ve Hollis'le birlikte kutlama için Watering Hole'a yemeğe gidiyorduk. Belki bize katılmak istersin?" Babamın yüzü gülüyor.

"Ne tür iyi haberler?" Hollis beş dakika önce bana mesaj göndermemiş gibi davranıyorum. Bu da demek oluyor ki babamdan önce bana söyledi. Ona söylediğimiz yalanlar ve çiğnenmiş kurallar yüzünden utanç kovam biraz daha ağırlaşırken kalbim duygusallaşıyor ve alt bölgelerim zıngırdıyor.

"Hollis takımla birlikte seyahat edebilecek. Henüz buza dönmedi ama bu doğru yönde atılmış bir adım." Hollis'i omzundan alkışlıyor.

"Bu inanılmaz!"

"Öyle değil mi? Oda arkadaşımı geri almak güzel olacak." Babam Hollis'e sırtıyor.

Başını sallıyor. "Normal bir rutine dönmek iyi olacak. Ya da şimdilik olabildiğince normal."

"Ee, ne diyorsun? Kutlama nachosuna geliyor musun?"

"Evet. Tabii ki." Babam ve Hollis'le, beni parmaklayıp uyutmasından bu yana uzun süre birlikte olmamıştım. Aman Tanrım, neredeyse yirmi bir yıllık geçmişimde uykuya dalmak için en sevdiğim yoldu. Ama şimdi parmakları içimdeyken bu durumu nasıl idare edeceğime dair hiçbir fikrim yok.

"Peki ya sen, Rix? Bize katılmak ister misin?"

Babam soruyor. "Uh..." Babamdan bana bakıyor.

"Evet, lütfen. Bize katılın." Lanet olası bir desteğe ihtiyacım varsa, o da şimdi.

"Güzel. Bunun dışında bir şeyler giyerim." Rix, bedenine bakılırsa Tristan'a ait olduğu belli olan eski püskü eşofmanını ve eski atletini işaret ediyor.

Kendime bakıyorum. Sütyensizim, koşu pantolonu ve eski bir gömlek giyiyorum. Neyse ki Hollis'in değil. Onunla uyuyorum. "Ben de aynısını yapacağım. Seninle orada buluşmamızı ister misin, yoksa..." Asılı kalmasına izin verdim.

Hollis saatini kontrol eder. "Bir masa bulalım."

"Güzel. Evet." Onlara baş parmağımla onay veriyorum. "Hemen arkanızda olacağız." "Harika. Yine de çok uzun sürmesin," diyor babam.

"Yakında görüşürüz," diye ekliyor Hollis sıkı bir gülümsemeyle.

Onlar gittikten sonra kilidi ve mandalı çeviriyorum ve hâlâ mutfakta duran Rix'e dönüyorum. "Ah, kızım." Başını sallıyor.

"Belli oluyor mu? Belli mi oluyorum?"

"Biraz garip davranıyorsun, ama dürüst olmak gerekirse, son birkaç aydır biraz garip davranıyorsun, bu yüzden baban muhtemelen bunu takım için çok çalışmaya ve okul stresine bağlayacaktır?" Düz bir cevaptan çok bir soru gibi geliyor.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Kardeşinle aynı lanet yerde yaşarken Tristan'la iki ay boyunca bunu nasıl yaptın?"

Rix bana empatik bir gülümseme veriyor. "Hiç kolay olmadı. Nefretimiz nefrete dönüşmeden önce haftalarca birbirimizden nefret ediyorduk. Siz ikiniz zaten aşık sayılırsınız ve duygularınızla savaşıyorsunuz."

"Bana aşık değil," diyorum. Yine de muhtemelen aşık olduğumu inkar etmiyorum.

Ağzını birkaç kez açıp kapatıyor, sonra odayı geçip beni omuzlarımdan tutuyor. "Bununla başa çıkmayı kolaylaştırmak için buna inanman mı gerekiyor?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Bilmiyorum."

"Kimsenin izlemediğini düşündüğünde sana nasıl baktığını görüyorum. Onlar uzaktayken tüm bunları incelemek için dört günümüz olacak."

"Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim." Sarılmak için onu kendime çektim.

O da beni sıkıyor. "Sen de benim için aynısını yapardın. Sen de benim için aynısını yaptın." Elimi tuttu ve beni yatak odama doğru çekti. "Hadi, sana seksi bir şeyler giydirelim de bütün akşam rahatsız edici bir ereksiyon yaşasın."

Tüm ekip Watering Hole'a gidiyor, böylece potansiyel gariplik diğer tüm insanlar tarafından seyreltilmiş oluyor. Rix ve ben kızlarla birlikte bir kabine yerleştik ve gala hakkında konuştuk. Hollis'le aramızdaki şey başka bir boyuta geçtiği için Scarlet'ın katılması konusunda daha da gerginim. Ama sorun yokmuş gibi davranıyorum, çünkü onun katılması özgeçmişimde bir onay işareti daha olacak ve başka ne yapabilirim ki?

Eve gelip yatmaya hazırlanırken telefonum yeni bir mesajla çalıyor.

HOLLIS

Yarın akşam benim evimde akşam yemeği.

AURORA

Randevu mu? Koridorun karşısındaki babamla mı?

HOLLIS

Menajeriyle yemekli bir toplantısı var.

Son zamanlarda bunlardan çok yaşadı. Sözleşmesi sona erdiğinde patenlerini asmayı ve kariyerinin bir sonraki aşamasına geçmeyi planlıyor.

AURORA

Saat kaçta?

HOLLIS

Beş buçuğa kadar dersin var, değil mi?

AURORA

Evet.

HOLLIS

Roman'ın yemekli toplantısı saat altıda, ondan sonra istediğiniz zaman gelin.

AURORA

Bir şey getirebilir miyim?

HOLLIS

Sadece senin güzel halin.

BÖLÜM 24

ÇEKİÇ

Trtesi akşam ben Hollis'e gittiğimde Rix çoktan Tristan'a varmış oluyor. Babamın gerçekten yemeğe gittiğinden emin olmak için üç kez mesaj attım.

Onunla gidemeyecek kadar çok ödevim olduğunu söylediğimde hayal kırıklığına uğradı ama anlayış gösterdi - özellikle de sınavlar yaklaşırken ve final projelerinin zamanı gelmişken. Utanç kovam taşmak üzere, ama bunu ona şimdi söylemek... kaldırabileceğimden daha fazla baskı yaratıyor. Bunu kendimden başka kimseye itiraf etmeyeceğimden değil. Elbette, biraz aşırı korumacı ve bazen sınırlar konusunda zorlanıyor, ama tüm hayatını beni ilk sıraya koyarak geçirdi ve ben onun en iyi arkadaşına komplo kuruyor ve onu arzuluyorum. Açıkça sınırların dışında olan bir adam. Hayatım boyunca "*hokey oyuncularıyla çıkma*" lafını duydum. Bu çok boktan, özellikle de durmaya ya da dürüst olmaya hiç niyetim olmadığı için. Bu konuda değil. Henüz değil.

Kapüşonlunun fermuarını kıyafetimin üzerine çekiyorum. Siyah, yüksek belli bir elbise pantolonu, dantel desenli, spagetti askılı bir kaşkorse ve üstüne de uçuk mavi bir bluz giyiyorum. Sütyenim yok, çünkü sütyenimin olmaması Hollis'i gerçekten kızdırıyor gibi görünüyor. Beni istediğini bilmekten asla kurtulamayacağım. Çantamı ve cam pişirme kabını alıyorum, son bir kez yansımamı kontrol ediyorum, ayaklarımı düz ayakkabılarımın içine kaydırıyorum ve daireden çıkıyorum. Çatı katına ulaştığımda kalbim hızla çarpıyordu. Babamın kapısına bakıyorum. Bir suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. Derin bir nefes alıyorum ve Hollis'in kapısını çalıyorum. Yarı yarıya babamın kapısının açılmasını ve beni iş üstünde yakalamasını bekliyorum. Ama babamın kapısı kapalı kalıyor ve Hollis onunkini açıyor. Ağzım kurudu. Siyah bir elbise pantolonu, nefis bir şekilde belirginleşmiş kaslarının her birini saran beyaz bir gömlek ve geçen yıl doğum gününde ona hediye ettiğim kravatı giyiyor.

"Merhaba," diye nefes alıyorum.

"Merhaba, sen. İçeri gel." Tabağı alıp kapıyı arkamdan kapattı. "Bir şey getirmene gerek yoktu."

"Tatlı ve yolda biriyle karşılaşma ihtimalime karşı bir yem. Her ihtimale karşı. Oh, vay canına." Çatı katına baktım. Işıklar karartılmış ve yemek masası iki kişilik olarak hazırlanmış. Bir kovada şarap soğutuluyor ve mumlar titriyor. "Demek en iyi oyununu getirdin?" Kapüşonumun fermuarını açarken ellerim titriyor.

Bakışları üzerimde gezinirken ısınıyor. "Onun gibi bir şey."

Postie ve Malone heyecanla miyavlayarak yanıma geliyorlar. Onlar bacaklarıma dolanırken ben de onları sevmek için çömeliyorum. "En sevdiğim tüylü çocuklarım nasıl? Gelecek hafta maçı sizinle birlikte izleyeceğim için çok heyecanlıyım."

Beni bırakıp mutfağı gidiyorlar, sevgi ve ikramlar için burada olduğuma inanmaya şartlanmışlar. Ayağı kalktığımda Hollis tam önümdeydi. Ellerimle ya da herhangi bir parçamla ne yapacağımı bilmiyorum. Sinirden titriyorum ve vajinam yine ağrıyor.

Endişemin bir kısmını dışarı atıyorum ve kendime gerçek bir karşılıklı çekimi paylaştığımızı hatırlatıyorum. Hollis bu işin nereye varacağını görmek istemeseydi bu randevuyu ayarlama zahmetine girmezdi.

Elimi kravatında gezdiriyorum, yumuşak kumaşı elimin etrafına sarıyorum. "Harika görünüyorsun."

Eli kalçama yerleşiyor ve beni nazikçe kendine çekiyor. "Sen de öyle."

Çenemi kaldırıyorum, o da dudaklarımız buluşana kadar başını eğiyor. Nazik temasla içimde tanıdık bir titreşim oluşuyor ve yumuşak, telaşsız öpücüğe iç çekiyorum. Bu bir dil dansı, gelecek olanın bir vaadi.

Ne yazık ki, olay büyümeden sona erer.

Parmaklarımızı birleştiriyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Yemek neredeyse hazır."

Tezgâhın üzerinde iki kadeh şarabın durduğu mutfağı kadar onu takip ediyorum.

Bana bir tane uzattı. "İlk randevulara."

Biz tokuştururken midem altüst oluyor. "İlk randevulara."

Şarabımızı yudumluyoruz ve Hollis dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor.

Bardağımyı tezgâhın üzerine koyuyorum, ellerimdeki titremeyi görecektiyey endişeleniyorum. Ayrıca sinirlerim yüzünden gülünç derecede kavrulmuş durumdayım ve bardağı yudumlamaya meyilliyim. Dolaplara doğru ilerliyorum ama elini kaldırıyor.

"Neye ihtiyacınız varsa getireyim."

"Sadece biraz su, lütfen."

Bir bardak dolduruyor ve bana uzattığında, ne kadar dengesiz olduğumu gizlemek için iki elimi bardağın etrafına sarıyorum. Yudumlamaya çalışıyorum ama sonunda hepsini mideye indiriyorum.

Hollis bardağı alıyor ve titreyen elimi inceliyor. Endişeli bakışları benimkilerle buluşuyor. "Sorun nedir?"

İlk defa yaş farkını gerçekten hissediyorum. Çok daha fazla randevu tecrübesi var. En klas randevum yerel bir bar zinciri olan Earl's'de akşam yemeğiydi. Kot pantolon ve güzel bir gömlek giymiştim.

Hollis nasıl baştan çıkaracağını biliyor. Ve bir kadının ihtiyaçlarını karşılamayı. Ön kapı parmaklaması bunun kanıtı. Benim cinsel repertuarım üniversiteli erkeklerle sınırlı. Ya kuru sikiş bir şanstıysa? Ya filmdeki tüm o seks beni daha çekici yaptıysa? Ya bunların hepsi benim fantezilerim ve gençliğimde yaşadığım kızgınlıklarsa?

"Prenses?" Yanağımı avucunun içine aldı. "Konuş benimle."

Duygularımın sınırındayım. Ağlamasam iyi olur. "Çok gerginim."

"Ne hakkında?" Tezgâha yaslanmış, duruşu açık. "Bu senin için çok mu fazla?"

"Hayır. Bunu istiyorum." Hem de çok. Bunu çok uzun zamandır istiyordum ve şimdi ona sahip olduğum için dehşete düşmüş durumdayım. Kravatını yumruğuma doladım. Kumaş parmaklarımın arasından tekrar tekrar kayıyor. "Ben sadece... Ne bekliyordum bilmiyorum ama sanırım... Akşam yemeği sipariş edeceğimizi ve sonra da-" Yatak odasını işaret ediyorum. Bu söylemek istemediğim bir sürü gerçektir.

Başparmağı çenemin kenarında geziniyor, yatıştırıyor ve ateşliyor. "Yemekten sonra ne olacağına dair hiçbir beklentim yok Aurora. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum. Hepsi bu."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Bacaklarını ayırıyor, kollarını belime doluyor ve beni bacaklarının arasına çekiyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Beni bu kadar kolay okuyabilmen biraz can sıkıcı." Ama aynı zamanda, çok, çok hoş.

Avuçlarını sırtımda ve kollarımda gezdiriyor, ellerimi boynunun arkasında birleştirecek şekilde hareket ettiriyor. "Eskiden her şeyini benimle paylaşırdın. Ama bu her iki taraf için de geçerli, değil mi? Seni endişelendiren başka ne var söyle bana."

İç çekiyorum ve tavana bakıyorum. Bunu gerçekten itiraf edecek miyim? "Bazı alanlarda benden çok daha fazla deneyime sahipsin."

"Bunu söylemeye gerek yok Aurora. Daha açık ol."

"Seks konusunda çok daha fazla deneyimin var." diye gevelerken gözlerim çenesinde, ofluyorum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bana bak."

Bakışlarımı kaldırıyorum.

"Bir, aramızda görmezden gelinmesi imkânsız bir kimya var. İki, benden ne istediğini soruyorsun ve ben de dinliyorum ve üç, seni nasıl okuyacağımı biliyorum Aurora. Açıkçası, sana olması gerekenden çok daha fazla ilgi gösteriyorum. Geçmişte seksten alamadığın her neyse, bunun nedeni sende bir sorun olması değil. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Tüm vücudum bastırılmış cinsel gerilimle uğulduyor. Zaten bu konuşmanın üç parmak derinliğindeyiz. Onun için her şeyi ortaya dökebilirim. "Endişelendiğim şey senin deneyimin ya da beni iyi hissettirme yeteneğin değil. Benim *seni* memnun etme yeteneğim."

"Kuru bir sikişten koşu pantolonumun içine boşaldım," diyor kuru bir şekilde.

"Ama bu tamamen sürtünmeydi ve parmakla seviştikten sonra sana dokunmama izin vermedin." Kelimelerimi tekrar ağzıma tıkıp yutmak istiyorum. Çenesi sıkılıyor ve kalçamdaki eli esniyor. "Bana dokunmana izin vermezdim-" Boğazını temizliyor. "-fingerbang çünkü ben kendimi utandırmak istemiyorum. Yine."

Ona göz kırpıyorum, o da bana göz kırpıyor. İtirafını anlamam birkaç saniyemi alıyor. "Sana dokunmamı istemedin çünkü kontrolü elinde tutamayacağını mı düşündün?"

"Bunu söylemenin güzel bir yolu."

"Oh." *Bu çok büyük bir ego artışı.*

Gözlerini kısar. "Beni dürüst olduğuma pişman etme."

Kravatının ucunu parmaklıyorum. Kemer tokasına yakın olan.

"Denemeyeceğim

için

." "Sen gerçek bir problemsin, bunu biliyor musun?"

Kırpıklarımın arasından ona bakıyorum. "Bana söyleyip duruyorsun."

"Siktir, Aurora. Neden her zaman bu kadar baştan çıkarıcı olmak zorundasın?" Ellerini saçlarımın arasına sokuyor ve yakıcı bir öpücükle ağzımı kapıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor. Ama başladığı kadar çabuk bitti.

Dengeleyici bir nefes veriyor, bu da beni sakinleştiriyor. En azından kendimizi kontrol altında tutmak için birlikte mücadele ediyoruz. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söylediğin gibi, ben de sana neye ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim. O noktaya geldiğimizde. Ki bu da

Çünkü ihtiyacım olan şey, en azından önümüzdeki iki saat boyunca sana yemek yapmama ve prenses gibi davranmama izin vermen, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım."

Bana şarabımı uzatıyor ve kendi şarabından büyük bir yudum alıyor.

"Yemekte yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ne kadar çabuk yemek yersek, bana başka neye ihtiyacı olduğunu söylemeye o kadar çabuk dönebiliriz.

"Ben işimi bitirene kadar bana eşlik edebilirsin."

"Ne yiyoruz?" Buranın ne kadar lezzetli koktuğunu ilk kez fark ediyorum.

"Best Buns Bakery'den taze ekmekler, senin ve Rix'in yaptığı balzamik soslu karışık yeşil salata, tavada deniz tarağı ve fettuccine Alfredo ve tatlı olarak ne getirdiysen."

"Bunların hepsi benim favorilerim." Greystones'a her akşam yemeğine gittiğimizde deniz tarağı ya da biberli fettuccine sipariş ediyorum.

"Neyi sevdiğini biliyorum." Beni yanağımdan usulca öpüyor.

Yerde erime riskim var. Üniversiteli erkeklerle randevular böyle değildir. Hem de hiç.

"Bunun içinde ne var?" Getirdiğim tabağa dokundu.

"Rix ve ben tek tek limonlu beze cheesecake yaptık."

"Limonlu beze benim favorim."

Gülümsüyorum. "Sanki birbirimizi tanıyor gibiyiz."

Dökme demir tavaşını ocağın üzerine koyuyor ve tereyağıyla birlikte deniz taraklarını buzdolabından çıkarıyor. Tezgâha yaslanıp onu çalışırken izlemekten mutluluk duyuyorum.

"Takımla tekrar seyahat edeceğin için heyecanlı mısın?"

"Takım arkadaşlarımla birlikte olmak iyi bir şey ama yedek kulübesinde oturup aksiyonu izlemek ve oyuna katılamamak baş edilmesi zor bir durum."

Bunu geçen sene de yaptı. Hangisi daha kötüydü bilmiyorum, benimle birlikte kanepeden izlemek mi yoksa pist kenarından izlemek mi? "Playofflara yetişebileceğini düşünüyor musun?"

"Umarım öyledir. İyi iyileşiyorum ve hareket kabiliyetim iyi. Ancak fizyoterapistim ileride olacıklara odaklanmış durumda ve playofflar normal sezondan farklı."

Başımı salladım. "Çok daha yoğunlar."

"Öyle, bu yüzden takımıma istediğim şekilde faydalı olabilmem için fiziksel olarak en iyi durumda olmam gerekiyor. Şimdilik her gün bir gün."

Hollis tavaya bolca tereyağı atıyor ve tereyağı erirken kollarını ön kollarının yarısına kadar sıvıyor. Bu, yaşadığım sürece asla unutamayacağım bir görüntü.

İnledim. "Cidden Hollis, sen önkol pornosu çekerken ben iki saat nasıl hayatta kalacağım?"

Kaşlarını çatıyor. "Önkol pornosu diye bir şey mi var?"

"Evet, bu kesinlikle bir şey." Uzun zamandır Hollis'in kollarına takıntılıyım. Kanıt için telefonumdaki ÇALIŞMA MATERYALLERİ klasörüne bakın.

"İlginç." Tavadaki tereyağını çeviriyor ve iki diş ezilmiş sarımsak ekliyor. "Dersler nasıl? Final projelerin ve sınavların yaklaşıyor." "Final projelerimin çoğu sunum, ki bu iyi bir şey." Hemi'yle tam zamanlı olarak sadece bir dönem geçirmiş olsam da yazılı sınavlar konusunda tecrübesizim ve son zamanlarda konsantrasyonum gerçekleri ezberlemek için pek iyi değil. "Dinamik olanların nasıl yaratılacağı hakkında çok şey öğrendim.

Terör ön ofisinin bir şeyler yapmasını ya da onaylamasını sağlamak için."

Gülümsüyor. "Bu harika. Biliyorsun, aklına koyduğun her şeye sahip olabilirsin. Yıldızlar senin. Sadece uzanman ve onları yakalaman gerekiyor."

"Ya yıldızımı çoktan seçtiysem? Bu takım benim ailem. Olmak istediğim yer burası. Hemi ve Tally ile çalışmak bunu kanıtladı. Tally ve ben birbirimizi anlıyoruz. Hayatlarımızı buzun yanında geçirdik."

"Bunun avantajları ve tuzakları var, değil mi?"

"Her şey öyle. Annemle yaşasaydım hayatım çok farklı olurdu." Küçük anaokulunda üç farklı okula gittim. Annem ben anaokuluna başladığımda tek bir yere yerleşmeye çalıştı ama bir yere bağlı olmaktan mutlu değildi, bu yüzden sadece birkaç ay sürdü. Çocukken bunu anlamak zordu, ancak annemin bu kadar mutsuz ve stresli olması ve benim için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışması iyi sonuçlanmazdı. İlişkimiz zehirli olurdu ve o da parçalanırdı. Şimdi, bazen başkalarının sahip olduğu şeylere özlem duysam da beni en iyi halimle seven canlı birine sahibim.

"Etrafta hareket etme şekliyle sizin için pek istikrarlı değil."

"Hayır. Babamla yaşadığım ilk yıl odamı dekore etmeyi reddettim. Sanırım bunun onunla birlikte olmak istemediğim için olduğuna inanıyordu. Ama yürümemesi ihtimaline karşı fazla rahat olmak istemedim."

"Tek bir yerde olmaya alışık değildin." Hollis deniz taraklarını çeviriyor.

Odaklanacağı başka bir şey olmasına sevindim. "Değildim. Ama ilk yıldan sonra alıştım ve en azından benim için daha iyi oldu. Annem şimdi çok daha sağlıklı bir insan. Babam beni her şeyin ve herkesin önüne koydu." Yine de dolabımda paketlenmiş bir çanta bulundurmaya bırakmam iki yılımı aldı.

Hollis'in bakışları benimkilerle buluşuyor ve bir anlık suçluluk duygusuna kapılıyorum. "Sen her zaman onun ilk önceliği oldun."

"Çocukken yaşadıklarım yüzünden kendi ihtiyaçlarını bir kenara bıraktı." "İlişki anlamında mı?" diye soruyor.

"Evet. Ama aynı zamanda her şeyi de. Annemle babam birbirinin zıttı. Babamın hayatım boyunca iki kız arkadaşı oldu, en azından benim tanıştığım kadarıyla. Biri Calgary'de oynarken. Ama sonra takas edildi. Bu ikimiz için de zor oldu. Toronto'ya taşındıktan yaklaşık bir yıl sonra başka bir kadınla çıkmayı denedi ama yürümedi. Daha kırkına bile gelmedi. Hokey dışında tüm dünyası bendim. Biriyle çıksa harika olurdu."

Hollis, "O da senin hakkında aynı şeyi söyledi," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "En son biriyle çıkmaya çalıştığımda, birisi o."

Suçlu görünüyor ama o kadar da değil.

"Gitmem gerektiğini söylediğin için gittim ve bunun asla olmaz." Aramızda hareket ediyorum.

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Bunu istemediğim için değildi Aurora." Tek parmağını çenemin altına sokuyor ve dudaklarını hafifçe dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "İstiyorum ama bu biraz karışık."

"Biliyorum." Hâlâ bu işin yürümesi için duyduğu arzusun komplikasyonlardan daha ağır basmasından endişe ediyorum. İkimiz için de gerçek riskler var.

"Ve sana o çocukla çıkmanı önerdiğimde gerçekten doğru şeyi yaptığıma inanıyordum." Gözleri karardı.

"Sana çok kızmıştım." Gülümsememi gizlemek için şarabımı yudumluyorum. "Bölgeci bir pisliktim."

"Kesinlikle öyleydin."

"Nefret ediyor gibi görünmüyordun," diye gözlemliyor.

Kıskanç ve sahiplenici Hollis yine de ateşli. "Bana başka bir randevuya çıkmamı mı söylüyorsun?"

"Lanet olsun, hayır." Dudakları kıvrılıyor. "James'le ne oldu bu arada? Sana yine çıkma mı teklif etti?"

"Jameson'ı kastediyorsun. Ve hayır. Onu ait olduğu yere, arkadaş bölgesine koydum."

"Güzel. O gün Roman'a çok düşkün görünüyordu. Seni tamamen kendine istemeliydi."

Postie tezgâhın üzerine zıplayıp elime kafa atıyor. Burada olmaması gerekiyordu ama yine de ipeksi tüylerini okşuyorum. "Randevularımın yarısı babamı ve takım arkadaşlarını soran erkeklerle bitiyor. Vekaleten şöhret sanırım. Ve bu hayranlığı anlıyorum. Ama bu benim ne kadar sıradan bir üniversite öğrencisi *olmadığımı gösteriyor*. Öyle olmaya çalıştım, Hollis. Gerçekten denedim. Üniversiteli erkeklerle çıkmaya ve fiçı parti olayını yapmaya çalıştım, ki bu berbat kararlar vermenin yuvasıdır."

Hollis kıkırdar. "O günleri hatırlıyorum."

"Her zaman ayık olan kişi ben olurdum, çünkü bir." Parmağımı kaldırıyorum. "Biradan nefret ederim." İkinci parmağımı kaldırıyorum. "İkincisi, akşamdan kalma ve bir ton pişmanlıkla rastgele bir adamın yatağına düşmek isteyeceğim son şeydi." Bunu yapan yeterince arkadaşımı gördüm ve bu deneyimi yaşamasam da olur.

Kaşlarını çatıyor. "Bu hiç oldu mu?"

Ona bir bakış attım. "Hafta sonlarımı nerede geçiriyordum?" Ayda bir hafta sonumu kampüs dışındaki dairemde kalmaya ayırıyordum, çoğunlukla bunun iyi bir yaşam deneyimi olduğunu düşünen babamı yatıştırmak için. Sitede çoğunlukla tıp öncesi öğrenciler olduğu ve çoğu insanın tek yapmak istediği şeyin ders çalışmak olduğu için minnettardım.

"Hokey maçlarında ya da Roman'la."

"Takımla birlikte olmayı seviyorum. Hemi'yi, Shilpa'yı, Rix'i ve Tally'yi seviyorum- ve Dred bile hokey oyuncularını karşısında gözleri dolmuyor. Her zaman korunduğumu ve önemsendiğimi hissettim. Özellikle de senin tarafından," diye itiraf ediyorum.

Başını sallıyor. "Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor."

Bir deniz tarağını çatalla ikiye bölüp kaldırıyor ve damlayan tereyağını yakalamak için avucunu altına tutuyor. "Tadına bakmak ister misiniz?"

"Lütfen."

Çatalı ayırdığım dudaklarımın arasından geçiriyor ve ben de dişlerimle deniz tarağını serbest bırakıyorum, tatlar dilime vurdukça inliyorum. "Bu mükemmel."

Başparmağı alt dudağımda geziniyor, damlayan tereyağını siliyor. Parmaklarımı bileğine doluyorum ve başparmağının ucunu ısırıp dilimi etrafında döndürüyorum. Bunu son yaptığımda kuru sikişmiştik.

Hollis'in gözleri kararıyor ve yüzüne yayılan sırtış düpedüz şehvet dolu. Bir kolunu belime doluyor ve beni daha yakına çekiyor. "Dikkatli ol, küçük kız. O tatlı ağzın hakkında bana fikir veriyorsun."

Elimi göğsünde gezdiriyorum ve çenesinin kenarını ısıriyorum. "Umarım sikini kastediyorsundur Hollis, çünkü senin için dizlerimin üzerine çökmeyi çok isterim."

Ocağı kapattı ve tavayı ocaktan indirdi. Sonra beni belimden tutup döndürüyor ve tezgâha doğru bastırıyor. Kalçalarıyla beni sıkıştırıyor ve ereksiyonu kıcıımı dürtüyor. İnliyorum ve ona doğru geri itiyorum. Belime doladığı kolu göğsümün üzerinden geçene kadar yukarı kalkıyor. Boynuma doğru ısırarak ilerliyor. "Kirlenmek mi istiyorsun, Prenses?"

"İstediğimi biliyorsun."

Yer değiştiriyor, kıcıma bir, iki, üçüncü kez vuruyor. Canımı yakacak kadar sert değil, ama acısı klitorisimin ağrmasına ve nabzımın atmasına neden oluyor. Pozisyonuna geri dönüyor, sikini kıcıma sürtüyor ve beni tezgahtan uzaklaştırıyor. Eli kalçalarımın arasına girip beni kavriyor, parmakları pantolonumun içinden girişime doğru bastırıyor. Diğer eli köprücük kemiklerimin üzerinde ve çenemin kenarı boyunca kayıyor. Yüzümü ona doğru çeviriyor ve ağzıma sahip oluyor.

Geri çekildiğinde gözleri şehvetle dolu. "İyi bir kız olup yemek boyunca uslu durabilir misin?"

"İyi olursam ne alırım?"

"İyi kızlar yine parmaklarıma boşalacak." Dudakları yanağımı okşuyor. "Ve eğer gerçekten iyiysen, belki dilimi bile."

Kalçalarımın arasındaki zonklama şiddetleniyor. "İyi olacağım. Gelmiş geçmiş en iyi kız olacağım."

"Bunu göreceğiz." Ne yazık ki beni bırakıyor ve kendini ayarlıyor. "Lütfen her beş dakikada bir seni becermemi sağlamaya çalışmadan yemek yiyebilir miyiz?" Ama sesinde saklamaya çalıştığı kahkahayı duyuyorum.

"Bu daha çok yirmi dakika gibiydi, ama elbette." Bana bir bakış attı.

Gülümsüyorum.

Ocağa geri dönüyor.

Hollis yemeğimizi tabaklayıp masaya getiriyor, yanıma oturmadan önce benim sandalyemi çekiyor. Şarabımızı tazeliyor ve ben de peçetemi kucağıma koyup bir ısırık almadan önce onun da aynı şeyi yapmasını bekliyorum.

Minnettarlığımı dile getirdim. "Bu Greystones'taki yemek kadar güzel."

Gerçek bir Hollis gülümsemesi. Efsanelerin ve mitlerin gülümsemesi. "O kadar ileri gider miydin bilmiyorum ama beğenmene sevindim."

"En sevdiklerimi yaptığınız için teşekkür ederim. Bunun zor olduğunu biliyorum," diyorum erişteleri çatalımın üzerinde döndürürken.

"Seninle olmak kolay Aurora. Zor olan diğerk şeyler." Hollis tabağına odaklanıyor. Uzanıp saçımı kulağımanın arkasına sıkıştırıyor, parmakları tenimde geziniyor. Çok üzgün görünüyor. "Artık neye inandığımı bilmiyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım senden uzak kalamıyorum. Deplasman maçlarına gitmeden önce seninle zaman geçirmek istedim. Bu bencilce ve kendine hizmet ediyor."

Şimdilik bırakıyorum. Bu güzel akşam yemeğini mahvetmek istemiyorum. "Bencil olmana bayılıyorum."

Eğiliyor ve beni tekrar öpüyor. Elimi boynunun arkasına dolayarak dudaklarımı ayırıyorum. Sandalyesine yerleşmeden önce birkaç dil darbesiyle beni şımartıyor.

Bir nefes üflüyorum. "Bu ön sevişme gibi hissettiriyor."

"Çünkü öyle." Elimi tutuyor ve parmak uçlarımı öpüyor. "Tatlıyı bitirene kadar mümkün olduğunca çok çalışmanı istiyorum."

Malone masanın üzerine atlamaya çalışır ve Hollis onu engellemek için diğerk kolunu uzatır.

"Görünüşe göre tek heyecanlı olan benim amım değil," diye mırıldanıyorum.

Hollis bir kahkaha attı. Onu böyle savunmasız görmeye bayılıyorum. Kimsenin görmediğı şeyleri gördüğüm için kendimi özel hissediyorum. Çoğu insan sadece ciddi Hollis'i bilir, ama ben onun bu kutsal parçalarını alıyorum.

Akşam yemeğı, hafif dokunuşlar ve nazik öpücüklerle dolu en enfes işkenceydi. Ve Hollis'le çıkmanın nasıl bir şey olabileceğine dair bir fikir ediniyorum. O huysuz, sessiz dış görünüşünün altında yıkıcı bir romantiklik var ve bunun yatak odasına nasıl yansıyacağını hayal edebiliyorum. Nazik mi olacak? Emredici mi? Beni tatlı tatlı sikerken kulağıma müstehcen şeyler mi fısıldayacak? Ya da beni edepsizce sikerken tatlı şeyler mi? İkisini de mi?

Hollis'in bulaşıkları mutfağı taşımasına yardım ediyorum. Parmakları omurgamdaki eğimi okşuyor ve etrafımda dolanırken dudakları çenemin kenarından geçiyor. Bulaşık bezini almak için eğildiğinde ereksiyonunu kalçamda hissediyorum. Kendiliğinden yanmadan tatlıya kadar oturabilmemin imkânı yok. Kravatını tutup ağzını kendime çekmeye çalışıyorum ama çenesini yukarı kaldırıp bana ateşli ve bilmiş gözlerle bakıyor.

Müstehcen gülümsemesi belden aşağısını sıkıyor. "Hâlâ tatlımız var."

"Bunu sonraya saklayalım." Bacağı benimkinin arasına girecek şekilde kayıyorum. "Tam olarak ne sonrasına kadar?"

"Soyunmak. O zaman listemin ucu bucağı yok."

Beni daha yakına çekti. "Bu liste hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

"Beni yatak odana götürürsen sana her şeyi anlatırım." Pazarlıktan anlamam.

"Bu doğru mu?"

"Sana göstereceğim bile."

Alarm çalıyor, bizi korkutuyor.

BÖLÜM 25

ÇEKİÇ

"Hollis, adamım, bazı haberlerim var!" diye bağıyor babam.
Kapıyı çalmadan gelmek ya da önceden mesaj atıp cevap beklemek gibi kötü bir alışkanlığı var.

Yarım saniye donup kalıyoruz, benim paniğim Hollis'in gözlerinde yankılanıyor. Ama onun gözlerinde de suçluluk ve utanç gibi pek çok başka duygu var. Midem bulanıyor.

"Hemen boş yatak odasına git," diye emretti. Mutfığa doğru adım atarak bağıyor, "Hey, dostum. Bunu konuşmuştuk."

Köşeyi dönüp koridordan aşağıya koşuyorum. Kalbim boğazımda, midem düğüm düğüm. Yakalanmamıza saniyeler kalmıştı. Yemek odasında olsaydık, yakalanırdık.

"Oh, kahretsin. Randevun mu var? Fikrini değiştirip Scarlet'i tekrar görmeye mi karar verdin?" Babam soruyor.

Midemdeki düğüm bir tuğlaya dönüşüyor.

Hollis'in eski sevgilisinden ve benim eski favori aktristimden bahsedildiğinde omurgama sıcaklık tırmanıyor. Ve sonra kelimeler kaydedildi. *Yine mi?* Onu gördü mü? Ne zamandan beri?

"Evet, bir randevum var. Scarlet ile değil. Bunu daha sonra yapabileceğimizi düşünüyor musun?" Hollis'in gergin sesi koridorda süzülüyordu.

"Doğru, evet. Kesinlikle. Kusura bakma dostum. Aferin sana. Bana söylemeliydin."

"Sana sonra mesaj atmama ne dersin?"

"Ya da sabah görüşürüz. Uçakta konuşabiliriz. İyi geceler."

Endişe ve öfkeyle titriyorum. Omurgamdan aşağı ter damlıyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. O haklıydı. *Eskiden* birbirimize

Her şeyi.

Hollis kapıda belirir. "O gitti, ben de emniyet mandalını taktım."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Scarlet'i
tekrar gördün mü?" "Düşündüğün gibi
değil."

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun ki? Onu ne zaman gördün? Beni
öpmeden önce mi? Sonra mı?" Jameson'ı biliyordu. Tüm o çöplük
yangınında oradaydı. İşte bu yüzden Hollis'in yanında kendimi hep
merkezden uzak hissediyorum.

Yüzünden milyonlarca duygu geçiyor ama mideme ve kalbime batan
pişmanlık oluyor.

"Aurora."

"Önce mi sonra mı, Hollis?"

"Sonra." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor.

Kalbimi de sökebilirdi. "Ne oluyor be?" Etrafından dolaşmaya
çalışıyorum ama kapıyı kapatıyor.

Beni sakinleştirmeye çalışır gibi elini kaldırdı. Sanki üzölmeye hakkım
yokmuş gibi. "Açıklamama izin verir misin?"

"Beni bu odaya kapatma ki beni öpüp bunun bir hata olduğunu
söyledikten sonra neden lanet olası eski kız arkadaşını görmeye gittiğinle
ilgili saçma sapan bir hikaye anlatabilesin!"

"Yaptığım şey bu değil." Yine de kenara çekildi ve ben de koridora
çıktım.

O takip ediyor.

"Onu becerdin mi?" Gözyaşlarının
eşiğindeyim. Yüzü kızardı. "Tabii ki
yapmadım."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Onu öptün mü?"

İfadesini okuyamıyorum ama bunu sorduğum için neredeyse hayal
kırıklığına uğramış gibi görünüyor.

"Hayır."

Rahatlama hissinden nefret ediyorum ve bunu benden saklamasının iyi
bir nedeni olması için ne kadar çaresiz olduğumu hissediyorum. "Sana
neden inanayım?"

"Çünkü sen buradasın ve o değil."

Basit bir cevap. Doğrudan. "Neden bana söylemedin? Neden babamdan
duymak zorundaydım?" Neredeyse yakalandığım için daha çok
üzölmeliydim ama bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Gözleri yumuşuyor, sesi de öyle. "Çünkü seni üzömek istemedim."

Çünkü bununla başa çıkamayacağımı düşünüyordu. Belki de haklıydı ama bundan asla emin olamayacımız. "Onu ne zaman gördün?"

"James denen çocukla çıkman gerektiğini söyledikten sonra."

Ağzım açık kalıyor ve yemin ederim yemeğimi kusma riskiyle karşı karşıyayım. İsim konusunda onu düzeltme zahmetine bile girmiyorum. "Neden beni bir randevuya gönderip sonra da eski sevgilini görmeye gittin? Neyi başarmaya çalışıyordun?"

Bir adım öne çıkıyor.

Bir elimi uzattım. "Şu anda bana dokunma."

Yüz ifadesi acı dolu. "Doğru olanı yapmaya çalışıyordum ve hem benim hem de senin hayatını mahvetmemeye çalışıyordum. Onu görmek istemiyordum - onun beni görmek istediği şekilde değil. Ama sana karşı kontrol edemediğim duygularım vardı. Sonra maçlara gelmeye başladı. Kapanışa ihtiyacım vardı. Buraya taşındığımda kalbimi kırmıştı. O yola tekrar girmek istemiyorum. Uzun zaman önceydi ama bununla başa çıkmam gerekiyordu. Bunu yapabilmemin tek yolu da konuşmaktı. Hiçbir şey olmadı Aurora. Sadece konuştuk. O kadar. O zamandan beri onu görmedim."

Kollarımı kendime doluyorum, sanki bu beni dağılmaktan koruyacakmış gibi. "O zamandan beri onunla konuştun mu?"

"Son kazadan sonra nasıl olduğumu görmek için mesaj attı ama hepsi bu. Bir şey olduğu yok. Söz veriyorum."

Doğruyu söylediğine inanıyorum ama yine de acıtıyor. Kendimi yine boyumu aşmış hissetmeme neden oluyor. "Onunla olanları atlatmana yardımcı olacak uygun bir dikkat dağıtıcı olmak istemiyorum." Yine de fark ediyorum ki, her ne olursa onu gerçekten incitmiş olmalı. Belki de bizimle ilgili tereddütlerinin bir nedeni de budur. Ama bu, bunu benden saklamasını doğru kılmıyor.

"Sen pek çok şeysin Aurora, ama başka birinin dikkatini dağıtacak bir şey değilsin. Bunu düzeltmek için ne yapabilirim? Bana ne yapmam gerektiğini söyle." Çok kararsız görünüyor. Savunmasız.

"Bu acıtıyor." Şakağımı ovuyorum. "Süreç için zamana ihtiyacım var. Yalnız başıma." Ama babamla karşılaşmadan evime nasıl gideceğim? Ne berbat bir gece.

"Roman'ın yanına gidebilirim. Sana biraz yalnız zaman veririm. Sonra konuşabilir miyiz?"

"Kendi alanımda işlem yapmak istiyorum. Konuşmaya hazır olduğumda size mesaj atacağım."

"Tamam. Anlıyorum." Başını sallıyor, kollarını kavuşturup açıyor.
"Özür dilerim. İstedğim son şey seni tekrar incitmekti."

"Bunun yerine kendini korumaya çalışmadığına emin misin?" Bu fırsatı değerlendirip açılmasını, o ayrılığın neden bu kadar acı verici olduğunu paylaşmasını bekliyorum ama tek yaptığı iç çekmek oluyor.

"Olabilir. Roman'ı kontrol etmeye gideceğim, böylece sen de zaman kazanabilirsin."

Beni en harika randevunun nasıl en kötü randevuya dönüştüğünü merak ederken bırakarak uzaklaşıyor ve hepsi eski sevgilisi yüzünden.

BÖLÜM 26

HOLLIS

I Roman'ın kızıyla çıkarken yakalandığım için altıma sıcıyor olmalıydım. Ve bir parçam da öyle. Kendimi dev bir çöp torbası gibi hissediyorum. Onu her gün kandırıyorum. Ama daha büyük, daha anlamlı bir parçam Aurora'nın bununla nasıl başa çıkacağı konusunda endişeli. Çünkü yaşadığım stresin üstüne

Babasıyla olan ilişkisine dayanarak bilgi sakladım.

Bir süredir inkâr diyarında yaşıyordum, bu duyguları kilitleyebileceğime inanıyordum. Ona Scarlet'i gördüğümü söylemek ve bir zamanlar hissettiklerimin çoktan geçip gittiğine dair güvence vermek, Aurora'yla daha fazlasını istediğimi itiraf etmek anlamına gelirdi. Bunu yapmaya hazır değildim ve şimdi onu üzdüm. Yine üzdüm.

Onu incitmek kendimi bıçaklamak gibi geliyor. O acı çekerken, onun için her şeyi düzeltme ihtiyacıyla kaşınıyorum. Gülümsemesini görmek, onu mutlu eden şeylerin bir parçası olmak, onu yakınımda tutmak? Günlerimi ve gecelerimi bunları yaparak geçirmek istiyorum.

Telefonumu evimde bırakıp Roman'ın evine gidiyorum. Randevuma ne olduğunu sorduğunda, erken işe gitmesi gerektiğini söylüyorum ve kafası haberlerle o kadar meşgul ki bunu sorgulamıyor. O emeklilik sonrası seçeneklerini açıklarken ben bir buçuk saat kalıyorum. Bağlantılı kalmaya çalışıyorum. İyi bir arkadaş olmaya ve heyecanını paylaşmaya çalışıyorum ama midem çalkalanıyor. Aurora'nın sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Gerçekten kimi koruyordum? Onu mu, kendimi mi?

Nihayet ayrıldığımda geç olmuştu. Postie ve Malone beni kapıda karşılıyor ve ısrarla miyavlayarak beni mutfağa kadar takip ediyorlar. Onları görmezden gelip telefonumu kontrol ediyorum, Aurora'dan mesaj gelmeyince midem bulanıyor.

Onu hazır olmadığı bir konuşmaya zorlamak istemiyorum. Ama hatalarımı da kabul etmek istiyorum.

HOLLIS

Biraz zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ama lütfen beni dışlama. Şimdi düzeltemesem bile, gitmeden önce seni görmeden o uçağa binmek istemiyorum.

Birkaç dakika bekledim ama yanıt alamadım. Üzerimi değiştirip yatmaya hazırlanıyorum, yarın için çantamı hazırlıyorum ve takım elbisemi seçiyorum, sonra akşam yemeğinin kalanını temizliyorum ve cheesecake'leri buzdolabına koyuyorum. Yatmaya hazır olduğumda Aurora mesaj atmamıştı, ben de bunu hâlâ işlemde olduğuna dair bir işaret olarak kabul ettim.

Çöp gibi uyuyorum, dönüp duruyorum. Postacı sürekli yanımda yer değiştirmeye çalışıyor. Sabah beş buçukta, telefonum komodinin üzerinde vızıldıyor. Aurora'dan gelen mesajı görünce endişem artıyor.

PRENSES

Uyandığında mesaj at.

HOLLIS

Artık uyandım. Aşağı gelebilir miyim?

Kambur noktalar iki kez görünür ve kaybolur.

PRENSES

Evet.

HOLLIS

Beş dakika içinde aşağıda olurum.

Yataktan çıktım, dişlerimi fırçaladım ve üzerime bir çift jogger ve kapüşonlu bir tişört geçirdim. Fazladan anahtarlığı alıyorum ve keşke dün gece Aurora'ya çiçek almak gibi akıllıca bir şey yapsaydım diyorum. Ama bu sadece şimdi aklıma geliyor.

Kapıyı çalarken midem düğümleniyor. Birkaç saniye sonra kapı açılıyor. Aurora beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor, ama kırmızı çerçeveli, şiş gözleri beni çok etkiliyor. Uzanıp onu kendime çekmek istiyorum ama o geri çekilip kollarını kavuşturarak temasın hoş karşılanmadığını belli ediyor.

Her şey çok sıkı geliyor. "Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bana anahtarını vermen gerekiyordu zaten." Gözleri çeneme odaklanmıştı.

İkimiz de biliyoruz ki onu Roman'ın evinde bırakabilirdim. "Scarlet'i gördüğümü sana söylemeliydim. Onunla ayrılışım dostça değildi. Sadece ben burada, o Los Angeles'ta olduğu için değildi. Mesafenin yürümesini istedim ama o desteklenmediğini hissetti çünkü ilişkimizin kamuya mal olmasını istemedim, o da ilişkimizi bitirdi." Dahası da var ama bu konuşmanın beklemesi gerekiyor.

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?" Aurora'nın sesi alçak ve hırıltılı.

Başımı sallıyorum. "Hayır, romantik olanlar değil. Onunla görüştüm çünkü birkaç aylığına benim şehrimde gelecekti ve aramızdaki havayı yumuşatmaya çalışmam gerekiyordu."

Aurora yumuşak bir sesle, "Ama hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyor," diyor.

"Eskiden nasıl olduğumuza dair anıları var ama o zaman ile şimdi arasında çok uzun yıllar var. Ben aynı kişi değilim." Kalbime karşı kesinlikle daha temkinliyim, belki de fazla temkinliyim. "Ve sana oldukça takıldım. Geri döndüğümde, Scarlet'le olan ilişkim hakkında hâlâ soruların varsa, bilmek istediğin her şeyi anlatacağım - tabii bu işi onarılamayacak kadar berbat etmediysem."

"Tamir edilemeyecek kadar berbat etmedin." Başını kaldırırken çenesi titriyor. "Bu benim için çok fazla. Onunla bir geçmişiniz var. Başarılı ve gösterişli biri ve sana benim sahip olmadığım şekillerde sahip oldu ve bundan nefret ediyorum. Özellikle de onunla birlikte olmak senin için benimle birlikte olmaktan çok daha kolay olduğu için."

"Ama istediğim kişi o değil Aurora. İstediğim sensin." Keşke ona bu duyguların ne kadar derin olduğunu söyleyebilseydim. Aylardır tek düşünebildiğim şeyin o olduğunu. Scarlet'ten beri onun için kendimi herkesten daha fazla riske attığımı.

Geçen yıl geçirdiğim kazadan beri Aurora'ya çok şey anlattım ama Scarlet hakkında hiç anlatmadım. Ve bunun değişmesi gerekiyor. "Döndüğümde konuşabilir miyiz?"

Başını sallıyor.

"Sana sarılabilir miyim?" Onu rahatlatma ihtiyacı fiziksel bir dürtüdür. "Lütfen." Sesi çatlıyor.

Kollarımı açıyorum ve o öne doğru adım atıyor. Elleri belime dolanıyor, benimkiler de omuzlarında kıvrılıyor, bir elimle başının arkasını kavrarken yanağını göğsüme yaslıyor.

Dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum. "Dün gece bok gibi uyudum, Prenses."

"Ben de öyle. Yatmadan önce sana mesaj atmalıydım ama berbat görünüyordum," diye mırıldanıyor.

"Sen her zaman güzelsin. Hay sikeyim. Seni üzmemekten nefret ediyorum," diye

itiraf ediyorum.

"Konu sen olunca çok fazla duyguya kapılıyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, kirpiklerinin her kırpışını inceliyorum. "Benim için de aynı şey geçerli Aurora. Keşke dün gece farklı geçseydi. Belki geri döndüğümde, yeniden başlayabiliriz."

"Bu hoşuma giderdi. Ama emniyet mandalını taksak iyi olur, böylece babam Kool-Aid Man gibi içeri dalmaz. Nasıl gitti? Sence bir şeyden şüphelenmiş midir?" Dudağını dişlerinin arasına aldı.

Başımı sallıyorum ve suçluluk duygumu bastırıyorum, bunun bana ne kadar ağır geldiğini görmesini istemiyorum. Dün geceki karmaşadan sonra onu terk etmek zorunda kaldığımda değil. "Çok meşguldü. Randevumu bile sormadı." Bunun için minnettarım. Kendimi onun sarmallarından birindeymişim gibi hissediyordum, Aurora'yı incittiğimin farkındaydım. Eğer dün gecenin nasıl bitmesi gerektiği hakkındaki gerçeği bilseydi, muhtemelen beni hayatta bırakmazdı. Ve buna hakkı da vardı. "Sana mesaj atmak istedi ama ona bu sabah erken saatte dersin olduğunu hatırlattım."

"Kriz önlendi," diye mırıldanıyor.

"Şimdilik, evet." Bu da yapmamız gereken başka bir konuşma. Ama her şey onun bundan ne istediğine bağlı. Bunun ne olabileceği ve ne anlama geleceği konusunda dehşete düşüyorum.

İç geçiriyor ve kapüşonunun ipiyle oynuyor. "Gitmem gerek. Dersten önce grubumla buluşacağım. Bu sabah bir sunumumuz var ve üzerinden bir kez daha geçmek istiyoruz."

Ve şimdi daha da kötü hissediyorum. Çöp gibi uyumak benim için sorun değil. Tek yaptığım bir uçakta ve bir bankta oturmak ama bu onun notlarını etkileyebilir. "Bu işe uykusuz girdiğin için üzgünüm."

"Ben üniversitede okuyorum, Hollis. Beş saatlik berbat bir uykuyla idare edebilirim." "Boktan olması benim suçum ama."

"Dün gece şiş gözler için endişelenmek yerine mesaj atsaydım daha az boktan olabilirdi." Göğsümü okşuyor.

Elini kendi elimle kapatıp dudaklarıma götürüyorum.

Bir parmağıyla onunkine dokunuyor. "Bunları burada istiyorum, lütfen." Yüzünü kavıyorum ve dudaklarına hafifçe dokunuyorum.

Tırnaklarının boynumun arkasına batması ve onu kendime doğru çekmem için sadece yumuşak bir dil darbesi yetiyor. Öpüşmeyi kesiyor ve ben onunkini geri almaya çalıştığımda avucuyla ağzımı kapatıyor. Ağzı cennet gibi.

"Hâlâ hazırlanmam gerekiyor ve yarım saatten az bir süre içinde çıkmam gerekiyor." "Sana bu gece mesaj atayım mı?"

"Evet, lütfen."

"Ve döndüğümde o berbat randevuyu telafi edeceğim."

"Ayrıca evet, lütfen."

Onu son bir kez öptüm ve o da beni kapıdan dışarı itti.

Roman kapısını açarken ben asansörden iniyorum. Beni görünce kaşlarını çatı. "Nerelerdeydin?"

"Aurora için anahtarımı bırakıyordum." Tamamen yalan değil ama yine de kendimi bok çuvalı gibi hissediyorum. Özellikle de onun naneli diş macununun tadını dilimde hissedebildiğim için. Ya iki dakika önce gelseydi? Her şeyi ne kadar çabuk toparlardı? Nasıl açıklardım? Aurora'yı bunun sonuçlarıyla nasıl bırakabilirdim?

Kaşları çatıldı. "Şimdiden kalktı mı?"

"Bu sabah bir grup sunumu var. Pratik yapabilmeleri için kampüse erken gidecek. Dün gece anahtarımı bırakacaktım ama geç saate kadar konuştuk."

"Doğru, evet. Hâlâ evde mi?" Telefonunu çıkarır ve parmakla yazmaya başlar.

"Bir dakika önce anahtarımı bıraktığımda hazırlanıyordu." Omurgamdan aşağı bir ter damlası süzülüyor.

"Ben aşağı inip veda edeyim o zaman."

"Kulağa hoş geliyor." O asansörlere doğru ilerlerken ben de kapıma doğru bir adım atıyorum. "Yirmi dakika içinde hazır olurum."

Başını sallıyor, asansöre adım atarken gözleri hâlâ telefonunda. Çatı katımda kayboluyorum, en iyi arkadaşıma söylediğim her yalanla göğsümdeki ağırlık artıyor.

BÖLÜM 27

HOLLIS

I Roman ve ben havaalanına gitmeden önce Aurora'ya bir buket gerbera papatyası göndererek sunumunda ona şans diledim. Ben yatakta uyuyorum.

ve antrenmanı yedek kulübesinden izliyor. Roman patenlerini astığında kaçınılmaz değişime hazırlanmak için antrenmanlar sırasında yedek kalecimizi değiştirmeye başladılar.

Takım kayarken koç yanıma oturdu. "Doktor dizinin iyileştiğini söyledi."

"Güç bu sefer daha hızlı geri geliyor." Bunun buza daha çabuk döneceğim anlamına gelmesi için dua ediyorum.

"Başka bir sakatlıkla sahalardan uzak kalmanın sinir bozucu olduğunu biliyorum" diyor.

"İyileşmesi için gereken zamanı vermek önemli." Nefret etsem de bunun doğru cevap olduğunu biliyorum. "Playofflardan önce buza dönmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Her seferinde bir adım, Hendrix. Umarım yakında antrenman için hazır olursun."

Buzda işleri bittiğinde saunadaki çocuklara katılıyorum ve takımla birlikte öğle yemeği yiyorum. Roman ve bir grup arkadaş otele döndüğümüzde Seattle'ın son birkaç maçını tekrar izlemeyi planlıyor. Ama kedi kamerası uyarılarım çatı katımda hareketlilik olduğunu gösteriyor. Ve Aurora'dan yeni mesajlar aldım.

Geri döndüğümüzde Roman'a "Kız kardeşimi aramam gerekiyor, ama sorun olmazsa birazdan sana yetişirim," diyorum. Bugünlerde yalanlar bataklık gibi geliyor. Ama Aurora'yı kontrol etmek, iyi olduğundan emin olmak istiyorum ve bunun için mahremiyete ihtiyacım var.

"Her şey yolunda mı?" Roman soruyor, her zaman endişeli bir baba gibi.

"Evet, sadece haftalık görüşmemiz." Nadiren kaçırdığımız bir randevumuz var. Sadece şu an değil.

"Tamam. Dallas ve Ash'in odasında olacağız. On altı-on üç."

"Birazdan görüşürüz." O gittikten sonra emniyet mandalını çeviriyorum ve mesajlarımı kontrol ediyorum.

PRENSES

Bugün biri bana çiçek göndermiş. Kartsız. Çok güzeller.

Şifonyerinin üzerinde onların bir fotoğrafı var.

PRENSES

Antrenmanda olman çok kötü çünkü kedicikleri ziyaret etmek üzereyim.

Kedilerimle birlikte yatağında uzanırken çekilmiş bir başka fotoğraf da bunu takip ediyor. Postie onun göğsüne uzanmış ve Malone da yanlarına sokulmuş, hoşnutsuz görünüyor. Yarım saat önce gönderilmiş.

Sonraki mesajları tararken çenemi sıkarak kaydırmaya devam ediyorum.

PRENSES

Artık parmaklarını amıma soktuğuna göre, Batdick'i yatağında kullanmama izin var mı?

Sanırım sonra öğreneceğim.

Kedi kameralarını kontrol etmek

isteyebilirsin. Bütün eğlenceyi

kaçırıyorsun.

Bir cevap yazdım.

HOLLIS

Bensiz yatağında ne gibi kötü şeyler yapıyorsun, Prenses?

Yanıt yok.

Dizüstü bilgisayarımı alıp açıyorum ve video yayınlarını açarken kulaklıklarımı takıyorum. Oturma odam boş. Yatak odamdaki kamerayı kontrol ettiğimde bir an için kafam karışıyor. Yatağım yerine duşuma bakıyorum. Cam buğulu ama Aurora'nın çıplak hatları görünüyor. Ellerini duvara dayamış ve başını öne eğmiş. Fayanslara vuran spreyin sesi, yüksek sesle inleyene kadar sözlerini boğuyor. "Siktir, evet. Tam orası. Çok yakın."

Orada onunla birlikte olmak için neler vermezdim. Ama saatlerce uzakta olduğum için tek yapabildiğim izlemek ve dilemek. Gitmeden önce her şey daha farklı olmalıydı ama en azından Aurora beni affetmiş görünüyor. Telefonunu makyaj masasının kenarında görüyorum ve ona tekrar mesaj atıyorum.

HOLLIS

Birisi çok yaramaz bir kız.

Yatağında ve duşumda tekrar iniyorum.

Unutma, takip ediyorum.

Her mesaj telefonuna kaydedilirken *ping, ping, ping sesini* duyuyorum.

Aurora kapıyı kaydırarak açıp duştan çıkarken dudakları utangaç bir sırtıyla yukarı kalkıyor. Banyomun zeminine su damlatırken, kaygan ve ıslak, tüm kıvrımları sergilenen çıplak vücudunun görüntüsünü içime çekiyorum. Ellerini bir havluya siliyor ve telefonunu kaldırıp kilidini açıyor.

Anlamadığım bir şey söylüyor ama bir saniye sonra telefonum çalıyor.

PRENSES

Ciddi olsan iyi olur.

Şu anda izliyor musun?

HOLLIS

Banyomda çıplaksın.

Randevumuz böyle bitmeliydi.

PRENSES

Düşunuzu neden bu kadar çok sevdiğimi görmek ister misiniz?

HOLLIS

Göster
bana.

Tekrar sırtıyor, telefonunu yere bırakıyor, kediciğe bir öpücük konduruyor ve kapıyı açık bırakarak duşa geri dönüyor. Bacaklarını genişçe açıyor, bir elini fayansa dayıyor ve duvar jetinin açısını ayarlıyor. Ve şimdi her şey çok mantıklı. Başı öne düşüyor ve iki avucunu da duvara dayıyor. İnlediğinde, elimi joggers'ımın içine kaydırıyorum ve kalçalarının yuvarlanışına göre kendimi okşuyorum.

"Çok yakın, çok yakın." Alt dudağını dişlerinin arasında yakalıyor ve tirabzanı tutuyor. Bacakları titriyor ve ben hızımı artırıyorum, sırtı kavislenip başı geriye düşerken sikimi agresif bir şekilde okşuyorum.

İnlemelerine bakılırsa, boşalmak üzere. Ve ben de tam yanındayım. Dizlerinin üzerine çöküyor ve sırtına çarpması için jetin yönünü değiştiriyor. Orgazmı atlatırken eli ayrılmış kalçalarının arasına kayıyor. Klitorisini tekrar tekrar tokatlıyor, kalçaları sarsılırken adımı inliyor. Duş duvarına yaslanana kadar onu bırakmıyorum. Ama önce bir avuç mendil alıyorum, böylece lanet gömleğimi değiştirmek zorunda kalmıyorum. Ya da pantolonumu.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve suyu kapatıyor, ardından askılıktan bir havlu alıp muhteşem vücuduna sarıyor.

Orada olmak, onu yıkamak, yatağa götürmek, her santimini öpmek, adımı inleten tüm yerlerine dokunmak için neler vermezdim.

Telefonumu alıp onu aradım.

İlk zil sesinde cevap veriyor, biraz nefessiz. "Merhaba."

"Eve geldiğimde birlikte duş alacağız." Aurora ıslak, çıplak ve sabunlu mu? Evet.

"Duş almaktan çok daha fazlasını yapıyor olsak iyi olur, Hollis."

"Olacağız, söz veriyorum." Kulaklıklarımın birini çıkararak her şeyin sessiz olduğundan emin oluyorum. "Ama önce, sanırım ben evde yokken yaptığın tüm kötü şeyler için o yaramaz küçük kıcına bir şaplak atmam gerekiyor."

Kedicik kamerasına doğru ilerlerken gözleri parlıyor.

"Şimdi gerçekten sabırsızlanıyorum." Kamerayı yatak odasına taşıyor ve yatağa doğrultuyor. Sonra dolabına geçip bir tişört buluyor ve başına geçiriyor. "Uçuş ve antrenman nasıldı? Dizin nasıl?"

Katlanarak artan dayanılmaz cinsel gerilimin ötesinde, ona tekrar güvenme arzum da artıyor. "Uçuş iyiydi. Çoğunda uyudum. Yedek kulübesinden izlemek dışında antrenman iyiydi. Umarım önümüzdeki hafta buza çıkabilirim. Her şeye rağmen playoffları beklemek zorunda kalmayabilirim. Dizim de oturmaktan biraz ağrıyordu ama saunada, havuzda ve jakuzide biraz zaman geçirdim, şimdi daha iyi. Sunumun nasıldı? İyi yaptın mı?"

"PowerPoint'te bir hata oldu ama bende basılı bir versiyonu vardı, bu yüzden onlar sorunu çözerken ben de noktaları anlattım ve beyaz tahtayı kullandım."

"İşte benim kızım, her zaman her şeyin üstesinden gelir." "Ben de senin üstünde ya da altında olmak isterdim."

Kıkırdıyorum. "İkisini de ben evdeyken ayarlayabiliriz."

"Tanrım, o kadar azdım ki bu çok saçma, Hollis. Çarşaflarını ve duşunu çoktan mahvettim ve hâlâ ağrım var."

"Seninle bir tur daha konuşmamı ister misin?" Bana sarıldığında kalçalarını nasıl tutacağımı anlat. Klitorisini nasıl çimdikleyeceğimi ve onu yakın tutmak için saçlarını nasıl avuçlayacağımı.

"İhtiyacım olan şey beni bir yatağın içine sokman. Rix bütün hafta sonu Tristan'da olacak." Saçlarını tarıyor. "Zaten yarı yarıya taşındı."

"Böylece ben de seninkine gelebilirim." Sadece o ve ben olduğumuzda, iki kişilik baloncuğumuzun dışında her şeyin ne kadar karmaşık olduğunu unutmak kolaydır.

"Evine gizlice gelmemden daha kolay olurdu." Onu ısıırıyor dudak.

Bu kısmı konuşmamız gerek. Etrafta gizlice dolaşmak, bir şeyler saklamak-sonsuza kadar devam edemez. Benimle aynı yerde olmadığı sürece. Şu anda olsa bile, hiçbir şey garanti değildir.

"Hollis?"

"Üzgünüm, evet, katılıyorum. Daha kolay olurdu."

Otel odamın kapısı açılıyor ama güvenlik mandalı sayesinde sadece birkaç santim.

"Hey, Hollis, şunu açabilir misin? iPad'imi almam lazım."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Geliyorum! Bir saniye." Dizüstü bilgisayarımı kapattım, ama Aurora'nın paniklemiş ifadesini yakalamadan önce değil.

"Bu benim babam mı?" diye fısıldıyor.

"Evet. Yarın konuşuruz." O cevap veremedi aramayı sonlandırıyorum ve yatağımdan yuvarlanıyorum, Roman'ı içeri almak için acele etmeden önce peçeteleri yastığımın altına itiyorum.

Bana sorgulayan bir bakış attı.

"Özür dilerim. Seni dışarıda bırakmak istememiştim. Dallas ve Ash'in odasına mı gidiyorsun?"

"Evet. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Hemen bir sweatshirt alayım." Arkamı dönüyorum ve birkaç derin nefes alıp kalp atışlarımı sakinleştiriyorum. İki kez kıl payı kurtulmuştum. O iPad'ini alırken ben de kapüşonlu sweatshirt'ümü başıma geçiriyorum, sonra da onu koridora kadar takip ediyorum.

BÖLÜM 28

HOLLIS

"Y Ben ayrılmadan önceki halinden çok daha dinlenmiş görünüyorsun." Roman, Pancake House'da Aurora'yı kol uzunluğunda tutuyor ve onu inceliyor.

Kollarımı ona dolamak, onu içime çekmek ve Onu ne kadar özlediğimi. Bunun yerine ellerimi ceplerime sokuyorum ve istediğim şeyi istediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

"Ben iyiyim baba, sadece gala ve finaller yaklaştığı için işim başımdan aşkın." Kolunu okşuyor ve o da onu bırakıyor.

"Tabağınızdan bir şey almamı ister misiniz? Deplasman maçlarından döndüğümde kendi yiyeceklerimi sipariş edebilir ve çamaşırlarımı yıkayabilirim" diyor.

"Kendi alışverişimi yaparken senin alışverişini de yapıyorum, o yüzden çok önemli değil. Ve ikimiz de çamaşır konusunda nasıl olduğunu biliyoruz." Kabine geri kayıyor. Bizim için sipariş vermiş bile -muhtemelen bu yemeği bitirmek için benim kadar hevesli. Ama nedenlerimizin aynı olduğundan emin değilim. Lokanta geleneğimizle ilgili sevdiğim her şey, şimdi içine battığım yalanları hatırlatıyor.

"Bu konuda daha iyi olabilirim." Kaşlarını çatıyor. "Bu işte daha iyi olmalıyım. Sonsuza kadar çamaşırlarımı yıkayamazsın. Bir hizmetçi tutabilirim."

Roman gibi ben de Aurora'nın karşısındaki banka çöküyorum. Bakışları bana doğru kayıyor ve sanki başka bir günmüş gibi gülümsüyor, sanki bundan sonra onun evine geri dönme planımız yokmuş gibi.

Aurora arsızca, "Ya da çıkmaya başlayabilirsiniz," diyor. Roman gözlerini deviriyor. "Bana uygulama göndermeyi bırak."

Kahvesini yudumluyor ve vites değiştiriyor. "Bu hafta gerçekten iyi iş çıkardınız. İki sağlam galibiyet ve üst düzey takımlara karşı. Pazartesi günü

LA ile oynayacağın ma için ne hissediyorsun?"

Onlar oyun stratejisi hakkında konuşurken, ben umutsuzca onun son birkaç gündeki tüm mesajlarını düşünmemeye çalışıyorum.

PRENSES

Şifonyerimi yeniden düzenliyorum, böylece aynam yatağı yakalıyor, belki beni becerirken kendini izlemek istersin diye.

Dizinin iyiliği için muhtemelen üstte olmalıyım.

Tabii beni kapının önünde becermeye daha meyilli değilsen. Sanırım dairenin içinde ne kadar ilerleyebileceğimizi göreceğiz.

Aurora'nın ayağı masanın altında kaval kemiğime çarpıyor. Ona bakıyorum. Yine ayak oyunu oynamıyoruz. Gözleri masaya kaydı. Yemeğim önümde duruyor.

Roman, "Bugün çok meşgulsün," diye gözlemliyor.

"Yarın doktorumla randevum var." Bu doğru ama dikkatimin dağılmasının nedeni bu değil.

"Sence antrenmana çıkabilecek misin?" Aurora soruyor.

"Umudum bu."

"Spor yayıncılığını daha fazla düşündünüz mü, yoksa patenlerinizi astıktan sonra koçluğu bir seçenek olarak düşünüyor musunuz?" Roman soruyor.

Alt dudacağımı ovuşturuyorum. "Bunu düşünmem gerekmeden önce en az bir sezonum daha var."

"Bir takıma liderlik etsen harika olur." Roman sırtımı sıvazladı.

"Harika bir koç olurdun," diye katılıyor Aurora. "Sabırlı bir öğretmensin ve doğrudan talimat verme konusunda harikasın."

Hokeyden bahsetmediğine adım gibi eminim. "Henüz oyundan çıkmadım," diye homurdanıyorum. Roman konuyu değiştiriyor, muhtemelen gerginliği kariyer stresi sanıyor.

Yemeklerimizi bitirip lokantadan ayrılıyoruz. Hava ısınıyor, kar kahverengi sulu kara dönüşüyor.

"Marketten birkaç şey almam gerekiyor. İkinizin de bir şeye ihtiyacı var mı?" Caddeyi geçtikten sonra sordum.

Roman, "Aklıma gelen bir şey yok," diyor.

Aurora, "Dün alışverişe gittim, o yüzden ben de iyiyim," diye yanıtlıyor.

"Tamam. Sonra görüşürüz." Binanın içine girdiler ve ben de markete doğru kısa bir yolculuk yaptım. Aurora'nın en sevdiği şekerlerden aldım ve dönüş yolunda yerel çiçekçiye uğradım.

Ben binaya döndüğümde Aurora çoktan mesaj atıp ortalığın temiz olduğunu bildirmişti.

Asansöre adımımı attığımda avuçlarım terlemeye başlıyor. Bugün üzerinden geçeceğimiz çizgi her şeyi yeniden değiştirecek. Yarım saniyeliğine, bunu yapıp yapmamam gerektiğini sorguluyorum. Ama ona yaşattığım onca şeyden sonra onu reddedemem. Bu onu nasıl etkilediğinden daha önemli. Beni de etkiliyor. Ona karşı kararsız kalmaya devam edemem. Bunu yapmak istemiyorum.

Asansör çalışıyor ve ben koridora çıkıyorum. Roman'ın kapısının önünde dikilmesini bekliyordum ama kapıda koruma yoktu ve ben daha kapıyı çalamadan kapı açıldı. Aurora kafasını uzatıyor, gömleğimin önünden tutup beni dairesine çekmeden önce iki tarafa da bakıyor. Ağzımı kendine çekmeye çalışırken kapı kapanıyor.

Başımı arkaya yatırdım. "Merhaba."

"Merhaba, lütfen ölmeden önce beni öp." Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve dudaklarını büzüyor.

Gülüyorum ve başımı eğiyorum, dudaklarımın kenarını okşadığında ayrılıyorum.

Elleri çoktan harekete geçti.

Öpücüğü kestim ve mırıldandım, "Güvenlik mandalı."

"Doğru. Evet." Gömleğimi bırakıyor ve kapıyı kilitliyor.

Arkasını döndüğünde çiçekleri uzattım. "Senin için."

Onları burnuna götürüp derin derin içine çekerken yüz ifadesi yumuşuyor. "Çok güzeller. Teşekkür ederim."

"Tıpkı senin gibi, bir şey değil."

"Onları daha sonra suya koyarım." Onları yan sehpa koyuyor, market poşetini alıyor ve yere bırakmadan önce içine bakmaya zahmet etmiyor. "Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum ama önemli konuşma kısmını sonraya bırakmak istiyorum."

"Sabırsız hissediyoruz, değil mi Prenses?" Yanağını okşuyorum.

"Son derece, evet. Ve bu sabah kaçmak istememe rağmen yapmadım çünkü beklediğime degeceğini biliyordum. Ama sonra sen nefis görünürken o yemek boyunca oturmak zorunda kaldım." Ceketimi omuzlarımdan itiyor ve yere düşerken ellerini kollarımda gezdiriyor.

"Benim için farklı olduğunu mu düşünüyorsun?" Çenesinin kenarını izliyorum ve dudaklarımla yanağını sıyrıyorum. "Seni böyle kollarımla sarmak istedim." Onu kendime doğru çektim. "Ve seni ne kadar özlediğimi söylemek." Kulak memesini dişlerimin arasına aldım. "Ve seni iyi hissettirmek istediğim tüm yolları düşünmeden edemediğimi."

"Ben de bunların hepsini istiyorum," diye fısıldıyor Aurora.

"Eninde sonunda oraya varacağız." Çenesi boyunca yolumu ısıırıyorum. Önümüzde kesintisiz saatler var. Bu ona onu ne kadar çok istediğimi gösterme, son birkaç haftadır bizden esirgediğim şeyi ona verme şansım. Tam olarak ihtiyacı olan şey olmak istiyorum. "Ama bunun her anının tadını çıkarmayı planlıyorum. Acele etmek yok."

Çenesini kaldırıp onu içeri alıyorum; gözleri göz kalemiyle çerçevelenmiş, kirpikleri uzun, dolgun dudakları parlak. Yıllar boyunca çeşitli vesilelerle ona aldığım birçok gömlektan birini ve iltifat ettiğim kot pantolonlardan birini giyiyor. Eğer aşağıya baksaydım, ona hediye ettiğim çorapları giydiğini görürdüm.

"Lütfen öp beni," diye fısıldıyor.

Ağzımı onunkinin üzerine eğıyorum ve o da bana karşı yumuşuyor. Bir dakikalığına benim yönlendirmeme izin veriyor. Ama sonra elleri dolaşmaya başlıyor, parmakları kıcıma ulaşır sıkana kadar omurgamda hafifçe geziniyor. "Çıplak olduğumuzda ve sen içimdeyken bunu yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Kendini aşırıyorsun, sence de öyle değil mi?"

"Aylardır yaptığım tek şey düşünmek, Hollis." Parmakları belimde geziniyor. "Ellerimi senin üzerinde gezdirmeyi, tam olarak böyle." Kotumun düğmesini açtı.

"Bana başka neler düşündüğünü söyle." Bu sadece onun dikkatini dağıtmak ve bizi yavaşlatmakla ilgili değil; yatak odasında onu neyin harekete geçirdiğini öğrenmek istiyorum. Ama bundan da öte, aynı nedenlerle mi bu işin içinde olduğumuzu anlamak istiyorum. Onun için geçici bir fantezi olmak istemiyorum.

"Çok fazla şey var." Fermuarını indiriyor. "Sana dokunmanın ne kadar iyi hissettireceğı hakkında." Parmak uçları bel bandımın içine giriyor, bir kalçamdan diğerine kayıyor. "Beni parmaklarıyla becerdiğinde ne kadar hoşuma gittiğini ve içimi dolduran senin siki olduğunda ne kadar daha iyi olacağını."

"Çok pis bir ağzınız var Prenses."

Aurora'nın ateşli bakışları, eli boxer külotumun içine girerken benimkilerle buluşuyor. Parmak uçları başını sıyrıyor ve uzunluğunu nazikçe gözden geçiriyor. "Sanırım benim yaramaz ağzımı seviyorsun."

"Lanet olsun," diye inliyorum sıcak, yumuşak avuç içi beni sararken. Sırtı kapıya değene kadar etrafımızda dönüyorum ve sol ön kolumu başının üstünde tutuyorum.

"Elimde çok iyi hissediyorsun." Aurora'nın başparmağı başımın üzerinde geziniyor. "Elin üzerimde çok iyi hissediyor," diye

mırıldanıyorum.

Hareketi tersine çevirdiğinde gözlerim doluyor ve dişlerim birbirine çarpıyor. Onu tekrar öpebilmek için çenesini avucumun içine alıyorum. Vuruşları yavaş, nazik bir keşif. Tepeye her ulaştığında, başparmağı yarığın üzerinden geçiyor ve yumruğunu tekrar aşağı çekmeden önce başın etrafında dönüyor. Mutluluk bu.

Boştaki eli gömleğimin altından kayıyor, parmak uçları karın kaslarımda ve göğsümde kayarak bir meme ucunu çevreliyor. Dili alt dudağının üzerinde gezinirken çok tatlı görünüyor. "Benim için tişörtünü çıkarır mısın lütfen, Hollis? Sana dokunmadan durmak istemiyorum."

"Bu ikimizi de yapar." Ellerin tenimdeki hissine, tatlı, nefes nefese iç çekişlerine ve şehvet dolu gözlerine doyamıyorum. Gömleğimi başımın üzerinden çekip yere atıyorum. Açgözlü bakışları üzerimde geziniyor, kendimi lanet bir tanrı gibi hissetmeme neden oluyor -özellikle de parmaklarının mürekkepli tenimde gezinmesi, gözlerinin hareketi takip etmesi.

Beni boxer külotumdan kurtarıyor ve ağzının bir tarafı havaya kalkıyor. "Biliyordum."

"Neyi biliyordun?" Sesim çakıl taşlı.

Sırıltısı arsızlaşıyor. "Bir erkek arkadaşın olduğunu."

Başparmağı tepenin etrafında döndüğünde homurdanıyorum. "Bunu açıkla lütfen."

"Diğerleriniz gibi güzel." Okşadı. "Ve kalın." Tacı daire içine al. "Ve büyük." Aşağı doğru vur. "Her zaman ona binmek isteyeceğim."

"Yani her zaman *bana binmek* isteyeceksin." Parmaklarım kalçasında seğiriyor. Ellerimi üzerine koymak, onu soymak istiyorum. Ama korkarım kontrolümü kaybedeceğim ve sonunda oturma odasında yerde sevişeceğiz. Ki bunun böyle olmasını istemiyorum.

Elimi onunkini örtmek için hareket ettiriyor. "Bana nelerden hoşlandığını göster. Öğrenmek istiyorum."

"Ah, siktir, Prenses." Ve bir neandertal gibi, daha önce dokunduğu her bir erkeği hadım etmek istiyorum. Neyse ki, bu düşünce kafamda kalıyor.

Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, tutuşumuzu sıkılaştırıyorum. Bakışları yüzüm ve sikimin üzerinde hareket eden sarmaş dolaş ellerimiz arasında gidip geliyor. Aşağı doğru her vuruşta sıkıyor, başa ulaştığında kavramasını gevşetiyor, böylece başparmağını tepenin üzerinde yumuşatabiliyor. Çok iyi hissettiriyor. Her vuruş beni daha yükseğe çıkarıyor. Çok yakında, uçurumun kenarında sallanıyorum.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye uyarıyorum.

"Ama tekrar gidebilirsin, değil mi?" diye pantolonunu indirdi.

"Evet. Tabii ki." *Bu nasıl bir soru böyle?*

Başını sallıyor. "Tamam. Güzel."

Parmaklarımızı çözüyorum. "Durmanı istiyorum yoksa ben-"

"Görmek istiyorum. Sana ne yaptığımı görmem gerek," diye yalvarıyor.

Tek gereken bu. Elinde kalınlaştıkça vücudum katılaşıyor ve kalçalarım sarsılarak dokunuşunu kovalıyor. Dizlerimin üzerine çökmek için kapı kolunu tutuyorum.

Görüşüm açıldığında, Aurora'nın hâlâ sikime sarılmış, dölle kaplı eline bakıyorum. "Lanet olsun." Bu olaydan yara almadan kurtulamayan gömleğinin eteklerini parmaklıyorum.

Gözleri parlıyor ve gülümsemesi ışıltı ışıltı.

"Kendinle çok gurur duyuyorsun, değil mi?"

Başparmağıyla işaret parmağını kıl payı ayırıyor. "Belki biraz." Gülümsemesi utangaçlaşıyor. "İhtiyacın olan şey olmak istiyorum."

"Öylesiniz, Prenses. Siz her şeysiniz ve daha fazlasısınız." Bu kadın beni dizlerimin üstüne çöktürdü.

"Şimdi sıra bende mi?" diye soruyor dudaklarım onunkilere değerken.

"Sanırım önce seni temizlememiz gerekebilir." Parmağımı çenesinin altına sokuyorum. "Neden beni düşünürken duşta yaptığın tüm yaramazlıkları bana göstermiyorsun?"

BÖLÜM 29

ÇEKİÇ

I Gerçekten oluyor. Bu gerçekten oluyor. *Sonunda* ellerimi Hollis'in üzerine koyabildim. Onu elimde hissetmek, yüzündeki ifade.

Çıkardığı sesler, böyle hissetmesine benim sebep olduğumu bilmenin verdiği inanılmaz heyecan. Onu uçurumun kenarına ittim. Ve şimdi birlikte soyunup duş alacağız. Sonra da seks yapacağız. Sevişmek mi? Belki seks ve sikiş. Umarım. Hollis'le ikisinin de mümkün olduğunu hissediyorum.

Gömleğimi başımın üzerine çekiyorum ve elimi kumaşa siliyorum. Hollis'in bakışları çıplak göğsüme düşüyor. Ve birden elleri üzerimde, okşuyor, sıkıyor. Başını eğiyor ve dar tepe noktasını ağzıyla kapatıyor. Dudakları yumuşak, meme ucumu okşarken dili ılık ve ıslak. Sonra dişleri batıyor ve sertçe emiyor.

Elimi saçlarına daldırıyorum ve sanki onu gerçekten orada tutabilecekmişim gibi saten telleri kavriyorum. Parmakları bileğimi çevreliyor, kavramamı gevşetmemi sağlayan baskı noktasını buluyor.

Meme ucumu öpüyor, sonra kendine engel olamıyormuş gibi kabarıklığı tekrar ısıyor. Hollis doğruldu, gözleri kapalıydı. Yatak odamı işaret ediyor. "Seninle duşa gireceğim."

Gözlerindeki ateş karşısında dizlerimin bağı çözülüyor. Heyecandan ağzım kuruyor, avuçlarım ve külotum ıslanıyor. Bunu sayısız kez hayal etmiş, onunla bu şekilde birlikte olmayı düşünmüştüm. Ve şimdi o burada. Ve benim onu istediğim gibi o da beni istiyor. Daireyi hızla geçiyorum ve Hollis yavaş bir yürüyüşle beni takip ediyor, ereksiyonunu yolda boxer külotunun içine sokuyor.

Banyoya girip duşu açıyorum. Benimki o kadar harika değil, bu yüzden onunkini kullandım. Bunun iki duvar fiskiyesi var ama yerleşimi ideal değil. Yine de çıkarılabilir bir duş başlığı var. Suyu açıyorum ve sıcaklığı ayarlıyorum. Sonra da dengesiz ellerle kot pantolonumun düğmelerini çözmeye çalışıyorum.

Hollis öne çıkar ve onları örter. Yüz ifadesi yoğun, gözleri ihtiyaçla dolup taşıyor. "Bunu yapacağım."

Eksik olan buydu. *O* benim özlediğim şey. Hollis tam olarak ne yaptığını biliyor. Bundan daha fazlası, *beni* tanıyor. Beni okuyabiliyor. Ellerimi kenara çekerken emredici ama nazik. Kontrol tamamen onda.

O kedicik kamerasından izlerken kendimi onun duşunda boşaltmak başka bir şey, ama bu çok farklı. Aramızdaki duvarlar yıkıldı. En azından şimdilik. Konuşmak için sonrasını beklemek istememin bir nedeni de bu. Benimle aynı şeyi istemiyorsa karanlıkta kalmayı tercih ederim. Aramızdaki fanteziye biraz daha tutunabilirim.

Bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Anın içinde kalmak istiyorum. Onunla geçirdiğim bu ilk anın her saniyesini hatırlamak istiyorum.

"Hey." Hollis yüzümü geniş avucunun içine aldı. "Sadece söyle, ben de durayım. Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyle, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Ona tüm kalbimle ve bedenimle güveniyorum. "Beni öper misin lütfen?"

"Tabii ki." Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Yumuşak, tatlı.

Belden yukarımız ten tene olana kadar yaklaşıyorum. Bir elini yanağımda tutarken diğer elini belime doluyor. Öpücüğün içine gömülüyorum, kolunun sahiplenici bir şekilde etrafıma sarıldığını, vücudunun benimkine bastırıldığını hissediyorum.

Ara verdiğimizde "Seninle ilgilenmek için burada olmadıgımda neler olduğunu göster bana" diyor.

Parmakları kot pantolonumun bel bandına dalıyor ve düğmeyi açıp fermuarı aşağı çekiyor. Mavi dantel külotumun kenarını sıyrıyor. Onun takımının formasıyla aynı renkteydi. Ki bu aynı zamanda onun en sevdiği renk.

"Bunlar çok güzel." Sağlam dizinin üzerinde yere çöküyor ve kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden çekiştirerek kalçalarımın altına indiriyor. "Umalım da benden sağ çıksınlar."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Onun önünde birçok kez mayo giydim, ama onun tarafından soyunmak mahrem bir şey. O

Bana daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı; sanki aynı anda hem beni beslemek hem de yiyip bitirmek istiyormuş gibi.

Titreyen elimi omzuna koyuyorum ve ayağımı kaldırıyorum, böylece önce bir bacağımı sonra diğerini çıkarabiliyor. Sonra çoraplarımı çıkarıyor ve beni sadece külotla bırakıyor.

Elini bileğimden kalçama doğru gezdiriyor, parmakları bel bandında geziniyor. "Bunları sizin için çıkarmamı ister misiniz, Prenses?"

Beklentiyle titriyorum. "Lütfen."

Parmaklarını her iki kalçamdaki kumaşa geçiriyor ve yavaşça kalçalarımın aşağıya çekiyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Neredeyse utanç verici olacak kadar nemli olan külotumu çıkarıyorum. Şimdiye kadar yaptığı tek şey beni öpmek ve meme ucumu emmekti.

Aşağıya bakmadan eğiliyor ve kalçalarımın tepe noktasına bir öpücük konduruyor.

Daha seks kısmına gelmeden kendiliğinden yanacağımdan oldukça eminim. Elleri kalçalarımın gidiyor, derin nefes alırken gözleri kapanıyor. Kendini mi dengeliyor? Beni içine mi çekiyor? Beni yere düşürmemeye mi çalışıyor? Bu kocaman, göz korkutucu adamın benim için diz çökmesi inanılmaz derecede alçakgönüllü. Titreyen bir elimi saçlarında gezdiriyorum, bir sonraki hamlesini görmek için beklerken kendimi topraklıyorum.

Yavaşça yükseliyor, dudakları karnımın üzerinde, göğüslerimin arasında ve boğazımın sütunu boyunca ilerliyor, ta ki şehvetle kararmış gözleri üzerimde belirene kadar. Saçlarını yumruklayan elim gevşiyor ve omzuna düşüyor. Bacaklarım yarı yolda kalıyor. Nefes alışım da geri kalan her şeyim gibi dengesiz.

Ama başka tarafa bakamıyorum. O kadar muhteşem ve vahşi ki beni canlı canlı yemek istiyor gibi görünüyor.

Sağ kalçamdaki eli içeri doğru hareket ediyor ve nefes almayı kesiyorum. Parmaklarının arkası çıplak tenimin üzerinde geziniyor ve sonra işaret parmağı kıvrımlarımın arasından kayıyor. Çok ıslağım. Onun için çok hazırım. İnliyorum, haykırıyorum, utanmadan, yüksek sesle.

Ağzı, zaten zayıf olan dizlerimin titremesine ve klitorisimin ağrmasına neden olan müstehcen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Parmaklarını geri çekiyor ve ben bileğine yapışıyorum. "Hayır, hayır, lütfen!"

Diğer eliyle yanağımı okşuyor. "Önce duş al, sonra seninle ilgileneceğim." Beni iffetli bir şekilde öpüyor ve bana beklenti dolu bir bakış atıyor.

"Bunları çıkarmana yardım etmeliyim." Kotunun ilmeğini çekiştiriyorum.

"Eğer istersen." Diğer eli kalkıyor ve işaret parmağını yalayıp onaylarcasına mırıldanırken gözleri benimkinde sabit kalıyor.

Boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Bayılma, kendiliğinden boşalma ya da bir su birikintisine dönüşme olasılığımın daha yüksek olup olmadığına karar veremiyorum. Kot pantolonunu hokey poposunun üzerinden geçirip kalçalarından aşağı iterken ellerimi sabit tutmak için mücadele ediyorum.

Soğuk fayansın üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum ve dikkatlice sargılı dizinin yanından çekiyorum. Bir bacağından kurtulup elini arkamdaki duşa dayıyor ve aynı şeyi yaralı olmayan bacağıyla yapıyor. Ve sonra üzerinde sadece boxer şortu ve dizini sabitlemek için sarılmış bandaj var.

"Bunu çıkarayım mı?" Elimi bandajın üzerine yerleştiriyorum. "Yapabilirim," diyor.

"İzin verin, lütfen." Yandaki cırt cırtı bulup yavaşça sıyrıyorum. Ameliyattan kalan dikişler çoktan çözülmüş, bu yüzden sadece birkaç küçük kırmızı nokta kesikleri işaretliyor.

Bandaj çıkarıldıktan sonra parmaklarımı bel kemerine sokuyorum ve boxer'ı kalçalarından aşağı çekmeden önce yeniden uyanan sikini dikkatlice serbest bırakıyorum. Dışarı çıkıyor ve bir kenara atıyor. Penisini ile göz hizasındayım. Öne doğru eğilirim, burnuma alabilir, öpebilir ya da emebilirim. Düşüncelerim yüzümde yazılı olmalı, çünkü eğilip ellerini kollarımın altından geçirerek beni ayağa kaldırıyor. "O tatlı ağzını daha sonra meşgul edeceğim."

Duşun kapısını açıyor ve ben de içeri girmeden önce elimi spreyn altına sokup suyu test ediyorum. Hollis beni takip ediyor ve kapıyı kapatıyor. Su göğsünden ve karın kaslarından aşağı akarken buhar etrafımızda dalgalanıyor. Ellerimi omuzlarında ve mürekkepli kolunda gezdiriyorum ve sonra öpüşüyoruz, kaygan vücutlar birbirine bastırıyor. Ereksiyonu karnımda şişiyor ve kalçalarımı yuvarlıyorum, daha fazlasını istiyorum, ellerini üzerimde, parmaklarını içimde, dilini tenimde istiyorum.

Geri çekilip yüzüme bakıyor, sonra fiskiye duvara vuruyor. "Neden benim duşumu tercih ettiğini anlayabiliyorum."

"Duş başlığım işimi görüyor."

"Ama bu daha fazla iş demek," diye belirtiyor. "Bu yüzden yardım etmeliyim."

Avucuna biraz vücut yıkama suyu döküyor ve ellerini birbirine sürterek köpükler oluşturuyor. Ve sonra elleri harekete geçiyor, kollarımdan aşağı ve kaburgalarımın yukarı kayıyor, göğüslerimin alt kısımlarını sıyrıyor ve sırtımı düzleştiriyor, beni döndürmeden önce kıcımlı sıkıyor, benim

Göğsüne doğru. Yağmur duş başlığını arka duvara doğru çeviriyor ve kapıyı kaydırarak açıyor. Banyodaki vantilatör açık olduğu için ayna çoğunlukla buğulanmıyor.

Odanın karşısındaki yansımamıza bakıyorum ve sanki kendimi ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Hollis altı-üç yaşında, ben ise neredeyse beş-dokuz, yani başımın tepesi onun çenesine ulaşıyor. Ama o kadar geniş ve kalın ve o kadar yoğun bir şekilde muhteşem ki nefesimi kesiyor. Sabunlu eli karnımdan yukarı doğru hafifçe kalkıyor, göğsümü avuçlarken pazılarındaki dövmeler dalgalanıyor. Boynuma doğru bir yol öpüyor. "Duşumda senin çıplak görüntünü elimle kaç kez becerdiğimin sayısı müstehcen."

"Geçen hafta senin yatağında vibratörümle kendimi kaç kez becerdiğim de aynı derecede müstehcendi."

"Biliyorum. Silmeden önce videoları izledim." Çıkarılabilir duş başlığına uzanıyor. "Şimdi göster bana."

Kabulleri bana cesaret veriyor, tıpkı yüzündeki sıcak, beklenti dolu bakış gibi. Bacaklarımı açıp ona yaslanıyorum, duş başlığını kalçalarımın arasına yönlendirirken başımı göğsüne yaslıyorum. Gözlerimin dolmasına ve dizlerimin titremesine neden olan noktayı bulmak sadece birkaç saniye sürüyor.

"İşte bu, Prenses." Hollis'in kolu belime dolanıyor ve dudakları boynumda geziniyor, ısırıyor, öpüyor. "Seni yakaladım."

Diğer eliyle meme ucumla oynuyor, sert tepeli yuvarlıyor, çekiştiriyor, çimdikliyor. Ve tüm bu süre boyunca, o beni izlerken ben de aynadaki yansımalarımı izliyorum. Karnım çırpınıyor, hisler arttıkça her kasım geriliyor, içime yayılıyor. Ve Hollis sıcak cesaretlendirici sözler mırıldanıyor, bana muhteşem olduğumu, boşalmamı izlemeyi sevdiğini söylüyor. Vücudum titremeye başladığında ve koordinasyonum bozulduğunda, baskıyı ihtiyacım olan yerde tutarak devralıyor. Orgazm içimde hızla ilerlerken, neredeyse tüm ağırlığımı alıyor, kolu sıkıca etrafıma sarılıyor, dudakları boynumda. Sarsıntı azaldığında duş başlığını dikkatlice tutucuya geri yerleştiriyor ve bacaklarımın işlerini nasıl yapacaklarını hatırlamalarını bekliyor, sonra da beni döndürüp ağızma kemik eriten bir öpücük daha konduruyor.

Yeterince yaklaşmıyorum, ellerinin üzerimde, benim ellerimin onun üzerinde olmasına doyamıyorum. "Lütfen, Hollis."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, erimiş bakışları üzerimde geziniyor. "Lütfen ne?"

"Beni yatağa götür." Midem kelebeklerle dolu. Onun her şeyini istiyorum. Her bölümünü, yüksek sesle itiraf edemediklerimi bile. Özellikle de bunu.

Duşı kapatıp bir havlu alıyor, önce beni sonra da kendini kuruluyor. Yine sertleşmiş, kalın ve hazır ve tek istediğim onu içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek. Elini tutarak onu yatak odama çekiyorum. Oraya yeterince hızlı gidemiyorum, bu konuda fikrini değiştireceğinden korkuyorum. Bizim hakkımızda. Benim hakkımda.

Komodinin çekmecesindeki prezervatifleri karıştırıyorum. En üstteki karanlıkta parlıyor -Cadılar Bayramı teması ya da öyle bir şey olmalı. Başka bir tane seçiyorum ve arkamı döndüğümde Hollis arkamda duruyor.

Folyo paketi alıyor ve beni usulca öpüyor. "Buna hazır değilsen sorun değil."

"Ben hazırım." Bunu çaresizliğe varan bir şiddetle istiyorum. Eğer suçluluk duygusu onu ele geçirirse ve bu onu yakalayabileceğim tek an olursa, bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.

"Eğer bu değişirse, sen söyle Prenses," diye mırıldanıyor.

"Değişmeyecek."

Hafif bir gülümseme beliriyor ve sonra beni yatağa kaldırmadan önce nefes nefese öpüyor. O bana katılırken ben de geriye kayıyorum.

"Benim için uzan, Prenses."

"Ama benim üstte olmam gerekmiyor mu?" Keşke bu kadar gergin olmasaydım.

Eğlenen bir sırtış dudaklarını büküyor ve gözleri ısınıyor. "Göreceğiz." Bakışları yastığa kayıyor, sessiz bir emir gibi.

Tek kelime etmeden bu kadar çok şey söyleyebilmesine bayılıyorum. Soğuk çarşafların üzerine uzanıyorum, çıplak vücuduma bakarken kendini tembelce okşarken yanaklarım ısınıyor. Yanımda uzanıyor ve tek bir parmağını çenem boyunca, yanağımdan aşağıya, göğsümün üzerinde gezdiriyor, inişine devam etmeden önce bir meme ucunun etrafında dönüyor. "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki." Dili alt dudağının üzerinde geziniyor. "Senin için."

Ve sonra ağzı benimkinde, parmakları aşağı inerken dudakları yumuşak ve emin. Bacaklarımı otomatik olarak ayırıyorum ve beni okşuyor, bir parmağını içeri kaydırmadan önce klitorisimin etrafında bir kez dönüyor. Geri çekildi, gözleri şehvetle kaplanmıştı. Parmağını çekerken inliyorum, sonra dudaklarının arasına alıp gırtlaktan bir ses çıkardığında inliyorum. "Seni tatmama izin verecek misin?"

Başımı salladım ve "Evet, lütfen" diye fısıldamayı başardım.

Sağlam dizini bacaklarımın arasına sokuyor ve ön kolunun üzerinde durarak bana doğru yaklaşıyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve sonra inişe geçiyor, boynumdan aşağıya doğru öpücükler konduruyor, köprücük kemiğimdeki hassas noktada duraklıyor ve ardından göğsümün

kabarıklığını ısırtıyor. O

Bir meme ucunu emiyor, sonra diğeri, diliyle beni kızdırıyor ve dişlerini kullandığında beni nefessiz bırakıyor. Aşağı inerken her hassas noktaya dikkat ediyor. "Çok güzel amına koyayım." Kalçalarımın arasına yerleşiyor. "Her parçan." Kalçamın iç kısmını öpüyor ve sonra dili birleşme noktasını süpürüyor -yakın, ama ağzını istediğim yere değil.

Ve ben bunu seviyorum. Bana dokunuşunu seviyorum, nasırlı ama nazik ellerinin bacaklarımı açmasını, ağzının yumuşaklığını keşfederken hissetmeyi seviyorum. Dişleriyle ve yumuşak öpücükleriyle beni tahrik ediyor. Dili kalçalarımın arasında ıslak kadife gibi, beni daha yükseğe çıkarıyor, yörüngeme sokuyor. Ellerimi saçlarının arasından geçiriyorum, kollarını kalçalarımın dolamış, klitorisimi Fransız öpücüğüyle öperken onları açık tutan görüntüsünden bakışlarımı ayıramıyorum. Beni aşağı yukarı yalıyor, alay ediyor. Her sinir ucu ağzının sıcaklığıyla canlanıyor.

Sert avuç içleri uyluklarımın arkasına kayıyor, başparmakları dizlerimin kıvrımına takılıyor ve onları göğsüme doğru iterek beni daha geniş açıyor. Klitorisimi emerken yüz ifadesi nefis bir şekilde şehvet dolu, sonra dilini ıslaklığında gezdiriyor ve aşağı inmeden önce beni onunla beceriyor. Dilinin sıcaklığı nefesimin kesilmesine neden oluyor. Hollis'in bana dokunuşunu bir kenara bırakın, daha önce hiç kimse bana dokunmamıştı.

"Aman Tanrım, ne yapıyorsun?" Yanaklarım renkten renge girerken bile, merkezime beklenmedik bir sıcaklık doluyor.

"Tatlı kıcını yemek." Deliğimi tekrar yalıyor ve ben bu his karşısında inliyorum. Hiç bu kadar açıkta ya da arzulanmış hissetmemiştim. Dili klitorisimden tekrar geriye doğru hareket etmeden önce girdap gibi dönerek beni silip süpürüyor.

"Ama-"

İtirazım, yepyeni bir arzu uyandıran dilinin sıcak h i s s i y l e sona eriyor.

"Dizlerinizi göğsünüze doğru çekin" diye emrediyor.

Kolumu hızla altlarına geçiriyorum ve o da kıkırıyor. "Kıcının yenmesi için çok heveslisin, değil mi benim küçük yaramaz prensesim?"

Başımı sallayıp dudağımı ısıriyorum, sonra dişleri kıcıma battığında inliyorum, ardından yumuşak bir öpücük geliyor. "Bu ikimizi de yapar." Bir elini klitorisimi okşayabilmek için kaydırıyor, bir yandan da diliyle sikerken göt deliğimi yalıyor. "Burada sana dokunan tek kişi ben olacağım." Kirli, ateşli ve beni bu şekilde becerdiğini hissetmek beklenmedik derecede iyi geliyor.

O pozisyon değiştirirken neredeyse nefesim kesiliyor. Bacaklarım titremeye başlarken sert elleri beni tutuyor. Dili her yolu bulurken kalbim hızla çarpıyor.

bana zevk veriyor. Parmakları içime giriyor, kolayca kayıyor. Kalın bir parmağını kıcıma sokmadan önce sularımın bir kısmını aşağı çekiyor. Parmak boğumuna kadar derinlere inerken dolgunluğu hissediyorum, daha fazla itmeden önce geri çekiyorum.

Kalp atışlarımın her gümbürtüsü, amımdaki dilinin etrafında kenetlenmemi sağlayan spazmlarla aynı zamana denk geliyor, kıcım parmağını daha derine çekmeye çalışıyor. O kadar sert boşalıyorum ki dünya yıldızlarla yıkanıyor.

Ve sonra muhteşem yüzü tam önümde duruyor ve kocaman vücudu üzerime uzanıyor. Elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor. "Tanrı yardımcım olsun, seni istiyorum. Hemen döneceğim."

Titreyen parmaklarımla yanağını okşuyorum. Arzu bedenimi elektrikliendiriyor. "Lütfen, Hollis. Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var, Prenses." Burnumun ucunu öpüyor. "Ama bu düşünceni bir saniye için sakla." Tek bir hareketle yataktan yuvarlanıyor ve banyomda kayboluyor. Musluk açılıyor ve ben bir gülümsemeyi ısıriyorum. Az önce olanlara inanamıyorum. Bir dakika sonra geri dönüyor, komodinden prezervatifi alıyor, paketi yırtıp açıyor ve boyuna doğru yuvarlıyor.

Kendini kalçalarımın arasına sığdırırken beklentim nefes almamı zorlaştırıyor. Onu çok istiyorum, ona en ilkel, en samimi şekilde bağlanmak istiyorum ve ihtiyacı olan şey olamayacağımdan korkuyorum. Zaten çok derindeyim. Ona sırılsıklam aşığım.

"Hey." Yanağımı okşuyor, nefesi tenimde serin bir nane gibi. "Burada, benimle kal."

Başımı sallıyorum ve avucumu boynunun yan tarafına koyuyorum, nabızı derisinin altında atıyor.

"Bana neye ve nasıl ihtiyacın olduğunu söyle, tamam mı?" diye mırıldanıyor. "Sen, sadece sen." Tek istediğim o. Tek istediğim bu.

Aramıza uzanıyor ve başını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, girişimi dürtünceye kadar aşağı kayıyor. Yavaşça, nazıkçe içeri iterken bakışlarımız birbirine tutunuyor, beni geriyor, kalçaları benimkinin beşiğinde dinlenene kadar her seferinde bir inç dolduruyor. "İyi misin, Prenses?"

Başımı sallıyorum. Mahremiyeti bunaltıcı ama başka tarafa bakamıyorum. Titreyen bir nefes veriyorum, zaten bir şeylerin sınırındayım. "Çok iyi hissediyorsun." *Çok doğru.*

"Mükemmellik gibi," diye mırıldanıyor.

"Bu farklı hissettiriyor." İlk kez beceriksizce değil. Gariplik yok. Bakışlarından kaçmak için gözlerimi kapatmak istemiyorum. Eğer bir şey varsa,

Gözlerinin ardında yüzen duyguların içinde boğulmak istiyorum. Ellerimi saçlarında ve boynunun kenarlarında gezdiriyorum, onu hissetmeye bağımlıyım. "Ben sadece... Yeterince yaklaşıyor muyum? Ve bu... daha fazlası mı?" Ona fiziksel bağın ötesinde bir bağla bağlıymışım gibi hissediyorum. Sanki Hollis için ve Hollis hakkında hissettiğim her şey bizim etrafımızda, bizim aracılığıyla dolanıyor. Sanki duygularımı eliyor ve onları yüzeye çıkmaya zorluyor.

Gülümsemesi yumuşuyor ve başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Daha fazlası."

Parmaklarım sırtında geziniyor, gergin kasların üzerinden geçerken vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığının ve dolgunluğunun tadını çıkarıyorum. Onun tarafından kuşatılmış olmanın, onu çevrelemenin hissiyle. Kıçına ulaştığımda, sıkıyorum.

"Hareket etmeye başlamam gerek,"
diye mırıldanıyor. "Lütfen."

Kalçalarını geri çekiyor ve ben de kaybettiğim için inliyorum. Sadece bir an sürüyor, ama o tekrar içeri itene kadar sonsuz trajik hissettiriyor. Her darbesi yavaş ve ölçülü, beni daha yukarılara taşıyor. Eli uyluğumdan aşağı iniyor ve dizimin kıvrımına takılıyor. Kalçasının üzerinden geçiriyor, açısını değiştiriyor ve itişini derinleştiriyor. Ben de aynısını diğer bacağımla yapıyorum, ayaklarımı sırtının küçük kısmına kilitliyorum, tüm vücudum ona sarılıyor.

Ona neye ihtiyacım olduğunu ya da ne istediğimi söylememe gerek yok, çünkü o zaten biliyor gibi görünüyor. "Çok iyi hissettiriyor, Hollis." Daha yeni başlamıştık ama şimdiden hayatımın en iyi seksiydi. Olmasını istediğim her şey ve çok daha fazlası.

"Sen mükemmelsin, Prenses." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Sen benim için yaratılmışsın."

Bu sözler göğsüme yerleşiyor, aylarca süren belirsizlik onun inancıyla eriyip gidiyor. Şu anda iyileşmiş hissediyorum. Bütün hissediyorum. Sanki ait olduğum yerdeymişim gibi.

Üzerimde hareket ediyor, kalçaları dönüyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bana övgü dolu sözler mırıldanıyor, onun olduğumu söylüyor. Bana asla doyamayacağını söylüyor.

Bunun doğru olmasını istiyorum. Sanki öyle gibi geliyor, sanki o eksik parçaymış ve ben nihayet bir bütünmüşüm gibi. Bunun sonsuza dek sürmesini, onunla bu balonun içinde kalmayı, birbirimize mükemmel bir şekilde uymamızı ve aramıza hiçbir şeyin girememesini istiyorum. Yeterli olduğum yerde. Risk almaya değer.

Ona umutsuzca, çaresizce aşığım. Onu istediğim gibi başka birini asla

istemeyeceğim, varlığımın her zerresiyle, tüm kalbimle.

Orgazm üzerime yıkılıyor, çarpan bir dalga değil, ama beni aşağı çeken ve bitmez tükenmez bir mutluluk içinde dönüp durmamı sağlayan bir dalga. Hollis'in vuruşları düzensizleşiyor ve derinlere doğru itip duruyor, dudaklarımda alçak, çaresiz bir inilti titreşiyor.

Onun için hissettiğim her şeyin gözlerinde yankılandığını gördüğüme yemin edebilirim. Sanki sonunda aynı sayfadaymışız gibi.

Hâlâ içimdeyken tek bir yumuşak hareketle bizi döndürüyor ve ben onun üstüne uzanıyorum, vücutlarımız terden kayganlaşıyor. Yanağımı göğsüne yaslıyorum, alnımı boynunun kenarına bastırıyorum. Kolları bana dolanıyor ve dudakları şakağımı buluyor.

Korku omurgamdan aşağı kayıyor. Ya suçluluk duygusu onu vurursa? Ya bunun bir hata olduğunu düşünürse? Ya beni dışlarsa?

Parmağı çenemin kenarında geziniyor ve çenemi kaldırıyor. Endişe midemi sıkıştırıyor. Hâlâ içimde. Ya gözlerinde görmek istemediğim bir şey görürsem? Ya hayatımın en iyi seksi en kötüsüne dönüşürse?

Beni usulca öpüyor. "Selam, güzelim."

"Merhaba." Birden utangaç ve kararsız oldum. "Sanırım bir duşa daha ihtiyacımız olabilir."

Muhteşem yüzündeki sıcak ifadeye bakarken rahatlamış bir şekilde gülüyorum. Pişmanlık yok. Suçluluk yok. Sadece göğsümde yankılanan bir memnuniyet. "Ve bir bardak su."

"Bira tercih ederim. Ve belki bir atıştırma. Ve sonra seni bu yatağa geri götürmek ve günün geri kalanında burada tutmak istiyorum, ara sıra yakıt ikmali için ara vermek dışında."

Gülümsedim ve başımı eğdim. "İyi miydin?"

Gözleri parlıyor ve kayıyor, oturuyor ve beni de yanına alıyor.

Bakışlarım onunkilerle buluşana kadar bekliyor. "*Tamam* asla seni tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil. Ocak ayından beri bununla savaşıyorum ve bu sadece aramızdaki çekim yüzünden değil Aurora.

Bundan çok daha fazlası var. Bu, sen ve ben, burada olan şey." Duraklıyor, başını sallıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Sen inanılmazsın. *Bu* inanılmazdı. En azından benim için." "Benim için de." Sonunda *sevişmek* deyiminin ne anlama geldiğini anlıyorum.

Çünkü onun sevgisiyle dolmak böyle bir şeydi. Ama bunu ona söylemiyorum, bu hisleri itiraf etmekten çok korkuyorum. Belki de şehvetten ve seksin ne kadar iyi olduğundan bunalmışımdır.

Beni son bir kez öpüyor. "Duş, atıştırma ve kucaklaşma, sonra da yatağa mı?"

"Kulağa mükemmel geliyor."

BÖLÜM 30

ÇEKİÇ

I Yatakta kahvaltıya uyanmak. Tarçınlı Fransız tostı, taze meyve ve tam istediğim gibi bir kahve. Dün, dün gece ve bu sabah Şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilk seferdi.

"Bunun nasıl görünmesini istediğimizi konuşmalıyız - aramızdaki bu şeyin," diyor Hollis, ben Fransız tostumun büyük bir kısmını bitirdiğimde.

Bunun sürmesini istiyorum. Bunun bu yatak odasının ve dairemin dışında da gerçek olmasını istiyorum. "Seninle daha fazlasını istiyorum," diyorum ona.

Yavaşça başını sallıyor. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Keşke önce bu konuyu açacak cesaretim olsaydı, böylece onun nerede durduğunu bilirdim. Ocak ayından beri yaşadığım iniş çıkışlardan sonra kalbimi ortaya koymaktan korkuyorum. Benim için bu bir kaçamak değil. "Daha fazla randevu, daha fazla sen ve ben."

"Bunun işe yaraması için Roman'la konuşmalıyız."

Çatalımı yere bıraktım, iştahım kaçtı. Tepsiyi kucağımdan indirip ona doğru dönüyorum. "Üzülecek." Bunun iyi sonuçlanacağını sanmıyorum. Onu üzmemekten nefret ediyorum. En sevdiğim renk konusunda bile babama karşı dürüst olamıyorum. Bu konuda nasıl dürüst olabilirim?

Beni çok hayal kırıklığına uğrattı. Tek kuralını çiğnediğim ve dünyada isteyeceğim en son kişiyle birlikte olduğum için. Ona söylediğim tüm yalanlar için. Sakladığım sırlar için. Bunları düşündükçe kusasım geliyor.

"İlk başta, evet. Ama ciddi olduğumuzu anlarsa, bunu kabullenecektir." Hollis elimi avucunun içine aldı, gözleri parmaklarımdaydı. "Tabii aklın orada değilse."

Bu konuda konuşmak her şeyi çok gerçekçi kılıyor. Tüm vücudum ter içinde kalıyor gibi hissediyorum. Ne demek istediğini anlıyorum ve aynı şeyi isteyebileceğimiz için rahatlıyorum ama ya babamın öğrenmesi bunu

değiştirirse? "Görmek istiyorum.

bir çift olarak çalışabiliriz. Son birkaç ayımızı bu bağla savaşıyor ve geçirdik ve bunu keşfetmek için zaman istiyorum. Ama babama şimdi söylersek-"Endişeli bir nefes bırakıyorum. Ya işe yaramazsa? Ya Hollis fikrini değiştirirse? Ya babam beni affetmezse? "-O zaman bunu da halletmemiz gerekecek. Playofflar yaklaşıyor. Dönemin bitmesine sadece birkaç hafta kaldı ve bu dönem beklediğimden daha zor geçti."

Kaşları çatılır. "Nasıl daha zor?"

"Derslere geri dönmek, iş yükü, galayı üstlenmek. Çok şey yaşadım ve her dönem dekanın listesine girdim. Ama şu anda zirvedeyim." Güçlüydüm ama bu konuda dürüst olmalıyım. Mezun olduğumda Hemi'nin asistanı olmanın getireceği baskıyla başa çıkabileceğimi kanıtlamak istiyorum. Ama aniden bir oyuncuyla çıkmaya başlarsam ve sonra da iş bana verilirse, bu nasıl görünür? Kimse beni ciddiye almaz.

"Benim yüzümden." Hollis elimi sıktı.

"Pek çok şey yüzünden. Annem gelecek hafta ziyarete geliyor." Annemi gördüğümde hep bir sürü şey hissedirim ve ona babamın en iyi arkadaşıyla çıktığımı söylemek... ideal bir doğum günü sürprizi değil. Bu konuda nasıl hissedeceğini ancak hayal edebilirim. "Hâlâ antrenman için izin almayı bekliyorsun. Bu ikimiz için de çok zor. Belki de önümüzdeki birkaç haftayı sadece biz olarak geçirmeliyiz?" Seslendirmedim en büyük endişe. Ya babam kendini kaybederse ve Hollis beni seçmezse? Ya da babam ilişkimizi bozacak kadar üzülürse? O benim hayatımdaki en önemli kişi ve ben de onun. Utanç kovam zaten yeterince dolu, bir de babamın duygularını eklemek istemiyorum.

"Beklemek sonucu nasıl değiştirecek?" Hollis nazikçe sorar.

Endişemi yutuyorum. "Ne olursa olsun üzülecek... Sadece bunun final notlarımı, galayı ya da senin sezonunun sonunu olumsuz etkilemesini istemiyorum. Bu potansiyel bir dalgalanma etkisi, Hollis. Okuldan, potansiyel işime, babama ve playofflara kadar. Tehlikede olan çok şey var." Her şeyin ne kadar yanlış gidebileceğini düşünerek gözyaşlarımın eşiğine geldim. Ama ağlamak ya da Hollis'e bununla başa çıkıp çıkamayacağımı sorgulaması için bir neden vermek istemiyorum.

Yavaşça başını sallıyor ve elimin arkasını öpüyor. "Sınavların biter bitmez, buz durumum ne olursa olsun ona söyleyeceğiz. Tamam mı?"

Rahatlamış bir nefes veriyorum. "Tamam. Sadece bunun tadını çıkarmak için biraz zaman istiyorum." Sadece birkaç hafta. Umarım babama en iyi nasıl söyleyeceğimi bulmak için yeterli bir süre olur. Gala da o zamana kadar bitmiş olur.

Hollis, "Açık konuşmak gerekirse, biz çıkıyoruz," diyor.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum ve başımı sallıyorum. Gizliden gizliye, ama çıkıyoruz. "Buraya gelebileceğimizi bilmiyordum," diye fısıldıyorum.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İşimi çözmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim Prens."

"Bunu senin için zorlaştırdığımı biliyorum." Dokunuşuna, ona doğru eğildim.

"Suçu üstlenmek yok. Bunu zorlaştıran biri varsa o da benim." Kucağına oturmam için beni hareket ettirdi. "Ve bunun için özür dilerim. Ama bunu nasıl istersen, ne kadar istersen o kadar telafi edeceğim."

"Beni öperek başlayabilirsin," diye mırıldanıyorum, parmaklarım saçlarında geziniyor.

"Her şey senin için." Ağzımı kendine doğru çekti.

Sonunda yeni kurduğumuz gizli ilişki statümüzü kutluyoruz, bu da benim çok geride kaldığım anlamına geliyor. Derse hiç geç kalmamıştım ama bu sabah kaçınılmaz oldu.

"Ya seni ben götürürsem? O zaman zamanında yetişir misin?" Eşyalarımı çantama atarken Hollis soruyor, dizüstü bilgisayarımın şarj aletinin yanında olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ediyorum çünkü şarjı sadece birkaç saat dayanıyor.

Ona bir bakış attım. "Beni okula bırakamazsın, Hollis."

Bu daireden ayrıldıktan sonra ne olacağını konuşmadık bile. Gizlice çıkmak nasıl görünecek? Dün gece ve bu sabah yaşadığımız seks festivali birbirimizi sistemlerimizden çıkarmakla ilgili değil. Ama o hâlâ babamın en iyi arkadaşı ve ben hâlâ bir üniversite öğrencisiyim. Çok karışık bir durum.

Kollarını kavuşturur. "Seni kesinlikle götürebilirim."

Hâlâ gömleksiz. Dün giydiği kapüşonlu tişörtü çaldım ve şu anda onu ve bir çift tayt giyiyorum. Emniyet mandalını çeviriyorum ve ayaklarımı koşu ayakkabılarımın içine sokuyorum. "Teklifin çok hoş ama metro daha hızlı. Geride kaldığımı bildirmek için hocama e-posta gönderdim bile." Seminer dersi olduğu için geç kalmak utanç verici olacak ama en azından elimden geleni yaptım.

"Bunun için üzgünüm."

"Kahvaltıda amımı yediğin için özür dileme." Ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Muhtemelen daha sonra konuşmalıyız."

"Yapacağız."

Dönüyorum ve kapı kolu dönerken dehşet içinde izliyorum. Kapı açıldığında midem bulanıyor. Hollis antremde üstsüz dururken babama yapabileceğim hiçbir açıklama mantıklı gelmiyor. Birden dehşete kapıldım.

Hollis'in yüzü. Ve hayat. Onun önünde koruyucu bir duruş alıyorum. Neden bilmiyorum. Hollis'in kışını tekmelemek istese babamı durduramazdım. Özellikle de dizi hâlâ iyileşmekte olduğu için.

"Bu da ne-"

Rahatlamam anlık ve o kadar büyük ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Tristan daireye girerken kaşlarını çatıyor. Elinde Just Desserts'tan bir kutu tutuyor. Bunu sık sık yapar - Rix'e üzerinde mesajlar yazılı kekler ya da ikramlar bırakır. Kutuyu girişteki masanın üzerine koyar ve elini kaldırır. "Sakin bunun görüldüğü gibi olmadığını söyleme."

"Babama söyleme," diye geveledim.

Tristan şaşırtıcı derecede empatik görünüyor. "Roman'ın gazabına uğramayı en az senin kadar ben de istemiyorum." Endişeli bakışlarını Hollis'e çeviriyor. "Bunu konuşmuştuk."

"Bu biraz karışık-"

Tristan elini kaldırır. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu saklamak durumu daha az kötüleştirmeyecek. Buraya size ders vermeye gelmedim. Siz yetişkinsiniz ve kendi kararlarınızı verebilirsiniz. Bea uyanmadan önce onun dizüstü bilgisayarını alıp eve dönmem gerekiyor." Rix'in odasına giderken duraklar. "Aynı durumda olmadığımızı biliyorum ama lütfen benim yaptığım hataları yapmayın." Koridorda Rix'in odasına doğru gözden kaybolur.

"Her şey yoluna girecek. Bu gece konuşacağız," diye beni temin ediyor Hollis.

Tristan'ın babama söylemeyeceğine inanıyorum ama haklı. O ikisiyle işler sarpa sardığında, gerçekten sarpa sardı. Bunun bizim başımıza gelmesini istemiyorum. Ama birinin canı yanmadan bundan kurtulmanın yolu yok.

BÖLÜM 31

ÇEKİÇ

"M "Baldırlarım çok sıkı," diye duyuruyor Tally. Hemi'nin dairesinin oturma odasının zeminine uzanmış, bacaklarını duvara dayamış, işaret parmaklarını ayak başparmaklarının etrafına sarmış.

"Gülünç derecede esneksin," diye gözlemliyor Rix.

"Ve ağrım var. Dün dört saat boyunca çalıştık ve hâlâ rutini öğrenemedik." Geriye doğru bir takla atıyor ve bacak bacak üstüne atarak dik oturuyor. "Ama çok yaklaştık. Sadece son yılımı güçlü bir şekilde bitirmek istiyorum." Tally bir sanat okuluna gidiyor ve rekabetçi bir dansçı. Hokey maçlarına gitmek, okul ve bizimle vakit geçirmek dışında, boş zamanlarının çoğunu bunlar alıyor.

"Bu iş sende," diyor Hemi inançla. "Onu öldürmeni görmek için sabırsızlanıyoruz."

"Hepiniz gelmek zorunda değilsiniz," diyor Tally.

"Pfft." Hemi parmağıyla grubumuzu içine alan bir daire hareketi yapıyor. "Biz senin Bebek Tugayınız. Sizi yüzde yüz, yüzde on, yüzde yüz destekleyeceğiz."

"Bu," diye kabul ediyorum.

"Bu gelecek yıl beni yurttan ziyaret edeceğin anlamına mı geliyor?" Tally arsızca soruyor.

"Ah kızım, seni içeri taşıyoruz," diyor Dred.

"Senin için çok heyecanlıyım," diye ekliyor

Rix.

"Üniversiteden bahsetmişken, başvurduğun program hakkında henüz bir haber almadın mı?" Rix'e sordum.

Başını iki yana sallar. "Henüz değil. Ama geç başvurdum ve bir bekleme listesi var, yani göreceğiz." Tristan'ın ısrarlarından sonra Rix sonunda

Toronto'daki üniversitede gıda ve beslenme programı. "Ama bu bahar Eliza Van Horn'dan bir ders daha alacağım, yani bu da bir şeydir."

"Umarım kazanırsın da üniversitede birlikte oluruz," diyor Tally.

Rix gülümser. "Bu çok eğlenceli olurdu."

"Açıkçası, mezun olman için sabırsızlanıyorum, böylece nihayet tam zamanlı asistanım olabilirsin." Hemi parmağıyla beni işaret etti.

"Yine de pozisyon için başvurmam gerekiyor."

Shilpa, "Sen mükemmel bir adaysın," diye beni temin ediyor.

En büyük endişelerimden birini dile getirdim. "Sadece babam yüzünden almışım gibi görünmesini istemiyorum." Bir oyuncuyla çıkmakla ilgili kısmı kendime saklıyorum.

"Bu dönem en büyük yardım etkinliklerimizden birini planlamanın tüm yönlerini ele alarak kelimenin tam anlamıyla bu role adım attınız. Çok nitelikli birisin. Ama başka bir yerde çalışmanın daha iyi olacağını düşünüyorsan bunu anlayışla karşılarım," diyor Hemi nazikçe.

"Stajım için diğer seçeneklere ve pozisyonun gerçekleşmemesi ihtimaline karşı diğer iş ilanlarına baktım, ama dürüst olmak gerekirse sadece Terör'ün bir parçası olmak istiyorum."

"Bana mantıklı geliyor," diyor Shilpa. "Organizasyona katıldığında Ash ile zaten evliydim ama onlar sizin aileniz sayılır."

"Evet." Ellerimi bacaklarımda aşağı yukarı gezdiriyor, hem takım için çalışmanın hem de Hollis'le birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Bunun gerçekten gerçekleşmesi imkânsız gibi geliyor. Tüm o yalanlar, saklanmalar ve gizlenmeler şimdiye kadar çok gerekliymiş gibi hissettirdi. Ve hayatımda çok önemli şeyler olurken, babamın son aylarda ondan sakladığım tüm sırlarla nasıl başa çıkacağını hayal bile edemiyorum. Bunun olası sonuçları beni hasta ediyor.

"Başka bir şey için mi endişeleniyorsun?" Hemi endişeli ellerime bakıyor.

Rix'e bakıyorum, o da beni cesaretlendirmek için başını sallıyor. Bunlar benim en iyi arkadaşlarım. Onlara anlatamazsam kime anlatabilirim?

"Size söyleyeceklerimin burada bizimle kalacağına dair kadınlık organlarınızın sağlığı üzerine yemin etmelisiniz."

Rix zaten biliyor. Çoğunlukla yatak odam lateks ve vajina gibi koktuğu ve çöpümde makul olmayan sayıda kullanılmış prezervatif olduğu için. Ayrıca Tristan, Hollis'i dairemizde üstsüz yakaladıktan sonra Rix'le konuşmuş. Bir şey söylemeyeceğine dair bana güvence verdi. Babam aklını kaçırdığında orada olmak istemiyor.

"Her şey yolunda mı?" Hemi'nin tedirginliği kaşlarının çatıklığından belli oluyor. "Evet. Hayır. Hayır. Sadece bu alanı terk etmeyeceğinize söz vermenizi istiyorum."

Hepsi söz veriyor.

Sinirlerimi yutuyorum. "Hollis hakkında."

Takım iki maçlık bir deplasman serisinde, yarın dönecekler. Onlar gitmeden önce, Hollis ve ben her gün seks yaptık ve hatta bir yatıya kaldık. Onunla seks bir kalp, zihin ve tüm vücut deneyimidir ve ben tamamen bağımlıyım. Vajinam ve geri kalan her şeyim onu özleyiyor. Durmadan mesajlaşıyoruz ve o kedi kameraları kedileri izlemekten çok daha fazlası için kullanılıyor.

"Aman Tanrım, onun bebeğine mi hamilesin?" Hemi soruyor.

"Ne? Hayır! Hayır! Ne oluyor lan? Yapacağım son şey tarihin bu parçasını tekrarlamak olur. Onu kırk yaşında dede yaparsam babam aklını kaçıtır."

"Sen ondan daha yaşlısın ama anlıyorum." Hemi bir bacağına diğerinin üzerine atar. "Devam edin."

Shilpa, "Sanırım sana aşık," diye açıklar. Rix başıyla onaylar.

"Bilemiyorum." Kesinlikle benden derin bir hoşlanma ve şehvet içinde. Yine de ona yüzde yüz aşık olduğumdan eminim. Onu düşünmek bile içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Ayrıca birlikte geçirdiğimiz ilk geceden sonra bana çiçek gönderdi. Yatak odamdalar. Abartılı bir buket. Dün bana çikolata gönderdi.

"Ash bana nasıl bakıyorsa o da sana öyle bakıyor," diye ekliyor Shilpa.

Bu benim için yeni bir haber ve Ash ve Shilpa'nın çift hedefleri olmasına rağmen diğer insanların bunu fark etmiş olması biraz endişe verici. Shilpa'ya sanki onun için ay ve yıldızları asmış gibi bakıyor. "Peki, tamam."

Rix bana "sana söylemiştim" der gibi bakıyor.

"Sonunda bir şey oldun, değil mi?" Hemi soruyor. Sesindeki endişeyi duyuyorum.

"Gizlice çıkıyor musunuz?" Tally'nin gözleri kocaman.

"Evet, sayılır. Sadece sınavlar bitene kadar. Sonra açıkça çıkmayı planlıyoruz." Ellerimi sıkıyorum, sonra üzerine oturuyorum.

"Bu ne demek? Birkaç hafta sonra mı? Neden bunu bir sır olarak saklıyorsun?" Dred soruyor.

"Final projelerim, sınavlarım ve gala var ve Hollis'in takımla tekrar antrenman yapmasına izin verildi." Bunu takımla birlikte Watering Hole'da kutladık ve daha sonra sadece ikimiz vardık. "Birkaç şeyimi

Babama söylemeden önce bir tabak alalım." Yanağımın içini ısıırıp odaya göz gezdiriyorum.

Rix bu planla ilgili endişelerini çoktan dile getirmiştir. Shilpa yüzünü buruşturur ama Tally anlayışla başını sallar. Dred dudaklarını büzer ve Hemi iç çeker.

"Sadece birkaç hafta sürecek," diye onları temin ediyorum.

"Oyuncularla çıkmama kuralını çiğnemek bir yana, bunun nedeni Roman'ın en iyi arkadaşının kızıyla çıkmasını sorun etmemesi mi?" Hemi her zamanki gibi masaya yatırıyor.

"Biraz aşırı korumacı," diyorum savunmacı bir şekilde. Tepkisinden çok korkuyorum. Bunu düşündükçe endişem daha da artıyor.

"Ama bunu ondan sakladığınızı öğrendiğinde daha az iyi olmayacak mı?" Dred soruyor.

"Bu." Rix kollarını kavuşturur.

"Sınavlarım varken onun aklını kaçırma stresini yaşamak istemiyorum. Bu dönem dekanın listesine girersem mükemmel bir sicilim olacak, bu da asistanlık pozisyonu için özgeçmişime yardımcı olacak." Bunlar bana bile bahane gibi geliyor. Ama yerimi kaybetmeme yarım puan kaldı. Babam her dönem bunu başardığım için çok gurur duyuyor. Onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissedeceğim. Ve ben ve Hollis yeterince büyük bir darbe oluruz.

"Dekan'ın listesi güzel bir bonus. Ama asistanlık pozisyonunun üstesinden gelebilecek kapasitede olduğunuzu zaten kanıtladınız," diyor Hemi. "Belki de pozisyonu almadan önce resmi olarak çıkmak daha iyi olur? Shilps, kulaklarını kapat."

Shilpa konuşurken Hemi'ye bakıyor. "Bunun bir çözüm olabileceğini söylemiyorum, ama aynı zamanda işe girmeden önce onunla çıkmamanın politika ve evrak işleri söz konusu olduğunda sonsuz derecede daha iyi olacağını da söylemiyorum. Çünkü bu yasal bir tavsiye değil ve ben bunların hiçbirini söylemedim, tamam mı?"

"Doğru. Senin ya da herhangi birinin evrak işlerinden ya da şirket kurallarından kaçınmak için bir şey önerdiğini hiç duymadım." Derin bir iç çekiyorum. "Sadece şu anda bir şey söylemenin mantıklı olduğunu düşünmüyorum. Gerçi gala önümüzdeki hafta sonu. Bunun etkinliğe gölge düşürmesini istemiyorum. Bunu benim yapmak için çok çalıştım, çıktığım kişi yüzünden her şey yüzüme patlasın istemiyorum."

"Sence Roman bu kadar üzülür mü?" Shilpa sorar.

"Belki mi? Muhtemelen. Bilmiyorum. Ama bu hafta sonu doğum günüm ve annem ziyarete geliyor. Çok fazla şey var." Annemi seviyorum ve onunla geçirdiğim zaman bana hep onu özletiyor. Aynı zamanda bana

anneme çok fazla

ve babamın benim iyiliğim için fedakârlık yapması gerektiğini söyledi. Garip bir döngü.

"Ve sonra takım playofflara doğru ilerliyor. Çok fazla şey oluyor. Ya babam çıldırırsa ve bu onun oyununu mahvederse? Ya bu onlara playofflara mal olursa?" Son birkaç gecedir kaybettikleri korkunç rüyalar görüyorum. Benim yüzümden. Babam benim için çok şeyden vazgeçti ve bu sezon ve Toronto'nun sonuna kadar gitme potansiyeli konusunda çok heyecanlı. Takımı potansiyel bir kupa zaferinden mahrum bırakmak, özellikle de babamın kariyerinin sonuna bu kadar yakınken... Suçluluk duygusu yıkıcı olur. Ya babam beni suçlarsa? Ya onu o kadar incitirsem, artık benimle ya da Hollis'le konuşmazsa? Utanç sarmalı çok bunaltıcı.

"Ya onun için sorun değilse?" Shilpa sorar.

Ona bir bakış attım. "Şimdiye kadar tek bir katı ve kesin kuralım olduğunu ve bunun da asla bir oyuncuyla çıkmamak olduğunu düşünürsek, bunu göremiyorum. Özellikle de o oyuncu aynı zamanda onun en iyi arkadaşı olduğu için."

"Kuralların önemini takdir eden biri olarak, senin bir yetişkin olduğunu da belirtmek isterim. Ve ne kadar uzun süre beklersen o kadar zor olacak," diyor Shilpa nazikçe, Tristan'ı yankılayarak.

"Sadece biraz zamana ihtiyacımız var," diye onları temin ediyorum. "Gala ve sınavları atlatacağız. Sonra babama söyleyeceğiz."

BÖLÜM 32

ÇEKİÇ

"H "Doğum günün kutlu olsun, tatlım!" Annem babamın çatı katına giriyor ve beni kucaklıyor.

"Merhaba anne." Adaçayı ve paçuli kokusunu içime çekiyorum ve sırt çantalarıyla arkasında duran hayat arkadaşı North'a el sallıyor.

Annem, tepeden örülmüş bel hizasındaki saçlarından dökümlü eteğine ve omzu açık büyük boy Grateful Dead kravat boyalı tişörtüne kadar benden daha eski bir hippinin vücut bulmuş hali.

"Seni çok özledim." Beni sıkıyor.

"Ben de seni özledim." Onu bir Reiki inzivasında ziyarete gittiğim Noel'den beri görmemiştim.

Derin bir nefes alıyor ve geri çekilirken ellerimi tutuyor. "Yeni bir parfüm mü kullanıyorsun?"

Bir saat önce babam son dakika bir şey almak için dışarı çıktı. -Kesin bir şey söylemedi ve ben de doğum günü partisi için Hollis'e koştum. Muhtemelen onun kolonyası gibi kokuyorumdur. Bu gece gizlice tekrar gitmeyi planlıyorum.

"Her zamanki sabunum bitmiş." Babama yalan söylemek yeterince zor, ama annem rahatsız edici derecede gözlemci.

"Enerjiniz..." Başını eğiyor, bakışları arkamda babamın durduğu yere kayıyor. Gözleri benimkilere döndüğünde soru işaretleri taşıyor ama gülümsüyor. "Çok fazla şey oluyor, değil mi? Doğum günün, gelecek hafta sonu gala, finaller, mezuniyet, *hayat*."

"Evet." Ellerini sıkıyorum. "Çok şey oluyor."

Annemde pek çok şey var, sezgileri kuvvetli olan da bunlardan biri. Reiki uygular ve el falı öğretir. O geldikleri kadar woo-woo, ve

Onun bu yönüne bayılıyorum. Babamla kısa bir süre de olsa birlikte olmaları tam bir muamma. Suçlu çoğunlukla hormonlar ve karizma.

"Beni her konuda bilgilendirmek için bolca vaktin olacak." Başımı salladım. "Elbette." Midem şimdiden kazınmaya başladı.

Babamın onu kısa bir sarılma için çekmesine izin verirken ben de aynısını North'a yapıyorum. Uzun, kirli sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, üzerinde eski bir Beatles gömleği, keten ipli pantolon ve yün çoraplı bir çift sandalet var. İçeri girmeden hemen önce bir kâse sigara içmiş gibi kokuyor.

Sırtımı sıvazladı. "Seni görmek çok güzel Aurora."

"Seni de, Kuzey."

Daha sonra babamla kucaklaşıyorlar, çünkü North'un tek derdi sevgi ve iyi hisler. Babam içkileri doldurup parti için her şeyin hazır olduğundan emin olurken ben de North ve annemi boş odaya yerleştiriyorum. Konukların yarım saat içinde gelmesi planlanıyor.

Annem kolunu benimkinden geçiriyor ve yatak odasının kapısını North'un arkasından kapatıyor. Ziyarete geldiklerinde yerleşmesi her zaman yarım saat sürer. Enerjisini hizalaması gerekiyor. "Roman'ı parti süslemeleri konusunda serbest mi bıraktın?"

"Dizginleri eline alıp onlarla birlikte koştuğundan çok ben mi verdim bilmiyorum." Babam umutsuzca bana bir parti vermek istiyordu ve ben de hayır diyemiyordum.

"Vay canına. Bu başka bir şey." Annem pencerelerin önündeki pembe, beyaz ve gümüş metalik balon kemerini değerlendirirken kolumu sıkıyor. Ayrıca üzerinde "DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, PEGGY" yazan bir pankart ve fotoğraf çekilebilecek bir yer var.

"Evet. Gerçekten öyle."

"En sevdiğin renkler mavi ve sarı değil mi?" Kıyafetlerimi bir kez daha gözden geçiriyor.

Neredeyse yere değen uzun, kirli beyaz bir tül etek ve soluk mavi, omuzları açık bir gömlek giyiyorum. Sütyenim de aynı renkte. "Pembeye aldırمام."

Kolumu sıkı. "Mezun olduktan sonra bir yerlere gitmek için bir plan yaparız. Sadece ikimiz - istediğin herhangi bir yere. Gitmek isteyebileceğin herhangi bir büyük şehre bile cesaret edebilirim. Ayrıca yeni işine yerleşmeden önce beni ve North'u bir haftalığına ziyaret edebilirsin. Gelecek ay Arizona'da bir ay süreceğ bir inzivamız var. Bence bayılırsın."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye katılıyorum. Annem tanıdığım en samimi insanlardan biri. Belki de bu yüzden onunla işler biraz karışık.

"Ve belki sürdüğün kolonyanın sahibini de getirebilirsin," diye fısıldıyor. Midem bulanıyor.

"Zara, sana beyaz şarap doldurdum." Babası ona saplı bir bardak uzattı.

"Peggy, sana prosecco getirdim." Bana yivli bir bardak uzattı.

DOĞUM GÜNÜ KIZI güzel bir el yazısıyla kazınmış. "Oh! Ve sana özel bir şey aldım." Babam aceleyle çıkar ve bir süre sonra geri döner. "Ta da!" Üzerinde DOĞUM GÜNÜ KIZI yazan pembe altın bir taç uzatır.

"Vay canına! Bu çok eğlenceli!" Tatlı bebek İsa'ya şükürler olsun ki akşam yemeği bize geliyor ve dışarıya doğum günü tacı takarak çıkmak zorunda değilim.

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Babam gülümsüyor.

"Bayıldım, Dado. Hem de çok." Gülümsemesine karşılık vermeye çalışıyorum ama yalanlarla dolu suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Onu ve çabasını seviyorum ama sanırım beni hâlâ yirmi bir yaşında değil de dokuz yaşında görüyor.

"Belki Zara giymene yardım edebilir?"

"Bunu kesinlikle yapabilirim." Annem omzumu sıktı.

"Harika." Babam bize iki başparmağıyla onay verdi. "Tayland restoranını arayacağım ve altı buçukta teslimat için hâlâ hedefte olduğumuzdan emin olacağım. Misafirler her an gelebilir."

"Annem ve ben kapıyı halledebiliriz. Sen ne yapman gerekiyorsa yap," diye onu temin ediyorum.

O koridorda kaybolur kaybolmaz annem bana döndü. "Bugün Tayland restoranını kaç kere aradı?"

"Üç, sanırım. Ama onlara teşekkür etmek ve önceden uyarmak için dün bir sürü imzalı ürün bıraktım. O sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyor."

"Seni çok seviyor." Tacı saçıma takmama yardım ediyor. "Ama sanırım biri ona senin on iki değil yirmi bir yaşına girdiğini söylemeyi unutmuş."

Omuz silkiyorum. "Ben onun biriciğiyim." Doğum günüm için harcadığı çaba bunu kanıtlıyor.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Birini bulması iyi olur."

"Katılıyorum. Onu biriyle çıkmaya ikna etmeye çalışıyorum ama pek başarılı olamıyorum.

Şans. Belki de gala müzayedesinde onunla birlikte geceyi satın alan kişi rüyalarının kadını olur."

Annem ve ben gülüyoruz. Geçen yıl müzayedede, babamdan çok büyükannemin yaşına yakın olmasına rağmen gecenin sonunda yanağına kondurulacak bir öpücükten daha fazlasını isteyecek bir kadın tarafından satın alındı.

"Neyi bekliyor?" Annem düşünüyor.

"Bilmiyorum. Belki de okulu bitirip kendi başıma kalmam içindir? Patenlerini astıktan sonra olacaklara odaklanmış durumda. Kariyerinin bir sonraki aşamasına yerleşmek isteyebilir."

"Sizden başka kimsenin kalbine girmesine izin vermemek için bir bahaneye benziyor," diyor. "Bunun onunla olan ilişkiniz üzerinde yarattığı baskının farkında mı?"

"Benim için çok şeyden vazgeçti," diyorum savunmacı bir şekilde.

Gülümsemesi hüzünlü ve bilgili bir hal alıyor. "O her zaman seni seçti, tatlım. Sen doğduğun andan itibaren onun ilk ve tek aşkıydın."

Annemle bazen olduğu gibi bu konuşma da ağırlaşıyor ve ben zaten yeterince suçluluk taşıyorum. Kapı zili çaldığında aceleyle cevap vermeye gidiyorum. Rix, Hemi, Tally ve Tristan koridorda duruyor. Tristan'ın elinde Just Desserts'tan bir kutu, kızların hepsinin elinde de paketlenmiş hediyeler var.

"Bunun hediyesiz bir gece olması gerekiyordu," diyorum ellerimi kalçalarımın altına koyarak.

"Pfft. Sanki." Hemi gözlerini devirir.

"Hediyenle hiçbir ilgim yok. Ben sadece pastayı aldım," diye beni temin ediyor Tristan.

Teker teker içeri girip anneme sarılıyorlar. Hemi onunla daha önce tanışmıştı ama Rix, Tally ve Tristan bu zevki tatmamıştı.

Biz hâlâ kısmen koridordayken, Hollis elinde büyük bir kutuyla kapısını açtı. Siyah elbise pantolonu, mavi düğmeli bir bluz ve ona verdiğim başka bir kravat takıyor. Çok lezzetli görünüyor, paketini açmayı en çok istediğim doğum günü hediyesi gibi. Tekrar söylüyorum. Evinde benim için başka hediyeler de var, biliyorum. Ama onlar daha sonra, herkes eve gittikten ve ailem yattıktan sonra.

"Tacı beğendim," diyor sırtarak. "Bana kimin aldığını bir tahmin edin."

Sırtışı genişliyor. "Satın alındığında ben de oradaydım."

Gözlerini deviriyorum. "Tabii ki oradaydın."

"Hollis! Çok uzun zaman oldu!" Annem onu kucaklamak için çeker.

Bakışları bana doğru kayarken kaşları çatılıyor. Endişe kalbimi dört nala attırıyor. *Paranoyaklaşıyorum*. Neler olduğunu bilmesine imkan yok.

"Zara, benim için her zaman bir zevktir. North da seninle geldi mi?" Hollis onun elindeki kutuyu alırken sorar.

"Çıktı! Şu anda kendini toparlıyor ama kısa süre içinde dışarı çıkacak."

Babam ev sahibi moduna geçiyor, içecekleri dolduruyor, herkesin vegan, glütensiz şarküteri tabağı olduğunu bilmesini sağlıyor. Ayrıca her yeni misafirin benimle birlikte balon kemerinin altında durup fotoğraf çektilmesini sağlıyor. Bu gülünç derecede abartılı ve bunun için onu seviyorum.

Yaklaşık iki saat sonra North nihayet ortaya çıktığında, pencereden dev bir esrarla kendini ortaladığı çok açık, çünkü yanan bir marihuana tarlasında yuvarlanmış gibi kokuyor. Hemen iki litre su içiyor ve vegan şarküteri tabağının yüzde ellisini bir tabağa dolduruyor.

Neredeyse tüm ekip burada. Shilpa ve Ash yanlarında Dred, Flip ve Dallas'ı da getirmişler. Müzik çalıyor ve odanın bir köşesinde saçma sapan bir hediye yığını var. Dün okul arkadaşlarımla doğum günü yemeği için dışarı çıktım. Annem şehirdeyken bir kulüp gecesinden kaçmak kolay oldu.

"North senin üvey baban mı?" Tally mocktail'ini yudumluyor ve onun takımın çaylaklarından biriyle sohbet edişini izliyor.

"Sanırım, bir nevi? O ve annem evli değiller ama birbirlerini hayat arkadaşı olarak görüyorlar. Açık bir ilişkileri var." Geçen yıl yanlarında bir arkadaşlarını da getirmişler ve Flip ile Dallas'ı jakuzide kendilerine katılmaya davet etmişler. Babam ayak diremiş ve North'a takım arkadaşlarını onlarla yatağa girmeye ikna edemeyeceğini söylemiş. "Birbirlerini seviyorlar ama çeşitliliği de seviyorlar. Herkes için değil, benim için de değil ama onlar için işe yarıyor. İletişim becerilerini görmelisiniz," diye açıklıyorum.

Shilpa, "Ash'i asla paylaşmam," diyor.

Rix, "Tristan'ı paylaşmak konusunda ben de aynı şekilde hissediyorum," diyor. Ona aşık olmadan önce seks hayatı çok verimli ve kapsamlıydı. Başka birinin ona dokunmasına izin verdiğini de düşünemiyorum.

Dred, "Ben de yaptım ama onlar gibi bunu aşk hayatımın bir parçası haline getireceğimi sanmıyorum," diyor.

"Gerçekten mi?" Hemi sorar.

Dred omuz silkiyor. "Üniversite günlerim sırasında oldu. Birkaç ay sürdü. Eğlenceliydi ama dinamikler zorlayıcı olabiliyor."

"O hırkanın altında sürprizlerle dolusun, değil mi?" Düşünüyorum.

"Görünüşe göre." Dred sırtıyor.

Hollis'i odanın karşısında buldum. Bakışları bir saniyeliğine benimkilere kilitleniyor, sonra dikkatini Dallas'la konuşmasına geri veriyor ve

Tristan. "Evet, ben de paylaşmayı seven bir kız değilim." Rix bana dirsek attı. "Şehvetle bakmayı kes." "Özür dilerim." Prosecco'mun kalanını içiyorum.

Gecenin büyük bir bölümünü odanın karşı tarafında geçirmemize rağmen, sonunda Hollis ve ben birlikte mutfağa giriyoruz. Yemek bitti ve sırada pasta var ama içeceklerimizi tazelemek için kısa bir ara veriyoruz. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Büyüleyici görünüyorsun," diyor sessizce. "Senden uzak kalmak beni öldürüyor."

Kravatını elime alıp parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verirken bu çalıntı anlar için yaşıyorum. "Beş dakika bile yalnız kalamıyoruz."

"Sonra, herkes yattığında, doğum günü kızım ile ilgileneceğim," diye mırıldanıyor tacımı ayarlarken. "Bu da takılı kalmalı." Elini aceleyle bırakıyor ve geri çekiliyor, bakışları omzumun üzerinden kayıyor. "Hey, Zara, sana bir şey getireyim mi?"

Arkamı döndüğümde annemin mutfağın kenarında durduğunu görüyorum. "Sadece benim küçük kızım." Gözleri Hollis'ten bana kaydı. "Baban pastayı servis etmek istiyor ve sen kayboldun."

"Bir şişe daha prosecco alıyordum," diyorum.

"Roman'ın senin için şampanyası var." Elini uzattı, ben de tuttum.

"Kadehini unutma." Boş duran tezgâha doğru başıyla işaret ediyor.

Onu da tutuyorum, Hollis'e bakıyorum ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. Tanrıya şükür onu öpmeye çalışmadım. Tek yaptığı tacımı düzeltmekti. Tamamen masumdu.

Annem bir şey söylemiyor, ben de parmaklarımı çapraz yapıyorum.

Herkes "Mutlu Yıllar" şarkısını söylüyor ve pastayı kesiyorum. Sonra babam bana aldığı hediyeleri açtırıyor; bunların arasında *Peggy'nin* el yazısıyla kişiselleştirilmiş iki Barbie pembe banyo çarşafı da var. "Vay canına, Dado, bunlar harika."

Gülümsemesi kocaman. "Gerçekten çok yumuşak. Hollis'inkiler gibi olduklarından emin oldum."

Tristan birasını içerken boğuluyor. Rix sırtına tokat atar. Hollis viskisini yudumlar.

Neredeyse ölüyordum. "Mükemmeller."

Ve sonra, yeterince pembe eşyam olmadığı için, babam bana sıcak pembe bir bornoz, uyumlu pijamalar, tüylü terlikler ve yeni bir metalik pembe bavul seti de aldı. Bu çok fazla. Beni şımartıyor ve bu beni çok mutlu ediyor.

ama geri kalan hediyeleri misafirlerimizin önünde açmak zorunda olmadığım için minnettarım.

Parti gece yarısını geçene kadar devam etti. Babam, annem ve North nihayet yatağa girdiğinde saat sabahın bir buçuğuydu. Koridoru geçip Hollis'lere gizlice gitmeden önce yirmi dakika bekledim. Annem ziyarete geldiğinde babama onunla kalacağıma söz vermiştim. Bu bir gelenek.

Hollis kanepede uyuyakalmış beni bekliyor, Postie ve Malone da yanında uyuyor.

Gömleğimi ve eteğimi sessizce çıkarıyorum, Hollis'in bana aldığı mavi dantelli sutyen ve külot takımını ve tacı bırakıyorum. Başı arkada, gözleri kapalı, dudakları hafifçe ayırık. Eğilip bir elimi iki yanına koyarak fısıldıyorum, "Hollis, uyan."

"Prenses," diye mırıldanıyor halsizce. Parmakları saçlarımin arasında kayıyor ve dudakları yanağıma değiyor. "Saat kaç?"

"Geç kaldın." Dudaklarına ulaşana kadar çenesi boyunca öpüyorum. "En sevdiğim hediyemin paketini açmak istiyorum," diye mırıldanıyorum gömleğinin eteklerini bulurken.

"Henüz değil." Geri çekiliyor, bileğimi nazikçe tutarken gözleri çoktan arzuyla kaplanmış. "Seni görmeme izin ver." Doğruluyorum ve gözlerini bir okşayış gibi hissediyorum. "Çok güzelsin." Parmakları uyluğumun dış kısmında geziniyor. "Benim için arkana dön."

Sırtımı ona veriyorum, parmakları bacaklarımin dışından yukarı doğru kayarken omzumun üzerinden ona bakıyorum ve öne doğru oturuyor. "Bu lanet kış." Bir yanağımi sıkıyor ve alçak bir iniltiyle diğerini ısıyor. "Bu gece o güzel kıyafetin altında bunu giydiğini bilmek işkenceydi." Yüzümü ona çeviriyor. "Yaramaz doğum günü kızları bir şaplak hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

Belden aşağısı sıkıştı. Hollis bekliyor, belki de tepkimi değerlendiriyor. Sinirlerimi yutuyorum.

"O zaman seni kaldırılabileceğin kadar çok boşaltacağım Prenses." Arkasına yaslanır ve kalçalarını sıvazlar. "İyi bir kız ol ve o kışını buraya getir."

Kucağına uzandığımda kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ereksiyonu yan tarafıma baskı yapıyor ve elini omurgamda nazikçe gezdirirken keskin bir nefes veriyor.

"Prenses." Hollis'in sesi klitorisimin pır pır etmesine neden olan derin, sert bir törpü.

Dirseğimin üzerinde yükseliyorum ve başımı ona doğru çevirirken yanağımi yumruğuma dayıyorum. Aynı anda dizlerimi büküyor ve ayaklarımı çapraz yapıyorum. "Evet,

Hollis Baba?"

Dilini dişlerinin arasında gezdiriyor, gözleri kısılmış. "Bunu beni kızdırmak için yapıyorsun, değil mi?"

Sırıyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Kesinlikle."

"Ne kadar küçük bir velet." Kıcıma vurdu. Sert değil. Sadece hafif bir şaplak ve ardından sert bir yoğurma.

Gülümseme yüzümden kayıp gidiyor ve inliyorum.

"Bu hissi seviyor musun?" Sesi alçak ve kıcımda rahatlatıcı daireler çizerken ifadesi kararıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Ayaklarım kanepenin kenarından sarkana kadar baldırlarımı aşağı doğru itiyor ve elini kalçamın arkasında aşağı yukarı gezdiriyor. Bir sonraki tokadı beklemiyordum. Ciyakladım.

Avucunu acıyan ete bastırıyor. "Çok fazla gelirse ya da hoşuna gitmezse söyle, durayım."

Onun ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yüzündeki ifade baş döndürücü, bağımlılık yapıcı. "Bunu kaldırabilirim."

"Siktir, Prenses." Çenemi avucunun içine alıyor ve beni sertçe öpüyor, sonra alt dudağımı hafifçe emiyor. "Sen benim için mükemmelsin."

Başımı salladım. "Sadece senin için."

"Sen isteyene ya da parmaklarımın üzerine boşalana kadar durmayacağım, hangisi önce gelirse."

"Evet, lütfen."

İki hızlı tokat izledi.

Bir nefes çekiyorum ve sonra eli kalçalarımın arasına girip parmakları klitorisimi sıyırdığında inliyorum. "Benim için çok ıslaksın," diye mırıldanıyor.

Eli kalçalarımın arasından kaybolduğunda inliyorum ve kıcımlı tokatladığında çığlık atıyorum. Ve sonra parmakları tekrar kalçalarımın arasında. Onlara karşı itiyorum, daha fazlasını istiyorum. Ama gittiler ve eli kıcımlı yumuşattı. Yanağımı koluma yaslıyorum ve yüzünü izliyorum. Elini kaldırıp indirirken gülümsemesi koyulaşıyor. Sertçe. Parmakları tekrar içimi doldurup beni sikerken nefesim iniltiye dönüşüyor.

"Çok mükemmel." Hollis parmaklarıyla beni sikerken beni sabit tutmak için diğer elini belime yerleştiriyor. Bu sefer bana şaplak atarken parmaklarını çıkarmıyor.

Pantolonunun kalçalarının üzerindeki sert hissi tenime sürtüyor. Her fırça beni aşırı duyuşal yüklemeye sokuyor. Tek düşünebildiğim o. Her

Avucunun baskısı beni güzel ve paramparça olmaya hazır bir şeye dönüştürüyormuş gibi hissettiriyor.

Çok yakınım, tam sınırdayım ve o bunu biliyor. Klitorisime masaj yapıyor, sonra bir parmak daha ekliyor, beni geriyor ve sonra düşünüyorum, orgazm içimden geçerken uçuyorum.

"İşte bu, kovala." Ben titreyip ürperirken Hollis övgü ve cesaretlendirici sözler mırıldanıyor.

Nefes nefese ve terli bir halde kanepeye gömülüp nefesimi tutmaya çalışıyorum. Hollis saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Aurora? İyi misin?"

"Yani..." Dudağımı ısırdım. "Parmakla sikişin hayranı olduğumu söyleyebilirim."

Kıkırdıyor ve kucağına oturmam için beni yeniden düzenliyor. "Ben de." Tacımı düzeltiyor. "Şimdi sana karşı tatlı olmama izin ver." Kalçalarımın arkasını hafifçe kavriyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Omuzlarından tutuyorum ve beni yatak odasına taşıırken bacaklarımı beline doluyorum.

Beni yorganın üzerine yatırırken etrafa bakıyorum. Odanın her yerinde elektrikli mumlar titreşiyor ve yatak sarı gül yapraklarıyla kaplı.

"Hollis, bu inanılmaz."

"Tıpkı senin gibi."

Kıyafetlerini çıkarıp yanıma uzanırken narin yapraklardan birini parmaklarımın arasında ovuyorum. "Bütün bunları yapmana gerek yoktu."

"Tabii ki yaptım. Bugün senin doğum günün ve prenses gibi davranılmayı hak ediyorsun." Beni saygıyla öpüyor, sonra sütyenimi ve külotumu çıkarıyor. Vücudumu öpüyor ve kalçalarımın arasına yerleşmeden önce ağzıyla beni orgazma ulaştırıyor.

"Sana böyle dokunabilmek için bütün gün bekledim," diye fısıldıyor dudaklarıma, içimi doldururken.

"Ben de öyle. Bu gece sana yakın olmak için can atıyordum," diye itiraf ediyorum.

Benimle sevişiyor, tatlı tatlı, nazıkçe, ikimiz de yorgunluktan delirene kadar beni tekrar tekrar mutluluğa sürüklüyor. Gece kalmak, onun kollarında uyumak istiyorum ama annem erken kalkmasıyla ünlüdür, bu yüzden sabah beş buçukta gizlice babama geri dönüyorum.

Kapıyı dikkatlice kapatıyorum ve emniyet mandalını çeviriyorum. Mutfığa vardığımda annem elinde bir fincan çayla adada oturuyordu ve kalp çarpıntısından neredeyse ölüyordum.

"Vay anasını anne, ödümü kopardın." *Yatakta üzerinde NAMASTE* yazan bir gecelik giyiyor. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Gözlerim mutfakta geziniyor. "Ne zamandır-" Bana bir bakış attı.

Dudaklarımı ısırıyorum.

"Ne kadar sürer tatlım?" Sesi endişe ve başka bir şeyle dalgalanıyor.

"Ocak ayından beri."

Bir kez başını sallıyor ve rahatlamış gibi görünen bir nefes veriyor. "Bundan önce aranızda bir şey olmadı mı?"

Başımı sallıyorum. "Yani, bir süredir ondan hoşlanıyordum. Ama bu sezona kadar beni daha fazlası olarak görmemişti."

"Bu bir kaçamak mı?"

"Hayır."

Birkaç uzun saniye beni süzdükten sonra soruyor: "Bu birbiriniz hakkında ciddi olduğunuz anlamına mı geliyor? Onun ayrıcalık istediğini mi?"

"Evet. Biz ciddiyiz." Münhasırlık söylemeye gerek yok. Başka biriyle kahve içmeye gitmemi bile kaldıramadı.

"Ve Roman'ın bu olanlardan haberi yok. Oyuncularla çıkma konusundaki kuralını biliyorsun." Bu bir açıklama, soru değil.

"Ona söyleyeceğiz. Önce sınavları ve galayı bitirmek istiyorum. Babamın nasıl biri olduğunu bilirsin."

"Sen onun bebeğisin."

"Üç hafta sonra üniversite mezunu olacağım. Ben onun bebeğiyim ama *bir* bebek."

"İçinde büyüdüğün bu dünyanın seni herkesten daha hızlı olgunlaştırdığını biliyorum. Ama hâlâ öğrenmen ve büyümen gereken çok şey var." Elini uzattı, ben de kendi elimi onunkine koydum. "Kiminle birlikte olmak istediğin konusunda bilinçli kararlar vereceğine güveniyorum. Baban iyi bir erkek için harika bir örnek. Aşırı korumacı olabiliyor ve bazen seni nasıl gördüğü ile gerçekte kim olduğun konusunda kayıtsız kalabiliyor. Ama bunu saklaman beni endişelendiriyor. Bu gizlilik neden?"

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Babama söylemek istiyor ama ondan beklemesini istedim. Babam üzülecek. Bunu kabullenemeyecek. İlk başta değil, ama umarım zamanla. Sadece bunun sınavlarımı ya da onun sezon sonunu etkilememesini istiyorum." Babam zaten onun için çok şeyden vazgeçti.

Ben ve şimdi de bu. Ya bu çok fazlaysa? Ya tüm fedakârlıklarının anlamsız olduğunu fark etmesini sağlayan şey buysa?

"Roman'a bu konudaki duygularını yönetmesi için bir şans bile vermiyorsunuz."

"Sadece onun duyguları değil anne. Benimkiler de öyle. Bana kızgın olmasını kaldırabileceğimi sanmıyorum. Daha da kötüsü, ya bana 'kızgın değilim, hayal kırıklığına uğradım' derse? Bunu düşünmek bile..." Başımı sallıyorum. "Bu beni hasta ediyor. Biz asla kavga etmeyiz. Bu onun sondan ikinci sezonu ve benim yılı güçlü bir şekilde bitirmem gerekiyor. Ayrıca ya bunun için beni affetmezse? Ya bunun için benden nefret ederse? Ya bu ilişkimizi değiştirirse ve ben bunu düzeltemezsem?"

"Tatlım, baban senden asla nefret etmez ve edemez. Ve evet, bu onunla olan ilişkinizi pekala değiştirebilir. Ama ya olursa korkularının hareketlerini belirlemesine izin veriyorsun. Belki de onunla şimdi konuşman daha iyi olur."

Paniğe kapılır. "Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

Bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Burası benim yerim değil. Bu sen ve Hollis için. Ama aynı odada olup mesafeyi korumak iyi hissettiremez. Ona karşı hissettiğin ve onun da sana karşı hissettiği tüm o duyguları saklamak. Yalan söylemek." Yanağımı avucunun içine aldı. "Tatlım, bu kalbin ve ruhun için çok zor."

"Hollis çok zor bir yıl geçirdi. Buza dönmesi için daha yeni izin verildi. Takım dinamiğini bozmak istemiyorum." Bu her şeyi mahvedebilir.

"Aşk her zaman karmaşıktır, Aurora. Ama eğer senin iyiliğini ve kalbini düşünüyorsa, seni bir sır olarak saklamak yerine ilk sıraya koyması gerekir. Seni çok seviyorum, tatlı kızım. Senin için en iyisini istiyorum."

BÖLÜM 33

HOLLIS

T Zara ziyarete geldiğinde Aurora'nın Roman'larda kalmasının yararı, herkes yattığında tek yapması gerekenin koridoru geçmek olduğu anlamına geliyor. Dezavantajı ise tekrar gizlice girerken yakalanma ihtimali -Zara bunu bir kez yaptı zaten- ve Roman'ı kandırdığının giderek daha fazla farkına varmam. Bu beni Aurora'yı görmekten alıkoymadı. Ya da onun içine girmemi. Ben bir bağımlıyım, her zaman bir düzeltme arıyorum, bir sonraki seferin son olacağından endişeleniyorum. Bir sonraki Ona dokunmak, öpmek, sarılmak için son kez.

Postie ve Malone'un en sevdiği kedi maması bittiği için marketten eve dönüyorum. Aurora için de birkaç ödül maması ve en sevdiği şaraptan bir şişe aldım. Bu gece herkes yattıktan sonra planlarımız var.

Telefonum çalıyor ve cebimden çıkarıp Aurora'dan gelen yeni mesajı kontrol ediyorum.

PRENSES

Derse gitmeden önce bir saatim var ve sana ihtiyacım var.

Saati kontrol ediyorum. Roman ve ben yarım saat içinde Tristan'a antrenman yapmaya gideceğiz. Köşeyi dönerken hızımı artırıyorum.

HOLLIS

Bu geceye kadar bekleyemez misin?

PRENSES

*somurtkan yüzlü
GIF*

Ardından Batdick'in yatağında yatarken çekilmiş bir fotoğrafını koyuyor - pembe olmamasına bakılırsa kendi dairesinde.

PRENSES

Sanırım başımın çaresine
bakacağım.

Çocuklarla buluşmadan önce onu çıkarmak için yeterli zamanım var.

HOLLIS

Bensiz başlamayın.

Yolun geri kalanını hızlıca yürüyorum ve koridora geldiğimde kapısı açılıyor. Aurora'nın üzerinde belden bağlamalı kısa, mavi saten bir bornoz ve bir çift takım çorabı var, saçlarının uçları nemli. "Merhaba."

"Merhaba, sen."

Ben ceketimi silkelerken, ayakkabılarımı çıkarırken ve yiyecekleri yan masaya bırakırken o kilidi çeviriyor. Ellerim serbest kalır kalmaz onu kendime doğru çekiyorum ve avuç içimi kışının üzerinde gezdiriyorum. "Altında çıplak mısın?"

Ellerini boynumun arkasında birleştirirken başını sallıyor. "Yakında antrenmanın olduğunu biliyorum, o yüzden hazır olmak istedim."

"Seninle ilgilenmek için her zaman vaktim var." Bacaklarının arkasını kavrayıp onu yukarı kaldırıyorum, parmaklarım sıkı, yumuşak ve ıslak olan her şeye yakın.

Etrafımı sarıyor, çenemi ısırırken ayaklarını sırtımın alt kısmına bağlıyor. "Sana doyamıyorum."

"Hisler karşılıklı." Onu dairenin diğer ucuna taşıyıp yatak odasına götürüyorum, o boynumu ısırırken kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum.

Batdick yatağında yatıyor. Aurora hala ona sarılıyken yukarı tırmandım. Ben.

Kalçasına dokunuyorum. "Sana bu şekilde yardım edemem, eğer planın karnım."

Etrafımdaki kancaları çözdü ve yatağa düştü. Elleri kemerimin tokasına gitti.

Bileklerini kavriyorum ve ona karanlık bir bakış *atıyorum*. "Ne kadar şımarık bir kızsın. Şu anda sikimi hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Alt dudağı dışarı fırladı. "Ama ben seni istiyorum."

Hiçbir şey onun beni ne kadar istediğini, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu söylemesi kadar kulağa hoş gelmeyecek. Parmaklarımı ensesindeki saçların arasına sokuyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Seni nasıl becermeliyim?" Belindeki bağı çekiyorum ve bornozu açılıyor.

"Nasıl istersen. Sadece beni boşaltmana ihtiyacım var, Hollis. Kendim yaptığımda asla o kadar iyi olmuyor."

Bir parmak eklemimle meme ucunu sıyrıyorum ve inliyor. "Seni parmaklarımla doldurayım mı?" Parmaklarımı karnında gezdiriyorum, kalçalarının tepesine ulaştığımda duraklıyorum. "Ya da belki dilimle."

"Lütfen, evet." Parmakları bileğimi kavırıyor ve onu kalçalarının arasına sokmaya çalışıyor.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Benim için arkana yaslan."

Uyuyor, yastıklara doğru düşüyor. Parmak eklemimle klitorisini sıyrıyorum. "Çok ıslak ve hazır."

"Seni her düşündüğümde böyle oluyor." Bacaklarını benim için ayırdı ve ben de onun açıklığını kızdırdım.

Batdick çorabıyla kaplı ayağının içine yuvarlanıyor ve ben de ondan önce onu yakalıyorum. "Sanırım buna neden bu kadar aşık olduğumu öğrenmenin zamanı geldi."

Gözleri bir an için parlıyor ama sırtışı nazlı bir hal alıyor. "Ama sen buradasın. Sana sahip olmak varken neden Batdick'e ihtiyacım olsun ki?"

"Beni sonra alırsın." Kollarımı dirseklerime kadar itiyorum ve cihazın altındaki oka dikkat ediyorum. Çeviriyorum ve vibratör vızıldayarak canlanıyor.

"Sana gösterebilirim." Aurora oturmak için hareket eder.

"Sanırım bunu çözebilirim." Kalçalarının arasına girecek şekilde kayıyorum ve vızıldayan kafayı klitorisine bastırıyorum. Çılgık atıyor ve dizleri kalçalarıma yapışıyor.

Kıpırdanmaya çalıştığında, ön kolumu karnına geçirip onu yatağa sabitliyorum, ama vızıltıyı geri çeviriyorum. Bacakları tekrar açılıyor ve gözleri yuvalarından fırlıyor. Vibratörü içine doğru kaydırıp yavaşça santim santim kaybolmasını izlerken nefesini içine çekiyor. "Oh, lanet olsun. Evet, lütfen..." Geri çekerken yukarı doğru eğdiğimde inliyor, kaygan ve sularıyla kaplanmış.

Yavaş, kolay bir ritim başlatıyorum. Onu sınırdan tutacak, daha fazlasına ihtiyaç duyacak türden. "Bu gece, yalnız kaldığımızda, önce bu güzel küçük ağzı sikimle dolduracağım ve sonra sen üzerime boşalana kadar bu açgözlü amcığın sikeceğim."

"Tanrım, şimdi yap, lütfen." Elini kalçalarının arasına sokuyor ama bileğini yakalıyorum.

Onu sınıfa şişmiş dudaklarla göndermeyi ne kadar isterdim? Ama acele etmek istemiyorum. Başımı sallıyorum. "Şımarık kızlar düzgünce becerilmek için beklemeli." Eğilip dizine yakın bir yerden kalçasının iç kısmını ısıırıyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye inliyor.

"Sana vermeye hazır olduğumda daha fazlasını alacaksın." Açıyı değiştiriyorum, içeride gözlerini tekrar döndüren noktayı buluyorum ve o çok sevdiğim derin inlemeler dudaklarından dökülüyor. Onu tatma dürtüsüne teslim oluyorum, şişmiş klitorisini yakalayıp emerken vibratörü derine itiyorum. Aynı zamanda, serbest elimin başparmağını vibratörün kenarı boyunca sürüklüyorum, daha da aşağıya iniyorum, ta ki başparmağımı iki numaralı kapının üzerinde sıyrana kadar, onun deyimiyle, kızarıırken.

Dar açıklığa nazikçe masaj yaparken tiz bir nefes alıp veriyor. Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırıyorum ve onu test etmek için bastırıyorum.

"Hollis," sesi yumuşak ve nefes nefese.

"Daha ister misin, Prenses?" Klitorisini kucaklıyorum. "Lütfen, evet," diye inliyor.

Dilimle klitorisinin etrafında dönerken vibratörle onu sikmeye devam ediyorum ve başparmağımı ilk boğuma kadar kışına sokuyorum.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım." Bir göğsünü kavırıyor ve eğiliyor.

Daha fazla itiyorum, horoz olasılıkları tekmeliyor. Onu iyi hissettirebileceğim tüm yolları ona göstermenin ne kadar eğlenceli olacağını.

"Kendimi çok tok hissediyorum. Bu... Oh, ben-" Elleri saçlarıma kayıyor ve adımı inliyor, kalçaları başımın etrafına dolanırken kalçaları yuvarlanıyor ve sarsılıyor. Şiddetle titriyor ve ağzımı çekmeye çalışıyor, ama ben tekrar emiyorum, ismimin dudaklarındaki sesine, dilime karşı nabzının attığını hissetmeye bağımlıyım.

Onu son bir kez yalıyorum ve elleri saçlarımdan düşerken başımı kaldırıyorum. Önce başparmağımı çıkarıyorum, sonra vibratörü kapatıyorum ve yavaşça geri çekiyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve yüzündeki şaşkın ifadeye gülümsüyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Son derece," diye mırıldanıyor. "Beni istediğin zaman Batdick ile becerebilirsin. Ve başparmağınla şu şeyi yapabilirsin." Yanakları pembeleşiyor.

Onu tam istediğim gibi becerebilmeyi dileyerek hızlı bir öpücük veriyorum, sonra komodinin üzerindeki saate bakıyorum. "Gitmem gerekiyor. Akşam görüşürüz."

"Ama saçma bir şekilde ereksiyon olmuşsun." Elini kasıklarına doğru savuruyor. Koşu pantolonu durumuma yardımcı olmuyor.

"Merak etme, sakinleşeceğim." Onu yatağında yayılmış halde bırakıyorum ve ayaklarımı ayakkabılarıma içine sokup ceketimi yerden almak için acele ediyorum. Kapüşonumu sorunumu örtecek şekilde

ayarlıyorum ve asansörlere yöneliyorum. Kapılar kayarak açılıyor ve Roman telefonundan başını kaldırıyor.

"Hey, dostum, ben de sana mesaj atıyordum." Bakışları asansörün üzerindeki numaraya kayıyor. "Peggy'de miydin?"

Kızının evinde olmak için onu kahrolası vibratörüyle sikmeyi içermeyen iyi bir neden bulmaya çalışıyorum. "Evet. Kedi mamam bitmişti ve Aurora'ya biraz dumanlı pastırma cipsi aldım çünkü hafta başında alışverişe gittiğinde bulamadığını söylemişti. Onları bırakıyordum."

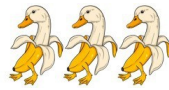
Asansör ona gerçeği söylemek için iyi bir yer gibi görünmüyor, çünkü burada onun gazabından kaçmanın bir yolu yok, ama zaten hak ettiğim şey bu değil mi? Aurora'yı bu konuda bu kadar endişeli görmekten nefret ediyorum ve bu bende bunu düzeltme isteği uyandırıyor. Neredeyse bir şey söylemek için ağzımı açacaktım ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Benden açıkça beklememi istedi. Beklememi. Ona zaman vermemi. *Henüz değil'in şimdi* olacağına güvenmeliyim. Olmasını istediğimden daha zor. Geçmişim şimdiki zamanıma sızıyor, fikrini değiştireceği korkusu pençelerini batırıyor. Şimdi bir şey söylersem onu kendimden uzaklaştırabilirim. Ve onu kaybetme fikri... Bu iyileşebileceğimden emin olmadığım bir yara. Gitmesine izin veremem.

Gülümsüyor ve omzuma vuruyor. "Onu her zaman kolladığın için minnettarım, küçük şeyler için bile, dostum."

Suçluluk duygumu kamufle etmek için dudaklarımı ovuşturuyorum ama parmaklarım hâlâ Aurora kokuyor. Onları ceplerime sokuyorum. "Önemli bir şey değil."

"Konu küçük kızım olduğunda bana destek olacağına güvenebileceğimi bilmek çok güzel. Daha iyi bir arkadaş isteyemezdim."

Gülümsemeye zorlarken utanç mideme ağır bir kaya gibi oturuyor. Kolay olmayacağını biliyorum ama Aurora ve ben çok geç olmadan ona nasıl söyleyeceğimizi bulmalıyız.

Roman'ın antrenmandan sonra yapması gereken birkaç işi var. Beni de davet ediyor ama kendimi bir çöp torbası gibi hissediyorum, o yüzden evime geri dönüyorum. Kendimi çatı katıma bırakırken, Zara kafasını Roman'ın kapısından uzatıyor. Yere kadar uzanan bir etek, dökümlü bir bluz giyiyor ve uzun saçları omzunun üzerinden örgü şeklinde sarkıyor.

Zayıf bedeninde, koyu renk gözlerinde Aurora'yı görüyorum. yumuşak bir gülümseme. "Merhaba, Hollis. Bir dakikan var mı?"

"Evet. Tabii ki. İçeri buyurun." Ben kenara çekiliyorum, o da benim yerime geçiyor.

Aurora'yı iki gece önce doğum gününde gizlice içeri girerken yakaladığından beri bunu bekliyordum. Aurora'ya göre, Roman'a bir şey söylemeyeceğine söz vermiş. Belki de şimdi ona söylemenin tam zamanıdır diye düşündüm. Ama Aurora neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu, Zara'nın ziyaretinin geri kalanını nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydi, ben de pes ettim. Umarım Zara fikrini değiştirmemiştir.

"Sana bir şey getireyim mi? İçecek bir şey?"

"Bir bardak su iyi olurdu, teşekkürler." Evimin etrafına göz gezdiriyor. Aurora'nın saç tokalarından biri yerde. Malone onların yeni favori oyuncacı olduğuna karar verdi.

Ona oturma odasında oturmayı teklif ediyorum ve ikimize de su doldurmak için izin istiyorum. Bu bana kendimi toparlamam için bir an veriyor. Zara yumuşak başlı biri ama bunun onun tarafından nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirim.

Ben döndüğümde Postie çoktan kanepede onun kucığında kendini evinde hissetmeye başlamıştı. Malone da onun yanına sokulmuştu. Ben onun karşısındaki sandalyeye oturuyorum ve Malone kucığıma iltica ediyor. Neyse ki battaniyeye sarılmaya başlamıyor. Sanki şu anki şirkette bunun uygunsuz olduğunu biliyor gibi.

"Bence sen harika bir adamsın Hollis ve Aurora'ya iyi davranacağına inanıyorum. Ama bazı gerçek endişelerim var."

Görünüşe göre doğrudan konuya giriyoruz. "Roman'la konuşmayı planlıyoruz."

"Aurora bundan bahsetmişti." Gergin konuşmadan habersiz, fırtına gibi mırıldanan Postie'yi okşuyor. "Açık konuşayım. Herkesin beni özgürlüğüne düşkün bir hippie olarak gördüğünü anlıyorum, ki öyleyim. Ancak North'la olan ilişkimin açıklığı, iletişim kurma ve net sınırlar belirleme konusundaki istekliliğimiz buna izin veriyor. Bunun Roman'a nasıl yansıtacağını düşünüyorsun? Onun arkasından kızımızla çıktığını öğrenince ne hissedecek?" Ses tonu çatışmacı ya da kavgacı değil; cevaplanmasını istediği bir soru bu.

Ben dürüstlüğü seçerim. "Bence çok üzülecek."

Yavaşça başını sallıyor. "Özellikle de bunu ondan kasıtlı olarak sakladığın için."

"Aurora için daha fazla stres yaratmaktansa Roman'ın öfkesini çekmeyi tercih ederim. Özellikle de o kadar çok şey yaşarken. Onun üzgün olması fikri beni mahvediyor," diye cevap veriyorum.

Zara tekrar başını sallıyor. "Bu yüzden mi beklemeye bu kadar niyetlisin? Daha fazla stresi kaldıramayacağını düşündüğün için mi?"

Bu nedenler kullanışlı ve benim daha derin korkularımı gizliyor - Aurora'nın daha iyisini yapabileceğini fark etmesi, taşıdığım yükün onun başa çıkmaya hazır olduğundan daha fazla olması. Sözlerimi dikkatlice düşünerek ellerimi kalçalarımın gezdiriyorum. "Aurora, Roman'ın kendisiyle ilgilendiği kadar onunla da ilgilenmeye alışkın. Kötü bir gününde onu neşelendiren kişi o. Hastalandığında ya da buzda sert bir darbe aldığı anda onunla ilgilenir. Roman onun dünyası olduğu kadar onun da dünyası. Roman'ın tepkisi ve bunun playofflara giden takım dinamiğini nasıl etkileyeceği konusunda endişeli. Roman benim en iyi arkadaşım. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama haksız değil. Buzda işler karışacak."

Kaşlarını çatıyor. "Tek sebebinin bu olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Bilinmeyenden korkmak ve Roman'ı incitmek listesinin en başında yer alıyor." Aralarında belli bir düzeyde karşılıklı bağımlılık var ama bunun bir kısmı doğrudan Zara'nın hayatındaki rolüyle ilgili. Kendi bokuma derin bir dalış yapmak istediğimden daha fazla oraya gitmek istemiyorum.

Ben Malone'a aynısını yaparken o da Postie'nin yanağını okşuyor. Sevilme isteyen bencil kediler için Tanrı'ya şükürler olsun. Endişemi yatıştıran tek şey bu.

"Roman'a daha erken söylemeniz için sizi zorlayamam ve tepkisi konusundaki endişenizi kesinlikle anlıyorum. Kızımıza karşı son derece korumacı davranıyor. Aurora'nın ihtiyaçlarını desteklemek istemeni takdir ediyorum. Bence onun için çok iyi olabilirsiniz ama o daha çok genç. Sizin çok daha fazla hayat tecrübeniz var. Onun sağlıklı bir insan olmasını nasıl sağlayacaksınız? Aranızda bu kadar uçurum varken partnerinizi manipüle etmek daha kolay." Ben araya girmeye başlayınca elini kaldırıyor. "Bunun senin bilerek yapacağın bir şey olduğunu sanmıyorum ama o senden rehberlik bekleyecek. Onun tüm potansiyelini gerçekleştirmesine yardımcı olduğunuzdan emin olmak sizin elinizde. Araya girip onunla ilgilenmek, ona isteyebileceği her şeyi vermek sizin için kolay olurdu. Ancak bir ortak olarak, sizin onun için belirlediğiniz yolu değil, onun istediği yolu izlediğinden de emin olmanız gerekecektir."

Başımı sallıyorum, sözlerini özömsüyorum. Bunların hepsi düşündüğüm şeyler ama yine de onu rahatlatmak istiyorum. Sadece kendim için değil, Aurora için de onun onayını ve desteğini istiyorum. "Ben ilk kariyerimin son birkaç yılındayım, o da kendi kariyerine başlamak üzere, yani birlikte yeni bir yola gireceğiz. Hırslı ve azimli biri. Hayallerini desteklemek ve onlara ulaşmasına yardımcı olmak için yanında olmak istiyorum."

Zara gülümser. "Sadece onun sevgilisi olarak tavsiyelerinin ve sözlerinin diğerlerinden daha anlamlı olacağını unutma. Aurora'nın sana karşı inanılmaz derin hisleri var ve seninkilerin de buna uyduğunu hissediyorum. Sanırım bu yüzden Roman konusunda onun izinden gidiyorsun. Ama ona ikinizin de aldığı riske değdiğini göstermek senin elinde."

"Öyle. Kesinlikle."

"Şu anda, gizlilik talebini yerine getirerek onu ön planda tuttuğuna inandığını düşünüyorum. Ama Roman'a söylemeyerek gerçekte kimi koruyorsun? Kimin kalbini riske atıyorsun? Bazen birini incitmemeye çalışarak en büyük zararı vermiş oluruz."

BÖLÜM 34

HOLLIS

"Y Bu işte çok iyisin. Evet. Yüce Tanrım. Tam şurada. Ah! Tatlı Fu-
Postie! Şimdi olmaz!" Aurora'nın ellerinden biri Postie'yi iterken
saçlarımdan ayrılıyor. Son on yılda dördüncü kez

dakikalar. "Hollis'in başka bir amcıkla meşgul olduğunu görmüyor musun?"

"Sana kapıyı kapatmamız gerektiğini söylemiştim," diye
mırıldanıyorum tenine karşı, Postie'nin dikkat etmem gereken kedinin o
olduğu konusundaki ısrarından yılmadan.

"Sadece kapıda miyavlıyorlar. Bu dikkat dağıtıcı," diye yakınıyor.

"Ben seni dilimle becerirken Postie'nin göğsüne yatmaya çalışmasından
daha mı dikkat dağıtıcı?" Kolumu kalçasından çözüyorum ve Postie'nin
sevdiği oyuncak fareyi bulmak için etrafı yokluyorum. Parmaklarım
etrafına dolanıyor ve odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Postie miyavlıyor ve kendini havaya fırlatıyor.

Aurora'nın klitorisini emiyorum ve o da yatağın
üzerinde eğiliyor. "Ah! Kahretsin. Tekrar yap."

"Neydi o?" Tek bir parmağımı içine sokuyorum ama kıvrılmıyorum.

"Tekrar, tekrar. Tekrar yap," diye talep ediyor. Bu kadar sesli
olmasını seviyorum

Yatakta. Çarşafın arasında -ya da duşta, kanepede, mutfak tezgahında-
kendine olan güveni her geçen gün artırıyor ve onun yoğun şehvetli tarafını
keşfetmesini izlemek çok seksi. Bana ne istediğini ve neye ihtiyacı
olduğunu açık ve kirli ayrıntılarla söylemekten korkmuyor.

Kalçalarını döndürmeye çalışıyor ama diğer ön kolumu karnının alt
kısımına bastırarak onu tutuyorum. "Yine ne yapıyorsun?" Yumuşak bir
şekilde onu kucaklıyorum.

"Hollis," diye sızlanıyor.

"Bana ne istediğinizi söyleyin, Prenses." Bakışlarımı kaldırıyorum ve onun sinirli bakışlarıyla buluşuyorum.

Postie yatağa geri atlar ve oyuncak fareyi başının yanına bırakır.

Elimde değil. Sırıttıyorum.

Bana ters ters bakıyor, oyuncak fareyi kapıyor ve odanın diğer ucuna fırlatıyor. Sonra yüz ifadesi değişiyor, sesiyle birlikte yumuşuyor. "Lütfen klitorisimi em, Hollis."

Yapıyorum, ama nazıkçe.

"Daha fazla, lütfen, dişlerle." Yanağımı okşuyor. "Ve daha fazla parmak lütfen, böylece sikine hazır olurum."

Bütün günü yatakta geçirebiliriz ama bu asla yeterli olmaz. Ne onun için, ne de benim için. Güç dengesi bağımlılık yapıyor. Bazen uyumlu ve tatlı; bazen talepkar ve muhtaç. Ve bazen de ben kırılana kadar düğmelerime basar ki bu da kişisel favorimdir. Yirmili yaşlarımda bile bu kadar seks yaptığımı sanmıyorum.

İkinci bir parmak ekliyorum ama yine de kıvrılmıyor. Emiyorum ama yine de onun istediği gibi değil. "Bu nasıl?"

"Biraz daha, lütfen." Üçüncü bir parmak ekliyorum ve dişlerimle klitorisini sıyrıyorum. "Evet. Tanrım. Teşekkür ederim." Eli saçlarımda sıkılaşıyor. "Daha fazla, lütfen." "Zaten üç parmağımı kullanıyorum, Prenses," diye mırıldanıyorum.

"Daha fazlasını alabilirim. Tristan tüm elini Rix'in vajinasına sokuyor," diye pantolonunu indiriyor.

Başımı kaldırdım. Bunu doğru duymuş olamam. "Pardon, ne dedin?" Gözleri parlıyor ve fısıldıyor, "*Amy'nin Peşinde'yi* yapıyorlar."

"Doksanlardaki Kevin Smith filminden mi bahsediyorsun?" Muhtemelen gençken izlemişimdir.

"Evet." Başparmağı ve orta parmağıyla bir daire çiziyor ve diğer elini bileğini tutana kadar dairenin içinden geçiriyor.

"Bütün eli bu mu?" Bakışlarım üç parmağın içine gömülü olduğu yere düşüyor. Bunun fiziği pek de ideal görünmüyor. Rix küçük ve Tristan'ın elleri beyzbol eldiveni gibi.

"Belki de bunu daha sonra konuşmalıyız." Aurora başımı tekrar aşağı itmeye çalışırken yüzü kırmızının sevimli bir tonuna büründü.

"Ya da belki de yapmamalıyız." Parmaklarımı kıvrıyorum.

Nefes nefese kaldı. Klitorisini yalıyorum ve sonra gözlerinin yuvarlanışını izleyerek ona yapışıyorum.

Sağ göğsünü tutuyor, meme ucunu kabaca çekiştiriyor. "Evet, evet, evet," diye bağıyor, bacakları titrerken ve orgazm onu sararken sırtını kamburlaştırıyor.

Kendine gelmesi için ona zaman vermedim. Prezervatifi takıyorum, üzerine uzanıyorum ve parmaklarımın yerine sikimi koyup tek bir hamlede içeri itiyorum. Etrafımda kenetleniyor, bacakları arkamda asılı, kolları boynuma dolanıyor.

Orgazmı devam ediyor, vücudu titriyor, dudaklarımın arasından kısık bir ses mırıldanıyor. Onu görebilmek için geri çekiliyorum. Aurora'nın tırnakları omzuma batıyor, diğer elinin parmakları yanağımda titriyor, adım dudaklarında neredeyse sessiz bir fısıltıya dönüşüyor.

"Tanrım, benim için boşalırsen çok güzelsin," diye mırıldanıyorum. Altımda kıvrılırken, "Bunun bitmesini istemiyorum," diye mırıldanıyor.

Her seferinde bir öncekinden daha iyiyim. Aramızdaki bağı bedenlerimizden daha fazla hissediyorum. Bunu gözlerinin yumuşaklığında, adım fısıldamasında hissediyorum. Ona nasıl hissettiğimi, kalbimde ne kadar derinlere kök saldığını söylemek üzereydim ki bir orgazm daha yaşadı. Aurora'nın ağzı açık kalıyor ve vücudu kasılırken gözleri kapanıyor. Ve sonra ben de onunla birlikte düşünüyorum.

Yarım saat sonra oturma odasında oturuyoruz, Aurora benim kapüşonlu tişörtlerimden birini giymiş, bacaklarını benimkilerin üzerine atmış. Bir elimi çıplak baldırında gezdiriyorum. "Gala hakkında nasıl hissediyorsun?" Sadece birkaç gün kaldı.

"İyi. Aslında harika!" Gözleri parlıyor. "Hokey Akademisi için koca bir masamız var, bu çok şaşırtıcı. Kodiak Bowman ve eşinin geleceğini doğruladılar."

"Bu harika bir haber." Hokeydeki yeni "o çocuk" o. Birçok rekoru alt üst etme yolunda ilerliyor.

"Hemi bunun şimdiye kadarki en iyi galamız olacağını düşünüyor. Hokey dünyasının bu yönünü ve bizi destekleyen topluma geri verebilmeyi seviyorum."

Heyecanı bulaşıcı. "Bu işe olan tutkuna bayılıyorum."

"Mesleğimi bulduğumu hissediyorum, anlıyor musun?" Tırnaklarını enseme gezdiriyor. "Hemi açık artırmanın genellikle en çok para kazandığımız yer olduğunu söylüyor."

"Çekilebilirim, Hemi'ye katılamayacağımı söyle." Bunu çok düşündüm. Kısmen Scarlet katılacağı için ve ona ilişkimizi yeniden canlandırmakla ilgilenmediğimi söylememe rağmen, yine de bana teklif vereceğinden endişeleniyorum.

"Randevuların çoğu genellikle bir hokey oyuncusuyla takılma gecesi oluyor, Dallas'ın koçun büyükannesiyse emeklilik köyünde geçirdiği gibi," diyor. "Ayrıca, eğer geri çekilirseniz sorular olacaktır. Ve insanlar bunun Scarlet yüzünden olduğunu düşünebilir."

Bu konudaki endişesini hissedebiliyorum, daha fazla bastırmamamın tek nedeni de bu. "Senden başka kimseyi istemiyorum."

"Scarlet seni hala istiyor mu?"

Onu rahatlatmanın tek yolu Scarlet'le olan geçmişim hakkında ona karşı dürüst olmak. Bu işin yürümesini istiyorsam, ona açılmalıyım. "İlgilenmediğimi biliyor. Çıktığımız zamanki ben değilim. Onun hayatı çok kamuya açık ve profesyonel bir hokey oyuncusu olmak hayatımın bazı kısımlarının kamunun tüketimine açık olduğu anlamına gelse de, kişisel ilişkimin sosyal medyanın her yerine sıçramasına asla razı olmadım."

Aurora tereddüt ediyor, kararsız görünüyor. "Hayatın hakkında ne kadar özel olduğunu biliyorum ama bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Söylediğim gibi, deplasmandan döner dönmez bunu teklif etmeliydim. Ama birbirimizle o kadar meşguldük ki. Ve bu konu hakkında konuşmak Scarlet'in ilişkiler ve aşk hakkındaki görüşlerimi nasıl etkilediğine ışık tutuyor. "Sormaya korkuyor muydun?"

Omuz silkiyor. "Hayatınız zaten yeterince kamuya açık ve ben de mahremiyetinize saygı duymak istedim. Ancak medyada yer alan haberlerle gerçeklerin her zaman örtüşmediğinin de farkındayım."

Bu umursamazlık kılığına girmiş bir *evet*. Bu parçamı Aurora'ya kapalı tutmak birbirimizi anlamamıza yardımcı olmayacak. "Haklısın, anlamıyorlar." Parmaklarımızı birleştiriyorum, bağlantıya ihtiyacım var.

Elimi sıkıyor ve ikimizin de dizleri titriyor. Bunun bizi raydan çıkaracak bir şey olmasını istemiyorum, ama onu "ya olursa" belirsizliğinde bırakmak durumu daha iyi hale getirmeyecek.

"Toronto'ya takas edilmeden önce Scarlet'e evlenme teklif etmeyi planlıyordum.

Hatta yüzüğü satın alacak kadar ileri gitmiştim ama o ilişkimizi kesti."

Aurora'nın yüzünde duygular uçuşuyor. Önce şaşkınlık, sonra şok, kıskançlık, incinme, korku ve üzüntü. Ve nihayet empati. "Ama neden? Belli ki şimdi bu seçiminden pişmanlık duyuyor."

"Her şey benim özel hayatımın gizli kalmasını istemem ve Scarlet'in de tam tersini istemesiyle sonuçlandı." Bunu aşabileceğimizden o kadar emindim ki. Çekim yapmadığı zamanlarda ilgi odağı olmamanın yararını eninde sonunda göreceğinden. Uzlaşmayı ya da Scarlet'i nasıl dinleyeceğimi bilmiyordum.

Gerçekten neye ihtiyacı olduğunu. İlişkinin çöküşüne nasıl katkıda bulunduğumu görmem zaman aldı.

Aurora'nın eli benimkinin etrafında sıklaşıyor. "Evlenme teklif etmeyi planladığını biliyor muydu?"

Başımı salladım. "Daha sonrasına kadar değil. Ama o benimle aynı şeyleri istemiyordu. Bu yüzden Toronto'ya taşındığımda, mesafe yüzünden ayrıldığımızı söyleyen bir açıklama yaptı. Bana iyi dileklerini ilettiler ve hepsi bu kadar." İki yıllık bir ilişkiyi bu kadar kolay bir şekilde reddettiğini görmek çok üzücüydü.

Aurora yumuşak bir sesle, "Ama gerçekten kalbini kırdı," diyor. "Kırdı."

"Ve şimdi kararından pişmanlık duyuyor." Aurora'nın ses tonunu ya da yüz ifadesini okuyamıyorum.

"Nasıl hissettiğini ya da bizi kaçırılmış bir fırsat olarak görüp görmediğini, sadece birkaç aylığına aynı şehirde olduğumuz için tekrar ziyaret etmek isteyip istemediğini bildiğimi iddia edemem."

Elimi bırakıyor ve sanki kıpırdanmamaya çalışıyormuş gibi parmaklarını kalçalarının arasında kaydırıyor. "Onu unuttun mu?"

"Evet. Ama olayları ele alış biçimi canımı yaktı. Hem de çok." O kadar ki son yedi yıldır bu konuda konuşmaktan kaçındım. Olanları bilen tek kişi ailem ve şimdi de Aurora. Roman bile sadece en ufak ayrıntılara sahip. "İlişkilerle nasıl başa çıktığının çerçevesini çizdi ve uzun zamandır kalbimi ortaya koymadığımı fark ettim." Ezilmekten korktuğum için. Neredeyse yanlış kişiye evlenme teklif edecektim. Bu bir daha yapacağım bir hata değil.

"Ona karşı her ne hissediyorsam, geçmişte kaldı," diye ekliyorum. "Onu sadece kapanışa ihtiyacım olduğu için gördüm." Belki o sırada fark etmemiştim ama Scarlet'le konuşmak karşımda oturan kadına ne kadar bağlı olduğumu anlamamı sağladı. "Bunu seninle yapmak istiyorum Aurora." Onunla birlikte bir geleceğin ortaya çıktığını görebiliyorum. Ve bu kısmen çok genç olduğu için korkutucu. Ama onu dünyadan saklayarak aynı hatayı ikinci kez yapmak istemiyorum. Onunla bu uzlaşmaları yapabilirim. Bu onun özerkliğini asla elinden almayacak. Aurora'nın yürümemi istediği çizgide yürümek zor olsa bile, eşit karar verme olacak.

"Ben de bunu seninle istiyorum." Yumuşak gülümsemesinde bir rahatlama var.

Zara'nın söylediği şeyler çok mantıklı. O haklı. Aurora'nın sahip olmadığı hayat tecrübesine sahibim ve bunu akıllıca kullanmak ve bizi ileriye taşımak için dikkatli olmam gerekiyor.

"Belki galadan önce Roman'ı hissedebilirim, nerede olduğunu anlayabilirim." Yalan söylemek ve onu sır olarak saklamak her geçen gün daha da zorlaşıyor ve o zaman kendimi açık artırmadan çıkarmak daha kolay olurdu. Ona söylemek gerçek bir şey olurdu. Benim hakkımdaki fikrini henüz değiştirmeyeceğine dair beni temin edecek somut bir şey.

"Galadan önce mi?" Sesi panikle karışık.

Ya benim istediğim şekilde buna hazır değilse? Ya bizim hakkımızda kararsızsa ve onu şimdi bir seçim yapmaya zorlamak bizi yanlış yöne götürürse? Yanağını okşuyorum. "En çok neden korkuyorsun, Prenses?"

"Onun için, takım için, benim için, senin için ve-" Alt dudağı titriyor ve sakinleştirici bir nefes veriyor. "Belki de onun yerine ben olmalıyım. Ona bir şeyler söyleyebilirim. Ona söylemem, ama sadece... gördün mü?"

"Seni buna zorlamak istemiyorum." Ama Tanrım, onu istiyorum. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Rahatsızlığı keskin bir ısırık, ona karşı dikkatli olmam için bir uyarı.

"Biliyorum."

Onu kollarıma çekiyorum ve o da isteyerek geliyor. Artık cevabın ne olduğunu bilmiyorum. Bunu saklamaya devam etmek istemiyorum ama onu daha fazla incitmek de istemiyorum. Ve onu ağlatmaktan nefret ediyorum. Ama bundan da öte, çok hızlı hareket etmek ve başlamaya fırsat bulamadan bunu bitirmek istemiyorum. Scarlet'e ihtiyacı olanı veremedim; Aurora ile geçmişte tekrarlamak istemiyorum.

"Bu çok güzeldi ve bunu mahvetmek istemiyorum," diye fısıldıyor.

"Anlıyorum." Çenesini yukarı kaldırıyorum ve onu öpüyorum.

Bunun, onun adına karar vermemek için dikkatli olmam gereken durumlardan biri olduğuna inanmak istiyorum. Ancak önümüzdeki birkaç hafta ve bu balonun patlamasını engellemenin ne kadar zor olacağı konusunda endişelenmemek mümkün değil.

BÖLÜM 35

ÇEKİÇ

"H Ne yapıyorsun, ufaklık?" Onu daireme sokarken babam soruyor. "Görünüşe göre biraz meşgulsün."

Dizüstü bilgisayarım kanepede açık duruyor, etrafı atıştırmalıklar ve kağıtlarla çevrili,

Post-it Notlar ve gala için listem. Üç gün sonra. Hâlâ Hollis'le aramızdaki konuyu açacak cesareti kendimde bulamadım. Bunu konuşmanın içine sokmanın kolay bir yolu yok. *Hey, Dado, en iyi arkadaşınla çıkmaya başlasam nasıl hissedersin? demek* pek yumuşak bir seçenek gibi görünmüyor. *"Ya bir hokey oyuncusuyla çıksaydım?"* demek de öyle. *Onu tanıyorsun. Gerçekten iyi bir adamdır, merak etme.* "Sadece son dakika detaylarını tekrar kontrol ediyorum. Ne var ne yok?"

Arkasından bir hediye çantası çıkarıyor. "Sana bir şey aldım." "Ne için? Bunu yapmana gerek yoktu. Daha yeni doğum günümdü."

"Gala için. Hemi senin nasıl öne çıkıp liderlik yaptığını anlata anlata bitiremiyor. Seninle çok gurur duyuyorum. Daha mezun bile olmadın ama şimdiden harika şeyler yapıyorsun. Başardığın her şeyi kutlamak için sana bir şey almak istedim."

"Gerek yoktu." O bana hediyeler alıyor ve harika bir baba oluyor, ben ise Hollis ile gizlice dolaşıyorum. Utanç kovanı her geçen gün daha da ağırlaşıyor.

Beni omuzlarımdan tuttu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sen benim biriciğimsin Peggy. Elime geçen her fırsatta seni kutlamak istiyorum. Bu dünyanın büyümek için kolay bir dünya olmadığını ve her zaman güneş ışığı ve güller olmadığını biliyorum, ama sen inanılmaz bir genç kadına dönüştün. Baban olmak benim için büyük bir onur."

Ellerimi yüzümün önünde sallıyorum. "Beni ağlatıyorsun."

Beni kendine doğru çekiyor ve sıkıca sarılıyor.

Onun sevgisini ve desteğini takdir etmek istiyorum ama onu her gün kandırıyorum. Bunu düzeltmek zorundayım. En çok değer verdiğimiz insanlarla birlikteyken Hollis'le aramızdaki sınırları korumak giderek zorlaşıyor. Babamın önünde kendimi birden fazla kez neredeyse ona uzanırken buldum.

Hollis haklı; bu sırrı sonsuza dek saklayamayız.

"Devam et." Babam çantayı uzattı. "Aç onu."

Kurdeleyi çekip kağıt mendili ve küçük mücevher kutusunu çıkarırken ellerim titriyor. İçinde ne olduğunu zaten biliyorum. Ne zaman babamla birlikte takım elbise provasına gitsem -ki genç kızlığımdan beri her provasına giderim- yakındaki seçkin kuyumcunun vitrinine bakar ve belirli bir çift küpeye hayranlıkla bakarım. İnanılmaz pahalıdırlar ve asla ihtiyacım olmaz. Bırakın hak etmeyi.

Kapağı çevirip açıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum. İçinde yıllardır hayran olduğum elmas küpeler vardı. "Baba, bu çok fazla."

"Gerekirse bunu erken bir mezuniyet hediyesi olarak düşün, ama elbisenle çok güzel olacaklarını düşündüm. Onları ve elbiseyi giymelisin. Ben sadece resimlerini gördüm."

"Teşekkür ederim. Seni seviyorum. Sen en iyi babasın." Kollarımı ona doladım, o da bana sarıldı.

"Seni çok seviyorum, tatlım. Bazen çok fazla olabildiğimi biliyorum ama bunun tek nedeni senin için en iyisini istemem."

"Biliyorum. Ve bunun için seni seviyorum."

Ben gala elbisemi, ayakkabılarımı ve küpelerimi takarken o oturma odasında bekliyor.

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak birkaç derin nefes alıyorum. Onun tepkisinden, babam çıkmamızı onaylamazsa Hollis'in beni seçmeme ihtimalinden çok korkuyorum. Ama bunu test etmezsem bilemeyeceğim.

Yatak odamın kapısını açıyorum ve babamın yüzündeki ifade neredeyse soğukkanlılığımı bozuyor. Elini göğsüne götürüyor ve o da benim gibi duygularının eşiğindeymiş gibi görünüyor. "Sen çok güzelsin."

"Küpeler mükemmel. Bayıldım onlara."

"Elbiseyle uyumlular mı?" diye soruyor.

"Muhteşemler ve sadece onlara uygun elbiseler alacağım." Beyaz elmaslarla çevrili sarı elmaslar ve inanılmaz derecede hoşgörülü.

"Bunun için çok çalıştın. Bu dönemin senin için stresli geçtiğini biliyorum ama neredeyse bitti. Bitiş çizgisi göründü. Takımdaki halkla ilişkiler asistanlığı pozisyonunun henüz sana ait olmadığını biliyorum ama seni tekrar ofiste görmekten heyecan duyuyorum. Orada olmanı hepimiz çok seviyorduk. Senin için düşündüğüm iş bu olmasa da, sözleşmemi seninle birlikte tamamlayacağım için mutluyum."

"Ben de." Umarım daha iyi niteliklere sahip birini bulamazlar.

Babam gülümseyerek ekliyor: "Sadece oyuncularından biriyle çıkma, o zaman iyi olacağız."

Midem bulanıyor. "Yine de onlar iyi adamlar. Flip'in sorun yaratabileceğini biliyorum ama o bile beni kolladı."

"Genç ve hormonlarla dolular."

"Burada durduğuma göre bilirsin."

"Touché," diye mırıldandı.

Bu biraz zemin hazırlama şansı. Tohumları ekmek için. Sonunda ona karşı dürüst olmak ve aylardır taşıdığım suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmek için. Cesur olabilirim. "Tristan'a bak. Geçen yıl buz dışında berbat bir haldeydi ve şimdi Rix'e sırlıslıkla aşık. Onun yanına taşınması için yanıp tutuşuyor. Flip ile aralarında bir dönem bazı sorunlar olduğunu biliyorum ama her şeyi yoluna koydular. Şimdi Rix ve Tristan birbirlerine çok aşıklar ve Flip ve Tristan hala en iyi arkadaşlar."

Babamın çenesi sıkıştı ve ifadesi karardı. "Eğer sana elini sürerse Hollis'i öldürür ve çok derin bir mezara gömerim."

Kalbim bir mengeneye konmuş gibi hissediyorum. Ona kendimden ve Hollis'ten bahsederek her şeyi mahvetmeyeceğime dair tüm umutlarım bir anda yok oldu.

BÖLÜM 36

HOLLIS

T Galadan iki gün önce, küçük kız kardeşim, eniştem ve yeğenim sürpriz bir ziyaret için uğradılar. Mike bir profesör ve bazen Yerel üniversitede dersler veriyor. Bazen bir seyahate çıktığında Micha'yı ve yaklaşık üç yaşındaki yeğenim Elsa'yı da yanında getirir. Niagara'da birkaç saat uzaklıkta yaşıyorlar.

"Amca Haw-lis, şu fiskiye bak! Ve kaplumbağama!" Elsa doldurulmuş bir gökkuşağı balığı ve doldurulmuş bir yeşil kaplumbağa tutar.

"İnanılmazlar! Bugün akvaryumda iyi vakit geçirdin mi?" Onu kucağıma aldım ve yanağını okşadım.

"Ah! Amca Haw-lis!" Göğsümü itiyor ve kıkırdıyor. "Tekrar yap! Tekrar yap!"

Ona bir ahududu daha veriyorum ve bir kıkırdama nöbetine giriyor.

Kapım çalındı. Saate bakıyorum ve muhtemelen Aurora olduğunu fark ediyorum. Roman haftada birkaç kez yedek kaleciyle antrenman yapıyor, bu yüzden bazı öğleden sonraları birkaç saatliğine dışarıda oluyor. Dün Aurora bana Roman'ı denediğini ve iyi gitmediğini söyledi. Panik içinde gözyaşlarıyla olanları anlattı. Verdiği tepkinin Tristan'ın eğilimleri hakkında bildiklerimizle mi yoksa gerçekten Rix'le çıkmasıyla mı ilgili olduğuna karar veremiyorum. Ne olursa olsun, Roman'a galadan önce söylemek artık söz konusu değil. Müzayededen çekilmeyi tekrar teklif ettim ama Aurora noktaları birleştireceğinden ve birkaç dişimi ya da kafamı kaybedeceğimden korkuyor.

"Kapıyı açmama izin verin, sonra size içecek bir şeyler ayarlayayım. Gece kalabilir misin, yoksa geri dönmek zorunda mısınız?" Elsa'yı yere bırakıp odayı geçiyorum.

"Mike yarın sabah evde bir seminer verecek. Eve gitmeden önce önce akvaryumu, sonra da seni ziyaret edebiliriz diye düşündüm." Micha omzunun üzerinden, şehre bakan pencere duvarına doğru koşan ve yansımada balıklarını ve kaplumbağasını yüzdürüyormuş gibi yapan Elsa'ya bakıyor. "Ve eğer zamanlamayı doğru yaparsak, bu da yolculuk sırasında bayılacak."

Kapıyı açıyorum ve Aurora'yı elinde Rix'in bu hafta için hazırladığı yemekleri tutarken buluyorum. Yorgun ve endişeli görünüyordu. "Bu haftaki yemeklerinizi getirdim ve-" Gözleri parlıyor. "Oh! Misafiriniz var. Çok özür dilerim."

"Aman Tanrım, Peggy?" Micha beni neredeyse iterek yolumdan çekti ve ona sarıldı.

Aurora *özür diliyor* ve kız kardeşimin sırtını sıvazlarken bana "oh olsun" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Hey! Selam, Micha. Seni görmek çok güzel."

"Yüce Tanrım." Micha geri adım atarken gözleri büyür. "Vay canına! Sen... artık ergen değilsin!"

Aurora gülümsüyor, yanakları pembeleşiyor. "Ah, hayır. Artık tam teşekküllü bir yetişkinim."

Micha çantaları ondan alır. "İçeri gelsene. Hollis bana bir kadeh şarap doldurmak üzereydi. Artık içki içebilecek yaştasın, değil mi? Birkaç yıl mı?"

"Evet, artık Amerika'da içki içmem yasal ama aile zamanını bölmek istemiyorum."

"Saçmalık. Mike ve Hollis hokey konuşacak, ben de başımı sallayıp gülümseyeceğim çünkü hâlâ kuralları tam olarak anlamış değilim. Sanırım Hollis üniversiteyi bitirmek üzere olduğundan bahsetmişti. Doğru mu bu?"

"Evet, sadece final sınavları kaldı ve lisans eğitimimi bitirmiş olacağım." "Bu çok heyecan verici. Geri dönmek ve okulumu yeniden yaşamak için neler vermezdim.

üniversite günleri. Lisans eğitimim sırasında çok eğlendim."

"Sonra benimle tanıştın ve ucuz biralı ev partilerini kaliteli yemek ve güzel şarapla takas ettin." Kayınbiraderim birasından bir yudum alırken sevgiyle gülümsüyor.

Micha, "İkisinden de pişman değilim," diye yanıtlıyor.

"Merhaba! Benim adım Elsa, bu da benim fissy'm ve turble'ım!" Yeğenim Aurora'nın görmesi için oyuncaklarını havaya kaldırıyor.

Aurora çömeliyor, böylece aynı seviyeye geliyorlar. "Merhaba Elsa. Muhtemelen beni hatırlamıyorsundur, çünkü seni uzun zamandır görmedim. Benim adım Aurora."

Elsa'nın gözleri kocaman olur. "Prenses Aurora'yı seviyorum!"

"Ve Kraliçe Elsa'ya bayılıyorum. *Karlar* Ülkesi en sevdiğim filmlerden biri!"

"Benimki de!" Elsa bana gülümsüyor. "Haw-lis Amca, arkadaşın Aurora'yı çok seviyorum."

Micha, Aurora'ya özür dileyen bir gülümseme veriyor. "Çok özür dilerim. Adının neden Peggy olduğunu sandım bilmiyorum."

"Teknik olarak öyle ama göbek adını kullanmayı tercih ediyor," diye açıklıyorum. "Oh, tamam."

"Yine de ikisine de cevap veriyorum. Ve takım bana Hammer diyor, çünkü bu çocuklar için bir soyadı dünyası" diye açıklıyor Aurora.

"Ama Aurora'yı tercih ediyorsun?"

Micha soruyor. "Tercih ederim."

"Baba, çiğim geldi!" Elsa anons ediyor.

Micha, "Onu ben götürebilirim," diye teklif eder.

"Ben h a l l e d e r i m ." Mike Micha'yı yanağından öper ve Elsa'nın elini tutarak onu koridorun sonuna götürür.

Aurora'ya bir bardak beyaz veriyorum.

Küçük bir yudum alıyor ve gülümsüyor. "Bu benim favorim.

Teşekkür ederim." Micha bana bir bakış attı. Kendimi bir bira açmakla meşgul ediyorum.

"Yanlış hatırlamıyorsam, halkla ilişkiler üzerine çalışıyorsun, değil mi? Mezun olunca ne yapmayı planlıyorsun?" Micha soruyor.

"Terörün halkla ilişkiler irtibatıyla birlikte çalışmak üzere başvurmak istediğim bir asistan ilan var."

Micha başını sallıyor. "Vay canına, bu adamları yeterince görmüyor musun? Sen de mi onlarla çalışmak istiyorsun?"

Aurora omuz silkiyor ve kızarıyor, gözleri bir an için bana kayıyor. "Geçen dönem takımın halkla ilişkiler müdürünün yanında stajımı tamamladım ve harika bir uyum oldu."

"Bu doğru. Hollis sonbaharda bundan bahsetmişti. Takımla seyahat ettiniz mi?"

"Bazı zamanlar, evet."

Micha'nın gözleri parlıyor. "Eğlenceli olmalı. Özel jetler ve ünlü hokey oyuncularını. Roman bu konuda ne hissediyor?"

"Çok sevdi. Takım büyük, geniş bir aile gibi, çoğunlukla." Aurora gergin yutkunmasını gizlemek için şarabını yudumluyor.

Micha *hmms*. "Sezon başında oyunculardan birinin aile üyelerinin başka bir oyuncuyla çıkmasıyla ilgili bir drama yaşanmamış mıydı? Tristan Stiles? O sen değildin, değil mi?"

"Uh, hayır. O benim oda arkadaşım, Rix. Kardeşi Flip Madden," diye açıklıyor Aurora, rahatsız bir şekilde yer değiştirerek.

"Doğru! Evet! Bu skandal olmalı."

"Artık her şey düzeldi," diye araya giriyorum. Micha'nın ham yaraları deştiğinden haberi yok. "Bunları kaldırayım da oturma odasında takılalım," diye öneriyorum. "Boş odada Elsa için boyama malzemelerim olmalı."

"Sanırım dolapta. Kontrol etmemi ister misin?" Aurora muhtemelen bu konuşmadan kaçtığı için mutlu bir şekilde teklif ediyor.

"Bu harika olur. Teşekkürler, Penses."

Micha, o koridorda gözden kaybolana kadar bekler. "Ne haltlar dönüyor?"

"Sen neden bahsediyorsun?" *Siktir, siktir, siktir.*

Koridoru işaret ediyor. "İkinizin arasında bir elektrik var."

Ona iki kafası varmış gibi bakıyorum ama midem düğümleniyor. Micha'nın şu anda kazı yapmasını göze alamam. Aurora zaten gerginken olmaz.

Micha kollarını kavuşturuyor. "Boş yatak odasındaki dolapta Elsa için boyama malzemeleri olduğunu nereden biliyor?"

"Çünkü ben yokken Postie ve Malone'a bakıyor, bazen de benim için havluları ve kedi battaniyelerini yıkıyor, onlar da boş yatak odasındaki dolaba gidiyor." Micha'nın onu bırakmasını isteyerek koridora doğru bakıyorum.

"Ona Penses dedin," diyor dikkatle.

"Ona hep Penses derim, çünkü o takımın prensesi." Bunu başkalarının önünde yaptığının farkında değilim ve bu bir sorun.

"Neden buzdolabında onun en sevdiği şarap var?" diye soruyor kız kardeşim. "Çünkü kedilerimi beslemenin yanı sıra bazen

"Ben yokken onlarla oyun oyna." Koridordan ayak sesleri geliyor. "Onu bırakmanı istiyorum. Aurora'yı da sıkıştırma. Onun çok işi var."

"Bırakıyorum." İki elini de kaldırıyor. "Şimdilik."

Mike'la birlikte oturma odasına geri döndüğünde Elsa'nın lazımlığa işemesini büyük bir olay haline getirdim. Aurora bir kutu dolusu boyama kitabı, el işi ve çıkartmayla dönüyor. Elsa onu kendisiyle birlikte boyama yapmaya ikna eder. Yeğenimle birlikte yere oturuyor ve onu yarım saat boyunca oyalıyor.

Onları izlememek için elimden geleni yapıyorum. Ama arada bir bana bakıyor ve tek yapmak istediğim kollarımı ona dolamak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek. Duygularımı saklamak imkansız hale geliyor. Sadece bunu yapabileceğimize inanmasına ihtiyacım var.

37. BÖLÜM

ÇEKİÇ

"B Sıkı çalışmanızın zaferini isteyin." Hemi kolunu benimkinin içinden geçiriyor, yüzünde geniş, gururlu bir gülümseme var.

"Bu kadar sorunsuz gittiğine inanamıyorum." Özellikle de Babamla yaptığım başarısız ilişki konuşmasından beri endişeliyim. Berbat haldeydim, olası sonuçlardan korkuyordum. Bu yüzden son iki gündür tüm enerjimi galanın mükemmel geçmesi için harcıyorum. Şimdiye kadar, gerçekten öyle.

"Her şey planlamada. Bunu gerçekten sahiplendin Hammer."

Bu beni gülümsetiyor. Bu akşam sorunsuz geçti. Sessiz müzayede büyük bir başarı elde etti. Akşam yemeği harikaydı. Ancak her ne kadar harika olsa da, elbisem göğsümde bir mengene gibi hissediyorum çünkü sırada bir hokey oyuncusu açık artırması var. Belki de Hollis'in çekilmesini kabul etmeliydim. Sadece soruların ya da duygularımın etkinliğin başarısının önüne geçmesini istemedim. Pişmanlık midemde her geçen saat daha da ağırlaşan bir ağırlık.

"Hammer, Willy, siz ikiniz nasıl parti vereceğinizi biliyorsunuz." Dallas her birimize birer bardak pembe şampanya uzattı.

Hemi ona en iyi ölüm bakışını atıyor ve elini kaldırıyor. "Ben içmiyorum."

Dallas ona sabırlı bir gülümseme verir. "Çoğunlukla çilekli likör. Sadece biraz şampanya var."

Dikkatli bir yudum alıyorum. Hemi gibi ben de kızılıcık suyu katılmış soda içiyorum. İnsanlar bunun kokteyl olduğunu sanıyor. İkimiz de görev başındayız, bu yüzden içkilerimizi misafirler gittikten sonraya saklayacağız. "Yalan söylemiyor."

Hemi isteksizce bardağı kabul eder ama içkiyi yudumlamaz.

Essie ve Rix, Tally ve Dred ile birlikte ortaya çıkar.

"Bu tam bir parti." Normalde Dred haki pantolon ve pastel renklerde hırka giyer. Bu gece, sağ bacağından yırtmaçlı, siren kırmızısı bir gece elbisesi giyiyor. Hemi, Dred'in Flip'e bakıcılık yapmasına yardım edebileceği umuduyla onu kavalyesi olarak getirdi. İşe yaramış gibi görünüyor, çünkü Flip kimseyle tuvalete girip kaybolmadı. Gerçi son birkaç aydır daha iyi.

"Cidden. Hayatım boyunca bir odada bu kadar çok seksi erkek görmemiştim," diye ekliyor Essie. Rix'in çocukluktan beri en iyi arkadaşı. Vancouver'da yaşıyor ve makyaj sanatçısı olarak çalışıyor ve ziyaretini akıllıca bir zamanlamayla gala ile çakıştırmış.

"Teşekkürler." Dallas ona göz kırpmıyor.

"Seninle konuşmuyordu," diye tersliyor Hemi.

"Vay canına, sık suratlı ya da göt herif diye bir şey yok mu? İlişkimizde gerçek bir ilerleme kaydediyoruz, Willy." Dallas tekrar Essie ve Dred'e döner. "Alex Waters ve ekibiyle tanışma fırsatınız oldu mu?"

"Hayır," diyor Dred, Essie ve Tally hep bir ağızdan.

"Hadi bunu düzeltelim." Dallas onları takip etmeleri için işaret eder.

Tally kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Kodiak Bowman'la tanışmak üzere olduğuma inanamıyorum."

"Aslında çok tatlı ve çok utangaç olduğunu duydum ve karısı da çok komik," diye onu temin ediyorum.

"Her zaman çok gergin görünüyor."

Essie kalabalığı tarıyor. "Sence Kodiak'ın hiç bekâr arkadaşı var mıdır?"

Biz yaklaştığımızda babam ve Hollis Alex'le sohbet ediyordu. Hollis siyah smokininin içinde çok güzel görünüyor. Eğer babamın tepkisi farklı olsaydı, belki de bu gece Hollis'in randevusu ben olabilirdim. O zaman açık arttırmadan çekilebilirdi. Ama muhtemelen en iyisi bunu ertelememiz. Hollis ve ben başlangıçta zorlandık çünkü babamla olan arkadaşlığını bana karşı olan hislerine tercih etti. Şimdi aramızda gerçekten bir şey varken bunu tekrar yaparsa, nasıl toparlanacağımı bilmiyorum. Şu anda buna katlanamam. Ama bundan da vazgeçemem. Keşke önümü daha net görebilseydim.

Bu gece çoğunlukla Hollis'ten uzak durmaya dikkat ettim ama bu hiç de kolay olmadı. Onlara yaklaştığımızda bakışları üzerimde geziniyor, tanıdık ve rahatlatıcı. Gülümsemesi yumuşuyor ve ben de ona karşılık veriyorum.

Hemi yanıma dirsek attı. "Kalp gözlerini biraz azalt." "Dallas, seni tekrar görmek çok güzel." Alex Waters onu sırtına çekip ve bir kucaklama. "Bu etkinlik inanılmaz."

"Geldiğinize sevindim." Dallas'ın gülümsemesi soyadı gibi parlak, bana ve Hemi'ye işaret ediyor. "Ve bu ikiliye böyle muhteşem bir etkinlik düzenledikleri için teşekkür edebilirsiniz."

Bir tanışma turu daha oluyor ve Flip'in düşmanı Connor Grace ile birlikte New York'ta oynayan Kodiak Bowman ile resmen tanışıyorum. Kodiak'ın karısı Lavender'la da tanışıyorum. Ufacık tefecik bir şey ama Kodiak'ın patronu olduğu her halinden belli, ona ay gözüyle bakmaktan kendini alamıyor. Ya da ona dokunmayı. Ayrıca babasının karbon kopyası olan Maverick Waters ve tahmin etmem gerekirse ondan birkaç yaş büyük olan kız arkadaşı Clover ile de tanışıyorum.

Hemi ve ben Lavender, Clover ve randevusu olmayan arkadaşı Sophia ile bir sohbetin içine çekiliyoruz.

Clover ve Maverick'in Wisconsin'deki göl bölgesinde Lavanta Evi adında bir yer işlettiklerini öğreniyoruz. Burası taciz içeren ilişkilerden kaçan kadınların ve ailelerin kendi ayakları üzerinde dururken evlerini arayabilecekleri bir yer. Sophia onlarla birlikte baş psikolog olarak çalışıyor.

"Size bir sorum var," diyor Clover bana ve Hemi'ye.

"Sor bakalım," diyor Hemi.

"Şuradaki adam." Clover babamı ve Hollis'i işaret ediyor. "Açık artırmada o da olacak mı?"

"Clover!" Sophia ona dirsek atıyor. Otuzlu yaşlarının başında görünüyor.

Sırıttıyorum. "İkisi de olacak."

Clover'ın gülümsemesi genişler. "Bu harika bir haber."

Hemi ve ben hazırlanmak için izin istemeden önce birkaç dakika daha sohbet ediyoruz. Odayı tarıyorum ve Hollis'in Scarlet'le konuştuğunu fark edince midem bulanıyor. Oyuncu arkadaşlarından biri fotoğraf çekerken Scarlet'in eli sahiplenici bir şekilde onun kolunda duruyor. Hollis'le birlikte bu kadar iyi görünmelerinden nefret ediyorum. Dengeli ve zarif. Zarif.

Scarlet'in rol arkadaşı telefonunu çantasına soktuğunda, Hollis geri adım atarak bağlantıyı kesti. Kalbim sıkışıyor. Birazcık.

"Her şey yoluna girecek." Hemi kolumu sıktı.

"Ona dokunabilmesinden ve benim burada durup izlemek zorunda kalmamdan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum. Ama bu buzdağının görünen kısmı.

"Biliyorum."

Sahneye doğru ilerliyoruz, uygun oyuncularını çağırırken midem bulanıyor. Herkes sahneye yaklaşıyor ama Dallas kayıp.

"Elbette. Önce o gitmek istiyor ve hiçbir yerde bulunamıyor," diye yakınıyor Hemi.

"Belki banyodadır. Kontrol etmesi için birini gönderebilirim," diye teklif ediyorum. "S o r u n d e ğ i l . Onu buraya getireceğim."

Gülümsemeye başladı ve

Mikrofon. "Herkes iyi akşamlar ve burada olduğunuz için teşekkür ederim. Bu yıl galayı yönetmemde bana yardımcı olan Aurora Hammerstein'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum." Bana döndü. "Bunu sensiz yapamazdım. Herkes bir alkış!"

Övgü karşısında hem utanarak hem de sevinerek kızarıyor ve el sallıyorum. Babamın sosyal medya hesaplarında paylaşım yapmadığım sürece arka planda kalmaya alışkınım.

"Şimdi, hepimiz bu gece herkesin gerçekten ne için burada olduğunu biliyoruz ve sizin için uygun hokey oyuncularından oluşan kazanan bir dizilimimiz var mı!"

Salon ısıklara ve alkışlara boğulur. Kalabalık açık artırma sırasında coşabilir. Geçen yıl Flip, erkek striptizci ekibine katılmış gibi smokinini çıkardı ve sahneye bir çift siyah elbise ayakkabısı ve bir takım muz hamaktan başka bir şey giymeden çıktı.

Kalabalık sakinleştiğinde, Hemi sahnenin karşısındaki boş sandalyeye doğru yürür ve dudaklarına dokunur. "Hmm... Görünüşe göre ilk hokey oyuncumuz biraz sahne korkusu yaşıyor. Oh, Dallas!" diye şarkı söyler. "Bu gece saklambaç oynayacak vaktimiz yok! Ortaya çık, her neredeyse ortaya çık!"

Odanın diğer tarafındaki kapıdan içeri dalıyor, yüzü kıpkırmızı ve hafif dağınık, giderken smokin ceketinin düğmelerini ilikliyor. Papyonu yamuk.

"İşte geldi! Modaya uygun şekilde geç kalan ilk randevumuz için bir alkış alalım, Dallas Bright!" Hemi gülümsüyor, ama onu öldürmek istiyormuş gibi görünüyor, ki bu alışılmadık bir şey değil.

Dallas, Hemi'ye bir özür mırıldanmak için duraklar ve ona küçük bir not kartı uzatır.

"Merak etme, Dallas. Seni iyi göstereceğim," diyor ona.

Müzayedeyi podyumun arkasından hiç görmemiştim ve Dallas sahnenin ortasına doğru ilerlerken terliyor gibi görünüyor.

Hemi elindeki karta bakar. Kartı ikiye katlayıp göğüslerinin arasına sıkıştırmadan önce gülümsemesi bir anlığına donar ve yüz ifadesi değişir

düpedüz şeytana dönüşür. "İlk oyuncumuz hakkında bazı eğlenceli gerçekler. Dallas sahilde uzun yürüyüşlere bayılır. En sevdiği yemek lahana turşusu ve boş zamanlarında palyaço gibi giyinip inanılmaz balon hayvanlar yapıyor. Atlarla ilgili her şeyi ve ata binmeyi çok seviyor. Dallas buz üzerinde olmadığı zamanlarda büyükannesiyle Uno oynarken bulunabilir ve en sevdiği TV programı *Letterkenny*'dir. Dallas'la geçireceğiniz gece, onun en sevdiği dönme dolaba binme ve Dallas'ın en sevdiği palyaçolarla fotoğraf çekimi ile tamamlanan bir karnaval akşamını içerecek! Açık artırma iki bin dolardan başlıyor."

Dallas bayılacak gibi görünüyor. Teklif verenler çılgına dönerken odanın her yerinden kürekler yükselir - en azından Dallas elli bine ulaşana kadar. Böylece teklif verenler ikiye düşer. Üç yıl sonra ilk kez, takım sahibinin büyükannesi teklifin dışında kalır ve Scarlet'in oyuncu arkadaşlarından biri kazanır.

"Tebrikler, Candice. Dallas'la bir gece kazandın! Birbirinizi tanımanız için size biraz zaman vereceğiz!" Dallas çekici esmer tarafından sahneden çıkarılırken Hemi'nin gülümsemesi tahta gibiydi.

Sırada babam var. Biyografi kartına bakmama gerek yok. "Sıradaki oyuncumuz Roman Hammerstein," diye başlıyorum, "Terör'ün ilk kalecisi ve bu gecenin kadrosundaki en uygun bekar baba!"

Kalabalık büyük bir alkış tufanı koparır.

"Eğer babamla bir gece geçirecek kadar şanslıysanız, şehirdeki en iyi parmigiana tavuğu yiyeceğinizi garanti ederim. Kendisi doksanlar rock hayranıdır ama bunu ona karşı kullanmayın çünkü aynı zamanda gizli bir Swiftie'dir. Onu onun müziğiyle sallanırken gördüğüm için biliyorum. Dikiş dikmeyi ve örgü örmeyi öğrendi, böylece ben çocukken kısa ama yoğun bir el işi yapma evresinden geçtiğimde bana öğretebilecekti. Açık havayı çok sever, doğa yürüyüşlerine ve romantik pikniklere bayılır. Bu ateşli, hassas bekar babayla bir akşam için teklifler iki binden başlıyor!"

Clover arkadaşı Sophia'nın elini tutar ve on bin diye bağırarak havaya kaldırır. Diğer eller de havaya kalkıyor ve teklifler veriliyor, ama sonunda baba kırk iki bin dolar gibi inanılmaz bir fiyatla Sophia'ya (Clover'ın eli aracılığıyla) gidiyor. Sophia sahnenin sonunda babasıyla buluştuğunda yüzü kıpkırmızıdır ve baba ona masasına kadar eşlik eder.

Flip neyse ki tüm kıyafetlerini çıkarmaz ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, geçen yıl onunla bir gece satın alan kadın ile Scarlet'in oyuncu arkadaşlarından biri arasında bir açık artırma savaşına neden olur. Scarlet'in rol arkadaşı yetmiş yedi bin gibi havalı bir fiyatla beş bin dolar farkla kazanan taraf olur.

Daha fazla hokey oyuncusu açık artırmaya çıkarılır -hepsinin fiyatı otuz

binden fazladır- ve sonunda Hollis'in sırası gelir.

Hemi özgeçmişini okurken ağzım kuruyor. "Hollis Hendrix, elli beş numara. Hollis, onu sevgi yağmuruna tutan sevimli kurtarma tekirleri Postie ve Malone ile bir gece geçirmeyi seviyor. Aksiyon filmlerinin hayranıdır ama iyi bir romantik komediye de aldırılmaz. Çok iyi Fransız tostu yapar ve ideal gecesi şehirde bir gezinti ve liman cephesine bakan en sevdiği restoranda romantik bir akşam yemeğidir. Hollis'le bir gece için teklifler iki binden başlıyor!"

Bunun en kötü yanı ne? Hollis için ayarladığım akşam tam da onunla gitmek istediğim yerd. Geriye dönüp baktığımda aptalca olduğunu görüyorum. On dokuzuncu yaş günümde o restorana onunla, babamla ve takımdan bazılarıyla gitmiştim. Küreği kaldıran kişi olmak için neler vermezdim.

Annem haklıydı. Onu uzaktan sevmek çok zor. Aramızda bu duvar varken onu istemek. Babam, okulum ve iş başvurum hakkında o kadar endişeliydim ki en önemli parçamı dikkate almadım. Yalan söylemenin kalbime ne yapacağını ya da hırs veya güvenliğin rasyonelleştirici kalkanı olmadan bu geceyle nasıl başa çıkacağımı düşünmedim.

Birkaç el havaya kalkarken midem bulanıyor. Dallas'ın bir önceki kazananı teklif veriyor, sonra odanın öbür ucundaki başka biri ve en sonunda Scarlet elini kaldırıyor. Scarlet "yüz bin dolar!" diye bağırarak herkesi geride bırakana kadar sayı artarak devam ediyor. Oda sessizliğe gömülüyor, birkaç kişinin yüzündeki şaşkınlık açıkça görülüyor. Tek görebildiğim Hollis'in kafasının arkası.

Hemi son teklifleri ister, ancak Scarlet'ın kahkahaları bunu izler.

"Bir kez gitmek, iki kez gitmek ve Hollis Hendrix ile bir gece Scarlet Reed'e gider!"

Scarlet sandalyesinden kalkıyor ve ellerini kalçalarının üzerinde birleştiriyor. Mükemmel kıvrımlarını ortaya çıkaran sofistike siyah bir elbise giymiştir. Sahnenin sonunda Hollis'le buluşmak üzere salonu geçerken gülümsüyor ve el sallıyor, kameralar tıklıyor ve yanıp sönüyor. Hollis'in yanağını öpmek için parmak uçlarında yükselirken göğsüm çökecekmiş gibi hissediyorum. Sonra Hollis onu masasına geri götürmeden önce fotoğraf çektiriyorlar.

Sanırım ölmek üzereyim.

Bu kesinlikle benim en kötü kabusum. Hemi paniğimi hissetmiş olmalı ki benim yapmam gereken kapanış konuşmasını yapıyor ve cömert bağışları için herkese teşekkür ediyor. Gülümsemeye çalışıyorum ama tüm vücudum uyuşmuş gibi hissediyorum. Sahnede parlayan ışıklar, konuşmacıları görmemi zorlaştırıyor.

ama kürsünün sağındaki masada oturan Hollis ve Scarlet'i net bir şekilde görebiliyorum.

Vücudu ona doğru eğilmiş, bacak bacak üstüne atmış, kolunu onunkine dolamış. Dudakları onun kulağına değecek kadar yaklaşıyor. Gülümsüyor ve başkalarına muhtemelen onun ilgisinden gerçekten mutlu olduğu izlenimi veriyor ama beden dilindeki sertliği fark ediyorum. Yine de bu pek rahatlatmıyor. Onların bir geçmişi var. Derin bir geçmiş. Tanrı aşkına, ona evlenme teklif etmeyi planlamıştı. Yedi yıldan daha uzun bir süre önce. Ve ben bunu ilk kez bu hafta başında duydum. Çünkü konuşmak için çok acı vericiydi.

Ya onu geri çekerse? Ya onunla çıkarsa ve fikrini değiştirirse? Ya benimle olmak çok karmaşık olduğu için ona bir şans daha vermek istediğine karar verirse? Onları böyle görünce -kadın ona nedensel bir şefkatle dokunuyor, sanki ona aitmiş gibi bakıyor- bunun olabileceğine inanmak zor değil.

Ve şimdi zihnim gerçekten dönüyor. Babam bunu atlatıp bizi kabul etse bile, diğer herkes kabul eder miydi? Kolunda ben olsaydım insanlar nasıl tepki verirdi? Fısıldarlar mıydı? Onun hakkında kötü şeyler söylerler mi? Benim hakkımda? Hollis'in söylediklerinin aynısını söylerler miydi? Çok genç olduğumu. Bunu şımarık göğüslere ve yatakta eğlenceli vakit geçirmeye bağlarlar mı? Beni onunla kıyaslayacaklar mı? Birbirimize hiç benzemiyoruz ama çıkmaya başladıklarında onun yaşındaydım.

Işıklar kararırken ve ses sisteminden müzik süzülürken Hemi bir anons daha yapıyor. Bu kısmı unutmuşum. Her yıl, oyuncular ve eşleri gecenin ilk dansı için piste çıkarlar. Ve bu her zaman yavaş bir şarkıdır.

Hollis sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Elini Scarlet'e uzattı. Elini onun elinin içine soktuğunda kalbim göğsümden bir tereyağı bıçağıyla oyuluyormuş gibi hissediyorum. Tabii ki ona gülümsüyor, o da ona gülümsüyor. Tabii ki onu dans pistine götürüyor.

"Bir şeyin yok. Hadi, Hammer. Sana bir kadeh şampanya getirelim." Hemi beni nazikçe bara götürdü.

"Bunu neden yaptım?" Kelimeler ağzımdan kaçıyor.

"Çünkü hayır işleri için en çok parayı en büyük sıçramayla istedin." Kolunu omzuma doluyor. "Birini istemekle kendin için bir şey istemenin nasıl bu kadar taban tabana zıt olabileceğini anlıyorum. Her şey yoluna girecek."

Rix ve Tally bizimle orada bulundu. Tristan bir yüzüme bir de dans pistine bakıyor. "Sana söylemişim" demesini bekliyordum ama sadece omzuma vurdu ve Rix'i yanağından öptü. "Benim salak kıcımla uğraştığın için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor viski bardağıyla uzaklaşırken.

Panik atağın eşiğindeyim. Ya onu Scarlet'in kollarına ittiysem? Ya Hollis önemli bir anda beni seçmezse?

Hemi bana bir bardak uzattı. Titreyen ellerimle bardağı alıyorum ve gazlı sıvıyı yudumluyorum. "Çok aptalım," diye fısıldıyorum.

"Hayır, değilsin." Rix kolumu sıktı.

Oyuncuların ve sevgililerin müzik eşliğinde sallandığı dans pistini tarıyorum. Babam ve Sophia'nın ne kadar sevimli göründüklerini takdir etmek istiyorum, özellikle de Sophia'nın kızarmasını durduramaması ve babamın gözlerinin kenarları kırışacak kadar geniş bir şekilde gülümsemesini. Açık artırmanın inanılmaz başarısını takdir etmek istiyorum. Daha önce hiç olmadığı kadar çok para topladık. Sadece açık artırmadan neredeyse bir milyon dolar. Hollis bunun yüzde onu. Ama gözlerimi Hollis ve Scarlet'ten alamıyorum. Bakışlarımı Scarlet'in Hollis'e dolanmış ellerinden ayıramıyorum. Ya da birlikte hareket edişlerindeki zarafetten.

"Bu ben olmalıydım." Düzeltmek için çok geç. Ve bunun ne anlama geldiğinden korkuyorum. Onunla dans edişini zar zor izleyebiliyorum. Bütün bir romantik geceyi birlikte geçirdiklerinde nasıl idare edeceğim?

Scarlet başını arkaya atar ve onun söylediklerine güler. Kameralar tıklar ve flaşlar patlar. Bu yarın bütün hokey sitelerinde yer alacak. Onunla bir gece satın aldığını. Birlikte ne kadar harika göründükleri. Tekrar bir araya geleceklerini.

Bunu izleyemem. "Tuvaleti kullanmam gerek." Şampanyamın kalanını içtim ve bardağı barın üzerine koydum.

"Ben de seninle geleceğim," diye teklif etti Rix.

Başımı salladım. "Bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lütfen."

Bu kâbustan kaçmak için çaresizce odadan çıkıyorum.

BÖLÜM 38

HOLLIS

"Umarım sana teklif verdiğim için bana kızgın değilsindir," diyor Scarlet gülümseyerek. "Bu çok değerli bir amaç. Yeniden alevlenmek istemediğini biliyorum Hollis ve seni tamamen anlıyorum, ama ben sadece

bir ay daha var ve seni tekrar görmeden gitmek istemedim." Biraz utanmış ve umutlu görünüyor. Benimle bir gece geçirmek için yüz bin dolar harcadı.

İnsanlar dans pistindeki çiftlerin fotoğraflarını çekiyor. Sosyal medyaya düştüklerinde bunun nasıl görüneceğini şimdiden tahmin edebiliyorum. Sonsuz spekülasyon olacak. Tekrar bir araya mı geliyoruz? Bu Hollis ve Scarlet 2.0'ın başlangıcı mı? Aurora bununla nasıl başa çıkacak? Ona böyle bir şeyi nasıl yaşatabilirim?

Geçmişe bakış tam bir pislik. Hemi'ye, uyandıracağı şüphelere aldırmadan beni açık artırmadan çekmesini söylemeliydim. Bu şekilde sonuçlanmayacağına inanarak yanlış bir güvenlik hissine kapılmıştık. Roman'la konuşmalıydım, tüm bu sinsilik yerine aylar önce kızına karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf etmeliydim, eğer olması gereken buysa birkaç dişimi kırmasına izin vermeliydim. İşte yarattığım bok fırtınası bu. Aurora'yı bulmak için odayı tarıyorum ama ışıklar sönmüş.

Scarlet'in eli omzumun üzerinden kayarak göğsüme yaslanıyor. "Geçmişte seni incittiğimi biliyorum, ama yıllar geçti, Hollis. Bu ikimiz için de iyi olabilir."

Ona bakıyorum. "Tam olarak ne şekilde?"

"Önümüzdeki birkaç yıl içinde hokeyden emekli olacaksın ve bir sonraki aşamaya geçeceksin. Spor yayıncılığında harika olursun. Belki de oyunculukta şansını denemek istersin?"

Soğuk bir farkındalık omurgamdan aşağı süzülüyor. "Bu bir reklam gösterisi mi?"

Bana yalvaran bir bakış attı. "Benimle birlikte görünmek kariyerin için iyi olabilir, sence de öyle değil mi? Eğer istediğin buysa platonik bir ilişki kurabiliriz. Geçen yılın zorlu geçtiğini biliyorum. Arka arkaya sakatlıklar, iki ameliyat. Kolay olmasa gerek. Yardım etmek istiyorum. Senin için sadece iyi şeyler istiyorum. Sana yaşattıklarım için özür dilemeye, bildiğim tek yolla bunu telafi etmeye çalışıyorum, Hollis."

Tabii ki o böyle görüyor. O, yıllar önce çıktığım kadın, sadece daha yaşlı ve daha zeki, ama hala yoğun bir şekilde kariyerine odaklanmış. Ve görünüşe göre benimkine.

Odada Aurora'yı arayıp duruyorum. Ona aramızda olanları saklamaktan bıktığımı söylemeliyim. Roman'la ve sonuçlarıyla ilgileneceğim, her neyse. Bu gece onunla dans pistinde olmalıydım. Kollarımdaki kişi o olmalıydı.

Çıkışa doğru koştuğunu gördüğümde midem bulanıyor, elbisesinin eteği arkasında dalgalanıyor, başı eğik, elleri ağzını kapatıyor.

Bu lanet şarkı ne zaman bitecek?

"Hollis." Scarlet'in sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor. Yüz ifadesi acılı ve kararsızdı.

"Yapmaya çalıştığın şeyi gerçekten takdir ediyorum Scarlet, ama bunun medyada spekülasyon konusu olmasını istemiyorum. Şu anda başka biriyle görüşüyorum. Müzayededen haberi var ama dedikodularla ve basınla başa çıkamam." *Ona derinden aşıkken olmaz.* Eğer akıllı olsaydım, Scarlet'e tekrar denemekle ilgilenmediğimi söylediğimde bunu da söylerdim. "Birbirimizin etrafında olmanın benim için iyi olduğunu sanmıyorum." Sesim niyet ettiğimden çok daha keskin çıktı.

"Özür dilerim. Ben sadece... Yardım ettiğimi sanıyordum."

"Biliyorum. Gerçekten minnettarım. Bu..." İç çekiyorum. "Hayatımda olup biten başka şeyler de var."

"Anlıyorum." Bir an için, yıllar önce aşık olduğum genç kadını görüyorum, kollarımdan ayrılmadan önce film yıldızı gülümsemesini takınıyor. "Sonra görüşürüz."

Şarkı sonunda bitti, şükürler olsun.

Aurora'yı bulabilmek için izin istiyorum ve balo salonundan çıkarken Tristan'a rastlıyorum.

"Her ne söyleyeceksen, duymak istemiyorum," diye çıkışıyorum.

İki elini de havaya kaldırdı. "Endişelerimi zaten dile getirdim. Hammer köşede saklanıp kendini toparlamaya çalışıyor, o yüzden benim için endişeleneceğine git kırdığın şeyi tamir et."

Yanından geçip açık fuayeye çıkıyorum. Birkaç küçük grup ellerinde kadehlerle toplanmış, diğerleri tuvaletlere yönelmiş. Ters yöne gidiyorum ve Aurora'yı dar bir oyuğa sıkışmış, sırtı bana dönük, omuzları titrerken buluyorum.

"Prenses mi?"

Etrafında dönüyor ve sanki biri göğüs kafesime yumruk atıp kalbimi göğsümden söküp çıkarmış gibi hissediyorum. Bu olmasını istediğim en son şeydi. Onu ağlarken görmekten nefret ediyorum. Bunu engelleyebileceğimden nefret ediyorum. Engellemeliydim.

Başını eğdi. "Ben iyiyim. Sorun yok. Bu benim hatam. Çok aptalım."

İçeri giriyorum ve gözyaşlarını başparmaklarımla siliyorum ama yenileri düşmeye devam ediyor. "Bu senin hatan değil ve sen aptal değilsin. O kadar zekisin ki çoğu zaman kendimle ne yapacağımı bile bilmiyorum."

"Bunu bize ben yaptım. Sen kendini dışarı çıkarmaya çalıştın ve ben hayır dedim. Ve şimdi istediği gibi bütün bir gece boyunca seninle baş başa kalacak ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ya ona bir şans daha vermek istersen?"

"Böyle bir şey olmayacak Aurora. İstediğim tek kadın sensin." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Tek kadın."

Bir avucunu enseme dolaştırıyor ve diğeriyle smokinimin yakasını yumrukluyor. "Sizi birlikte görmekten nefret ediyorum. Onunla dans edebilmenden ve bunu benimle yapamamaktan nefret ediyorum. Senin ona dokunabilmeden, onun sana dokunabilmesinden. Randevulara götürdüğün kişi ben olmak istiyorum."

"Ben de aynı şeyi istiyorum." Yanağını okşadım. "Ve bunun kolay ya da basit olmayacağını biliyorum ama Roman'la ilgileneceğim."

"Yine de bunu kabul etmeyecektir. Zaten o kadarını söyledi." Sesi korkuyla titriyor.

"Bunu düzelteceğim." Haftalar önce yapmam gerektiği gibi. "Seninle kutlama yapamamak cehennem gibiydi. Artık seni kenardan izleyemiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Çok korkuyorum." Kollarımda neredeyse titriyor. "Ya onunla olan ilişkiye zarar verirse? Ya da senin ilişkiye? Ya bunu düzeltemezsek ve çok geç olursa? Onu kaybetmek istemiyorum. Hiçbir fedakârlığa değmeyeceğine karar verebilir. Ya beni hiç affetmezse?"

"Sen onun dünyasını Aurora, bunu hiçbir şey değiştiremez. Ama bunu düzelteceğim Prenses. Daha iyi yapacağım." Gözyaşlarını siliyorum. "Yalnız kaldığımızda, bunu telafi edeceğim," diye mırıldanıyorum. "Tüm acılarını dindireceğim." *Ve sana tam olarak nasıl hissettiğimi söyleyeceğim.* Yalnız kaldığımızda. "Bu kulağa hoş geliyor mu?"

Başını sallıyor.

Dudaklarımı tekrar onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, çekime karşı güçsüzüm.

"Ne oluyor be?" Roman'ın inançsızlıkla karışık sesi başımızdan aşağı dökülen bir kova buz gibi.

Onunla yüzleşmek için dönerken Aurora'yı arkama aldım. Aylardır yalan söylediğim kişiyle. Yıllar önce dürüst olmam gereken kişiye. Olabilecek en kötü şekilde ihanet ettiğim kişiye.

Tabii ki bu şimdi oluyor. Sanki bu gece zaten epik boyutlarda bir bok gösterisi değilmiş gibi. Aurora'nın uğruna çalıştığı her şey, kendini kanıtlamak için yaptığı her şey gölgede kalacak. Bu ne tür bir kalıcı hasar yaratacak? Dalgalanma etkisi ona, Roman'a, bize ne yapacak?

Vahşi bakışları benden, çoğunlukla arkamda saklanan Aurora'ya doğru kayıyor. "Peggy?" Sesi alçak ve kararsız.

"Roman." İki elimi de kaldırıyorum. Teslimiyetle. Yalvarırcasına. "Açıklayabilirim."

Şaşkınlığı yerini soğuk bir farkındalığa ve kaynayan bir öfkeye bırakıyor. "Açıklamak mı? Ne yaptın, Hollis?" Yaklaşıyor, vahşi gözleri omzumun üzerinden bana odaklanıyor. "Kızımdan uzak dur."

"Roman."

"Şimdi."

Arkama uzanıyorum ve Aurora'nın yumruğunu ceketimden kurtarıyorum ama iki adım yana kayarken onu bırakmıyorum. Bembeyaz kesilmiş, çenesi titriyor ve gözleri benimle Roman arasında gidip geliyor. Öfkeli bakışları birleşmiş ellerimize kilitlenmişti.

"Peggy?" Titreyen sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke ve korkuyla doludur. "Neler oluyor burada?"

Titreyen eli dudaklarına gidiyor. "Sana söylemek istedik. Sana söyleyecektik."

"Sen-" Çenesi sıkıştı ve hırladı. Karanlık bakışları benimkilere takılıyor. "Bu ne zamandır devam ediyor? *Neler* oluyor?"

Elini sıktım. "Aurora'ya çok değer veriyorum." Ona aşık olduğumu böyle söyleyemem.

"Bu lanet bir cevap değil!" diye bağırır. "Ne kadar, Hollis?"

Suçluluk duygumu yutuyorum ve gerçeği kabul ediyorum.

"Birkaç ay."

Gözleri parlıyor ve ileri atılıyor. Aurora önüme geçmeye çalışıyor ama onu engelliyorum. Roman'ın yumruğu kafamın arkasındaki duvara çarpıyor ve Aurora beni tutuyor. Dengem bozuldu ve kötü durumdaki dizimin üzerine düştüm. Acı bir anlığına kör ediyor. Roman'a yalan söylediğim için, kızına aşık olduğum için, onu sır olarak sakladığım için bunu hak ediyorum.

"Hollis!" Aurora'nın elleri yüzümde. "Ona

dokunma!" Roman kükrüyor.

"Baba! Dur!" Aurora yalvarıyor.

"Prenses, lütfen geri çekilin. Bunun olması gerekiyor," diye mırıldandım.

"Seni pislik." Roman beni yakamdan tutup ayağa kaldırdı. "Arkamdan iş çevirip kızımınla mı çıkıyordun? O yirmi bir yaşında!"

Aurora, "İkimiz de yetişkiniz baba," diye tersliyor.

Beni duvara doğru itiyor ama öfkeli bakışları ona kayarken gitmeme izin veriyor. "O zaman neden gençler gibi gizlice dolaşıyorsunuz?"

"ünkü böyle tepki vereceğini biliyordum!" Aurora karşılık veriyor.

"Ne bekliyordun ki?" Yüz ifadesi kuşkuya dönüşür. "En iyi arkadaşımın ve kızımın bana yalan söylediğini öğrendiğimde çok sevineceğimi mi?" Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Aylardır. O benim takımımnda, lanet olsun!"

"Hollis haftalar önce bir şey söylemek istedi ama ben ondan beklemesini istedim. Sonra konuyu sana açmaya çalıştım ama sen bunu kabul etmeyeceğini açıkça belirttin," diyor Aurora yumuşak bir sesle.

"Senden sadece tek bir şey istedim Peggy. O da bir hokey oyuncusuyla çıkmaman. Hayatlarımız çok dengesiz. Senin için her zaman hazır olan bir partneri hak ediyorsun." Elini yüzünde gezdiriyor. "Geçen günkü Tristan ve Rix konuşması bununla mı ilgiliydi?" Öfkeli bakışları ondan bana kayıyor. "Seni korkak pislik. Bana söylemeyi kızıma mı yükledin?"

"Benden gelmesinin daha iyi olacağını düşündüm," diyor. "Bu olay olmadan önce galanın bitmesini ve sınavlarımın tamamlanmasını istedim." Aurora'nın sesi çatlıyor. "Başarılı olmasını istiyordum ki Terör beni babam olduğun için değil, nitelikli olduğum için işe almak istesin ya da bir oyuncuyla çıktığım için işe almasın."

Roman'ın bakışları tekrar bana dönüyor. "Onu duyuyor musun? Bunu sen yaptın." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Kızımın ağlamasının ve senin yalancı, değersiz kıcını savunmasının sebebi sensin."

"İstediğim son şey Aurora'yı incitmekti. Okul ve sezon bitene kadar beklememi istedi. Beklemeyi kabul etmemin tek nedeni buydu ama sana daha önce gelmeliydim. Sana karşı dürüst olmalıydım." Bunu düzeltmek için bir yol arıyorum, kırdığım şeyi düzeltmek için.

"Ama yapmadın ve yapmadın." Küçük koridoru adımlıyor. "Bu nasıl görünüyor-" Ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Bana yedi yıllık arkadaşlığımızı sorgulatıyorsun, Hollis. Kızım konusunda sana asla güvenmemeliydim."

"Ben asla-"

Elini havada gezdiriyor. "Ama sen yaptın!" Gözleri vahşi, göğsü kabarıyor. "Birlikte mi yatıyorsunuz?" Aramızda bakışıyor. Cevap yüzlerimizde yazılı olmalı çünkü onunki kırmızının korkunç bir tonuna dönüşüyor.

"Aurora'yı önemsiyorum Roman," diyorum usulca.

"Onu önemsiyor musun?" Salonun sonuna doğru ilerliyor, hareketli dans müziğinin gümbürtüsü bu kâbusa uyumsuz bir soundtrack oluşturuyor. "Az önce eski sevgiline açık artırmayla satıldın. Peggy'yi bu kadar önemsiyorsan, bunun olmasına nasıl izin verebildin? Lanet olası kızım ile ilişkin varken nasıl olur da o sahneye çıkıp bir başkasının seninle bir gece satın almasına izin verirsin?"

"Düşünmedim-"

"Hayır, yapmadın. Ne yaptığına bir bak." Şu anda kendine sarılmış olan ve gözyaşları yüzünden akan Aurora'yı işaret ediyor.

"Onu korumaya çalışıyordum." Kelimelerin tadı kötü bir yalan gibi ekşi. Onun isteklerini yerine getirmeye çalıştığımı nasıl açıklayabilirim ki? İkimizin de aşık olduğunu ve bunun ne anlama geldiğinden korktuğumuzu.

"Seni de onu da sikeyim. Onu asla böyle bir duruma sokmamalıydın. Kendini benimle kızımın arasına soktun. Bunu nasıl doğru yapacağını biliyordun. Tüm bunlar hakkında nasıl hissedeceğimi biliyordun. Arkamdan iş çevirmek yerine *sorsaydın*, aklımı kaçırmayabilirdim. Ama bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi? Bu büyük bir ihanet, Hollis. Bunu kızıma nasıl yapabildin?"

Aurora yumuşak bir sesle, "Bana dokunursa onu öldüreceğini söylemiştin," diyor.

"Günler önce. Bunu *günler* önce söyledim. Ondan önce aylarca süren gizliliği açıklamıyor bu." Sesi öfkeyle titriyor. "Sanki utanılacak bir şeymiş gibi."

"Üzgün olduğunu biliyorum ve buna hakkın da var ama bu konuşmayı özel bir yerde yapsak daha iyi olur," diyorum.

Bana aklını kaçırmış biriymişim gibi bakıyor. "Konuşamıyorum. Öfkeliyim. Şu anda kendimi arkadaşım ya da takım arkadaşım gibi hissetmiyorum." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Bu. Düzeltilebilir mi bilmiyorum. Benim endişem Peggy. Bu seninle ya da arkadaşlığımızla ilgili değil. Ona nasıl yardım edeceğimi bulmam lazım... bu bok her neyse." Elini uzattı. "Peggy, tatlım, eve gidiyoruz."

"Hollis, lütfen," diye fısıldıyor, yüz ifadesi yalvarıyor. Yırtılmış.

Ama zaten yarattığım anlaşmazlıktan daha fazlasını yaratmak istemiyorum. Babasıyla olan ilişkisi Aurora için en önemli şey. Başımı sallayarak elini sıkıyorum. "Sen gitmelisin. Ben Hemi'ye söylerim."

Yüzünün parçalanması kalbimi parçalıyor ama bu gece hiçbir şeyi çözmeyeceğiz. Ona gitmek istiyorum. Onu süpürüp götürmek ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Onun için her şeyi yapabileceğimi. Onu mutlu etmek için her şeyi feda edebileceğimi.

Onun yerine gitmesine izin veriyorum ve Roman koruyucu kolunu omzuna doluyor. Başını sallıyor, bana nefret dolu bir bakış fırlatıp onu koridorda yönlendirirken hayal kırıklığı öfkeden süzülüyor.

Beni bir kamyon dolusu pişmanlıkla baş başa bıraktı.

BÖLÜM 39

ÇEKİÇ

I Babam beni arabaya götürürken gözlerimi yere dikiyorum ve tek kelime etmiyorum. Omzuma doladığı koruyucu kolu titriyor. Onu daha önce sadece bir kez bu kadar kızgın görmüştüm. On yedi yaşımdayken spor araba kullanan bir adamla çıkmıştım. Direksiyon başında tam bir aptaldı ve ben yolcu koltuğundayken b i r kaza yaptı. Hafif bir incinme yaşadım ama Babam o adama kendini kaybetti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hemen sonra ondan ayrıldım.

O zaman utanmıştım, ama geriye dönüp baktığımda babamın tepkisini anlıyorum. Kendi hayatını umursamamak başka bir şey, başkasınınkini umursamamak başka bir şey.

Ama bu çok farklı. Çok, çok farklı. Korktuğum şey başıma geldi. Neredeyse on yıllık bir dostluk risk altında ve takımın sağlığı da öyle - babamla olan ilişkiye verdiğim zarardan bahsetmiyorum bile. Onun için mükemmel olmaya çalıştım, her şeyi kolaylaştırmak için, ona yük olmamak için. Şimdi her şeyi mahvettim.

"Araba kullanabilecek misin?" Arabaya ulaştığımızda sordum.

"Bir içki içtim," diyor babam sıkılmış dişlerinin arasından.

"Yine de gerçekten kızgınsın." Keşke sesimin çatlamasını ya da gözyaşlarımın akmasını engelleyebilseydim ama berbat durumdayım. "Ve bir duvarı yumrukladın. Muhtemelen eline baktırmalısın." Eğer bir şey kırdıysa, kendimi asla affetmeyeceğim. Ya benim yüzümden sezonun geri kalanında oynayamazsa? Hepsi benim suçum.

"Ben iyiyim, elim de iyi. Arabaya bin lütfen Peggy."

İtiraz etmiyorum. Direksiyon başına geçecek durumda değilim. Yolcu koltuğuna kayıyorum, keşke bu geceyi daha farklı idare etseydim diyorum.

Sanki utanç kovam taşıyor ve bu süreçte beni boğuyor. Eğer

Kendimi toparlayabilseydim, bunlar olmazdı.

Eve dönüş yolumuz sessizdi. Babam araba kullanırken onu kızdırmak istemiyorum. Tek yaptığı beni koşulsuz sevmekti. Uzun zamandır çok fedakârlık yaptı ve ben ona borcumu böyle mi ödüyorum? En iyi arkadaşını becererek. Ben berbat bir kıyım.

Vardığımızda arabayı park ediyor ama inmek için bir hamle yapmıyor. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum Peggy. Bu gerçekten ne zamandır devam ediyor?"

"Ocak ayından beri," diye itiraf ediyorum.

"Peki ya ondan öncesi? Hollis sizi rahatsız edecek herhangi bir şey yaptı mı ya da söyledi mi?"

"Ne? Hayır." *Ama Hollis'i rahatsız eden bir sürü şey yaptım.*

Babam bilseydi beni çok hayal kırıklığına uğrattırdı.

"Tatlım, dürüst olman sorun değil. Onu korumak için yalan söylemek zorunda değilsin." Yüz ifadesi acılı, hatta korkulu.

"Baba, bu düşündüğün şey değil..." Başımı salladım. Korumak istediğim Hollis değildi. Kendimi ve belki babamı da. Öfkeden, acıdan, *bundan*. "Sorun Hollis, baba. O senin en iyi arkadaşın." "Artık onun kim olduğunu bile bilmiyorum. Arkamdan iş çevirdi ve ellerini senin üzerine koydu." Çenesi sıkıştı.

Gerçeği söylemeye hazırlanırken koltuğumda iki büküm oluyorum, midem düğümleniyor. Vereceği zarardan korkuyorum. "Her şeyi tersinden anlıyorsun baba. O sınırları korumaya çalıştı ama ben zorlamaya devam ettim."

"O daha iyi bilir!"

Sesini duyunca irkildim. Emniyet kemerimi çözüp arabadan iniyorum, boşluğa ihtiyacım var. O da aynısını yapıyor. "Kızgın olmanı anlıyorum ama ben bir *yetişkinim*."

"Senden on iki yaş büyük! Aylarca arkamdan iş çevirdin!" Yüzündeki acı yeterince kötü, ama hayal kırıklığı nasıl başa çıkacağımı bildiğimden daha fazla.

"On iki yıl mantıksız bir boşluk değil." Ve bu boktan bulmacanın bir parçası olsa da, en büyük sorun bu değil ve bunu biliyorum.

"Hâlâ üniversitedesin!" Boynunun arkasını kavıyor. "Mesele bu bile değil! Neden yalan söylüyorsun?"

"Çünkü ya işe yaramazsa? Ayrıca, senin için sorun olmayacağını biliyordum ve sen de onu öldüreceğini söyleyerek bunu doğruladın! Nasıl?"

ondan sonra sana söyleyecek miydım? Ne senin sezon sonunu ne de benim sınavlarımı etkilemesini istemedim!" Asansöre yöneldim ve babam da peşimden geldi.

"Ama bu konuyu açman bile aylar sürdü! Hollis önce bana gelmeliydi. Hiçbir şey olmadan önce."

"Bu senin tepkini değiştirir miydi? Öyle olsaydı sorun olmadığını söyler miydin?" Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum.

"Bunu kabullenmem için bana bir şans vermedin, değil mi? Nerede yanlış yaptım? Ne zamandan beri bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmiyorsun? Ve bunun burnumun dibinde olup bittiğini bilmediğim için ne kadar bilgisizim?" Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Başka ne konuda yalan söyledin?"

Başımı eğiyorum, gözlerinin içine bakamıyorum. Ona pembe yatak odasından ya da yıllar boyunca yaşadığım başka bir şeyden bahsetmek istemiyorum. Kampüs dışındaki dairelerde yaşamayı söylediğim kadar sevmediğimi, çünkü kendisinin hiç yaşamadığı üniversite deneyimini benim yaşamamı istediğini. Onun yanına taşındıktan sonraki ilk iki yıl boyunca, benimle başa çıkamayacağına karar verirse diye dolabımda en sevdiğim eşyalarımın olduğu bir çanta sakladığımı ona söylemek istemiyorum. Ama bu sırları saklamak kalbim için çok zor oldu ve bu ona haksızlık. Ya da bana. Bizi buraya getiren şey ona yalan söylemekti ve utanç kovam taşıyor. Konuşmaya fırsat bulamadan bana başka bir soru yöneltti.

"Sen ve Hollis arasında ne olacağını düşünüyorsun Peggy? Planın tam olarak nedir?"

Kendi içime kapanıyorum, bağlarım kopmuş gibi hissediyorum. Sanki tüm dünyam parçalanıyor ve ben de çatlaklardan birine doğru kaymak üzereyim. "Normal insanlar gibi çıkacaktık." Birlikte dışarı çıkacaktık. Bir çift olacaktık. Arkadaşlarımıza söyleyecektik. Umarım anlarlar. Umarım babam eninde sonunda anlar.

"Profesyonel bir hokey oyuncusuyla çıkmanın getirdiği zorlukların hiçbirisiyle karşılaşmadın. Yılın yarısında yok olacak Aurora. Partnerin hiç yanında olmadığında nasıl bir hayatın olacak?" Babam buna dikkat çekiyor. "Ve Hollis önemli olduğunda istediği şeyi bile savunamıyor. İkiniz de yapamazsınız."

"Bize karşı kaybettin! Bize bir şans bile vermiyorsun," diye itiraz ediyorum.

"Bana bir şans verdiğin gibi mi?" Kollarını kavuşturuyor. "Benden bir ilişkiyi *saklama* ihtiyacı hissettiysen, belli ki sana ebeveynlik yapma konusunda oldukça boktan bir iş çıkarmışım. Yalan söyleme ihtiyacı hissettiğin için hayal kırıklığına uğradım.

İkinizin de yaptığını. Çünkü bu sizi bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığım anlamına geliyor. Seni olması gerektiği gibi koruyamadım."

Elimle ağzımı kapatıyorum, gözyaşlarım o korkunç kelimeyle daha hızlı akıyor. Her zaman kaçınmaya çalıştığım kelime.

Bunu ona ben yaptım, kendini sorgulamasına neden oldum. Hepsi Hollis'in onun yerine beni seçmesini istediğim içindi. Çünkü her şeyi mahvetmeden önce okul ve playofflarla ilgili her şeyin yoluna girmesini istedim. Çünkü ona karşı dürüst olamadım. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın baba. Sana söylemekten korktum çünkü *seni yüzüüstü bırakan* kişi olmak istemedim. Senin tek kuralını çiğnedim." Ellerimi sıkıyor, içinde sıkışıp kaldığım ayakkabılardan çıkabilmeyi diliyorum. "Seni incitmek ya da üzmem istemedim ve bunun olacağını biliyordum. Kızgın olmanı anlıyorum, kızacağını biliyordum ama bu bana kendimi nasıl hissettiriyor-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor, korkuyorum. "Beni hayal kırıklığına uğratmanı istemiyorum ama uğratiyorsun."

Çatı katında kapılar kayarak açılıyor ve babam sanki onunla birlikte asansörden inmemi bekliyormuş gibi bekliyor. Elini sensörün üzerine koydu. "Bunu konuşmamız gerek."

"Bu gece olmaz, lütfen. Her şey berbat durumda ve Hollis için gerçekten endişeleniyorum." Tam bir duygusal çöküşün eşiğindeyim.

Babamın yüzü bir parça yumuşar. "Peggy."

Gözlerim daha fazla gözyaşı tehdidiyle yanıyor. Duygularımı kontrol edememekten nefret ediyorum. Sevdiğim her şey parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor ve ben bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. "Hollis'e aşık olmak istememiştin baba. Bunu sana yaptığım için çok üzgünüm ama şu anda kalbim paramparça. Lütfen bunu sindirmem ve dağılmam için bana biraz zaman ver."

Asansör alarmı iğrenç bir şekilde çalmaya başladı.

"Seni seviyorum, tatlım. Bu asla değişmeyecek." Elini çekiyor ve ben karşılık vermeye fırsat bulamadan kapılar kapanıyor.

Tekrar ağlamaya başlamadan önce daireme girmeyi başarıyorum. Debriyajımdan telefonumu çıkardım. Babamla ve Hollis'le aramda olanları öğrenmesinin muhtemelen en kötü yolu olan bu olaya verdiği tepkiyle o kadar meşguldüm ki yüzden fazla mesajı kaçırmışım.

Kızlarla grup sohbeti patladı. Ama birkaç özel mesaj da var.

HEMI

Hollis bana babanın seni eve götürdüğünü söyledi. Ayrıntı vermedi ama yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Çok üzüldüm. Umarım iyisindir.

Gala için de endişelenmeyin, her şey sona ermek üzereydi. Ama bir şeye ihtiyacınız olursa mesaj atmanız yeterli.

Lütfen en kısa sürede yaşam kanıtı sağlayın.

Ona sehpanın üzerindeki ayaklarımın fotoğrafını gönderiyorum ve bir sonraki konuya geçiyorum.

RIX

Moral desteğine/dondurmaya/sarılmaya ihtiyacın olursa diye eve gidiyorum.

Mesajı yaklaşık yirmi dakika önce gönderdi, yani her an evde olabilir. Bu yeni bir gözyaşı dalgası getirdi. Rix için Tanrı'ya şükürler olsun. O harika bir arkadaş. Beni en çok korkutan son konuya geçiyorum.

HOLLIS

Çok üzgünüm, Prenses. Bu olmasını istediğim son şeydi. Konuşabileceğin zaman bana mesaj at.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve öğrenmekten de korkuyorum. Her şey dağılıyor.

Beş dakika sonra Rix, Essie ve Tristan kapıdan içeri girerler.

Tristan iç geçirir. "Ah, lanet olsun."

Rix parmağıyla onu işaret eder. "Eğer sana söylediğim kelimeleri söylersen, Palmella ve Fingerella önümüzdeki ay boyunca tek zevk kaynağın olacak."

Ellerini kaldırdı. "Sana söylemiştim demeyi asla bırakmam." Bana dönüp elini omzuma koyduğunda yüzü yumuşuyor. "Şu anda her şeyin berbat olduğunu biliyorum ve muhtemelen imkansız geliyor."

Rix yanımdaki kanepeye oturuyor ve bana bir kutu mendil uzatıyor.

Gözyaşlarım akmaya devam ederken bir avuç koparıp yüzümü kuruluyorum. "Babam olanları öğrendiğinden beri Hollis'le konuşma fırsatı bulamadım. Çok kızgın ve ihanete uğramış hissediyor. Tam bir karmaşa." Olanları, babamın bizi oyukta nasıl bulduğunu ve kendini kaybettiğini anlatıyorum.

"Hollis babanın seni eve götürmesine izin mi verdi?" Tristan soruyor. Babamın takındığı hayal kırıklığına uğramış ifadenin aynısını takınması hoşuma gitmiyor.

"Babamla arama girmek istemedi ve orası verimli bir konuşma için ideal bir yer değildi," diyorum savunmacı bir şekilde.

Tristan elini saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor. "Daha iyi bildiğini sanıyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Erkek gibi davranmalı ve senin için gerçekten savaşmalıydı. Gerçi bunu daha önce ben de batırdım. Yani hâlâ umut var," diyor Tristan, biraz da yardımsever bir şekilde.

Ancak Tristan'ın sözleri, asla tam olarak iyileşmediğini fark etmediği bir yaraya baskı yapar.

Kapının çalınması midemi alt üst ediyor. Herkes

Be

n. Tristan ilk sırayı alır. "Eğer Roman'sa, cevap vermeyeceğim."

Bana yer vermek istemeyebilir, ama kapımı çaldığını göremiyorum.

Kapımı çoktan açtım.

Tristan gözünü gözetleme deliğine dayıyor ve bir dakika sonra kilidi çevirip kapıyı açıyor. "Dostum."

"Biliyorum." Hollis eşikte duruyor, papyonu yarı açık, saçları dağınık. Endişeli, üzgün ve kırılmış görünüyor, tıpkı benim gibi.

Tristan, "Yüzün hâlâ tek parça, yani benden öndesin ve oraya çevir," diyor.

Kimse gülümsemiyor.

Gelecek olan şeye hazır değilim. Dehşete düştüm.

"Aurora, konuşabilir miyiz?" Hollis soruyor.

Dört çift göz bana çevrildiğinde göğsüme uğursuz bir ağırlık çöküyor.

Sesimin çatlayıp çatlamayacağından emin olmadan başımı sallıyorum.

"Tristan'ın evinde olacağız. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at." Rix eğilip başımın üstünü öpüyor. "Ciddiyim, mesaj at yeter. Yanındayız."

Çoğunlukla sessiz bir gözlemci olan Essie bana sarılıyor. "Güçlü kal. Bize ihtiyacınız olduğunda buradayız."

Dışarı çıkıyorlar ve Hollis kapıyı kapatıyor, kanepeye geçmeden önce emniyet mandalını çeviriyor. Aramızda boşluk bırakıyor ve bana dokunmak için bir hamle yapmıyor. Şefkat eksikliği kırılğan kalbimi çatlatıyor.

"İyi misin?" Gözleri kapanıyor. "Bu aptalca bir soru. Tabii ki iyi değilsin. Sen ve Roman nasılsınız?"

"Üzgün ve kötü bir baba olduğu için kendini suçluyor. Ona ikimizin de zamana ihtiyacımız olduğunu söyledim."

Ellerini bacaklarında bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Yani sana kızgın mı?"

"Onun öfkesini daha önce anlayamadığım bir şekilde anlıyorum ama ben kendi seçimlerimi yapabilen bir yetişkinim. Bazıları daha farklı olabilirdi ve olmalıydı da." Midem çalkalanıyor ve ağzım kuruyor.

Hollis'in elimi tutmasını isterdim. Beni kollarına almasını ve her şeyi çözeceğimizi söylemesini istiyorum. Bunu atlatacağımızı.

Alt dudağını ovuşturuyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Başından beri ona karşı dürüst olmalıydım. Bu duyguları hissettiğimi fark ettiğim anda ona gitmeliydim."

"Ama olan bu değil, peki buradan nereye gideceğiz?" Ben soruyorum.

İç geçiriyor, gözleri kucağında kenetlenmiş ellerinde. "İkimiz de hayatlarımızda geçiş dönemlerindeyiz Aurora. Sen çok gençsin ve yapman gereken çok şey var."

Kalbimdeki yarık derinleşiyor. Onu kaybediyorum. Bu bir ayrılık konuşması. Babamla eve gitmeme izin verdi, böylece bunu hazırlamak için zaman ayırabilecekti. Bunu bitirmek için. Beni seçmiyor. *Yük, çok fazla, çok zor* gibi kelimeler kalbimde ve kafamda *çok fazla* yer kaplıyor. Sesime güvenmiyorum, bu yüzden tek yaptığım başımı sallamak.

"Sana karşı hissettiklerim. Yapamam-" Çok üzgün görünüyor, sanki bunun bana ne yapacağını çok iyi biliyormuş gibi. "Belki birkaç yıl sonra bir kariyere yerleşmek için zamanın olduğunda..." Ayağa kalkıyor ve odayı adımıyor. "Belki de ihtiyacımız olan şey budur."

Göğsümdeki acıdan zor nefes alıyorum. Arkamızda yılların arkadaşlığı var. Birbirimizi önemsiyoruz ve o bunu yürütmeyi denemeye bile yanaşmıyor mu? Çabalamaya değer olduğumu düşünmüyorsa, kim düşünecek? Belki de haklıdır. İlişkilerin ne kadar zor olduğunu biliyor. Belki de buna hazır değilim. O daha iyi bilir. Kendimi çok aptal ve boş hissediyorum.

Onun önünde dağılmamak için mücadele ediyorum. "O zaman bütün bunları neden yaptık, Hollis? Ne anlamı vardı?"

Başını öne eğdi. "Düşündüm ki... Doğru zaman olmasını istedim."

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum. "Neden seni sevmeme izin verdin?" Islak avuçlarıma fısıldıyorum.

"Prenses." Dizlerinin üzerine çökerken ellerimi yüzümden çekip alıyor.

Gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyorum ama çok güçsüzüm. Düşmeye devam ediyorlar ve kalbim kırılmaya devam ediyor.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyor.

Onu itiyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. "Özrünü kendine sakla, Hollis. İstemiyorum." Buna değmek istiyorum. Onun olmak istiyorum, ona ait olmak istiyorum. Onun için gerçek ve doğru bir şey olmak istiyorum. Benim için, bizim için savaşmasını istiyorum.

"Aurora."

"Gitmelisin."

Hareket etmiyor, hemen değil. Ve ben gerçekten kaybetmeye çok yakınlım. "Şimdi, lütfen." Sesimi tanıyamıyorum. Soğuk, kopuk, duygudan yoksun.

Ayağa kalkıyor. Gözlerimi kucağımda kavuşturduğum ellerimden ayırmıyorum. Arkasından kapanan kapının yumuşak tıkirtısını duyana kadar yanımdaki yastığı kapıp yüzümü içine gömüyorum ve hıçkırır hıçkırır ağlıyorum.

BÖLÜM 40

ÇEKİÇ

A Tek yapmak istediğim yatağa uzanıp ağlamak, ama hayıflanacak zamanım yok. Son bağımsız projemin teslim tarihi geldi.

Terör organizasyonu ve galanın yürütülmesindeki rolünün yanı sıra iki grup projesi. Bok gibi uyumam ve yemeklerin tadının karton gibi olması önemli değil. Yapmam gereken işler var, bu yüzden kırık kalbim dağılmaya zaman bulana kadar kenarda oturmak zorunda. Şu anda önemli olan tek şey okul ve Terör'le olan işim.

Son birkaç günümü kütüphanede geçirdim. Çoğunlukla hayatımla uğraşmaktan kaçabilmek için. Hollis nasıl olduğumu görmek için iki kez aradı. Cevap vermedim. Gerçek şu ki, berbat durumdayım. Daha önce de erkeklerden ayrıldım ve terk edildim ama hiçbiri bu kadar canımı yakmamıştı. Hollis'in benim adamım olduğunu sanmıştım. Sonsuza dek sürecek bir yola girdiğimizi sanıyordum ve şimdi göğsümde o hayalin olduğu yerde boş bir boşluk var.

Jameson yanımdaki koltuğa kayarken masada bir kahve beliriyor. "Selam Aurora. İşine yarayabileceğini düşündüm-" Gülümsemesi düştü ve ifadesi endişeye dönüştü. "Kahretsin. Sen iyi misin?" Sırt çantasının ön cebini karıştırıyor ve bir paket mendil çıkarıyor. Yanağıma dokunuyorum ve ağladığımı fark ediyorum.

"Aman Tanrım. Benim neyim var böyle?" Mendili alıp yanaklarımı ve gözlerimi kuruluyorum. Şeffaf, su geçirmez maskara için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Bugünlerde hepimiz çok fazla stres altındayız," diyor.

Geçen hafta Jameson'a BC'de ve Toronto'daki programda yüksek lisans kabulü teklif edildiğini öğrendim. Nihayetinde batıdaki teklifi kabul etti.

"Evet. Yine de kütüphanede ağlamayı alışkanlık haline getirmedim." Duygularımdan sıyrılıyorum ve kendimi bölümlere ayırmaya çalışıyorum.

"Okulla mı ilgili? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" "Kişisel. Aile ve diğer şeyler."

"Özür dilerim. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Pek değil. Sadece kendimi boktan hissediyorum."

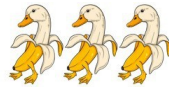
"Bu adil." Sandalyesine yaslandı. "Gala büyük bir başarı gibi görünüyordu. Yani, sosyal medyada gördüğüm kadarıyla. Scarlet Reed'le tanışmışsın. Vay be." Aklı başından gitmiş gibi bir hareket yaptı. "Gerçek hayatta da iyi biri mi?"

"Evet, öyle." *Ve aşık olduğum adamı çalmak istiyor.* Belki de artık bir ilişkiye hazır olmadığımı karar verdiğine göre çalacak. *"Doğru zamanın gelmesini istedim."* Hollis'in yüzündeki ifadeyi görmezden geliyorum, sanki ne kadar hazır olmadığımı anlamış gibiydi. Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm. Yapabilmek istiyordum ama kendimi ne kadar kötü hissettiğime bakılırsa belki de haklıydı. Her şeye sahip olamam. Kimse sahip olamaz.

Kendimi kafamın içinden çekip çıkarıyorum. "Peki ya sen? Senin etkinliğin nasıldı?" "İyi idi. Harikaydı. Elli bin kadar para topladık, ki bu da çerez parası sayılır. galaya kıyasla. Sanırım tüm bu hayır kurumları için bir milyona yakın bağış topladığınızı okumuştum?"

"Bazı ağır toplardan büyük bağışlar aldık. Elli bin inanılmaz bir rakam. Bu konuda kendinizi harika hissetmelisiniz."

Neyse ki grubumuzun iki üyesi daha geliyor ve işe koyuluyoruz. Göğsümdeki ağrı dayanılmaz ama en azından hırpalanmış kalbim dışında odaklanabileceğim bir şey var.

Eve dönerken annem aradı. Konuşmayı erteledim, kendi duygularımdan başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar acemi idim.

"Tatlı kızım, bana neler olduğunu anlat," ilk sözleri. "Babamla konuştun mu?"

"Dün aradı. Sana zaman tanımak istedim, ama aynı zamanda ne zaman ihtiyacın olursa olsun yanında olduğumu bilmeni istiyorum."

Çenemi gökyüzüne doğru kaldırıyorum. Güzel bir bahar günü ama bunun kıymetini bilemiyorum. Kalbim bu kadar ağır hissederken olmaz. "O çok hayal kırıklığına uğradı"

ve bu istediğim son şeydi."

"Tatlım, o *seni* hayal kırıklığına uğratmadı, kendini hayal kırıklığına uğrattı." Annem iç çekti. "Bana bunu ondan bu kadar uzun süre saklamanın gerçek nedenini söyle."

"Benim için her şeyini feda etmek zorunda kaldı," diye fısıldıyorum.

Bir an sessiz kalıyor ve konuştuğunda sesi duygu yüklü. "Zavallı bebeğim, yumuşak kalbine bunu yaptığım için çok üzgünüm."

"Sen neden bahsediyorsun?" Binamın kapılarını zorluyorum ve asansöre yöneliyorum.

"Senin için en iyi anne olmak istedim Aurora. Gerçekten istedim." "Biliyorum-"

"Bırak da bitireyim, tatlım." Derin, ürpertici bir nefes alıyor. "Sen gençken ben kendimin en iyi versiyonu değildim. Ve olmak istedim. Olmaya çalıştım. Ama baban sensiz kendini kaybetmişti. Ve sen, Tanrım, sen de onsuz çok kaybolmuştun. Ne zaman seni alıp eve getirsem... Onu bir sonraki görüşüne kadar çok üzgün olurdun. O sana destek oldu, sen de ona. Benim yapamadığım bir şekilde seni parlattı." Tartışmak, karşı çıkmak istiyorum ama küçükken ondan ayrılmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Her ziyaret için ne kadar heyecanlandığımı ve ziyaretler bittiğinde nasıl yıkıldığımı. Kapılar kayarak açılıyor ve içeri adım atıyorum, boş olduğuna şükrediyorum çünkü gözyaşlarının eşiğindeyim. "Denediğini biliyorum,

Yine de." Kendi katım için düğmeye basıyorum.

"Senin velayetini vermek hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi Aurora. Ama ne zaman benimle eve gelmek ya da başka bir arkadaş grubundan ayrılmak zorunda kalsan seni acı içinde görmeye dayanamıyordum. Sürekli kalbini kırıyormuşum gibi hissediyordum. Özellikle de uzakta geçirdiğin yazlardan sonra. Seni en mutlu olduğun yerden uzaklaştırıp duruyordum. Bu şimdiye kadar yaptığım en acı verici şeydi ama ikiniz için de doğru olan buydu. Roman sana benim veremediğim her şeyi verebilirdi. Seni tam olarak sevmeye ihtiyacın olduğu gibi sevebilirdi. Onun için fedakârlık, benim onun kadar uzun süre denememe izin vermektir. O zamanlar ihtiyacın olan anne olamadığım için çok ama çok üzgünüm ama umarım şimdi ihtiyacın olan anne olabilirim. Seni seviyorum, tatlı kızım. Sen benim en değerli hediyeimsin."

"Seni seviyorum. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum."

"Sen çok yaşlı bir ruhsun, bazen hepimizle aynı güvencelere ihtiyacın olduğunu unutuyorum."

Asansörden indiğimde babam dairemin dışında beni bekliyor. "Merhaba baba," sesim duygusallıktan çatlıyor.

"Onunla konuşun. Dürüst ol. Seni seviyorum. Bana ihtiyacın olduğunda buradayım." "Tamam. Seni seviyorum."

"Tüm kalbimle ve daha fazlasıyla." Aramayı sonlandırıyorum.

"Zara?" Babam soruyor.

Başımı sallıyorum, alt dudağım şimdiden titriyor. Kollarını açıyor.

İçlerine giriyorum. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim," diye göğsüne doğru mırıldanıyorum. "Bana karşı dürüst olmanı imkânsız hale getirdiğim için özür dilerim."

Uzun dakikalar boyunca koridorda duruyoruz, ben ağlıyorum, o bana sarılıyor. Sonunda duygularımı kontrol edebildiğimde geri çekildim.

"İyi olduğundan emin olmadan ve iyi *olduğumuzdan* emin olmak için bir konuşma yapmadan yarın sabah ayrılamam," diyor. Önlerinde iki maçlık bir deplasman serisi var.

"Yine ağlayabilirim," diye uyarıyorum. Ama aramızda bu tür bir gerilim varken uçağa binmesini de istemiyorum.

"Gözyaşlarıyla sessizlikten daha iyi başa çıkabilirim," diye yanıtlıyor. Yorgun ve endişeli görünüyor. Bunu ona ben yaptım. Dünyasını alt üst ettim. Bir kova utanç yeterince büyük değil, belki bir göl daha iyi olurdu?

Asansörün düğmesine basıyor ve bana doğru dönüyor. "Nasılsın?"

"Daha iyiydim." Bizi buraya getiren şey yalan söylemek olduğuna göre dürüst olalım bari.

Asansörle sokak katına geri dönerken, "Geçen gece işleri daha zarif bir şekilde halledebilirdim," diyor.

"Olabilirdi," diye katılıyorum. "Ama bunun bir şok olduğunun da farkındayım."

Yüz ifadesi üzgün. "Sadece neden yalan söylemek zorunda hissettiğini anlamak istiyorum." Asansörün kapıları açılıyor ve ben de onu ılık bahar öğleden sonrasına kadar takip ediyorum.

"Çok fazla sebep var." Gökyüzüne bakıyorum. "Gerçekten uyguladığın tek kuralı çiğniyordum. Ve herhangi bir oyuncuyla değil, en iyi arkadaşınla."

Çenesi titriyor ve yüzünü karanlık bir ifade kaplıyor. "Bana gelmeliydi. Yapılacak en doğru şey bu olurdu."

"Ama yapmadı. Çünkü ondan beklemesini istedim." Aynı fikirde olmamız bile aylar sürdü. Sonunda anlaştığımızda, benim isteklerimi

Çünkü ona istediğimin bu olduğunu söyledim. Ama Hollis'in benim ve bizim hakkımızdaki fikrini değiştirmesi için babamın öfkesi yetti.

Lokantanın kapısını benim için açık tutuyor. Arka köşedeki tercih ettiğimiz masa açıldı, bu yüzden menüleri aldık ve kabine kaydık.

"Bugün sadece ikiniz mi varsınız?" Gökkuşığı kahve ve su bırakırken soruyor.

Gülümsemeye zorladım. "Sadece ikimiz." Eskisi gibi olduk. Her zamankinden sipariş ettik ve o aceleyle gitti.

"Ama neden ondan beklemesini istedin?"

Babam soruyor. İncindiğini duyuyorum. Hâlâ var olan öfkeyi.

"Çünkü korkuyordum. Hâlâ da korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ne için? Bunca aydır bunu benden neden sakladın?"

Kova devrilir ve gerçek ortaya dökülür. "Ya beni terk ettiysen? Ya çok fazla olsaydım? Ya benden nefret ettiysen? Ya tüm bu fedakârlıklara değmediyse ve beni annemle bırakmalıysan?" Bizi ayıracak şeyin bu olabileceğinden korkuyorum. Onun hayatını kolaylaştırmak için yapmaya çalıştığım her şey bu tek ihanetle silinip gidecek diye. "Ya her şeyle birlikte en iyi arkadaşını da elinden aldığım için bana kızarsan?"

Yüz ifadesi değişiyor, öfke yerini önce korkuya sonra da üzüntüye bırakıyor. "Tatlım, sana asla kızamam ya da senden nefret edemem. Sen benim tüm dünyamsın ve hiçbir zaman baş edemeyeceğim kadar büyük olmadın." Gözleri bir an için kapanıyor ve açıldığında acısını görüyorum. Masanın öbür ucuna uzanıyor ve ben de elimi onun elinin içine koyuyorum. "Seni sevmek, baban olmak, seninle bu ilişkiye sahip olmak, benim gibi hayatında olmak? Bu benim için bir fedakârlık değildi, Zara için bir fedakârlıktı. Yaptığı en zor şeydi ve bunun için onunla gurur duyuyorum çünkü seni ne kadar derinden sevdiğini biliyorum. Ve seni uzaktan sevmek zorunda kalsa bile senin için her şeyi yapardı."

"Sana asla yük olmak istemedim," diye itiraf ediyorum usulca. "Mükemmel bir kız evlat olabilir miyim diye düşündüm-"

"Senden mükemmel olmanı beklemiyorum, tatlım. Bu kimseden beklenmeyecek bir şey. Sen bir armağansın. Sen her zaman benim önceliğim olacaksın. Aramızdaki bağ çok özel. Biz bir takımız, sen ve ben."

"Biliyorum." Gümüşlerimi peçetemin üzerine diziyorum, bunu ondan duymanın verdiği rahatlama bana söylemem gereken şeyleri söyleme cesareti veriyor. "Ama sonra Hemi ile çalışmaya başladım. Öğrenci olmayı bıraktım ve

profesyonel olmak. Ben Hollis'i en iyi arkadaşın olarak görmeyi bıraktım, o da beni en iyi arkadaşının kızı olarak görmeyi bıraktı."

"O zaman bana o zaman gelmeliydi."

Korkularımı yutuyorum. "Seni korumaya çalışıyordum baba. Ve kendimi. Her şeyi idare edebileceğimi, her şeye sahip olabileceğimi düşündüm." Dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. "Ve bu konuyu açmaya çalıştığım da, pek de anlayışlı değildin."

Babam kaşlarını çattı. "Tristan'ın Rix'e yaptığını Hollis sana yapıyor olsaydı, onu yerin dibine sokmamak için kendimi zor tutardım."

Yarım saniyeliğine Tristan'ı savunmayı düşündüm ama buna karşı çıkmaya karar verdim. "Tamam. Haklısın. Ama en azından tepkinin beni neden bir şey söylemekten korkuttuğunu anlayabiliyor musun?"

"Ama aylarca saklandım."

"Sahip olduğun tek şey benim, hokey, takım arkadaşların ve Hollis, baba. Bana o kadar odaklanmışsın ki başka kimseye yer bırakmıyorsun. Kendimi takıma, sana ve kendime kanıtlamaya o kadar odaklanmıştım ki. Senin vereceğin tepkiden ve bunun sonuçlarından çok korkuyordum."

Yüz ifadesi acıya dönüşür. "Seni sevmekten vazgeçmemi sağlayacak hiçbir şey yapamazsın."

Gözlerimden daha fazla yaş akıyor ve babam kabinin kendi tarafından benimkine geçip kollarını bana doluyor.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Yapmadın, tatlım." Başımın üstünü öpüyor. "Dürüst olmak gerekirse keşke sana yer bıraksaydım. Benden sadece altı yaş küçük olması da yardımcı olmuyor."

Burnumu çekiyorum ve peçeteyle burnumu siliyorum. "Beni doğurduğunda ergenlik çağındaydın. Yirmili yaşlarının sonunda biriyle çıksam bile, yaşlarınız garip bir şekilde birbirine yakın olurdu. Ve aradaki on iki yıllık fark duyulmamış bir şey değil. Hem de hiç," diye belirtiyorum. "Hollis'in kız kardeşi kendisinden on beş yaş büyük bir adamla evli."

"Buradaki mücadelemi anlayabilirsiniz."

"Cidden mi baba? Takımdaki çocuklardan birine aşık olmam gerçekten sürpriz olmamalı. Flip olmadığına şükret."

Gözleri ve burun delikleri parlıyor. Bu kadar duygusal olmasaydım komik olurdu. "Dallas hâlâ yirmili yaşlarında!" diyor. "O iyi bir adam."

"Hemi'ye karşı bir şeyler hissediyor." Ondan aldığım izlenim bu zaten. Yoksa neden Hemi'nin ona yaptığı tüm o garip şeylere katlansın ki?

Yapmak mı?

"Bunu söyleyen ilk kiři sen deęilsin," diye dūřūnūyor. "Ve takımın yarısı hala yirmili yařlarında."

"Ama onlar h     hokey oyuncusu ve Hollis değiller. Artık gizlice ya da başka bir şekilde g  r  şmediğimiz i in bunun pek bir   nemi yok." Bu itirafla birlikte g  ğs  mdeki ağrı neredeyse dayanılmaz hale geliyor. G  zlerim yeni yaşlarla doluyor.

Kaşlarını   attı. "Ne oldu? Ne zaman oldu bu?"

"Onunla hi  konuşmadın mı?"

"Onunla konuşamayacak kadar kızgınlm. Bunun nedeni verdiğim tepki mi?" "Evet. Hayır. Bilmiyorum."

Yine kızgın g  r  n  yor. "Neden artık g  r  şm  yorsunuz?"

G  zyaşlarımla savaşıyorum ama savaşı kaybediyorum. Dağıtıcıdan bir pe ete daha alıp g  zlerimi kuruluyorum. "Bizim i in doğru zaman değil."

"B  yle mi s  yledi?"

"Fark eder mi?"

"Eğer senin i in savaşmayacaksa, seni hak etmiyor demektir," diyor babam sert bir şekilde.

Başımı g  ğs  ne yaslıyorum. "H     kızgın olduğunu biliyorum ama kalbim acıyor ve sadece babam olmana, beni sevmene ve Hollis'e aşık olduğum i in bana bok atmamana ihtiya ım var, tamam mı?"

Omzumu sıkıyor ve başımın   st  n     p  yor. "Tamam. Acı   ktiğin i in   zg  n  m tatlım. Bunu daha iyi hale getirmek i in yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece babam ol."

"Her zaman."       ekiyor. "  stersen k  cına tekme yi basabilirim." "Teşekk  rler, ama ben b  yle iyiyim."

"Bunu s  yleyeceğini tahmin etmiştim ama yine de teklif edeyim dedim," diyor usulca. "Benden sakladığın ve bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"En sevdiğim renk sarıdır, pembe değil."

Geri   ekiliyor ve kaşlarını   atıyor. "Ne zamandan beri?" "Her zaman."

G  zleri   antama ve bileğimdeki sa  bağına kayıyor. Ağzı a ılıp kapanıyor.     ge iriyor. "Yeni bir kural koyabilir miyiz?"

"Kuralla g  re değişir."

"Artık mükemmel olmaya çalışmak yok. Seni olduğun gibi seviyorum." "Pembe en sevdiğim renk olmasa bile."
"O zaman bile." Başımın üstünü öpüyor. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 41

HOLLIS

W Bu akşam New York'ta oynuyoruz ve ben hala yedek kulübesindeyim, ancak sadece bir maç için daha. Bu sabah bu haberi almak ne kadar harika olsa da, bunu Roman ya da Aurora ile kutlayamayacak olmam bunu bir zafer olmaktan çıkarıyor. Ayrıca galada dizimin üzerine çökmeseydim muhtemelen bu akşam oynuyor olacak olmam da canımı yakıyor. Neyse ki Roman'ın eli iyi. Takım arkadaşlarımla buzda uçmasını izliyorum. New York'la oynadığımız her maçta olduğu gibi Madden ve Grace birbirlerine çok yükleniyorlar, en azından ceza sahası dışında kalıyorlar. Maç berabere ama bir gol daha atmak için hâlâ on iki dakikamız var. Normal sezonda sadece birkaç maç kaldı. Ne olursa olsun playofflara gidiyoruz ama her puan önemli. Grace, Madden'ı panolara çarptırıyor ve New York pakın kontrolünü ele geçiriyor.

Palaniappa, "Keşke birbirlerinden neden bu kadar nefret ettiklerini anlayabilseydim," diye mırıldanıyor.

"Gençken birlikte hokey kampına gitmişler. Anladığım kadarıyla orada bir şeyler olmuş," diyor Bright.

Palaniappa, "Oldukça kötü bir şey olmuş olmalı," diye yanıtlıyor.

Yorum yapmıyorum. Yarı burada, yarı Toronto'dayım ve Aurora'nın nasıl olduğunu merak ediyorum. Rix ben ayrılmadan önce gelip fobu benden aldı ve çocuklarla ilgileneceğini söyledi. Bana Aurora'nın beklenebileceği kadar iyi olduğunu söyledi. Keşke her şey farklı olsaydı. Bunu daha iyi idare etseydim. Aurora ve en iyi arkadaşım olan ilişki mahvetmemiş olmayı. Kendimi kaybolmuş hissediyorum. Yıllar sonra fikrini değiştirebileceğinden korkuyordum ama şimdi onu sonsuza dek kaybetmekten korkuyorum.

Bright ve Palaniappa buza geri çağrılıyor ve Madden ile Stiles yer değiştiriyor. Stiles benim yanımdaki yeri aldı. Madden'a "Bir sonraki vardiyada kafanı toplamalısın dostum," diyor. "Playofflar sırasında elini tutamam."

"Beni nasıl zorlayacağını biliyor," diye homurdanıyor Madden. "Ve sen de ona izin veriyorsun," diye yanıtlıyor Stiles.

"Saçma sapan konuşuyor," diye karşı çıkıyor Madden.

Stiles onu omzundan alkışlar. "Sen ondan daha iyisin, hem buzda hem de buz dışında. Seni kızdırmasına izin verme."

"Deniyorum." Madden'ın bacağı dakikada bir mil hızla ilerliyor, bu yüzden ne kadar etkili olacağını söylemek zor.

Palaniappa pakı Bright'a veriyor. Buzun aşağısına, kaleye doğru koşuyor, New York peşinde. Palaniappa pozisyonunu alıyor ve Bright pakı ona doğru gönderiyor. Spencer başka bir New York oyuncusunun pakı çalmasını engelliyor ve sonra top Bright'a dönüyor, o da kaleye şut çekiyor. Top direktten sekiyor ama Palaniappa ribaund için hazır. Pakı kalecinin pateninden geçirerek kalenin diğer tarafına geçiriyor ve öne geçmemiz için gereken golü atmamızı sağlıyor.

Arena çılgına dönüyor - New York taraftarları çıldırıyor, az sayıdaki Toronto taraftarı da onaylarını haykırıyor. Periyodun geri kalanında farkı koruduk ve bir sayı farkla kazandık.

Roman hâlâ beni görmezden geliyor. Bu yolculukta aynı odayı paylaşmanın konuşmaya zorlayacağını düşünmüştüm ama şu ana kadar girişimlerim tek kelimelik cevaplar ve soğuk bir omuzla karşılandı. Maçtan sonra Roman'ı otel odasına kadar takip ediyorum, sonunda havayı temizleyebileceğimizi umuyorum. Tüm bu lanet hiçlikle başa çıkamıyorum.

"Sessiz muamele daha ne kadar sürecek?" Ben soruyorum.

Paltosunu yatağın üzerine bırakıyor. "Arkamdan kızım ile ilişki kurmanı unutmam ne kadar sürerse o kadar. Belki bir ay, belki bir yıl sürer, belki de bunu asla atlatamam. Sen daha iyi bilirdin. Peg-Aurora'yı boktan bir duruma soktun. Bunu doğru şekilde yapmak sana kalmıştı. Kızım berbat durumda ve bunun sorumlusu sensin. Kalbi paramparça çünkü sen bencil bir korkaksın."

Açıklamak için araya girmeye başladım ama sözümü kesti. "Senin bir kızın yok, bu yüzden onun bunları yaşamasının ne kadar korkunç olduğunu anlayamazsın. Yapabileceğim tek şey onun sırtını dayayabileceği biri olmak. O benim birinci önceliğim, ki bu senin için olduğundan çok daha fazla."

Yaptığım her şey onu acıdan korumak içindi, ama fena halde başarısız oldum. En azından Roman'la olan ilişkisini mahvetmedim. Bu da bir şeydir.

Telefonu çaldı. "Arayan Aurora. Onunla konuşurken biraz mahremiyet istiyorum, bu yüzden dışarı çıkabilerseniz harika olur. İşim bittiğinde arkadaşlardan biri sana mesaj atacaktır." Odayı geçti ve kapıyı açarak gitmemi işaret etti. "Selam tatlım. İlk sınavın nasıldı? Kendini iyi hissettin mi?"

Ceketimi ve telefonumu alıp koridora çıkıyorum. Başka ne yapabilirim ki? Roman beni dinlemek istemiyor ve ben de Aurora'yı daha fazla üzmem istemiyorum.

Kapı yüzüme çarptı. Sesini hâlâ duyabiliyorum ama kelimeler seçilemeyecek kadar boğuk.

Flip ve Tristan'ın kapısını çaldım. Tristan açtı. Her zamanki koşu pantolonu ve tişörtünü giymişti. "Bu gece benim kanepemde mi yatacaksın?"

"Belki."

"Orada sayamayacağım kadar çok bulundum, ama çoğunlukla Flip'in aletini pantolonunun içinde tutma sorunu olduğu için." Kenara çekildi ve beni içeri aldı.

"O şimdi nerede?"

"Atıştırmalık bir şeyler almaya gitti. Yanında bir insan getirirse, kendi lanet odasını kiralayabileceği konusunda onu uyardım."

Ash, "Son birkaç ayda çok daha iyi oldu," diyor.

"Öyle, ama benim kanepede uyuduğum günler geride kaldı. Ancak sizinki muhtemelen daha yeni başladı." Yüz ifadesi hem empatiyi hem de hayal kırıklığını yansıtıyor.

Ash ve Dallas çoktan kanepeye oturmuşlardır. Dallas oyun konsolunu getirmiş, ikisi birlikte oyun oynuyorlar. "Demek sen ve Hammer, ha?" Dallas diyor ki.

Ash, "Shilps bunu aylar önce söyledi," diyor.

"Kızlardan biri bir şey mi söyledi?" Rix'in bir süredir bildiğinin farkındayım ve Tristan da bir keresinde bizi basmıştı...

Ashish gözlerini devirir. "Ona bakış şeklin yüzünden."

"Nasıl yani?"

"Özlemle."

Bu yanlış değil.

"En iyi arkadaşının kızıyla yattığına inanamıyorum. Bu çok cesurca. Kelime oyunu yapıyorum," diyor Dallas. "Ve aptalca."

"Ben danganak değilim. Aurora'yı *becermiyordum*."

"İyi. Seks yapıyorum." Oyunu durdurur ve kaşları açılır. "Ya da en iyi arkadaşının kızıyla tatlı tatlı sevişmek."

"Aurora hakkında böyle konuşmaya devam edersen suratına yumruğu yiyeceksin."

"Oh, kahretsin." Dallas kumandasını yere bıraktı. "Ona aşıksın." "Cidden, konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Dostum. Sen Hammer'a aşıksın. Hammer gibi, tüm takımla birlikte ağabey-kardeş-koruma olarak büyüyen biri." Dallas konuşmaya devam ediyor. "Vay be. Dün Willy'yle olanlar şimdi mantıklı geliyor."

"Hemi'ye ne oldu?" Ash soruyor.

"Dün uçmadan önce beni bir pitonla fotoğraf çekimi için ayarladı, muhtemelen yılanlardan nefret ettiğimi bildiği için, ama sonra bir işinin çıktığını söyledi ve yeniden planladı. Bana bir isim bile takmadı ya da benden nefret ettiğini söylemedi. Benden nefret ettiğini *hep* söyler. Ama sanırım Hammer'la aranızda olanlarla meşguldü. Belki yasak meyveden bir ısırık almak istersin diye düşündüm. Bilirsin, o taze, yasak elmanın tadına bakmak."

"Cidden, seni uykunda boğacağım," diyorum ona. "Tıpkı senin Hemi'nin elmasını ısırarak istediğin gibi," diyor Ashish.

"Oh hayır. Hemi'nin elmasını ısırarak istemiyorum. Ondan lanet bir turta yapmak istiyorum."

Gerçek bir tavsiye almak için Tristan'a bakıyorum, ki bu beni açıkça son derece çaresiz kategorisine sokuyor. "Bunu daha önce de yaşadın, Flip'le her şeyi çözdünüz ve Rix seni geri aldı."

"Evet, ama sadece Bea evrendeki en anlayışlı kadın olduğu için. Her seferinde birden fazla orgazm sağlamamın bir zararı olduğunu sanmıyorum."

Dallas, "Flip'in bu konuşma için burada olmaması iyi bir şey," diyor.

Tristan omuz silkiyor. "Çok çocuk doğurma yeteneğimin farkında, bu da Bea'nın kız arkadaşım olmakla ilgilenmemesi için bir başka neden, ama işte buradayız. Her sabah konuşmak istediğim ilk kişi ve yatmadan önce görmek istediğim son yüz o. Şanslı olmak için her şeyi yaparım."

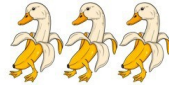
Onu sevecek olan piç. Kendi tavsiyeni dinle, dostum. Eğer Hammer'ı gerçekten seviyorsan, neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsun?"

"Onunla Roman'ın arasına girmek istemiyorum," diyorum. "Belki birkaç yıl sonra, o büyüdüğünde, birlikte daha iyi kararlar verebiliriz."

"Hayatının geri kalanını babasıyla yaşayarak mı geçirecek? Onun küçük kızı olarak mı?" Tristan başını sallar. "Bana saçma bir bahane gibi geldi. Belki de kendine gerçekten neden korktuğunu ve neden kendini bir kenara ittiğini sormalısın."

"Ne dediğinizi anlıyorum, ama bunun o kadar basit olmadığını biliyorsunuz. Ben sadece onun kendini güvende ve desteklenmiş hissetmesini istedim."

"Neyden güvende? Romalıların haklı olarak üzülmelerinden mi? Aşk asla basit değildir. Her zaman bir risktir. Hammer için ne kadar ileri gidebileceğine karar vermelisin, yoksa belki de onu düşündüğün kadar sevmiyorsundur." Sözleri bana her yumruktan daha sert çarptı.

Geceyi Dallas ve Ash'in kanepesinde geçirdim. Ertesi sabah uçağa biniyoruz ve bir deplasman maçı için Buffalo'ya uçuyoruz. Antrenmandan önce otele yerleşiyoruz ve Roman beni görmezden gelmeye devam ediyor. Aurora'yı özlüyorum. Kedicik kameralarından onun görüntülerini kontrol etmeye ve sürekli mesajlaşarak sohbet etmeye alışmıştım. Ama şimdi her şey boş geliyor.

Antrenman kıyafetlerimi giydim ve takımımın geri kalanıyla birlikte buza çıktım. Bu gece ilk kez oyuna geri dönüyorum, bu yüzden bu antrenmandan en iyi şekilde yararlanmam gerekiyor. Bugünlerde dizimdeki sıkıcı ağrı hızla dağılıyor ve hayatım tam bir bok fırtınası olmasına rağmen antrenman sorunsuz geçiyor.

Koç daha sonra kontrol etmek için beni kenara çekti. "Bugün orada iyi görünüyordun. Maça hazır hissediyor musun?"

"Takımımınla birlikte sahalara dönmeye hazırım."

"Geri döndüğünüz ilk gece karşınızda iyi bir takım var," diyor. Dün gece Madden ve Grace'in birbirlerine girmesi akıllıca olmazdı. Ama bu sezon Buffalo'yu her maçta yendik.

bu akşamki galibiyet için güçlü. "Katılıyorum."

Başını sallıyor ve çenesini ovuşturuyor. "Başka her şey yolunda mı?"

Roman'la aramızdaki gerginliği fark ettiğine eminim. Madden ve Stiles'in aksine buzda kapışmıyoruz ama Roman ölümcül bakışlarını gizlemiyor.

"Bazı kişisel meseleler üzerinde çalışıyorum," diyorum.

"Bu gece nasıl oynayacağını etkileyecek mi? Biraz daha zamana ihtiyacın olması utanılacak bir şey değil, Hollis."

Bana bir çıkış veriyorlar ama kabul etmeye niyetim yok. "Ben iyiyim. Odaklanmam gereken bir yer var ve buz bunun için en iyi yer."

"Tamam." Sandalyesinin koluna vuruyor. "Eğer değişirse, bana haber ver."

"Yapacağım."

Dallas ve Ashish Roman'la birlikte olduğu için antrenman ve maç arasında otel odamdan kaçıp Flip ve Tristan'la birkaç saat geçiriyorum. Bunun yarattığı bölünme hoşuma gitmiyor. Maç için giyinirken huzursuzluğum beni soyunma odasına kadar takip ediyor. Buza çıktığımızda ya da yedek kulübesindeki yerimi aldığım da huzursuzluğum geçmiyor. Tristan'ın söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyor. Aurora ile ilişkiyi bitirdiğimde, aylarca yanlış bir şey yaptıktan sonra doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm. İleri adım atmam gerekirken geri mi adım attım? Kenara itilmeme izin mi veriyorum?

Palaniappa, "Bu iş sende, dostum," diyor. "Antrenman sırasında iyi oynadın. Aklını başına topla, iyi olacaksın." Stiles ve Madden'in diski ileri geri paslaşarak Buffalo kalesine doğru kaymalarını izliyoruz. Bu gece, playoffların dibinden kurtulmak için savaşıyorlar.

"Elimden geleni yapacağım."

Madden ve Stiles çıktı, ben de Bright'la çıktım. Spencer pakı ona verdi ve buzda kayarak Buffalo'nun kalesine doğru ilerledik. Geçmişî tekrarlamak istemediğim için ceza sahasına doğru ilerlerken hızımı kaybediyorum ama çok temkinli davrandığım için kolay bir pası kaçırıyorum. Kontrol için mücadele ediyoruz. Silkeleniyorum ve kendime on yıldır profesyonel olarak buzda olduğumu hatırlatıyorum. Bundan daha iyi oynayabilirim.

Bright pakı kontrol ediyor, ancak Buffalo hayatları buna bağlıymış gibi oynuyor ve kalecileri her şutu savuşturarak skoru sıfırda tutuyor. Biz çıkıyoruz, Madden ve Stiles geri dönüyor. Bizim yapamadığımızı yaptılar ve maçın ilk golünü attılar. Buffalo skoru eşitlemek için çırpınıyor ama Hammerstein onları durduruyor ve savunma sıkı oynuyor.

Bright ve ben tekrar buza çıktık ve bir başka sakatlık korkumu bir kenara itip kafamı oyunda tutmaya çalıştım. Bu kez ceza sahasına yaklaşıırken yavaşlamıyorum. Dönüşü ve pası yapıyorum ama neredeyse bir Buffalo oyuncusuyla çarpışıyordum. Çarpışmadan kurtuldum ama tahtalara çarpıp yere düştüm.

"İyi misin dostum?" Palaniappa ben ayağa kalkarken soruyor.

"Evet, sanki ilk kez paten kayıyormuşum gibi oynuyorum." Pakı buzda kovalamadan önce her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için dizimi test ediyorum. Ama bu düşüş bana çok değerli saniyelere mal oldu - bırakın playofflara kalmayı, böyle bir maçta bile göze alamayacağımız türden.

İlk devrenin sonunda hâlâ 1-0 öndeyiz. Takım arkadaşlarımı koridordan soyunma odasına kadar takip ediyorum, gerçeğin ağırlığı üzerime çöküyor. Dikkatim dağınık, dizimi mahvedecek bir şey yapacağımdan endişeleniyorum.

-Ya da oyunu. Sonra Aurora bunun kendi hatası olduğunu düşünecek. Alt sıralardan kurtulmak için mücadele eden bir takıma karşı oynuyoruz. Daha da gerginleşecek. Özellikle de farkı korursak ya da arttırırsak.

Soyunma odasına girdiğimizde Koç Vander Zee'ye "Beni oyundan almalısın" dedim.

"Dizine bakması için doktora ihtiyacın var mı?" diye soruyor, aniden tetikte.

Başımı salladım. "Dizim iyi hissediyor ama bu gece takımın bana ihtiyaç duyduğu şekilde oynayamam ve diğer herkesin daha sert ve daha iyi oynamasının nedeni olmak istemiyorum. Egom için bu maçı riske atmak istemiyorum."

"Bu dönem seni oturtmamı ister misin?" Vander Zee soruyor.

"Maçın geri kalanında beni dışarıda bırakmanı istiyorum." Aurora'nın korktuğu da buydu, Roman'la aramdaki anlaşmazlığın playofflardaki şansımızı mahvedeceğiydi. Ama sorun olan benim, çünkü her şeyi mahvettim. Çünkü herkesten daha çok sevdiğim tek kişi yanımda değil. Bunu sır olarak saklamak ona aşık olmamı engellemedi. İhtiyacımız olan zaman değil, kafamı kıcımdan çıkarmam. Aurora beni topraklıyor, bana ilham veriyor. Kalbimin sahibi o ve ben onu kaybettim. Çünkü incinmekten korkuyorum. Bu yüzden ondan önce kendi kalbimi kırdım. Lanet bir salak gibi. Kendimi mahvettim ama takımımı da mahvedemem.

"Bunun yaşadığınız kişisel olaylarla bir ilgisi var mı?"

Başımı sallamaya başlıyorum ama duruyorum. Bana, Aurora'ya ve Roman'a olanları birbirinden ayıramıyorum. Bunu düzeltene kadar en iyi oyunumu oynayamayacağım. Bu, yanımda beni daha iyi olmaya, daha iyisini yapmaya, daha dolu bir hayat yaşamaya iten bir insanın olmasıyla ilgili. Aurora ile bunu yaşadım. Her zaman yanımdaydı.

İşler zorlaştığında beni ayağa kaldırdı. İki sakatlık boyunca benim şampiyonum oldu. Ve onu geri istiyorum. Ona söylediğim gibi birkaç yıl içinde değil, şimdi. Yeni yolumda onunla *birlikte ilerlemek* istiyorum. Üniversiteden yeni mezun olması umurumda değil. Aramızda on yıldan fazla zaman olması ya da insanların fikirleri umurumda değil. Ben onu seviyorum. Ona aşığım ve zamanlamanın doğru olmasını beklemek istemiyorum. Bu olabildiğince doğru. Onu şimdi istiyorum ve eğer yanımda olacaksa bunun getireceği her türlü zorluğa seve seve katlanacağım.

"Hollis?" Koç soruyor.

"Şu anda takımın ihtiyacı olan şey ben olamam ve bizi dezavantajlı duruma düşürmek istemiyorum," diyorum tekrar. Bunu daha fazla açıklamak istemiyorum. Ekibime faydalı olabilmem için Aurora'yı geri almam gerekiyor.

Başını salladı. "Toronto'ya döndüğümüzde bunu konuşmak için buluşuruz." "Evet. Kesinlikle." Ve menajerimi arayıp Erteleliğim bir tartışma. Bu sezon son sezonum olacaksa bir acil durum planına ihtiyacım var. Geleceğimi planlamaya başlamalıyım ve Aurora'yı da buna dahil etmeliyim.

Maçı 3-2 kazandığımızı yedek kulübesinden izledim. Bu takım için büyük bir destektir ve kenarda oturmak ne kadar zor olsa da yapılması gereken doğru şey buydu.

Maçtan sonra spor muhabirleri soyunma odasının dışında konuşlanmıştı. Röportajlardan nefret ederim ama genç muhabirlerden biri adımı haykırdığında, *yorum* yapmamak yerine yüzümü ona dönüyorum. Şok olmuş bir halde mikrofonu yüzüme doğru itti. "Buzun üzerinde ne oldu?"

"Takımımın ihtiyacı olan şey olamadım."

"Bunun nedeni dizindeki sakatlık mı? Playoffları kaldırabileceğini düşünüyor musun?"

"Dizim yüzünden değil," diye homurdanıyorum.

"Ev sahibi avantajıyla daha iyi olacağınızı düşünüyor musunuz? Scarlet Reed maçlarınıza katılıyor. O senin şans meleğin mi?"

Ona ters ters bakıyorum. İnsanların bana kiminle çıkmam gerektiğini söylemesinden bıktım. "Bunun Scarlet ile hiçbir ilgisi yok. Medyadaki spekülasyonlara rağmen birlikte değiliz. Bir daha da asla birlikte olmayacağız çünkü ben Roman Hammerstein'ın kızına, Aurora'ya aşığım."

On mikrofon suratıma dayatılmadan önce yarım saniyeliğine şaşkın bir sessizlikle karşılaştım.

"Hammerstein kızına aşık olduğunu biliyor mu?"

"Gizlice çıkıyor musunuz?"

"Scarlet senin başka biriyle çıkman hakkında ne düşünüyor?" "Hammerstein bu konuda ne hissediyor?"

"Daha fazla soru almayacağım." Onlar arkamdan bağırırken soyunma odasına giriyorum.

Kapı arkamdan kapanırken Roman orada duruyor, yüzünde etkilenmemiş bir ifade var. "Harekete geçmezsen bunlar sadece lafta kalır." Duşların arasında kayboldu.

Dallas yanımdan geçerken omzuma vuruyor. "Willy bunun için kışını tekmeleyecek."

Çukurumu daha derine mi kazdım yoksa kendime bir ip merdiven mi inşa ettim?

BÖLÜM 42

ÇEKİÇ

"O kay. Bir yazılı sınav hariç hepsini bitirdiniz, son büyük projelerinizin teslimine daha birkaç gün var ve korkunç reality TV izliyorsunuz.

Bu gece dışarı çıkıyoruz ve senin hayır demek için." Rix elleri kalçalarında televizyonun önünde durur.

Korkunç reality şovlar konusunda haklı. On yıl öncesine ait, olay örgüsü sıfır olan ve oyuncu kadrosu yeryüzündeki en sinir bozucu insanlardan oluşan bir dizi buldum. Stratejinin önemine vurgu yapan bir programda hiç strateji yok gibi görünüyor. Tabii sinir bozucu bir pislik olmak sayılmazsa.

Gözlerimi onun yüzüne dikiyorum. "Hâlâ nasıl hissedeceğimi bilmiyorum ve hâlâ üzgünüm."

"Elbette izliyorsunuz. Dünyanın en büyük pisliklerinin çeyrek milyon dolar için yarışmasını izliyorsunuz. Bu herkesi üzer." Yanımdaki mindere çöktü. "Ve kafanın karışık olmasına izin var."

Hollis maç sonrası verdiği nadir ve şok edici bir röportajda bana aşık olduğunu açıkça ilan etti. Roman Hammerstein'ın kızına aşık olduğunu söyledi ve sonuna benim adımı ekledi. Klibi mantıksız sayıda kez izledim. İnceledim. Satır aralarını okumaya çalıştım. Duygularımda yalnız olmadığımı duymak ne kadar güzel olsa da, benden önce Roman'ın kızı olarak bahsetmesi beni birçok soruyla baş başa bıraktı. Mesela babam ilişkimizde her zaman üçüncü taraf olursa aramızdaki ilişki nasıl yürüyebilir? Ayrıca, Hollis'in dünyaya nasıl hissettiğini söylemesi bir şey, ama bu konuda ne yapacak? Bunun Terör'deki potansiyel işimi etkileyip etkilemeyeceğini bilmiyorum ama bugün bunun için endişelenemem.

"Hollis'i özledim." Gözyaşlarımı engellemek için tavana bakıyorum. Geçen gece mesaj attı ama cevap vermedim. Ben burada babamla ilişkim üzerinde çalışıyorum ve kendimi savunuyorum. Onun rolünü de yapamam. Hollis'in gerçek bir hamle yapmasına ihtiyacım var. Bu sözleri yüzüme söylemesini ve bunu nasıl kanıtlamayı planladığını anlatmasını istiyorum.

"Biliyorum." Rix kolunu bana doluyor. "İşte bu yüzden seni bir susuzluk tuzağı gibi giydirip dans pistinde kışımızı sallamalıyız. Ayrıca sanki aklımıza gelen en kötü fikir değilmiş gibi shot yapmalıyız."

"Çekimler her zaman kötü bir fikirdir. Yine de onlara hep evet diyorum." "Doğru. Hemi, Dred ve Shilps'e mesaj atacağım."

"Peki ya Tally? Bar gecelerinin dışında kaldığı için kendimi kötü hissediyorum."

"Lise son sınıf gezisinde ve döndüğünde bir kızlar gecesi yapacağız. Eminim bize anlatacak bir sürü dramı vardır, çünkü gençler."

Rix kısa mesajı gönderir ve mesaj kısa sürede bir şamataya dönüşür. Shilpa ve Ash bir randevudalar, o yüzden bizimle orada buluşacaklar ama Dred ve Hemi de geliyor. Dairelerimizde ya da Watering Hole'da takılırken Dred'in çekirdek grubumuzun bir parçası haline gelmesini seviyorum.

Rix beni kanepeden çekip dolabıma sürükledi. Sonra kıyafet oyunumu geliştirmemiz gerektiğine karar verdi, bu yüzden onun dolabını yağmaladık. "Bu etek." Bana ince, dar, pileli bir etek fırlattı.

"Kışımı zar zor örtecek." Rix'ten birkaç santim öndeyim, bu yüzden zaten kısa olan bu etek başka bir şey olacak.

"O kadar ten göstermeye karşıysan, alternatif olarak buna ne dersin?" Bana bir çift siyah deri görünümlü tayt fırlattı. "Bunlar sihirli popo pantolonları."

"Nasıl oldu da seni bunları giyerken hiç görmedim?" diye sordum.

"Çünkü Tristan beni onların içinde görürse, kapıdan çıkamam."

"Ah, bu mantıklı." Aniden gelen keskin bıçak darbesiyle göğsümü ovuşturuyorum. "Bir haftadan daha kısa bir süre önce, Hollis için sihirli popolu pantolon giydim." Gözyaşlarımın akmaması için nefes alış verişimi düzene sokmaya çalışıyorum.

"Acı sert vuruyor, değil mi?"

"Çok zor. Ama bundan daha fazlası var. Onunlayken kendimi ne kadar istikrarlı hissettiğimi özledim. Bu işi yürütmeye çalışırken gelecek ne kadar net görünmeye başlamıştı ve şimdi bilmiyorum."

Başını sallıyor. "Eğer istemiyorsan bu gece dışarı çıkmak zorunda değiliz. Onun yerine dondurma yiyebiliriz. Bütün dondurmayı."

Başımı salladım. "Böyle devam edersem Kawartha'dan hisse almam gerekecek. Kafamdan çıkmam lazım." Ve ağrıyan kalbimin de dinlenmeye ihtiyacı var.

"Tamam." Sihirli popolu pantolonu bana uzatıyor ve dolabını karıştırıp bir gömlek arıyor. "Bununla eşleştir." Takma yakalı, sırtı açık, yapay elmaslı bir atleti bana fırlatıyor.

On beş dakika sonra giyindim - tabii buna giyindim diyebilirsek - ve canlı makyaj eğitimi rehberimiz olarak görev yapan Essie ile bir video görüşmesi yapıyoruz.

"Anaokulundan beri en iyi arkadaşım olduğun halde nasıl olur da kedi gözlerinde ustalaşamazsın?" Essie soruyor.

"Çünkü bunları benim için yapmak üzere hep buradaydın," diyor Rix.

"Vancouver ile Toronto arasındaki o geçide gerçekten ihtiyacım var," diye iç geçiriyor Essie. "Belki yakında Toronto'ya transfer olabilirsin," diyor Rix hüznle.

telefonumda oynatılan eğitim videosunu izliyor.

Aynı anda çok şey oluyor.

"Yaz boyunca burada sözleşmeli olarak çalışacağım, ancak tatil günlerimi biriktirdim, dolayısıyla yakında tekrar ziyaret edeceğim."

Makyajımız bitene kadar Essie ile sohbet ediyoruz. Birkaç dakika sonra Hemi ve Dred geldi. Dred büyük boy hırkasını silkelerken iki kez baktım.

"Vay anasını."

Dred kendine bakıyor. Önü bağcıklı siyah deri korse bir elbise giyiyor ve genellikle hırkalarının altında sakladığı tüm varlıklarını göstermek için gerçek dışı bir iş çıkarıyor. Galada giydiği elbise çok fazla kişilik ve kalça göstermesine rağmen, bu bir sonraki seviye.

"Çok mu fazla?" Dudakları büzülüyor. "Çok fazla, değil mi? Flip'e tavsiyesini sordum ve o da bana onay verdi. Daha iyi bilmeliydim. Üç yıl önce bir Cadılar Bayramı kostümüydü."

"İkinizin arasında bir şey yok mu?" Hemi soruyor.

Dred limon yemiş gibi bir yüz ifadesi takınır. "Ew. Hayır." Sonra Rix'e özür dileyen bir bakış atar. "Alınma ama. Flip'e bayılırım. Savaş Gemisi'nde ustadır. Ama hayır. O bir kardeş gibidir."

"Seninle birlikte olmaya çalışmaması çok... ilginç," diye düşünüyor Hemi. "İlk günden beri dürüst davrandım. O sadece başını salladı ve tamam dedi. Hiçbir zaman

bir kez bu sınırı zorladı. Ayrıca kimya da yok. Ateşli bir kadının olması güzel.

Bu düğmeli kütüphanecinin çarşaflar içinde bir ucube olup olmadığını öğrenmek istemeyen erkek arkadaş."

Rix, "Bu kıyafete dayanarak, artık bunun cevabını bildiğimizi hissediyorum," diyor.

"Bu gerçekten çok fazla, değil mi?"

Gözlerini önce kıyafetime, sonra Rix ve Hemi'ninkilere çeviriyorum. "Gerçekten mi? Nasıl endişelenebilirsin?"

Rix benim üzerimde daha çok kafa bandı gibi duracak bir etek ve kırmızı bir atlet giyiyor. Hemi ise muhteşem kıvrımlarına tamamen uyum sağlayan kraliyet mavisi bir elbise giyiyor.

"Yani iyi görünüyorum ve olmadığım bir şey olmaya çalışmıyormuşum gibi mi görünüyorum?" Başımı salladım.

"Harika görünüyorsun."

"Phew." Omuzları gevşiyor. "Yüzde yüz ikna olmadım. Hemen yola çıkıyor muyuz?"

Hemi, "Ben önce bir tur margaritaya oy veriyorum," diye açıkladı. "Zaten bir gece oldu ve eğer senin için de uygunsa arabamı burada bırakıp içimi yudumlayabilirim." Büyük boy çantasından çoğunlukla dolu bir tekila şişesi çıkarıyor.

"Oh, kahretsin. Ne oldu?" Rix şişeyi ondan alır. "Sen her zaman benim odamı alabilirsin, ben de Tristan'da uyuyabilirim."

"İlk buluşmalar tarihindeki en kötü ilk buluşmaya gittim."

"Neden bu randevudan haberimiz yoktu?"

Küçümseyici bir el sallıyor. "Yazın yapılacak lise buluşması için hâlâ inceleme sürecindeyim. Randevusuz kalmamın imkanı yok. Umarım yakında uygun bir aday bulurum."

"Bu randevuda ne oldu da bu kadar kötü oldu?" Rix soruyor.

"Hani biriyle internette konuşursunuz ve normal görünür ama onunla yüz yüze görüştüğünüzde normalden çok uzakta olduğunu fark edersiniz ya?"

"Ah evet. Bu benim başıma pek çok kez geldi," diyor Dred.

"Bu adamın profilinde eğlence sektöründe olduğu yazıyor, ki bu oldukça belirsiz, değil mi?"

"Sanki bir ama geliyor gibi hissediyorum." Rix tekila şişesinin yarısını çalkalayıcıya atar.

Bir gece için buradayız.

"Çocukların doğum günü partilerinde palyaçoluk yapıyor. Asıl işi bu. Her neyse. İyi o zaman. Doğum günü palyaçosu olmak meşru bir iş. Ama

Beyaz bir minibüsle dolaşıyor. Penceresiz, düz beyaz bir minibüs. Bana ciddi seri katil titreşimleri verdi. Siteden profilimi sildim. Telefon numaralarımızı hiç paylaşmadığımız için çok mutluyum." Hemi tekilayı kapıyor ve şişeden bir yudum alıyor.

Rix ona bir limon dilimi uzatıyor.

"Eyvah. Bir dahaki sefere buluşmaya gittiğinde bize haber vermeye ne dersin?" Ben öneririm. "Ve hepimiz telefonlarımızda şu uygulama takip şeyini yapmalıyız, böylece bu gibi durumlarda birbirimizi arkadaşça takip edebiliriz."

Dred başını sallıyor. "Flip geçenlerde iş yerinde tuhaf bir karşılaşma yaşadığımı öğrendikten sonra bunu telefonuma yükledi. Geç saatlere kadar çalıştığımda Dewey'i kontrol etmesini istediğimde de harika oluyor." Dred'in evcil bir kirpisi var ve bu kirpi sosyal medyada takip edilen en şirin, en kokuşmuş küçük adam.

"Flip nerede olduğunuzu izliyor mu?" Rix soruyor. "Bunu bana bile yapmıyor."

"Ama Tristan biliyor, değil mi?"

Dred soruyor. "Evet."

"Yani Flip yapmak zorunda değil. Bunu daha yeni yapmaya başladı. Bazen gece yarısına kadar kütüphanede oluyorum ve tuvaletleri kontrol ettiğimde işler riskli hale gelebiliyor."

"Neden tuvaletler?" Hemi soruyor.

"Burası ücretsiz bir kamusal alan. Bazen bağımlılıktan muzdarip insanlar tuvaletleri kullanıyor, özellikle de kış aylarında. Çoğunlukla zararsızlar ve yalnız kalmak istiyorlar, ancak birkaç korkutucu etkileşim yaşadım. Güvenlik görevlisi olmadığında, bir arkadaşımı ya da Flip'i arıyorum ve her şeyin yolunda olduğundan emin olana kadar benimle birlikte hatta kalıyorlar."

"Vay canına. Hiç bilmiyordum. Bizi de arayabilirsin." Koluna dokunuyorum. "Aynen," diye yanıtlıyor Hemi.

"Flip'in bunu senin için yapmasına sevindim. İşte böyle bir kardeş olabileceğini biliyorum," diyor Rix geniş bir gülümsemeyle.

Çok nazık biri ama Rix onunla yaşarken bu kadar düşüncesiz bir pislik olması kalbimi biraz acıtıyor.

Rix bize çok sert margaritalar koyuyor ve Tally'yi kısa bir süreliğine görüntülü arıyoruz. Üç sınıf arkadaşıyla birlikte bir otel odasındalar ve ikisi gizlice dışarı çıkıp erkeklerle buluşmaya çalışıyor. Gezi refakatçilerinden biri annesinin en iyi arkadaşı olduğu için Tally'nin katılmaya niyeti yok. Geçen yıl aynı şeyi deneyen çocuklar aileleri tarafından otobüsle eve gönderilmişti.

Gider. Eve döner dönmez bizi her konuda bilgilendirmesi için bir araya geleceğimize söz veriyoruz.

Margaritalarımızı bitirdikten sonra kulübe gidiyoruz. Görünüşe göre Hemi şişe servisini çoktan organize etmiş, bu yüzden varır varmaz bir masa ve tekila aldık. Yoğun bir gece, dans pisti titreşen vücutlarla dolu. Kendi kendime, bu *akşam için üzülmemeye çalışmam gerektiğini* söylüyorum. Her şeyin ne kadar imkânsız görüldüğünden başka bir şeye odaklanmalıyım.

Bir süre sonra masamızın önünde kendi küçük dans pistimizi oluşturduk. Kendimi müziğe kaptırmaya çalışıyorum ama kalbim ve aklım başka bir yerde.

Dred'in gözleri büyür. "Oh, kahretsin."

"Neyin var?"

"Şu takip uygulamasını hatırlıyor musun?" "Evet."

"Flip burada."

"Tristan'a nereye gittiğimizi söyledim," diyor Rix mahcup bir gülümsemeye. "Bilerek söylemedim. Sorduğunda dikkatim dağılmıştı." Bunun gerçekte ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz.

Barı tarayıp kalabalığın içinde Flip ve Tristan'ı arıyorum. Onları bulmak zor değil. İkisi de 1.80'in üzerinde, geniş omuzlu ve mekânın sahibi gibi görünüyorlar. Siyah elbise pantolonu ve düğmeli bluz giyiyorlar. Dallas arkalarında beliriyor, sonra da beni çok şaşırtan Hollis.

"Ördeği sikeyim. Hollis burada," diye mırıldanıyorum. Diğerleri gibi o da siyah bir elbise pantolonu giymiş ama açık renk bir gömlek yerine siyah bir düğmeli bluz giymiş. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bir şeylerin değiştiğini umarak arkasındaki boşlukta babamı arıyorum. Ama o burada değil.

Adamlar yaklaşırken Hollis'in bakışları bana kilitleniyor. Avuçlarım terlemeye başlıyor. "İstersen onlara başka bir yere gitmelerini söyleyebilirim," diyor Rix.

"Bakalım önce ne yapacak?" Bu cevaptan çok bir soru. Kalbim rahatsız edici bir şekilde tanıdık hale gelen bir şekilde ağrıyor. Hemi ve Rix yanlarıma geçtiler.

Tristan yaklaşırken Rix'i zihinsel olarak soyuyormuş gibi görünüyor. Bakışları bir an için sağa kayıyor ve kaşlarını çatıyor. "Dred?"

"Hey." Elini sallayarak kaldırıyor.

"Siktir. Sen... sen gibi görünmüyorsun."

"Um...teşekkürler?"

"Güzel görünüyorsun!" Ona iki başparmağıyla garip bir selam verdikten sonra arkasını işaret ediyor. "Hollis peşime takılmak istedi. Ama defolup gitmesini istersen bana söylemen yeterli."

Başımı salladım. "Tamam, teşekkürler."

"Ama kısa bir süre önce her şeyi berbat etmiş biri olarak, belki de bu gece onu dinlemek dünyanın en kötü şeyi olmaz." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Hollis burada bulunarak bir hamle yapıyor, benim de ondan istediğim bu. Ben de başımı salladım. "Bunu dikkate

alacağım." "Willy, harika görünüyorsun," diyor Dallas.

Hemi, "Pisuar keki ye, Dallas," diye cevap verir.

"Bardan bir şey ister misiniz hanımlar?" Flip sorar. Dred'e yaklaştığında ona beşlik çakıyor.

Dred tekila şişesini işaret ediyor. "Muhtemelen şimdilik fazlasıyla iyiyiz."

Hollis adamların etrafında dolanıyor ve köşeye sıkışmış bir hayvanın yapacağı gibi bana yaklaşıyor. Yaklaştıkça gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yüzündeki belirsizliği fark ediyorum. Ellerini ceplerine sokuyor ve eğiliyor, ağzı kulağıma yakın, bu da onun kolonyasını içime çektiğim anlamına geliyor. Müziğin sesi yüksek, bu yüzden birbirimizi duymak için bağırmanız gerekiyor.

Bir elini cebine sokuyor, yüzünde pişmanlık dolu bir ifade var. "Etrafımda olmamayı tercih ederseniz, bunu da anlarım ve giderim."

"Gitmeni istemiyorum," diye geveledim.

"Bana ne istediğini söyle, ben de sana vermek için elimden geleni yapayım."

Hollis'ten ne istiyorum? Milyon dolarlık soru bu değil mi? O burada ve bunun bir anlamı var, ama buraya gelmesi neden bu kadar uzun sürdü? "Şu anda ne olduğunu bilmiyorum ama burada olmana sevindim."

Parmakları elimin arkasını okşuyor ve başını dans pistine doğru eğiyor. "Git arkadaşlarınla eğlen. Konuşmaya hazır olduğunda ben burada olacağım."

Başımı sallayarak ana dans pistinde Hemi, Dred ve Rix'e katılıyorum. Tristan on beş adım ötede bir direğe dayanmış Rix'i izliyor. Elimi tutuyor ve beni onların arasına çekiyor. "Neler oluyor?"

Omuz silkiyorum ve margaritamdan büyük bir yudum alıyorum. "Ben hazır olduğumda konuşmak istiyorum."

"Onu dinleyecek misin?" Dred soruyor.

"Yapmalıyım." Kulağa soru gibi geliyor. "Ne istiyorsun?" Rix sorar.

Onun tarafından seçilmek istiyorum. İlk sıraya konmak. Sözlerine sahip çıkmasını ve onları kastettiğini kanıtlamasını.

Rix boştaki elimi kendi elinin içine aldı. "Konuşmak hemen bir karar vermen gerektiği anlamına gelmiyor."

"Biliyorum. Sadece korkuyorum." Ama kontrol edemediğim şeyler için endişelenmenin bir faydası olmaz.

Kızlarla dans ederken, Hollis'in gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım. Ve odanın diğer ucundan bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerini kaçırmıyor. Telefonunu çıkardı.

Birkaç saniye sonra benimki yeni bir mesajla çalışıyor.

HOLLIS

Benimle dans eder misin?

Gülümsememi bastırıp başımı sallıyorum. Bu üstesinden gelebileceğim bir şey.

Kalabalığın içinde ilerliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bana ulaştığında eli belime yerleşiyor ve ağzını kulağıma götürüyor. Sanki toplum içinde bana dokunurken çok rahatmış gibi. Sanki ben onunmuşum gibi. Sanki o benimmiş gibi. Parmakları diğer kolumdan aşağı kayıyor ve avucumun altına giriyor. Onu kaldırıyor ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum."

İstediğim şey buydu. Hâlâ istediğim şey. Ama korku hareket etmeyi neredeyse imkansız kılıyor.

Geri çekilmiyor, kimin izliyor olabileceğini görmek için etrafına bakmıyor. Onun yerine beni daha da yaklaştırıyor. "Bu iyi mi, Prenses?"

"Sorun yok." Sevgi sözcükleri göğsüme çarparken gözlerimi kapatıyorum. Bana böyle seslenmesini özlemişim.

Vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar yaklaşıyorum, geri çekilmesini ya da bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemesini bekliyorum. Söylemedi. Bunca zaman aramızdaki bağla savaşıyor ve şimdi buradayız, kırılmış, korkmuş ve hala birbirimize çok çekiliyoruz.

Her parmağının ucunu öpüyor. "Seni özledim."

"Ben buradayım." Ama aramızda bir okyanus kadar acı var. "O zaman neden bu kadar uzakta hissediyorsun?"

Kimyamız uyuşuyor ama hâlâ çözmemiz gereken başka şeyler var. Onu istemek bir şey. İlerlemek başka bir şey.

Başını eğiyor, sıcak nefesi boynumda, dudakları kulağımda. "Seni burada dans pistinde izlemek ve sana asla dokunamamak işkenceydi." Kalçamdaki eli belime doğru kayıyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Bana bir şans verirsen bir daha asla aynı hatayı yapmayacağım Aurora."

Hepsi doğru kelimeler. Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Beni öpecekmiş gibi başını eğiyor ama ben başparmağımı dudaklarının ortasına bastırıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve içlerindeki duygular karşısında dizlerimin bağı çözülüyor. Şehvet ve özlem her zaman oradadır, ama daha derin olan duygu - ele almaya cesaret edemediğim duygu - bana geri dönüp bunu tekrar yapabilmeyi diletıyor, ama daha iyi, aldatma ve incinme olmadan. Ama o hâlâ arkamdaki sayfalardaydı. Belki de bu sefer geride kalan benim. Tüm korkularım beni rehin tutuyor.

Beni eve götürmesine izin vermek ve onunla yatağa geri dönmek, bizi çok doğru hissettiren şekilde bağlamak çok kolay olurdu. Ama sonra başladığımız yere geri döndük. "Kalbim kırıldı, Hollis."

Bir daha çekip gitmeyeceğini, beni ben olduğum için gördüğünü ve ne gerekiyorsa yapacağını kanıtlamasına ihtiyacım var. Çünkü ben bu riske değerim. Ancak o zaman ben de aynısını yapabilirim. Eğer ikimiz de korkularımızdan saklanıyorsak, bu asla yürümez.

Elimin arkasını öpüyor. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz? Eğer hazırsan?"

Tüm bunları istiyorsam, ona fırsat vermeliyim. "Ben hazırım."

Ben kızları kucaklayıp iyi geceler dilerken Hollis bekliyor. "Bu gece onunla yatmamalıyım, değil mi?" Rix'e soruyorum.

"Tamamen size kalmış" diyor. "Ancak, seks ve duygular el ele gider, bu nedenle seksi geri eklemeden önce duygu kısmını halletmek daha iyi olabilir."

Onu gerçekten seviyorum. "İyi karar."

"Güçlü kal." Ellerimi sıkıyor. "Hollis hatasını düzeltene kadar Batdick işini yapacak."

Sarılmalarım bittiğinde Hollis parmaklarımızı birbirine bağlıyor ve kalabalık kulüpte bana rehberlik ediyor. Nisan ayındayız, bu yüzden dışarı çıktığımızda hava serinliyor. Arabasını beklerken koruyucu bir kolla beni sarıyor. Bunu o kadar rahat yapıyor ki, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Sanki toplum içinde ilk kez olmuyormuş gibi. Ve sanki daha bir hafta önce kalbimi kırmamış gibi.

"Araba sürebilecek durumda mısınız?"

"Sadece soda içtim."

"Oh." Bu benim üç margarita gecemden çok daha akıllıca. Kesinlikle çakırkeyifim. Ve azgın. Ve duygusal. En azından martinilerden uzak durdum.

Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "İnanılmaz görünüyorsun ama bu kıyafet hava şartlarına pek uygun değil."

"Plan susuzluk tuzağıydı, pratiklik değil."

"Kesinlikle hedefi vurdun. Seninle ilgili her şey seksi."

Vale, Hollis'in mavi spor arabasıyla yanaştı. Benim için kapıyı açıyor ve ben yolcu koltuğuna tırmanırken elimi tutuyor. Onun kolonyasının kokusuna daldığımda dizlerimin bağı çözülüyor. Direksiyona yerleştikten sonra koltuk ısıtıcılarını açıyor ve arkasına uzanıp benim için kapüşonlarından birini alıyor.

"Oh, Tanrıya şükür." Kollarımı yine onun gibi kokan sıcak, yumuşak kumaşın içinden geçiriyorum.

"Bizim mekanlardan birine mi dönmek istersiniz, yoksa bir şeyler atıştırmak mı istersiniz?"

Bu konuşmayı herkesin içinde yapmak, onunla yatağa girmeyi çok daha zorlaştıracak. Tekilayı emmesi için biraz karbonhidrat da alabilirim. "Yemek iyi olur."

"Belirli bir şey için havanda mısın?"

"Hayır, neresi olursa olsun. Belki lokanta olmaz." Çok fazla çelişkili anısı var.

"Tamam."

Saat geç olduğu için eve arabayla yaklaşık on beş dakika uzaklıktaki bir zincir restorana gidiyoruz. İçeri girdiğimizde ev sahibinin gözleri şişti. *Scott* yazan bir isimlik takıyordu. "Hollis Hendrix?"

Hollis ona dostça bir gülümseme verir. "O benim. Yine de bunu çok yüksek sesle duyurmazsanız memnun olurum." Yarı dolu restoranın etrafına göz gezdirir.

Kulüp bölgesinin biraz dışındayız ama yerel kolejlerden birine yakınız. Geriye dönüp baktığımızda, burası en iyi konum olmayabilirdi.

"Evet, efendim," diye fısıldıyor. "Burada olmanız benim için bir onur. Umarım playofflar için oyuna geri dönebilirsin."

"Teşekkürler. Bizi özel bir yere oturtabilirseniz harika olur," diyor Hollis, hâlâ profesyonel gülümsemesini takınarak.

"Elbette." Scott iki menü alıyor ve onu takip etmemizi işaret ediyor.

Bizi arka köşedeki bir masaya oturtuyor ve sunucumuzun hemen yanımızda olacağını söyleyerek aceleyle gidiyor. Bir saniye sonra ortaya çıktı. Pearl altmışlı yaşlarında ve Hollis'e göz kırpmıyor bile. İkimiz de kahve ve su sipariş ediyoruz ve ben muzlu krepleri tercih ediyorum çünkü Hollis tüm gün kahvaltı ederken benim rahatlatıcı yiyeceklere ihtiyacım var.

Çok gerginim. Parmaklarımı kucağında birleştirip ne söyleyeceğini duymayı bekliyorum.

Sesi duygu yüklü ve doğrulduğunda gözlerinde ıstırap görüyorum. "Sensiz kaybolmuş durumdayım."

Çok üzgün ve güzel. Parmaklarım ona dokunma arzusuyla seğiriyor. Yanındaki kabine geçip beni kollarıyla sarmasına izin vermek ve galadan bu yana olan her şeyi unutmak istiyorum. Ama o kalbimi bir kenara attıktan sonra ona geri veremem. Beni, onu istediğine inandırmak zorunda. "O zaman gitmeme nasıl bu kadar kolay izin verebildin?"

"Çünkü ben bir aptalım. Korkak bir aptal. Ve başka pek çok şey. Ama bu ikisi listenin başında." Alt dudağını ovuşturuyor. "Bunu düzeltebilir miyim bilmiyorum ama deneyeceğim ve savaşımadan pes etmeyeceğim."

Bunlar doğru kelimeler. Kalbim şarkı söylüyor, ama sonra kekeliyor. Ona güvenmekten korkuyorum. Şu anda beynimin babama gitmesinden nefret ediyorum ama sanırım o haklı. Eylem olmadan, Hollis'in sözlerinin pek bir anlamı yok. Kalbim boğazıma düğümlenirken ne söyleyeceğimi arıyorum. "Görüşme hakkında konuşmak ister misin?"

Bir nefes üflüyor. "Bu sözleri benden ilk kez duyman için ideal bir yol değildi ama ciddiydim." Hollis elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masaya koyar, yüzünde umutlu bir ifade vardır.

Elimi onun elinin içine yerleştiriyorum ve hemen kendimi daha rahat hissediyorum. "Bana gerçek ve doğru bir şey söyle," diye fısıldıyorum.

"Sana o kadar aşığım ki Aurora. Umutsuzca, aptalca, mantıksızca aşığım sana."

"Ama yine de benden uzaklaştın."

"Korkunun yoluma çıkmasına izin verdim," diyor usulca. "Ama bana bir şans daha verirsen bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

"Neden korkuyorsun?"

"Senin için bir karasevdaı olduğumu. Duyguların ne olursa olsun değişebileceğini. Değişeceklerini."

"Scarlet'le olanlar yüzünden mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Seni ve Roman'la olan ilişkini koruduğumu sanıyordum ama korumaya çalıştığım benim kalbimdi. Kendi yolumda durdum. Sen çok parlak bir yıldırınsın ve ben seni geride tutmak istemedim."

"Bu nasıl olabilir?"

"Dünya senin Aurora. Ne istiyorsan, sadece uzanmalı ve onu almalısın. Ben zaten kariyerimde zirveye ulaştım, sen ise daha yeni başlıyorsun." Başparmağı parmak eklemlerimde geziniyor, sanki bu temas onu topraklıyormuş gibi. "Sanırım kendimi benden daha iyisini yapabileceğine, yapman *gerektiğine* ve eninde sonunda bunu göreceğine ikna ettim."

"Sana gerçekten bir numara yaptı, değil mi?"

Diyorum. Gülümsemesi hüzünlü. "Evet. Yara izlerim var Aurora."

"Hayata hoş geldin, Hollis. Herkesin bir bagajı vardır. Benim babam profesyonel bir hokey oyuncusu. Ben ergenlik çağında bir hamileliğin sonucuydum. Hayatımın ilk beş yılında on sekiz farklı şehirde yaşadım. Çok sevdiğim ve beni elinden geldiğince seven annem, beni yetiştiremediği için geri adım atmak ve babamın devralmasına izin vermek zorunda kaldı. Sonra da takım prensesi olarak büyüdüm." İyi terapistler ve babamın değişmezliği için Tanrı'ya şükürler olsun. "Etrafım yılda en az yarım milyondan fazla kazanan alfa, elit sporcularla çevrili ve ben asla onlara yaklaşamayacağım. Herkes beni bir kaideye koyuyor ve ben sadece kendim olmak, bunun yeterli olmasını istiyorum. Mükemmel olamam."

"Sen fazlasıyla yeterlisin Aurora. Sadece yeterli olmadığımından endişeleniyordum."

"O zaman biz bir elmanın iki yarısı gibiyiz, çünkü Scarlet'e geri döneceğinden endişeleniyordum, çünkü o sana benden daha uygun."

Kalbimdeki acı Hollis'in gözlerinde yankılanıyor. Bir an için gözlerini kapatıyor, sanki acıyı hortumluyor, emiyor ve kendine mal ediyor. Gözlerini açtığında hüzün devam ediyor ama kararlılık galip geliyor. "Benim için senden başka kimse yok. En başından beri bizim için ayağa kalkmalıydım. Başladığımız andan itibaren benim için doğru kişinin sen olduğunu bilmeliydim. Şu anda bana güvenmediğini biliyorum ve eylemle desteklenmedikçe sözler boştur. Ama geleceğime bakmaya devam ediyorum ve tek görebildiğim sensin." Başparmağı parmak eklemlerimde geziniyor.

Onunla kalbimde ve kafamda inşa ettiğim hayat yeniden korkutucu bir şekilde mümkün görünüyor. "Benim için hissettiklerinin yeterli olacağına nasıl güvenebilirim?" İşte mesele bu. Bu babamla, onun hisleriyle ya da başkalarının ilişkimizi nasıl algılayacağıyla ilgili değil. Mesele

ve en önemli anlarda birbirimize destek olup olamayacağımızdır.

"Zaman, Aurora. Zaman ve sana ait olduğumu gösterme şansı istiyorum. Tamamen. Tartışmasız, sonsuza dek seninim. Seni seçiyorum, Aurora. *Seni* seviyorum. Sen her türlü riske değersin. Bunu kanıtlamama izin ver."

O kadar içten ki. Yumuşak, kırık kalbim onun sözleriyle iyileşiyor. Ama ben karşılık veremiyorum. Henüz söyleyemem. Her şey bu kadar dengesiz hissederken olmaz. Kendimi daha fazla kalp kırıklığı için hazırlamak istemiyorum, ama en azından bozuk olanı düzeltip düzeltemeyeceğimizi görmezsek bu acıya katlanmanın anlamı neydi?

Korkarak karar veremem. Olmak istediğim kişi -yetişkin- olmayı seçmeliyim. Babam seçimlerimi sevmeyebilir ve yine de beni sevebilir. Yeterli olmaya çalışmama gerek yok, çünkü ben zaten yeterliyim. Ben de risk almaya değer olduğuma inanmak zorundayım. "Denemene izin vereceğim."

BÖLÜM 43

HOLLIS

N Aurora bana bir şans daha vermeye istekli olduğu için kendimi çok motive olmuş buluyorum ve bu sadece onun için geçerli değil. Farkında olmama rağmen

Hayatımın tüm parçaları onu içeriyor ya da en azından öyle olmasını istiyorum. Bu da ilgilenmem gereken bazı şeyler olduğu anlamına geliyor. Dizim buzda bir sezonu daha kaldıramazsa erken emeklilik de dahil olmak üzere seçenekleri görüşmek için menajerimle buluştum. Ona buzun ötesindeki hayatımı planlamaya başlamam gerektiğini söylüyorum çünkü o gün eninde sonunda gelecek ve geldiğinde nereye gideceğim konusunda net bir yönlendirme istiyorum.

Başını salladı. "Hafta içinde sizin için olası seçeneklerin bir listesini hazırlayacağım." "Toronto'da kalmak istiyorum. Anladığım kadarıyla bu seçenekleri daraltıyor."

Roman burada ve Aurora'nın sağlam bir arkadaş grubu var ve ekip tarafından seviliyor. Benimle destek sistemi arasında seçim yapmak zorunda kalmasını istemiyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bunun verdiğin röportajla bir ilgisi var mı?"

Yumruğumu sandalyemin koluna vuruyorum. "Evet."

Yavaşça başını sallıyor. "Şu anda gelen kutumda bir sürü istek olduğunu biliyorsun." "Devam röportajı vermeyeceğim."

Sırıttıyor. "Bu konuda fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Yapmayacağım." Sandalyeden kalkarken yarı yolda durakladım. "Aurora beni istemediği sürece için."

"Not edildi."

Bu konuşmayı hallettikten sonra, Hemi'nin ofisine uğruyorum, binada olduğuna dair parmaklarımı çaprazlıyorum. Onu masasında Shilpa ile birlikte buluyorum. "Selam, böldüğüm için özür dilerim," diyerek selamlıyorum. "Daha sonra buralarda olacak mısın, Hemi?"

"Şu anda buralardayım. Neye ihtiyacınız var?" Bir gözlük çıkarıyor, katlıyor ve masasının üzerine koyuyor. "Biraz medya eğitimi dışında. Seni bir tazeleme kursuna yazdırdım bile, bilgin olsun." Gülümsemesi kısık.

"Uh... Bunun için teşekkürler." Takım sorunlarımızı rakibimize gümüş bir tepside sunduğumu şimdi fark ediyorum. Bir medya tazeleme kursu kulağa berbat geliyor ama Hemi'nin yardımına ihtiyacım var, bu yüzden onu yatıştırmak için kabul edeceğim. "Ben, uh... Daha sonra gelebilirim, sen meşgul değilken."

Shilpa eşyalarını toplayıp odadan geçiyor ve geçerken omzuma vuruyor. "Biz de tam olarak kafanı kışından çıkarmanın ne kadar süreceğini konuşuyorduk. Şimdi Hemi'ye bir çift Louboutin borçluyum."

"Pardon?"

"Üzülme. Bu durumda onun haklı olmasına sevindim."

O gidiyor ve ben Hemi'ye dönüyorum. "Benim üzerime bahis mi oynuyorsun?"

"Evet." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, görünüşe göre özür dilemiyor. "Nasılsın?"

"Kendimi toparlıyorum."

"Bu, her şeyi Hammer'la düzeltme modunda olduğun anlamına mı geliyor?" "Planım bu, evet."

Ellerini göğsüne koyuyor. Sonra onlarla bir kalp yapar. "Tamamen Hamollis takımındayım."

"Bu isimlerimizin korkunç bir şekilde birleşmesi ama desteğinizi aldığımı duyduğuma çok sevindim."

"Hollimer? Horora?"

"Bunların ikisinin de çok daha iyi olduğunu sanmıyorum. Ama biraz yardım arıyorum."

Çenesini kalp şeklindeki ellerinin üzerine koyuyor. "Hangi departmanda?" "İlk soru, Aurora'nın işi alma şansını yaptığım numarayı?"

Hemi kalemını parmaklarının arasında çeviriyor. "Eğer galadan önce çekmiş olsaydınız, daha sorunlu olurdu. İnsanlar her zaman spekülasyon yapacaktır. Özellikle de bu gibi durumlarda. Ama elimde makbuzlar var."

Bu olayı benden çok az yardım alarak kendi başına başardığını kanıtlamak için. Yani stajı sırasında zaten uğraştığı su soğutucusu dedikoduları dışında, iyi olacak."

Başımı sallıyorum. "Onunla olan ilişkim hakkında üst yönetimle konuşmam gerekiyor mu?"

"Dünyaya yayınladığınız şey bir yana, uygun kanallardan geçmenin zararı olmaz ve ilan yayınlandıktan sonra her şeyi resmileştirmek için Shilps'i devreye sokabiliriz."

"Daha sorunsuz olması için ne yapabilirsem."

"Bu ikinizin tekrar bir araya geldiği anlamına mı geliyor?" Kaşlarını çatıyor.

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Bu da beni bir sonraki iyiliğe getiriyor. Aurora'yı bir randevuya götürmek istiyorum. En sevdiği restoranları biliyorum ama onu özel bir yere götürmek istiyorum."

Hemi sırtıyor. "Ona şarap içirip yemek mi istiyorsun?"

"Aynen öyle. Ona hak ettiği gibi davranmak istiyorum, elbisesine ve ayakkabılarına kadar." Aurora'ya onun benim için ne kadar önemli olduğunu göstermenin bir başka yolu da onunla birlikte halka açılmak. Onu ya da duygularımı saklamak istemiyorum. Artık ve bir daha asla.

"Tam olarak doğru kişiye geldiniz." Hemi bilgisayarını kapatır, sandalyesini geriye iter ve çantasını alır. "Hammer için mükemmel bir randevu kıyafeti seçelim."

"Şu anda mı?"

"Gitmen gereken başka bir yer var mı?"

"Sanırım hayır." Çatı katına teslim edilecek eşyalarım var ama ben orada yokken gelirlirse diye Rix'e mesaj attım bile.

Hemi kapıya yönelirken, "Gala için üç elbise gözüne kestirmişti," diye bildirdi. "Fiyat etiketi yüzünden en beğendiğinden vazgeçti. Çok zengin bir bölgede olduğunuza göre, bir elbiseye birkaç bin dolar vermek sorun olmayacaktır."

"Eğer onu mutlu edecekse, ona lanet bir tek boynuzlu at alırdım." Hemi sırtıyor. "Mükemmel. Hadi yapalım şu işi."

Yolda Aurora'ya mesaj attım. Onu baloya davet ediyordum gibi hissediyorum. Lise balosuna katıldığında babası ve flörtüyle fotoğraflarını çekmiş olmam gerçek bir ironi. Ayrıca gecenin çoğunu Roman'a kendi başının çaresine bakabileceğine dair güvence vererek geçirdim. Bunu sağlamak için Roman onu önceden kendini savunma derslerine götürdükten sonra ona biber gazı verdim.

HOLLIS

Benimle çıkar mısın?

Cevap vermesi sadece bir dakika sürer.

PRENSES

Senin çatı katında yaptığımız gibi mi?

HOLLIS

Dışarıda düşünüyordum. Tabii benimle görülmeye karşı değilsen.

PRENSES

Karşı değilim.

HOLLIS

Yarın gece müsait misin?

Bunu başarmak için yeterli zamanım olmalı. Ayrıca yarın akşam maçımız yok, bu yüzden programıma uyuyor.

Bu sefer cevap vermesi daha uzun sürdü.

PRENSES

Yarın gece iyi.

HOLLIS

Mükemmel. Söz veriyorum pişman olmayacaksın.

PRENSES

Göreceğiz.

Hemi beni Aurora'nın en sevdiği mağazaya götürüyor ve bana vazgeçtiği elbiseyi gösteriyor. Çok güzeldi ama daha çok seveceğini düşündüğüm başka bir elbise buldum.

Hemi, "Gerçi onu denemedi bile," diye itiraz ediyor.

Fiyat etiketini kontrol ettim. Elini kolunu sallayarak gittiğinden daha fazla. "Bakmak için durakladı mı?"

"İki saniye kadar, belki?" Hemi çitle çevirir.

Fiyat etiketine baktıysa, eminim bu yüzden denemeye tenezzül etmemiştir. Aurora'nın bir elbisede sevdiği her şey var, renginden kesimine ve kalıbına kadar. İçinde harika görünecek. "İşte bu."

Üç saat ve birkaç bin dolar sonra, Aurora ile randevum için ihtiyacım olan her şeye sahibim ve Hemi de teşekkür olarak yeni bir el çantası aldı. Ona almamam için ısrar etti; ben de almam için ısrar ettim.

Eve geldiğimde Aurora hâlâ okuldaydı. Kendi daireme çıkarken onun dairesine uğradım. Kapıyı Rix açtı.

Kolları çantalarla dolu halde beni içeri aldı. "Oh, derin bir kadın modundayız, değil mi?"

"Çok derin. Aurora yarın akşam bir randevu ayarladı. Çiçekler geldi mi?" Alışveriş yaparken onun için sarı ve mavi çiçeklerden oluşan bir buket sipariş etmiştim.

"Yaklaşık yarım saat önce. Onları yatak odasına koydum." İçeri girebilmem için kenara çekildi.

"Peki ya pasta? Güzel görünüyor mu?" Final sınavı öncesi bir ikram. "Öyle... Kendin görmelisin."

"Çıkmadı mı?" Birden panikleyerek sordum.

Rix elini kaldırır. "Oh, ortaya çıktı. Size göstereyim, sonra da tüm çantalarınızı boşaltabiliriz."

Onları yere bırakıyorum ve onu mutfağa kadar takip ediyorum. Rix buzdolabını açıyor ve Just Desserts kutusunu dikkatlice alıp üstünü açmadan önce tezgâhın üzerine koyuyor.

"Gerçekten çok klişe, değil mi?" Ayrıntılı tasarıma ve üstündeki kelimelere bakıyorum.

"Evet, öyle ama mükemmel." Kolumu güven verici bir şekilde sıktı. "Buna bayılacak. Hammer'a onu tanıdığını bu şekilde göstereceksin. Onu önemsedığını ve onun için tam olarak doğru kişi olduğunu."

"Bir pasta batırdığım şeyi düzeltmez," diye homurdanıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Neden her zaman bu kadar gerçekçisiniz? Mesele pasta değil, Hollis. Hindistan cevizi kreması ve üzerinde *sana aşığım* yazan muzlu ördekler olan lanet bir muzlu kek. Saçma mı? On üzerinden on, evet. Ama Hammer muz gibi kokan ve tadı olan şeylere takıntılı. Ve mantıksız sayıda muz-ördek esintili eşyası var, bu da onun neyi sevdiğini bildiğinizi gösteriyor. Ona takıntılı olmasaydınız bunu bilemezsiniz."

"Takıntılı değilim."

"Onun saç tokalarını çalışıyorsun, Hollis. Takıntılısın." Omzumu okşadı. "Ve sorun değil. Olması gereken de bu." Pastayı buzdolabına geri koydu. "Şimdi Woo Hammer görevi için her şeyi hazırlayalım."

"Kulağa hoş geliyor." Rix'in saç tokasını nereden bildiğini öğrenmektense bunu yapmayı tercih ederim.

Rix'i Aurora'nın yatak odasına kadar takip ediyorum ve eşikte duruyorum, Aurora tarafından davet edilmeden içeri adım atmaya hakkım yokmuş gibi hissediyorum.

Rix bana bilmiş, empatik bir gülümseme veriyor. "Sen iyisin. Bu işe ne kadar kafa yordüğünü gördüğünde ikimize de kızmayacaktır."

Odayı geçtim ve her şeyi yatağının üzerine koydum. Onunla ilk kez seviştiğim yere. Bu seksten çok daha fazlasıydı. Aramızdaki bağ hayatımı değiştirmişti ama bunu dile getirmekten çok korkuyordum. "Aurora'nın onun hakkında ciddi olduğumu bilmesini istiyorum, sadece para saçarak değil."

"Ona bir hediye kartı almış olsaydınız, bu bir şey olurdu, ama onun *için* alışverişe gittiniz. Tristan'ın bana dondurma göndermesi ya da deplasman dizisindeyken market alışverişi sipariş etmesi gibi. Küçük bir şey ama anlamı çok büyük." Bir dizi eşyayı işaret ediyor. "Onu neyin mutlu ettiğini biliyorsun; neye ihtiyacı olduğunu biliyorsun. Onu şımartmak çok güzel ama tüm bunları yaparak ona senin olduğunu ve senin de ona ait olduğunu gösteriyorsun."

"Yardımlarınız için teşekkürler. Minnettarım," diyorum her şeyi yerleştirirken. "Çöp atıştırmalıkları yemek ve televizyon izlemek dışında bir şeyler yapabildiğim için mutluyum. onunla korkunç reality şovlar yapıyor," diye yanıtlıyor Rix. "Onları gerçekten seviyor, değil mi?"

"Evet, öyle." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Sana fikirlerini söyleyen pek çok insan olduğunu biliyorum, Hollis. Herkesin ne düşündüğünün Tristan'la olan ilişkimi etkilemesine izin verseydim, şu anda olduğumuz yerde olmazdık. Birbirimiz için daha iyi olmak adına ihtiyacımız olan şeyler üzerinde çalışmazdık. Onu seviyorsun; bunu hepimiz görebiliyoruz. O yüzden sadece onu sev. Diğer herkesi siktir et. Belki Roman hariç - onun fikri önemli, o yüzden onunkini boş ver." Yüzünü buruşturuyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Her neyse, bu benim talep edilmemiş iki sentim."

Başımı salladım. "Sen iyi bir arkadaşınsın, Rix. Ben burada her şeyi berbat ederken Aurora'nın yanında olduğun için teşekkür ederim."

Omuz silkiyor. "O da benim için aynısını yaptı."

Randevu öncesi işleri hallettikten sonra, bir sonraki projeme başlamak için çatı katıma çıkıyorum. Asansörden inerken Roman'ın kapısına bakıyorum. Ona yer verdim ama önce onunla konuşmadan ilerlemek istemiyorum. Bu yüzden zile bastım.

Sesi dahili telefondan geliyor. "Ne?" "Konuşabilir

miyiz?"

Sonunda "Konuş" demeden önce birkaç saniye sessizlik olur.

Elimi duvara dayıyorum ve kamerayla göz teması kuruyorum. "Yüz yüze."

"Seninkini yumruklayabilirim."

"Bu, almak istediğim bir risk."

Dahili telefon sessizleşir ve birkaç saniye sonra Roman kapıyı açar. Kollarını kavuşturur ve pervaza yaslanır. "İki dakikanız var. Akıllıca kullanmanızı öneririm."

"Her şeyi berbat ettim ve arkadaşlığımıza ihanet ettim." Bana göz kırptı.

"Özür dilerim. Kendime gelmeli ve en başından beri dürüst olmalıydım. Ama bundan da öte, asla geri adım atmamalıydım ve Aurora'nın en başta çekip gitmesine asla izin vermemeliydim. Yaptığım şeyden nefret edebilirsiniz - ve gerekirse benden de - ama savaşmadan gitmesine izin vermeyeceğim. Kızına aşığım Roman. Benim için o. Onu herkesin ve her şeyin önüne koymama hatasını bir kez yaptım. Bir daha olmayacak. Aurora'nın peşinde olduğumu bilmelisin. Onayını almak isterdim ama bunu beklemeyeceğim. Ve bunun bu ilişkiyi onarılması imkânsız bir hale getirebileceğinin de farkındayım." Nefes alıyorum. "Ama o kesinlikle bu riske değer."

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki ya seninle hiçbir şey yapmak istemezse?" "O zaman geri çekilirim ama denemek zorundayım Roman. Ondan bir yolculuğa çıkmasını istedim.

Yarın gece benimle buluşmak istedi ve o da evet dedi. Aranıza girmek istemiyorum. Ama hayatımın aşkının çaba göstermeden gitmesine izin veremem ve umarım buna saygı duyarsın." Bana yumruk atmasını bekliyorum.

Birkaç saniye boyunca bana baktı. "Zamanı gelmişti." Alt dudağını ovuşturuyor. "Sana hâlâ çok kızgıyım."

"Biliyorum."

"Sadece onun için ortaya çıkmaya devam et, eninde sonunda bunu aşacağım," diye homurdanıyor.

"O istemediği sürece bir daha çekip gitmeyeceğim," diye söz veriyorum.

BÖLÜM 44

ÇEKİÇ

"M "Midemde bir kelebek ordusu yürüyormuş gibi hissediyorum." Badass Babe Tugayı moral desteği için burada. Groundhog Day gibi, ama bu sefer Rix yerine ben bir randevuya hazırlanıyorum.

"Derin nefes al. Harika görünüyorsun," diye beni temin ediyor Rix.

"Bu elbise konusunda haklıydı," diyor Hemi isteksizce.

"Onu alışverişe götürdüğüne inanamıyorum. Alışverişten nefret eder," diye düşünüyorum. Hollis sadece yeni bir takım elbiseye ihtiyacı olduğunda kıyafet alışverişine çıkar. Bunun için de randevu alır ve babamla birlikte giderler. Ben de peşlerine takıldım, çünkü Hollis'in takım elbise giymesi muhteşem bir şey. Her zaman onun iç çapını ölçen kişiyi kıskanmışımdır. Babam ve Hollis'in bunu tekrar yapabilecekleri bir yere geri dönmelerini istiyorum. Babama bu gece biriyle çıkacağımı söyledim. Görünüşe göre Hollis onunla bu konuyu konuşmuş bile. Bu konuşmanın neye benzediğinden emin değilim, ama babam benim mutlu olmamı her şeyden çok istiyor gibi görünüyor ve bu bir ilerleme, çünkü geçen hafta Onu.

Hemi omuz silkiyor. "Benden yardım istedi ama dürüst olacağım, elbiseden ayakkabılara kadar her şeyi kendisi seçti. Hepsi Hollis'in fikriydi. Ben sadece fikir verdim ve görünüşe göre her zaman en iyi fikir değilmiş, çünkü bu elbiseyi o seçti."

"Çok pahalı, bu yüzden denemedim," diye itiraf ediyorum.

"O da öyle dedi. Adam dikkatini veriyor. Hakkını vermeliyim," diyor Hemi.

"Gerçekten de öyle. Muzlu kek harikaydı," diye katılıyor Rix.

"Muzlu kek mi?" Dred canlanır. "Büyükannem çok güzel muzlu fındıklı somun yapardı. RIP, Gran." Haç işareti yapıyor.

"Biraz kalmış olmalı. Benim dışımda herkes bir parça almalı. Dünden beri her öğünde yiyorum." Buzdolabında bulduğumda hızla gözyaşlarına dönüşen bir kıkırdama krizine girdim. Tatlı, peynirli ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şey vardı.

"Ben ilgileniyorum," diyor Rix.

"Seni gerçekten güzel bir yere götürüyor olmalı," diyor Tally. "Çok güzelsin Hammer."

"Çok güzelsin Tally," diyoruz hep bir ağızdan. Her zamanki gibi kızardı.

"Seni nereye götürdüğünü biliyor musun?" Shilpa soruyor.

Başımı sallıyorum. "Ama kıyafet yönetmeliği buysa havalı bir yer olmalı."

"Ya da seni bir prenses gibi giydirmek istedi," diye sesleniyor Rix mutfaktan.

"Umarım bunun için fazla giyinmemişimdir." Hollis'in sırf yapabildiği için bana abartılı bir şeyler giydireceğini düşünmezdim.

Shilpa, "Hollis'in seni bu halde Watering Hole'a götüreceğini sanmıyorum," diye beni rahatlatıyor.

"Sadece sahiplenin. İnanılmaz görünüyorsun," diye ekliyor Dred.

Nemli ellerimi kalçalarımda gezdiriyorum. Saat yediye beş var. Hollis birazdan burada olur.

Kapı çalındı ve kalp atışlarım hızlandı. Ve sonra babam kafasını dairenin içine soktu. Gözleri bana takılınca parladı. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

Hollis beni almaya geldiğinde babamın burada olmasını gerçekten istemiyorum ama zaten büyük olan duygularını bu yüzden incitmek de istemiyorum.

Başımı sallıyorum ve o da arkadaşlarıma el sallayarak daireye giriyor. "Görüyorum ki duygusal destek ekibiniz var." Kollarını kavuşturuyor, sonra kavuşturmayı bırakıp yanlarına sarkıtıyor.

"Evet, böyle iyiler."

"Çok güzel görünüyorsun. Hollis seni güzel bir yere götürüyor olmalı," diye gözlemliyor babam. "Bu elbiseyi daha önce gördüğümü sanmıyorum."

"Hollis onun için satın aldı," diyor Hemi. "Aslında ayakkabılarına kadar tüm kıyafetini o aldı."

Almadığı tek şey üzerimdeki iç çamaşırı oldu. Ve eminim alırdı, eğer nasıl bir şey istediği konusunda biraz küstahça görünmeseydi.

bu tarih sona erecek.

Babam neredeyse gülümsemek için savaşıyor gibi görünüyor. "Tabii ki öyle." Kapı bir kez daha çalınır.

"O burada." Babamı gösterdim. "Lütfen nazik ol. Hâlâ kızgın ve kırgın olduğunu biliyorum ama o yedi yıldır senin en iyi arkadaşın ve ben onu önemsiyorum, o da beni önemsiyor."

"Biliyorum." Ellerini ceplerine soktu. "Elimden geleni yapacağım."

Kapıyı açarken sakinleştirici bir nefes alıyorum. Ve neredeyse eriyip yere düşüyordum. Hollis siyah bir takım elbise giymişti. Saçları düzgünce şekillendirilmiş, yeni tıraş olmuş ve inanılmaz kokuyor. Ödünç aldığım son kapüşonlu sweatshirt neredeyse Hollis kokusunu kaybetmiş. Derin derin içime çekiyorum, iki adımlık güvenli bir mesafeden onu kokluyorum.

Kravatı elbisemle uyumlu ve elinde en sevdiğim mavi ve sarı gerbera papatyalarından oluşan bir buket tutuyor. Gözleri her yerimde, özellikle de kalçalarımın arasında hissettiğim minnettar bir bakışla üzerimde geziniyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum.

Ağzının bir köşesinde bir sırıtma belirliyor. "Büyüleyici görünüyorsun." "Elbise biraz abartılıydı ama bayıldım."

"Sana bayıldım." Çiçekleri uzatıyor. "Senin için."

"Çok güzeller." Onları aldım ve burnuma götürdüm. "Onları suya koyacağım, sonra gidebiliriz."

"Elbette. Burada beklememi ister misin?" diye sorar.

Kasıtlı olarak daireyi görmesini engelliyorum. Sesimi alçaltıyorum. "İçeri girebilirsin ama kızlar burada, babam da öyle."

Ağzının sağ tarafından nadir bir gülümseme yayılıyor. "İçeri geliyorum." Geri adım atarken midem bulanıyor.

"Hey, Hollis," der kızlar hep bir ağızdan.

"Hey." Elini garip bir şekilde sallıyor.

"Bunları senin için suya koyayım." Rix çiçekleri alır.

"Teşekkürler."

Tally bana debriyajımı uzattı.

Babam kollarını kavuşturur ve koruma pozisyonunu alır. "Hollis."

"Roman."

Bu çok garip.

"Kızıma yirmi bir yılını verdim. Onu götürdüğünüz gibi geri getirmenizi bekliyorum," diyor babam.

Rix, "Baba oyununda biraz güçlüsün Roman," diye mırıldanıyor.

"Tamam. Bunun için teşekkürler baba. Bu bizim gitme işaretimiz." Bir elimle Hollis'in kolunu, diğer elimle de kapı kolunu tutuyorum.

Elimi kendi eliyle kapatıyor ve babama dönüyor. "Kızını seviyorum. Ona değerli bir mücevhermiş gibi davranacağıma söz veriyorum." "Güzel." Dred kıs kıs güler.

Tally'nin eli kalbini kaplıyor.

Ve şimdi yine eridim.

Ben Hollis'i kapıdan çıkarırken Hemi babamın omzunu sıvazlıyor. En azından benim duygusal destek ekibim ona destek oluyor.

Asansörün aşağı düğmesine hızlıca basıyorum, babam başka bir bilgelik incisi vermek ya da Hollis'in o muhteşem suratına bir yumruk atmak isterse diye hemen gelmesini istiyorum.

"Beklediğimden daha iyi geçti," diyor Hollis konuşarak.

"Kanaman yok, bu yüzden bunu bir kazanç olarak görüyorum."

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve Hollis elini sensörün üzerine koyup ben eşiği geçene kadar bekliyor. Kapalı otopark için düğmeye basıyor ve sonra kapılar kapanıyor ve yalnız kalıyoruz.

Köşeye geçiyor ve aynalı duvara yaslanıyor. "İyi misin?"

Omuz silkiyorum. "Bir sürü duygum var."

"Ne olduklarını paylaşmak ister misin?"

"Gerginim, heyecanlıyım,

korkuyorum." *Azgın*. Başını sallıyor.

"Hepsi aynı şeyler." "Neden

korkuyorsun?"

"Çok fazla zarar verdiğimi ve bu ilişkinin beraberinde getireceği zorluklara değmeyeceğime karar vereceğini" söylüyor.

"Şimdiden gerçek olmaya başladık, ha?"

"Öyle görünüyor." Gülümsemesi yumuşak. "Neden korkuyorsun,

Prenses?" "Kalbimin hâlâ sende olmasından ve onu tekrar kırmandan."

Gözleri kapanıyor ve acı dolu bir nefes veriyor. "Geri alabilmeyi dilediğim onca şey arasında, bu listenin başında geliyor Prenses. Umarım bunu bir daha asla yapmayacağımı söylediğimde ciddi olduğumu kanıtlayabilirim."

Başımı salladım. "Umarım sen de yapabilirsin."

Kapalı otoparka ulaşıyoruz ve Hollis beni takip etmeden önce asansörden çıkmamı bekliyor. Parmakları elimin arkasını okşadı ve ben de elimi kaydırdım.

avuçlarım nemli olsa da. Sıkıyor. "Bana neden gergin olduğunu söylemek ister misin?"

"Pek çok nedeni var ama en çok da bu toplum içindeki ilk gerçek randevumuz olduğu ve insanlar seni tanıyabileceği için."

"İnsanların ne düşüneceğinden korkuyor musunuz?" diye soruyor.

"Hayır. Korkarım ki insanların ne düşüneceğinden korkuyorsun."

Kapının kilidini açarken arabasının sesi duyuldu ve bana döndü. "Yaşınla ilgili bir sorunum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O kadarını söylemiştin."

"Her seferinde yapacak çok işin olduğunu ve bizimle ilgili fikrini değiştirebileceğini söylediğimi mi kastediyorsun?" diyor.

Sanırım zor şeylerle devam ediyoruz. "Sen de fikrini değiştirebilirdin. Değiştirdin."

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Senin hakkındaki fikrimi hiç değiştirmedim Aurora. Tıpkı dediğin gibi kendi yoluma ıktım. Sebep olduğum acıları geri alamam ama sen benim için osun. Kalbim senin."

Pişmanlığını hissedebiliyor ve samimiyetini görebiliyorum. Ellerimi onunkilerden çekiyorum ve yüzü düşüyor - ta ki kollarımı beline dolayana kadar. O da bana sarılıyor ve dudaklarını tacımda hissediyorum. "Seni çok seviyorum Aurora. Ve sen bunu gerçek olarak kabul edene kadar sana sölemeye devam edeceğim."

Kelimeler içimde kabarıyor ama hazır değilim. Henüz hazır değilim.

Sonunda geri çekiliyorum ve o da yolcu kapısını açıp arabaya binmeme yardım ediyor. Direksiyonun arkasındaki yerini alıyor ve garajdan çıkıp limanın önüne doğru ilerliyoruz.

"Sınavlar nasıl geçti?" diye soruyor.

"ok iyiler. Pazartesi günü sosyal ilişkiler yönetimi dersimin final projesini teslim ediyorum ve hafta sonunda bir sınavım daha var. Tabii ki son gün ama konuyu biliyorum. Bitirmeye hazırım."

"Bir süredir öyleydin."

"Sevdiğim şeyi yapmaya hazırım." Utanmadan onun profiline bakıyorum. Bu kolay sohbeti özlemişim. Birbirimizi tanıyoruz. "Gelecek ma buzda olacak mısınız?"

"Evet. Artık kendimi toparladığıma göre takıma faydalı olabilirim. Buffalo maçı sırasında faydalı olamayacak kadar dikkatim dağınıktı."

"Aramızda olanlar yüzünden mi?"

"Çünkü istediğim şey için, yani senin için savaşmadım." Kırmızı ışıktadır ve bana baktı. "İstemediğim için değildi Aurora. İstedim. Her şeyden çok. Savaşmamak... çok zordu. Ama ne kadar korktuğumu biliyordum ve Roman'la olan ilişkini korumak istedim. Yanlış bir seçimdi ama o anda doğru seçim gibi geldi."

"Bunu anlıyorum. Korkum benim de dürüst olmamı engelledi." Ve şimdi de ona karşı ne hissettiğimi söylememi engelliyor. Her seferinde bir adım ve bir vahiy.

"Kayıp parça sensin Aurora. Senden ayrılmak aptalca ve tepkisel bir karardı. Bir daha yapmayacağım bir karar."

Bir restoranın otoparkına girdiğinde kendi kendime gülümsüyorum. Burayı *bildiğimi* fark ediyorum. Şehrin en güzel restoranı, çok özel, muhteşem liman manzarası var. Ve Hollis beni ilk randevumuz için buraya götürüyor. Bana ciddi olduğunu göstermek için elinden geleni yapıyor. Bunu istediğini. Beni istediğini.

"Bir dakika bekle," diyor Hollis vale görevlisine, şoför kapısını açarken. Hollis zıplayarak dışarı çıkıyor ve kaputun etrafında dönerek yolcu koltuğundan inmeme yardım etmek için içeri giriyor. Kolunu benimkiyle birleştirip beni merdivenlerden yukarı çıkarırken midem, kalbim ve kadın işlerim allak bullak oluyor.

Ev sahibi ona Bay Hendrix diye hitap ediyor ve bizi inanılmaz bir su manzarasına sahip özel bir masaya götürüyor. Birden fazla çift Hollis'i tanıyor gibi görünüyor, ancak kimse yaklaşıyor ya da garipleştirmiyor. İçki ve aperatif sipariş ediyoruz ve rahat bir sohbete dalıyoruz.

Playoff'taki takımlar ve draft için en iyi seçimlerin kimler olacağını düşündüğümüz hakkında konuşuyoruz. "Tristan'ın en küçük kardeşi bu yıl seçilebilecek," diyorum ona. "Tristan ve Rix her zaman onun maçlarına giderler."

Hollis başını sallar. "Tristan üniversiteye tam burslu olarak devam edeceğinden bahsetti. Bu ona yeteneklerini geliştirmesi için gereken zamanı verecektir."

"Hâlâ harika bir koç olacağını düşünüyorum." Gülümsememi elimin arkasına saklıyorum. Hollis inliyor. "Beni burada öldürüyorsun."

"Ben yanlış bir şey söylemedim."

"Düşüncelerini yüzünden okuyabiliyorum Aurora." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masaya koyuyor ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Ve bir peri masalından fırlamış gibi görünmen de hiç yardımcı olmuyor."

Elimi dudaklarına götürürken karnım zonklıyor. Hollis'in bu halini seviyorum; yoğun, baştan çıkarıcı, oyuncu, şefkatli. Şu anda benimmiş gibi hissediyorum ve onu sonsuza dek elimde tutmak istiyorum.

"Gençken tüm dikkatimi sana vermeyi çok severdim."

Yine de şimdi daha çok seviyorum.

Başını öne eğiyor. "Nasıl yani?"

"Bana verdiğin matematik özel dersini hatırlıyor musun? Dokuzuncu sınıfta o sınavdan kaldıktan sonra?"

Bana sorgulayan bir bakış attı. "Sana bir kez yardım etmiştim, sanırım, değil mi? Sonra baban sana bir özel öğretmen tuttu ama hatırladığım kadarıyla çok uzun sürmedi."

"Haklısın, olmadı." Bu sefer gülümsememi saklamaya çalışmıyorum. "Aslında cebirde oldukça iyiydim, ama senin öğretmenim olacağını düşünerek böyle bir plan yaptım, ama tamamen geri tepti."

Kaşları çatılır. "Ama neden?"

"Seninle zaman geçirmek istedim. Kolonyanı koklamak, kavramları açıklamayı dinlemek ve tam burada olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmek istedim."

Başını eğiyor. "Bana aşık mıydın?"

"Kesinlikle, gördüm. Seni gördün mü? Uzun yıllar boyunca zararsızdı, ta ki aşık olmayı bırakıp başka bir şeye dönüşene kadar." Parmaklarımı avucunun içinde gezdiriyorum. "Bu yıl her şey değişti. Sınırları aştığımı ve duvarları yıktığımı biliyordum. Senin beni gördüğün gibi ben de seni görmeye başladım. Kendini takımına ve mesleğine çok adanmışsın. Buz üzerinde olabileceğin en iyi durumda olmaya kendini adanmışsın. Bu sakatlıkların ne kadar zor olduğunu, takımını hayal kırıklığına uğratmaktan nasıl endişe ettiğini görüyorum. Bu asla sadece kendin ve ne istediğinle ilgili değil; diğer herkes üzerindeki etkisiyle de ilgili."

"Son zamanlarda bu özelliğim benim çöküşüm oldu."

"Yine de buradayız, Hollis. Ve bunun bir anlamı var. İkimiz de mükemmel değiliz ve belli ki her zaman doğru yapamayacağız, ama bu yeni bizi deniyoruz ve ben uyumumuzu seviyorum." Yine kelimeleri söylemek, ona nasıl hissettiğimi söylemek istiyorum, gerçekten ve gerçekten, ama daha fazla zamana ihtiyacım var.

Sanki bunu içimde hissediyor. Avuçlarını açıp masaya uzandı. "Terör koridorunda zafer dansı yaptığını gördüğüm an lanetlenmiştim."

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Ne zafer dansı?" "İlk tanıtım operasyonunu yaptığın zaman."

Gözlerim parlıyor. "Eylül'de mi?"

Başını sallıyor ve alt dudağını ıslatıyor. "İlk başta sen olduğunu fark etmemiştim. Neşen o kadar büyüktü ki, tüm alanı dolduruyordu. Ve sen çok lanet

güzeldi ve sonra sen arkana döndün ve ben o zaman gidici olduğumu anladım. Gözlerimi açtım ve seni gördüm, gerçekten seni gördüm. Roman'ın kızını değil, *seni*. Dünyayı avucunun içine almış bu görkemli, çarpıcı, azimli kadını. Ve ben sadece... düştüm. Her parçana. Tatlılığına. O çok sevdiğim şımarık ağzın için. Gücün, kararlılığın ve nazık, mükemmel kalbin için. Çok sert düştüm. Ve düşmeye devam ediyorum. Sensiz geçen her gün işkence, seninle geçen her gün ise en muhteşem hediye. Seni sevebildiğim için mi? Bununla kıyaslanabilecek hiçbir duygu yok Aurora. Seninle." Elimi kaldırıyor ve dudaklarını elimin arkasına bastırıyor. "Ve bunu sana her fırsatta söyleyeceğim, çünkü benim için senden daha gerçek ya da doğru bir şey olmadı."

"Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyorum.

"Senin için bir şeyim var. Yemekten sonraya kadar bekleyecektim ama şimdi almanı istiyorum."

"Bu randevu için beni giydirmek yetmedi mi?" Alay ediyorum.

"Buna alışın, Prenses. Seni şımartmak en sevdiğim eğlencelerimden biri olacak." Yanımdaki koltuğa oturmak için hareket ederken sırıtıyor. "Kalbini geri kazanmanın zaman alacağını biliyorum. Ama seninle olamadığım zamanlarda, benim kalbimin sana ait olduğunu hatırlamanı istiyorum. Sahip olduğun sürece senin olacak." Kutuyu açıyor. Mavi kadife bir yastığın üzerinde, pembe altın sonsuzluk sembolüyle iç içe geçmiş, pırlanta kaplı, kalp şeklinde bir kolye duruyor.

"Hollis." Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. "Bu çok güzel." "Tıpkı senin gibi. Takmana yardım edebilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve dönüyorum, parmakları tenime değdiğinde vücudum tüylerim diken diken oluyor. Onu dikkatlice boynuma doluyor. Isınıyor ve yüzümü ona dönüyorum. "Teşekkür ederim." Kollarımı beline doluyorum, bir restoranda olduğumuzu umursamadan ona sarılıyorum, yanağım göğsüne yaslanıyor. "Bunun için, bu gece için. Seninle buna ihtiyacım vardı." Bu, onun olmanın nasıl bir şey olabileceğinin bir tadı - kapalı kapılar ardında saklanmak değil, onun çatı katının ya da benim dairemin duvarlarının dışında - ve ben şimdiden bağımlısı oldum.

"Ben de öyle, Prenses." Dudaklarını alnıma bastırıyor.

Yumuşak. Tatlı. Onu tamamen içime alacak kadar cesur olursam neler olabileceğine dair bir vaat.

BÖLÜM 45

ÇEKİÇ

Q Takip eden hafta boyunca Hollis ve ben birbirimizi her gün gördük. Dersler ve antrenmanlar arasında yerel dükkanlardan birinde kahve içmeye çalışıyoruz ama Toronto playoff'ta olduğu için gitmesi imkansız. herhangi bir yerde tanınmadan.

Geçen gece güvenli olduğu için Watering Hole'a gittik, ama Tristan ve Dallas geldi ve sonra herkesin gecesi oldu. Hollis beni randevuya götürdüğünden beri ekiple ilk kez dışarı çıkıyorduk ve ben de dürüstçe bir şans vermeye karar verdim. Kimse bunu büyük bir mesele haline getirmedi. Bunu değer verdiğimiz insanlardan saklamanın ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim, ta ki artık buna gerek kalmayana kadar. Hollis'in kolunu rahatça omzuma atması ve şakağımı öpmesi, her zaman olacağını bildiğim şekilde özgürleştiriciydi.

İyi geceler kucaklaşmaları uzun ve alın öpücükleri tatlı. Ama aramızdaki kimyaya teslim olmamak beni yıpratıyor. Hollis, ben onun kız arkadaşı olmaya hazır olana kadar tekrar fiziksel yakınlaşma konusunda net bir sınır koydu. Kafam hazır -ve kadınsı yerlerim de- ama kalbim hâlâ yaralı ve gergin.

Yine de düşünceliliğiyle her gün biraz daha iyileştiriyor. Bana ikramlar ve hediyeler getirmeye başladı. Bazen en sevdiğim fırından bir atıştırmalık ya da o korkunç ama lezzetli marshmallow muzlardan bir paket kadar basit oluyor. Şimdiye kadar en sevdiğim hediye ise omuzlarında *Hollis'in Kızı* yazan Terror kapüşonlu sweatshirt oldu. Az önce teslim ettiğim final sınavımda giydim.

Rix, Tally, Hemi, Dred ve Shilpa ile bu akşam Watering Hole'da buluşup üniversite hayatından kurtuluşumu kutlayacağız. Gelecek hafta,

Hemi'nin halkla ilişkiler müdür yardımcısı ilanı çıktı ve ben de başvuruyorum.

Kızlara bir mesaj göndermek üzereydim ki Hollis'ten sınavımı bitirip bitirmediğimi soran yeni bir mesaj aldığımı fark ettim.

AURORA

Hepsi bitti!

Dışarı çıkıyorum ve serin bahar esintisiyle ürperiyorum. Kanada'nın henüz sıcak mı yoksa soğuk mu olduğuna karar veremediği yılın o tuhaf dönemindeyiz. Çapraz askılı çantamdan kapüşonumu çıkarmak için duraklıyorum.

"Hey! Aurora!" Jameson yaklaşırken sesleniyor. "Sınav nasıl geçti?"

"İyi. Sen nasılsın?" Çantamı omuzluyorum.

Ben benimkini teslim ettiğimde o hâlâ işini bitiriyordu. Yine de binadan çıkmadan önce tuvalete uğradım.

"Aynen. Sanırım kompozisyon sorusunu çaktım."

Binanın köşesini dönerken ben de ona ayak uyduruyorum. Bir otopark bizi kampüsün barından ve avludan ayırıyor. Otoparkın bir köşesinde toplanmış bir öğrenci kalabalığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. "Orada ne halılar dönüyor?"

"Belki bir çamurluk kazası?" Jameson öyle diyor.

Yaklaştıkça arabayı tanıdım. Nasıl tanımayayım? Son zamanlarda yolcu koltuğunda oturuyordum. Ayrıca mavinin özel bir tonu göze çarpıyor. "Aman Tanrım, ne düşünüyor bu?" Hollis iki konuda gösterişli: kapüşonlu sweatshirt koleksiyonu ve arabası.

Yaklaştıkça, heyecanlı kalabalığın çoğunun kapüşonlu sweatshirt ve şapka gibi çeşitli Toronto Terror kıyafetleri giydiğini fark ediyorum. Hatta birkaçının sırt çantasında yamalar bile var. Havalı bir logo, bu yüzden anlaşılabilir.

"Kimin aklından ne geçiyordu?" Jameson sorar.

"Hollis." Gözlerimi mi devirsem yoksa gülsem mi bilemiyorum. "Onu kurtarmam gerek."

Hemi bununla nasıl başa çıkardı? Daha önce de ekiple birlikte dışarı çıkmıştık ve adamlardan biri heyecanlı hayranlar tarafından kuşatılmıştı. Her zaman devreye girer ve çoğu zaman hayranlarına fotoğraf çektirmeleri ve bir şeyler imzalatmaları için bir dakika verir, sonra da onları kendi yollarına gönderirdi. Yine de bu oldukça büyük bir grup, bu da birkaç dakikadan fazla süreceği anlamına geliyor. Hollis şapka imzalama işini halledebilir ama kalabalık kontrolü olmadığında huzursuz oluyor. İşte burada ben devreye giriyorum. "Bu durumu yönetmeme yardım etmek ister misin?" diye sordum.

Jameson. "İçinde senin için playoff biletleri var." Bunu yapmaya yetkim yok ama Hollis'in var. Ve son zamanlarda beni mutlu etmek için her şeyi yapabileceğini öğrendim.

"Sen ciddi misin?" Jameson altına işeyecekmiş gibi bakıyor. "Kesinlikle."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" "Bu kalabalığı sakinleştir."

Bir grup çılgın atan kız -görünüşlerine bakılırsa muhtemelen birinci sınıflar- öne doğru ilerlemeye çalışıyor.

Gruba yaklaşıp ısıklık çalarak içindeki Hemi'yi yönlendiriyorum. "Herkes lütfen üç adım geri çekilsin," diye bağıriyorum. "Kenara çekilin lütfen," diyorum korkan kızlara.

"Ünlü biri!" diye bağıriyor içlerinden biri.

"Hokey izler misin?" diye sordum.

Burnunu kırıstırıyor. "Um, hayır mı?" "O bir hokey oyuncusu."

"Oh." Böylece dört kızdan kurtuldum ve kalabalığın arasındaki bir boşluktan geçebildim.

Ona ulaştığımda Hollis bir şapka uzatıyor.

Beni gördüğünde yüzünde bir rahatlama, ardından da endişe beliriyor. Koruyucu kolunu belime doluyor.

Gülümsüyorum. "Gösterişli spor arabanızla bir üniversite kampüsüne gelirken aklınızdan ne geçiyordu?"

Sırtışı utangaçtı. "Seni son sınavından almak istediğimi, böylece kutlama yapabileceğimizi söyledim."

"Bu çok hoştu ama muhtemelen diğer arabayı kullanmalıydın." O kendini savunamadan, bir elimi boynunun arkasına doladım ve ağzını kendime çektim. Hatta çekilmeden önce birkaç dil darbesi ile şımartıyorum.

"Bunun hokey sitelerinde yer alacağını biliyorsun," diyor ama yine de gülümsüyor.

"Evet. Yarattığınız bu durumu idare etmemiz gerekiyor. Sonra kutlamaya gidebiliriz." Göğsünü okşayıp arkamı dönüyorum ve Hemi'nin bana öğrettiği şekilde ısıklık çalıyorum.

Bize en yakın olanlar geri çekiliyor. Ben elimi kaldırıyorum. "Merhaba, benim adım Aurora. Hollis'in kız arkadaşım ve onun burada olmasından duyduğunuz heyecanı çok iyi anlıyorum çünkü ben de aynı heyecanı paylaşıyorum."

Bu bana birkaç şaşkın nefes ve biraz da kahkaha attırdı. "Hollis'in 20 dakikası var. Şapka, tişört ya da çanta imzalayacak ama vücut parçaları olmayacak. Lütfen fotoğraf çekmek için kameralı telefonunuzu hazır bulundurun. Uygunsuz bir dokunuş ya da yorumda bulunursa derhal gidecektir."

Jameson ve kargaşayı kontrol etmek için gelen kampüs güvenliğinin yardımıyla, Hollis şapkaları ve çantaları imzalarken ve hayranlarla fotoğraf çektirirken kalabalığı idare edebiliyoruz. Güvenlik görevlilerinden iletişim bilgilerini alıyorum ve Jameson'a bu hafta sonu bilet bilgilerini mesaj atacağıma söz veriyorum.

Arabaya binip otoparktan çıktıktan sonra vücudumu Hollis'e doğru çeviriyorum. "İyi misin?"

"Evet. Bu... beklenmedik bir şeydi."

"Toronto play-off'larda ve bir üniversite kampüsü, özellikle de sınavların son gününde heyecan yuvasıdır." Kampüsün yarısından fazlası çoktan boşaldığı için şanslıyız.

"Sana sürpriz yapmak istedim." Bakışları, ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden olan o tanıdık ateşli şekilde üzerimde geziniyor. "Bu arada, orada çok seksiydin."

"Teşekkürler." İltifat karşısında gülümsedim.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" diye soruyor kırmızı ışıktaki dururken. Gülümsememi geri alıyorum. "Kız arkadaşın olma konusunda mı?"

"Bu kısmı, evet." Yüz ifadesi umutlu.

"Bunu söylerken biraz daha mahremiyetimiz olur diye ummuştum ama gözlerini sana dikmiş susamış kadınlar vardı." Yüzü düşmeye başlayınca devam ediyorum. "Ama evet. Ciddiyim. Seni seçiyorum, Hollis. Yani, bir süredir seni seçiyorum ve bu işte benimle birlikte olduğunu biliyorum. Bunun için hazırım, bizim için."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Gülümsemesi geniş, sıcak ve o kadar çok sevgiyle dolu ki kalbim diğer vücut parçalarıyla birlikte yumuşuyor.

"Bence senin evine gidip yeni ilişki durumumuzu ve benim üniversiteyi bitirmemi kutlamalıyız."

"Aklınızda ne tür bir kutlama var?"

"Hmm..." Dudağıma dokunuyorum. "Sahip olduğum fanteziler listesine bir göz atmayı içeren türden bir şeye ne dersin?"

Elimin arkasını öpüyor ve vajinamda hissediyorum. "Bu fikre bayıldım. Ayrıca, seni evde bekleyen bir sürprizim var." Işık yeşile dönüyor ve yola yeniden odaklanıyor.

"Oooh, sürprizlere bayılırım. Babamın habersizce daireme girmesi ya da Tristan'ın Rix'in gelmesini bekleyememesi ve sonunda onun evi yerine bizim dairemizde sevişmeleri dışında." Rix'e duvarların ne kadar ince olabileceğinden bahsettiğimden beri bunu uyarıda bulunmadan yapmıyorlar. Tristan beni rahatsız ettiği için özür bile diledi. Sanırım onun ne kadar beceriksiz olduğunu görmek, onların maskaralıklarını kazara duymaktan daha acı vericiydi.

Hollis, "Tam zamanlı olarak onun yanına taşınmadan önce bu iyiliğe karşılık vermek haklı olabilir," diye düşünüyor.

"Yine de biz onlardan çok daha uysalız."

"Evet. Elimin tamamını vajinana sokmamın imkanı yok." "Üç parmak her zaman hoş karşılanır."

Hollis inliyor. "Umalım da ön kapıdan geçmeyi başaralım." "Umarım geçemeyiz."

Bir sonraki kırmızı ışıkta duruyoruz ve Hollis tedirgin bir şekilde direksiyona vuruyor.

Koltuğumda kayıyorum ve ellerimi kalçalarımın arasına kaydırıyorum.

"Seni bu kıyafetlerden kurtarmak için sabırsızlanıyorum."

Bana yandan bakıyor. "Başka neyi bekleyemiyorsun?" "Mm...

Çok fazla şey. Seni öpmeyi özledim."

"Bunu ben de özledim."

"Ve ağzını üzerimde hissetmek. Tanrım, kalçalarımın arasındaki dilin için ölüyorum."

Boğazının arkasından derin bir ses çıkarıyor.

"Ve o ses. Daha fazlasını istiyorum." Parmak uçlarımla elinin arkasını sıyrıyorum ve tekrar inliyor. "Bunu çok seviyorum."

"Başka ne istiyorsunuz, Prenses?"

"Senin altında olmak istiyorum. Ağırlığınla beni yatağa bastırmanı, elinin boğazımda olmasını ve beni sert ve yavaş bir şekilde sikerken gözlerinin gözlerimde olmasını istiyorum."

Hollis neredeyse kapalı otoparka dönüşü kaçırıyordu. Sert bir şekilde sağa dönerken lastikler gıcırıyor. Emniyet kemerinin düğmesini açmadan önce arabayı zar zor park etti, ellerini saçlarının arasına soktu ve ağzımı yakıcı, kemiklerimi eriten bir öpücüğe boğdu.

Kemer tokasına uzandığımda elimi kendi eliyle kapatıyor. "Her ne kadar ellerini üzerimde görmek istesem de, Roman sonunda benimle yeniden konuşmaya başladı ve yatağa asansörle inmemize ramak kalmışken arabama elini sokarken yakalanmak gereksiz görünüyor."

"Adil." Geri çekiliyorum ve Hollis araçtan çıkmadan önce kendini yeniden düzenliyor. Asansörün gelmesi çok uzun sürüyor ama asansör boş olduğu için beni köşeye sıkıştırıyor. "Ellerimi üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor boynumdaki yolu öperken.

Asansör çalışıyor ve kapılar açılırken aramıza mesafe koyuyor. Bu iyi bir şey çünkü babam koridorda, önünde el yazısıyla *Tebrikler* yazan dev bir hediye çantası tutuyor.

"Oh, hey. Bunu bırakmaya çalıştım ama belli ki orada değildin ve güvenlik mandalı açıldı, o yüzden sanırım Rix ve Tristan orada."

"Bu güvenli bir bahis."

Başını sallıyor ve bakışları benimle Hollis arasında gidip geliyor. "Biraz kutlama yapmak istersin diye düşünmüştüm ama... belki daha sonra?"

Kalbim sıkışıyor. Gerçekten deniyor. Soyunarak kutlamak ister miyim?

Evet, istiyorum. Ama önce babamın Hollis'le ilişkisini onarmaya yardım etmek istiyorum. "Kızlarla birkaç saat içinde Watering Hole'da buluşmam gerekiyordu.

ama şimdi gidebilir miyiz?" Ben öneririm.

"Yaptığın planlara engel olmak istemem." Kendinden emin değil ve üzgün görünüyor.

"Sen karışamazsın, Dado. Bu büyük bir anlaşma ve büyük bir gün. Senin de bunun bir parçası olmanı istiyorum. İkimiz de istiyoruz." Hollis'in elini sıktım.

"Hadi, Roman." Hollis babamı bizimle birlikte asansöre çekti.

Lobi için düğmeye basıyorum ve planlardaki küçük değişiklik hakkında bir grup mesajı gönderiyorum.

Asansörden çıktığımızda Hollis parmaklarımı onunkilerle birleştiriyor ve birlikte caddede yürüyoruz. En sevdiğimiz masaya oturuyoruz, ama Hollis babamın yanındaki koltuğa kaymak yerine benim yanımdaki yeri alıyor ve kolunu sandalyemin arkasına uzatıyor. Her zamanki garsonumuz uğruyor ve Hollis bana sevdiğim şekilde bir martini, kendisine ve babama da bira sipariş ediyor.

Babam aramıza bakıyor. "Aurora'yı sınavdan sen mi aldın?" Son zamanlarda bana Aurora demeye başladı. Artık onu istediğimden yüzde yüz emin değilim. Eskiden olduğu gibi bir yetişkin olarak görülmek için mücadele ediyormuşum gibi hissetmiyorum.

"Yaptım," diyor Hollis.

Ağzım birden kurudu. Bu işin nereye gittiğinden emin değilim.

"SUV'unu mu alacaksın Audi'yi mi?" Babam soruyor.

"Audi."

Başını sallıyor ve başparmağıyla alt dudağını ovuşturuyor. "Mafyaya yakalanman ne kadar sürdü?"

Hollis gülüyor. "Arabadan iner inmez." "Bu çaylakça bir hareketi."

"Düşünmüyordum."

"Aurora'yı lise danslarından birinden benim Porsche'mle aldığımız zamanı hatırlamıyor musun?" Babam soruyor.

Masayı tokatladım. Yeşil ve aşırı bir şeydi ve fark etmemek imkânsızdı. "Çok utandım! Sonra da kendimi arka koltuğa tıkmak zorunda kaldım!"

"Kahretsin. Bunu hatırlıyorum. Bize kızmıştın." Hollis gülüyor.

"Arkadaşlarım haftalarca senden bahsetti. Çok sinir bozucuydu." Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. Çok geçmeden matematik sınavında çuvallamış ve Hollis'i özel öğretmenim yapmaya çalışmışım. En çılgın hayallerimde bile buraya geleceğimizi düşünmemiştim.

"Eminim sinir bozucu olmuştur." Hollis bana bilmiş bir gülümseme veriyor. Yanına dirsek atıyorum. "Aman Tanrım, egonu kontrol et."

"Tuvalete gitmem gerek. Hemen döneceğim." Hollis beni yanağımdan öpüyor ve kabinden kayarak çıkıyor.

"Bunu görmediğime inanamıyorum," diye düşünüyor babam. "Neyi görmediğine?"

"Birbirinize bakış şekliniz."

"Uzun bir süre bunu saklamaya çalıştık. Ve bunun için üzgünüm."

Başını iki yana sallıyor. "Ne olursa olsun zor zamanlar geçirecektim, Pe- Aurora. Yetişkin olduğunu biliyorum ama sen her zaman benim küçük kızım olacaksın. Ve Hollis benim en iyi arkadaşım. Bunun kolay bir yolu yoktu."

"Hâlâ en iyi arkadaşın mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Bunu atlatmam biraz zaman alacak ama sana karşı nasıl olduğunu görüyorum. Sana karşı hissettikleri yüzünden okunuyor. Bunu bu kadar uzun süre saklayabilmesi tam bir mucize. Hiç kimse senin için yeterince iyi olamayacaktı, ama seni ilk sıraya koyacağına güvendiğim bir kişi varsa, o da odur."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini sıktım. "Seni seviyorum, Dado."

"Ben de seni seviyorum evlat, tüm kalbimle."

BÖLÜM 46

HOLLIS

"I Final sınavımı bitirdiğimde bir fiçı partisine gittiğimi hatırlıyorum." Biramdan bir yudum alıyorum. Bir buçuk saattir içtiğim için ılıktı. Bu gece için planlarım var ve bira buna engel olamaz. onların yolu.

Roman kıkırdar. "Üniversitede muhtemelen iki fiçı partisine gitmişimdir." Flip, "Ben çok fazla fiçı partisine gittim," diyor.

"Bira sevmem." Ash rom ve kolasını yudumluyor. "Ya da fiçı partilerini."

Tristan, "Genellikle kötü kararlar, kusmuk ve pişmanlıklarla doludurlar," diyor.

Roman tuvalete gitmek için izin istiyor ve Tristan dikkatini bana vermeden önce etrafına bir göz atıyor. "Roman gayet iyi idare ediyor gibi görünüyor, değil mi? Senin gözün hiç morarmadı."

"Birbirimizi yumruklamanın sorunu çözmeyeceğinin farkındayız. Ve evet, kendine geliyor."

Tristan, "Geçmiş görmek tam bir pislik," diye gözlemde bulunuyor.

"Bu kesinlikle doğru," diye katılıyorum. "Sen ve Rix iyi misiniz?"

"Evet. Bea tam bir mucize."

"Tam zamanlı olarak yanına taşınmasını dört gözle bekliyor musun?" Ben soruyorum.

"Neredeyse bitti ama ikinci yatak odasından resmen vazgeçmesini dört gözle bekliyorum, anlıyor musun? Aynı fikirde olduğumuzun teyidi gibi bir şey bu." Tristan odayı tarıyor, belki de başka kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için. "Yüzüklere bakıyordum. Muhtemelen biraz erken olduğunu biliyorum ama Bea sonbahar için birkaç programa başvurdu. Yakında bir karar vermesi gerekecek."

"Bu iyi bir şey, değil mi? İsteddiği bu mu?"

"Evet, ben de buna varım. Finans işlerinde iyidir, aslında harikadır.
-Ama kalbinin attığı yer orası değil. Ona keyif veren bir şey için onu okula gönderebilecek param varken, sevdiği bir işte çalışmaya devam etmesi için bir neden yok. Eğer bu onu mutlu edecekse, hayatının geri kalanı boyunca kurs masraflarını karşılayabilirim. Ama her zaman onun etrafında bir çember oluşturmam, anlıyor musun?"

"Koku çok fazla olur. Hemi de kamu ahlaksızlığı suçlamalarından pek memnun olmaz," diye öneriyorum.

"Değil mi? Ama parmağına kocaman bir taş takabilirim, böylece tüm o potansiyel dangalaklar onun benim olduğunu bilir. Yaz sonunda bir yıldır çıkıyor olacağız ve birkaç aydır benimle yaşıyor olacak - ama benim saçmalıklarından tamamen bıkacak kadar uzun değil - böylece onu kilitleyebilirim."

Kıkırdıyorum ve omzunu sıvazlıyorum. "Onu içeri kilitleme konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Sana oldukça aşık. Yakın zamanda senin saçmalıklarından bıkacağını sanmıyorum."

"Umarım öyle olmaz, çünkü Bea benim için o. Onun için her şeyi yaparım. Anlıyor musun?"

"Evet, dostum. İstiyorum."

Roman, endişeli baba kaşlarını çatmış bir halde banyodan döner. Kadınlara bakar. "Bu kızlar kaç sürahi margarita içti?"

"Son ikisi alkolsüzdü," diyorum ona. "Bu rahatlatıcı."

Roman birasının kalanını bitiriyor. "Buralarda mı takılıyorsun?"

"Aurora gitmeye hazır olana kadar, evet." Bu kısma alışmak zor. O benim en iyi arkadaşım ve kız arkadaşımın babası. Yıllar boyunca ona çok göz kulak oldum. Ama benim evimde kalması yeni bir şey.

"Sabah kapımı çalmak ister misin, antrenmana birlikte gideriz?" diye soruyor bana bakmadan.

Bu bir zeytin dalı. Ayı ayrı sürüyorduk.

"Siktir, sonunda. Hadi senin SUV'u alalım, Hollis ve siz ikiniz önümüzdeki birkaç hafta boyunca kışımı sürün." Tristan başını sallar. "Sen işlerini hallederken benim araba kullanmam cidden sakıncalı oldu."

Roman, "Bir hakkım olduğunu hissediyorum," diyor.

"Yapmadığını söylemiyorum. Sadece bunun uygunsuz olduğunu söylüyorum ve siz ikiniz bunu telafi ederken sorumluluğu paylaşabilirsiniz." Tristan sırtıyor.

Başımı salladım. "Sen bir pislisin."

"Biliyorum."

"İkinizle sabah görüşürüz." Roman bira şişesini arkamızdaki masaya koyuyor ve gitmeden önce Aurora'ya sarılmak için duruyor.

Tristan, "Kız arkadaşına ihtiyacı olan insanlardan bahsetmişken, Roman'ın havuza geri dönme zamanı geldi," diyor.

"Katılıyorum. Özellikle de şimdi."

Tristan, "Onun tipinin ne olduğunu bile bilmiyorum," diye düşünüyor.

"Aurora etraftayken kadınlarla konuşmuyor," diye açıklıyorum.

"Peki ya galadaki? O randevuya gitti mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Illinois ya da Wisconsin'de yaşıyor, bu yüzden gerçek bir potansiyeli olup olmadığını bilmiyorum."

"Dans pistinde oldukça iyi anlaşıyor gibiydiler. En azından ortalık karışmadan önce. Boka batmaktan bahsetmişken, Scarlet konusunda ne yapacaksın? Hammer'ın eski sevgilinle randevuya çıkman konusunda o kadar da heyecanlı olduğunu sanmıyorum."

"Scarlet röportajı gördü ve randevu için bana izin verdi. Ona parasını geri ödedim."

Tristan birasını öksürerek yudumluyor. "Scarlet Reed'e randevudan kaçması için yüz bin dolar mı verdin?"

"Yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirememem onun suçu değildi. Yapmam gerektiği gibi tavsiyeni dinleseydim ve erkek gibi davransaydım, açık artırmaya katılmazdım. Aurora o gece benim randevum olurdu ve olmalıydı."

"Bu pahalı bir dersti."

"Ve kızı elde ettiğim için buna kesinlikle değdi."

Aurora'nın gözleri odanın diğer ucundan benimkileri buluyor. O çok güzel ve o benim. Hayatımın geri kalanını onu severek geçireceğim. Etrafına bakınıyor, belki de alışkanlıktan kimin izlediğini kontrol ediyor. Sonra gözlerini deviriyor ve barın öbür ucundan bana doğru süzülüyor.

"Ve ben çıkıyorum. Sonra görüşürüz." Tristan omzuma vurdu ve uzaklaştı.

Yaklaşırken yüzündeki geniş gülümsemeyi ve muzip ifadeyi içime çekiyorum. "Nasıl gidiyor, Prenses?"

"Babam gitti mi?" diye

onaylıyor.

Başımı

sallıyorum.

Elini boynumun arkasında birleştiriyor. "Onun önünde sana yakınlık gösterdiğim için kendimi tuhaf hissediyorum," diye itiraf ediyor. "Bunu onun yüzüne vurmak istemiyorum, ama aynı zamanda beni öp lütfen."

Onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Onu koşulsuz sevmek çok iyi hissettiriyor.

Gömleğimin üst düğmesiyle oynuyor. "Tükettiğim margarita sayısı düşünüldüğünde şüpheli bir şekilde ayıgım."

Parmaklarımı kolunun arkasında gezdiriyorum. "Bunun nedenini merak ediyorum."

Alt dudağı dişlerinin arasından kayıyor. "Bakirelere geçmek akıllıcaydı."

Kaşlarımı çatıyorum.

Boğazını temizliyor. "Bu yüz ifadesi karşısında kaç kez mastürbasyon yaptığının sayısı müstehcen. Beni eve götür ve yatağa yatır, lütfen."

Kıçına hafifçe vuruyorum. "Git arkadaşlarına hoşça kal de."

"Tamam!" Yanağıma bir öpücük konduruyor ve restoranın diğer ucuna, kızların oturduğu yere doğru zıplıyor. Bir tur sarılmanın ardından serçe parmaklarımızı birleştirip akşam serinliğinde dışarı çıkıyoruz.

Kolunu benimkinin içinden geçiriyor ve yanağını pazılarına yaslıyor. "Her ne kadar bugünü yatakta kutlamak istesem de, ki kesinlikle hâlâ istiyorum, arkadaşlarımızla *dışarıda* olmak çok güzeldi."

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Seni yüksek sesle sevmek çok daha iyi hissettiriyor."

"Sen evrendeki en iyi erkek arkadaşsın." Kolumu sıkıyor. "Ve babam işleri hallediyor gibi görünüyor."

"Öyle." Binamızın kapısını açıyorum ve onu soğuktan içeri sokuyorum. "Yarın antrenmana birlikte gideceğiz."

Çatı katına çıkmak için asansör düğmesine bastığımda yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Kim önerdi bunu?"

"O yaptı." Asansör yukarı doğru hareket eder.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Ellerini göğsümde gezdiriyor. "Sen ve babam uzun zamandır çok yakındınız ve bu durum bunu değiştirdi ama hasarın kalıcı olmasını da istemedim."

"İkimiz de seni bunun olmasına izin vermeyecek kadar çok seviyoruz." Onu usulca öptüm.

Asansörün sesi duyuluyor ve kapılar açılırken onu bırakıyorum, onun yerine elini tutuyorum.

Evime girer girmez Aurora ağzımı kendi ağzına götürdü. Ne yazık ki, Postie ve Malone peşimizdeler, bize çelme takmaya çalışıyorlar.

bacaklarımızın arasında örölür.

Aurora dudaklarıma karşı, "Çok sevimliler ama penis engelleyiciler," diyor.

"Hadi onları besleyelim. Sonra senin için bir şeyim var."

"Orgazm demek istiyorsun, değil mi? Benim için onlardan çok var." "Bütün hafta boyunca bunları sağlamaya istekliydim," diye hatırlatıyorum ona.

"Şartlarla geldiler." Parmakları kemer tokamın etrafında kıvrılıyor.

Bileklerini kavıyorum ve onu döndürüyorum, kapıya doğru bastırırken başının üzerine kaldırıyorum. Bacaklarını ayırıyor ve dizim bacaklarının arasından kayıyor. İç çekiyor ve kalçalarını döndürüyor.

"Bir şartım var." Dudaklarımı çenesinin kenarında gezdirip onu içime çekiyorum. "Ve makuldü. Hâlâ da öyle."

"Biliyorum. Konu sen olunca seksi duygulardan ayıramıyorum," diye fısıldıyor, gözleri duyguyla dolup taşıyor. "Sen içimdeyken kalbim ve ruhum yanıyor gibi hissediyorum."

Onun gerçeği içimdeki kırık parçaları rahatlatıyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum." Ellerini bırakıyorum ve parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum. "İşte bu yüzden buraya tekrar gelmeden önce benimle birlikte olmanı istedim."

"Sabırlı olduğun için teşekkür ederim." Sıcak bir avucunu yanağıma dayıyor. Şu anda onunla ilgili her şey yumuşak ve açık. "Seni seviyorum."

Onun itirafı beni çözüyor ve kalbimi iyileştiriyor. Bu anı ezberliyorum: sözlerindeki nezaketi, gözlerindeki gerçeği, ne kadar güzel olduğunu, ellerinin tenimde olduğunu, beni toprakladığını, beni Dünya'ya bağladığını.

"Bu sözleri duymak için bekliyordum."

"Onları söylemek için bekliyordum. Şimdi onları bana geri ver, lütfen," diye fısıldıyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, duygularım sesimi boğuklaştırıyor. "Seni seviyorum, Aurora."

Gülümsemesi genişliyor. "Tüm kalbimle," diye mırıldanıyor ve ağzımı kendine çekiyor.

Gerçi öpücük beş saniye kadar sürüyor, çünkü kedilerim haşereliklerine geri dönüyorlar.

"Şu ikisini besleyelim." "Ve sonra orgazm?"

"Önce sürpriz, sonra orgazm."

İç çekiyor. "Sen yiyecekleri alırsan ben de onların ikramlarını alırım." "Tamamdır." Buzdolabına doğru

gidiyorum.

Aurora çocuklara iki saniyede yalayıp yuttukları ödöl mamalarını verirken ben de yumuşak yiyeceklerini tabağa koyuyorum. Ellerimizi yıkadıktan sonra parmaklarımızı bağlarım. "Hadi gel." Onu koridordan aşağıya, boş yatak odasını geçip evdeki ofisime yönlendiriyorum.

Işığı yakıp kapıyı iterek açarken sinirlerim tepeme çıkıyor. "Hollis," diye nefes alıyor odaya girerken. "Bu... Sen yeniden dekore edildi."

Odada eskiden tek bir masa ve kullanılmayan bir egzersiz bisikleti vardı. Ev ofislerine göre oldukça sönük bir yerdi. Ancak evrakları veya sözleşmeleri gözden geçirmem gerektiğinde genellikle dizüstü bilgisayarımla yemek masamda oturdum. Aurora Halkla İlişkiler ofisinde Hemi'ye katılırsa, mesai saatleri dışında çalışmak için alana ihtiyacı olacak ve belki gelecekte benim de öyle olacak.

"Bu alanın da senin gibi hissetmesini istiyorum." Evim gibi hissetmek istiyorum.

Sanki buraya, benim yanıma aitmiş gibi.

"Bu inanılmaz." Çift masaya doğru ilerliyor. Bir tarafta siyah bir yönetici koltuğu var - bu benim. Diğer sandalye bebek mavisi ve pelüş, işlev ve konfor için tasarlanmış. Duvarlar soluk, buzlu bir maviye boyanmış ve aralarında bir muzlu ördek baskısının da bulunduğu yeni sanat eserleriyle süslenmiş. İki özel salon sandalyesi limana bakan pencereye bakıyor. "Yastıkları bile uyumlu seçmişsin," diye düşünüyor.

Kollarımı arkadan beline doluyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Evden işe gittiğimiz günlerde kahve içmek için güzel bir yer olur diye düşündüm."

"Bunu sevdim." Başını yukarı kaldırıyor ve ben de onun baştan çıkarıcı dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Neden bu kadar mükemmelsin?"

"Ben bundan çok uzağım." Ona sarılıp kalmak istiyorum ama bu sadece başlangıç, bu yüzden geri çekilip ellerimizi birleştiriyorum. "Dahası da var. Gel."

"Daha fazla mı?"

Ona koridorda yatak odama kadar rehberlik ediyorum. "Gözler kapalı, Prenses." Onu önüme çekiyorum, bir elimle gözlerini kapatırken diğer elimle kapıyı açıyorum. Onu ileriye doğru iterken kolumu tutuyor. Odanın karşısındaki boy aynasından yansımam bana bakıyor. Aurora'nın yanakları kızarmış.

Gergin bekleyiş göğsümü daraltıyor ama ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyorum. Elimi kalçasına indiriyorum. "Gözlerini açabilirsin."

Tırnakları kolumu en lezzetli şekilde ısıtırken parlıyorlar. "Oh, Hollis."

Kollarımın arasında dönüyor, mükemmel, çarpıcı yüzünde huşu var. "Sen yaptın

Bu benim için mi?"

"Bizim için," diye düzeltiyorum. "Kesinlikle kendine hizmet ediyor."

"Bu inanılmaz." Beni öpmek için parmak uçlarında yükseliyor, sonra yatağı tarıyor.

"Yastık almışsın."

"Onları sevdiğini biliyorum." Yatağının üzerinde saçma sapan bir sayı var. Sadece baş belası değil, yararlı da olabileceklerini keşfettim.

Odanın bir ucundan diğer ucuna uçuyor ve ortadakini kapıyor. "Bana bir prenses yastığı almışsın."

"Ben yaptım."

"Benden çok hoşlanıyorsun."

"Kesinlikle hoşlanıyorum."

Bir koluyla yastığı göğsüne bastırıyor ve beni odanın diğer ucundaki yeni şifonyere kadar takip ediyor. Üst çekmeceyi açıyorum. Son birkaç aydır buraya bıraktığı her şeyi çoktan katlayıp kaldırmıştım. "Bunlar senin. Sana yer açmak için birkaç çekmeceyi boşaltmak istemedim. Bunun benim olduğu kadar senin de olduğunu hissetmek istiyorum." Yanağını okşuyorum, beni topraklayacak bir temasa ihtiyaç duyuyorum. "Her şeyin çok yeni olduğunu ve kendimizi toparlamak için zamana ihtiyacımız olduğunu biliyorum ama Rix'in taşınacağını ve senin kiranın sadece bir yıl olduğunun da farkındayım. Ne zaman burada olmaya hazır olursan, burası senin için hazır. Ama baskı yok. Daha fazla zamana ihtiyacın varsa sorun değil."

Yastığı şifonyerin üstüne koyuyor ve avuçlarını göğsüne yerleştiriyor, yumuşak gülümsemesi içimi ısıtıyor. "Bana bir şifonyer almışsın."

"Çok fazla kıyafetin var," diye belirtiyorum. Umarım bu çok fazla değildir.

"Bu doğru." Ellerini omzumda gezdiriyor. "Benim için gerçekten ciddisin, değil mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Çok mu ciddi?"

Başını sallıyor. "Ciddiyetin mükemmel miktarı." Gülümsemesi yumuşuyor. "Bana gerçek ve doğru bir şey söyle."

"Seni sevmek çok kolay. Ama bu duyguyu saklamak, *seni* inkâr etmek, şimdiye kadar yaptığım en zor, en acı verici şeydi ve bunu bir daha yapmak zorunda kalmadığım için çok mutluyum." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, narin kabuğunu izliyorum. "Bana gerçek ve doğru bir şey söyle."

Avucunu kalbimin üzerine koyarken çenesi titriyor. "Sen benim ruhuma yerleştin, Hollis. Kalbin benim evim ve onu asla terk etmek istemiyorum."

Dudaklarımız buluşuyor, nazik bir fırça, sözsüz bir söz.
Yakınlaştığımızda ihtiyacın yıkaması ani ve tüketiyor, ellerimiz saçlarımızı kavırıyor.

ve öpüşmeyi derinleştiriyoruz.

Gömleğimin düğmelerini çözüp başımdan geçiriyor, sonra aynısını kendi gömleği için yapıyor. "Şimdi ne yapmak istiyorum biliyor musun?"

"Oldukça iyi bir fikrim var."

Sütyeninin düğmelerini açıp bir kenara fırlatıyor, ardından kot pantolonunun düğmelerini açıyor. "Eminim benim fikirlerim daha iyidir." Pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirip tekmeleyerek çıkarıyor ve üzerinde mavi ve siyah çizgili bir çift çorap kalıyor.

Parmaklarını pantolonumun kemerine sokuyor ve beni boy aynasına doğru çekiyor.

"Bu daha iyi fikrin ne olduğunu bana söylemeyi mi planlıyorsun?" O benim pozisyonumu ayarlarken soruyorum.

Kemerimi tokasından geçirip ilmeklerinden kurtarıırken başını sallıyor ve ayağımın dibine yere bırakıyor. Düğmeyi açıp fermuarı aşağı çekerken dili alt dudağında geziniyor. Sonra presnes yastığını kapıp ayaklarımın dibine fırlatıyor ve yere çöküyor.

Bana gülümsüyor. "Düşünceliliğinizi ne kadar takdir ettiğimi size ağzımla göstereceğim."

Sırıttıyorum. "Çok tatlısın, değil mi?"

"En tatlısı." Beni boxer külotumdan kurtarıırken ve avucunu uzunluğumun etrafına sararken sırtlıyor. Bir an için gözlerimi kapatıp kendimi toparlamam gerekiyor. Sanki sonsuza dek onun yumuşaklığından yoksun kalmışım gibi geliyor ve buna yeterince hazırlıklı değilim.

Ucuna bir öpücük

konduruyor. "Siktir,

Presnes," diye inliyorum.

"Ağzım, Hollis," diye yanıtlıyor.

Dolgun dudakları ayrılırken gözlerim açılıyor. Dili ağlayan yarık boyunca kayıyor ve beni ağzına almadan önce başımın etrafında dönüyor. Bir eli kalçama gidiyor ve bakışları yana kayıyor; çıplak yansımasına, bir yastığın üzerine diz çökmüş, dudakları sikimin etrafına sarılmış.

Konuşurken dudakları başını okşuyor. "Bu aynayı seviyorum." Ve sonra dudakları sikimden aşağı kayıyor, beni daha derine çekiyor. Etrafımda inliyor, bir eli kalçalarının arasına düşüyor. Yanağını okşuyorum, bakışlarım önümdeki kızla aynadaki yansıması arasında gidip geliyor.

Ellerimi yüzünü sarmak için hareket ettiriyor ve gözlerini benimkilere diyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

İnliyor ve üç parmağını amına sokuyor.

Kalçalarımı, çıkıntı alt dudağına değene kadar geri çekiyorum. "Evet, lütfen," diye mırıldanıyor.

Başı boğazının arkasına çarpana ve inleyene kadar, önce yavaş vuruşlarla, her geçişte daha derine inerek geri itiyorum. Parmakları kalçalarının arasında hareket ediyor, gözleri yüzümle aynadaki yansımamız arasında gidip geliyor. Yaklaşmışım. Çok yaklaştım. Geri çekilmeye başlıyorum, çünkü boşalmama bir hamle kaldı. Ama boştaki eli kalkıyor ve kıcıımı kavırıyor, beni ileri doğru çekerken tırnakları batıyor, ta ki sikimin tamamını yutana kadar.

O kadar sert boşalıyorum ki dik durmak için şifonyerin kenarına tutunuyorum. Tırnakları kıcımdan geri çekiliyor ve ben de çekiliyorum. Nefes nefese kaldı ve bana gülümsedi. "Hep bunu denemek istemişimdir."

"Tanrı aşkına, Prenses." Ağzımı onunkine yapıştırdım.

Ve sonra beni de kendisiyle birlikte yere çekiyor. Yastığı başının altına sıkıştırıyorum ve yüzümü kalçalarının arasına gömüyorum, saçlarımı yumruklayıp adımı haykırana kadar parmaklarımla ve dilimle onu beceriyorum.

Sonra onu yatağa taşıyorum, prezervatif takıyorum ve kalçalarının beşiğine yerleşiyorum.

"Sana içimde ihtiyacım var, Hollis," diye mırıldanıyor, titreyen parmakları yanağımı sıyrıyor. "Lütfen."

"Her şey senin için, Prenses." Başını ıslaklığının içinde sürüklüyorum.

Aurora, ben girişini dürttüğümde kalçalarını yukarı kaldırarak eğiliyor. Duraklıyorum, o anı, kızarmış yanakları ve şehvetle ıslanmış gözleriyle ne kadar muhteşem göründüğünü hatırlıyorum.

Ve sonra yumuşak bir vuruşla içeri itiyorum.

Ben onun içinde dibe vururken ikimiz de inliyoruz. "Siktir, seni özledim," diye inliyorum dudaklarına karşı.

"Ben de seni özledim." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Ben de bu duyguyu özledim."

Bu fiziksel bağdan çok daha fazlası. Onunla sarmaş dolaş olmak ev gibi hissettiriyor. Yanağını okşuyorum. "Ben de öyle."

"Bunu bir daha asla birbirimizden uzak tutmayalım, tamam mı?" diye mırıldanıyor. Başımı sallıyorum. "Asla."

"Ben seninim." Elleri sırtımdan aşağı kayıyor.

"Artık sonsuza dek benimsin," diye söz veriyorum.

"Her parçan."

Kalçalarımı döndürüyorum, o da usulca inliyor.

"Eskiden seni böyle içimde hissetmenin ne kadar iyi olacağını hayal ederdim. Tam burada, bu yatakta. Ama bundan çok daha fazlası." Elini kalbimin üzerine koydu. "Burada da içimdesin."

"Sen gelene kadar ne kaçırdığımı bilmiyordum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Etrafımı sarıyor, ayaklarını sırtımın alt kısmına bağlıyor. Ve birlikte hareket ediyoruz, yavaşça yükselen bir gelgit, üzerimizi yıkayıp bizi mutlulukla örtene kadar. Sonsuzluk vaadiyle.

BÖLÜM 47

HOLLIS

Aurora komodinin üzerindeki saate bakıyor ve göğsümü okşuyor. "Ooh, muhtemelen giyinmelisin. Babam birazdan burada olur." Bu gece sezonun son maçı olabilir ve eğer evren bizden yanaysa, kupayı eve getireceğiz.

Ona ters ters baktığımda sırtıyor. "Etrafta külotunla dolaşıyordun."

"Hâlâ bu gece ne giyeceğime karar veriyordum." "Şımarıklık yapıyordun."

"Ama rahatsınız, değil mi?"

"Kesinlikle rahatladım," diyorum ve doğrulmaya başlıyorum. Eğiliyor ve dudaklarını büzüyor. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, velet olsan bile." Son bir öpücük çaldım. "Özellikle de velet olduğun zaman." Yataktan yuvarlanıp ayağa kalkıyorum.

Yan yatıyor ve yanağını yumruğunun üzerine koyuyor. "Bu inanılmaz derecede zarifti."

Banyoya giderken saate baktım. "Az kaldı." "Az kaldı. Bir saatim var," diye sesleniyor.

"Baban kapıyı çaldığında çıplak olamazsın."

"Anlaşıldı." Yataktan yuvarlanarak kalkıyor ve ben ona ılık, nemli bir bez atarken elini kaldırıyor. Bacaklarının arasını siliyor ve şifonyerinin yanındaki çamaşır sepetine atıyor.

Üstteki dört çekmece onun kıyafetleriyle dolu. Tristan evdeyken ve Rix onun evindeyken Aurora burada kalıyor. Henüz taşınması için zorlamıyorum. Kiracılığının sona ermesine daha birkaç ay var ama bugünlerde benim yatağında onunkinden daha çok gece geçiriyor.

Aurora bir kot pantolon, arkasında Hollis'in Kızı ve benim numaramın yazılı olduğu bir Terör tişörtü ve üstüne de babasının formasını giyerken ben hemen takım elbisemi giydim. Giyinmeyi bitirdiğimizde kapı çalınıyor. Roman istemediğı bir şey göreceğı korkusuyla içeri girmeyi bıraktı.

Aurora ve benim bir çift olmamıza alışıyor. Bazı açılardan hiçbir şey değişmedi, bazı açılardan ise her şey değişti. Ona olan sevgimi herkesin içinde açıkça göstermek bir alışma süreci oldu ama hoş karşılandı. O benim, ben de onunum ve bu duygularımı kimseden, özellikle de Roman'dan saklamayı reddediyorum. Arkadaşlığımız değişmiş olsa da artık ikimizin de önceliğı aynı ve bu da Aurora.

Roman'la kapıda birlikte buluşuyoruz.

"Selam." Aurora kollarını ona doluyor, sonra arkasına yaslanıp kravatını düzeltiyor. "Harika görünüyorsun. Bu gece için kendini iyi hissediyor musun?"

"New York'u kapatmaya hazırım." Bakışları bana kayıyor. "Peki ya sen?"

"Sağlam. Buza çıkmaya hazırım." Bu serideki her maçta oynadım ve kendimi güçlü hissettim. Sezon başında olduğum yerde değilim ama oraya tekrar ulaşmak için önümde koca bir sezon var.

Üçümüz asansöre bindik. On ikinci kata yaklaştığımızda Aurora Roman'ı yanağından öpüyor. "Seni seviyorum. Bu gece iyi şanslar, Dado."

Ona çabucak sarılır. "Ben de seni seviyorum, ufaklık."

O bana dönerken ben de ona uzanıyorum. Bugünlerde daha çok böyle oluyor. Senkronize oluyoruz. Bir kolumu beline doluyorum, o da kolunu boynuma doluyor. Bu otomatik bir şey ve bir an için ondan başka her şeyi unutuyorum.

"Sende bu var." Boynumun yan tarafını öpüyor ve güzel yüzünü görebilmem için arkasına yaslanıyor. "Seni seviyorum."

Yanağını avucumun içine alıyorum. "Ben de seni seviyorum. Bu gece dışarıda seni arıyor olacağım."

"Senin için tezahürat yapıyor olacağım."

Dudaklarımı onunkilerin üzerine sürüyorum. Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve ben istemeyerek de olsa onu bırakıyorum. Koridora adım atıyor ve ikimize de birer öpücük daha konduruyor. "Bu gece kıçlarına tekme bas."

Roman gülüyor ve kapılar kapanırken göz kırpmıyor.

"İyi misin?" İkimiz baş başa kaldığımızda soruyorum.

Duvara yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Biliyor musun, seni ve kızımı birlikte görmeyi kaldıramayacağımdan endişeleniyordum."

Başımı sallıyorum. Bunun kolay olmadığını anlıyorum ama her seferinde onu ilk sıraya koyduğumu bilmesi gerekiyor. "Bunun bir geçiş dönemi olduğunu biliyorum ama onun sevgisini reddetmektense bana kızmanı tercih ederim."

"Tam da olması gerektiği gibi." Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Seninle mutlu. Onu hiç görmediğim kadar mutlu. Buna alışmanın kolay olduğunu söylemiyorum ama onu sevme şeklin bu garipliğe değişiyor. Ben sadece onun mutlu olmasını ve sevilmesini istiyorum ve seninleyken gördüğüm de bu."

"Onun için her şeyi yaparım,"
diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum."

Asansörün kapıları açılıyor ve sıcak Mayıs öğleden sonrasına adım atıyoruz. Playofflar yoğun geçti ve bu bizim için tarihi bir gece olabilir. Tristan'ın cipiyle arenaya gidiyoruz ve vardığımızda soyunma odasındaki enerji elektrik gibi. Herkes gergin ve heyecanlı. Ve bu bizimle birlikte buza çıkıyor.

Maç zamanı geldiğinde, kızların hepsi bu gece yedek kulübesinin arkasındadır. Ashish karısına bir öpücük kondurunca kendini Jumbotron'da bulur. Shilpa onu yakalıyor ve parmaklarını dudaklarına götürüyor. Sezonun başlarında bunun için ona kızardım ama bu gece birbirlerine olan bağlılıklarını takdir edebiliyorum. Bu kolay bir hayat değil ve Shilpa bir rock yıldızı.

Tristan Rix'i bulmak için sırayı tarar ve yumruğunu kalbinin üzerine vurur. Rix iki eliyle bir kalp yapar ve kamera uzaklaştığında kalbi kasıklarına doğru indirir.

Dallas gülüyor.

Flip arkamıza bakıyor. "Neler oluyor?"

Tristan ve ben aynı anda "Hiçbir şey," diyoruz.

Flip kızlara başparmağıyla onay veriyor ve kameralar kendi sıralarına dönerken Tally'nin yüzü kızarıyor.

Aurora ve ben, o bugünlerde oyun oynarken her zaman yaptığımız şeyi yapıyoruz: aynı anda *seni seviyorum* kelimelerini ağızımızdan çıkarıyor ve ilgili el hareketlerini yapıyoruz. Çok mu klişe? Kesinlikle öyle. Ama her seferinde onu gülümsetiyor. Seyirciler de bunu fark etti ve son zamanlarda hokey sitelerine fotoğraflarımız düşmeye başladı. Eskiden Scarlet'le böyle şeyler olduğunda rahatsız olurdum ama Aurora'yla farklı hissediyorum. Gündem yok;

sergilenmiyoruz. Aurora da hokey dünyasında büyüdüğü için buna alışkın. Bu da işleri kolaylaştırıyor.

Stiles ve Madden ilk iki dakikada birer gol atarak maça güçlü başladılar. Ancak Bowman ilk devrenin sonunda beraberliği sağladı. Grace ikinci periyodun başında New York adına bir gol daha atıyor ve ardından ikinci periyodun sonuna kadar eşitliği sağlamak için mücadele ediyoruz. New York'un maçı yedi maça çıkarmak için uğraştığı gergin bir maçtı. Ama üçüncü periyodun başında Madden sayı yapıyor ve tekrar eşitliği sağlıyor. Herkes sert oynuyor ve Grace bunu kendi avantajına kullanıyor. Maçın bitimine altı dakika kala Stiles bir darbe alıyor. Onu oyundan çıkaracak gibi görünmüyor ama sağ bacağından sakatlandı. Ve New York'un kalesinde bir yüzleşme için hazırız, bu da bizi ideal bir pozisyona sokuyor.

Hakemlerle bir ileri bir geri konuşurlar ve Stiles kafasını sallayarak yedek kulübesine geri döner.

"İyi misin dostum?" Yanından geçerken sordum.

Çenesini kaldırıyor, ağzının kenarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Şu golü at, dostum."

Sağ kanatta yerimi aldım ve disk düştü. Kontrol için bir mücadele oldu ve Madden topu bana verdi. Çizginin arkasına kayıyorum ve geri pas verip pozisyon alıyorum. Pakı New York'tan uzak tutarak ve savunmalarındaki zayıf noktaları arayarak ileri geri gidiyoruz. Madden kaleye şut çekiyor ama top direktten dönüyor. Heyecan çılgınlıkları hayal kırıklığına dönüşüyor.

Ancak New York savunması kontrolü yeniden ele geçirme fırsatını kaçırıyor ve Madden pası kapıyor. Ancak savunma çoktan pozisyonunu almış, kaleye şutunu engelliyor. Ben içeri girip şutu çekmeye hazırlanırken bana pas veriyor. New York'un kalecisi pozisyonunu ayarlıyor ve son saniyede pakı kapıp havaya kaldırıyorum. Kalecinin üzerinden geçip kalenin arkasına çarpıyor.

Toronto aklını kaçırıyor ve ben kendimi Madden ve Palaniappa'nın arasında buluyorum.

Kendimizi oldukça çabuk toparlamaya çalışıyoruz. Hala dört buçuk dakikalık bir oyunumuz var. Öndeyiz ama her şey olabilir.

New York oyuna geri dönmek için çabalıyor, ancak Grace bir sonraki vardiyada Stiles ile aptalca bir hareket yapıyor ve çelme takmaktan ceza alıyor. İki dakikalık ceza, New York'un seride kalmak için çok ihtiyaç duyduğu golü atmasını imkansız hale getiriyor.

Maçı 3-2 kazandık ve kupa bizim oldu. Geri dönüş sezonum için harika bir son.

Maçtan sonra soyunma odasında uğultu vardı ve Tristan sırtarak sırtımı sıvazladı. "Dostum. Tarih yazdın."

Başımı sallıyorum ama gülümsememe engel olamıyorum. "Bu senin hedefin olmalıydı."

"Orada senin yerine ben olsaydım kim bilir neler olurdu? Herhangi birimiz olabiliriz. Bunun için savaştın dostum. Bunu biliyorum; sen de biliyorsun. Bunu kutla."

Bir saat sonra Watering Hole'un kapısından içeri girdik. Roman yanımda. Aurora tarafından kucaklanmadan önce içeride üç adım bile gidemedim. Tüm vücudu benimkine sarılıyor. "Bu inanılmazdı! Harikaydın!" Ağzımızı birbirine yapıştırıyor. "Zaten iki kadeh şampanya içtim, bu yüzden bu gece ağzımdan çıkan şeylerden ben sorumlu olamam."

Roman, "Belki de onları benim önümde sansürlemeliyim," diyor.

"Oh fu-" Etrafımda dolanmaktan kurtuldu. "Üzgünüm, Dado." Dans ederek ona sarıldı. "Sen de harikaydın."

Onun sırtını sıvazlıyor. "Teşekkürler, ufaklık."

Aramıza giriyor ve kollarını bizimkilerle birleştiriyor.

O anda, gelecek sezon oynamaya karar versem de, patenlerimi asıp farklı bir yöne gitsem de, bundan sonra ne olacağının önemli olmadığını fark ettim. Bu kariyerde yapmak istediğim şeyleri yaptım. Tüm yüksek notalara ulaştım. Bu tüm galibiyetlerin en iyisi. Ve çok daha tatlı çünkü bunu en önemli insanlarla kutlayabiliyorum - en iyi arkadaşım ve hayatımın aşkı.

Aurora benim için.

Benim adamım.

Ve o her riske değer.

EPİLOG

HOLLIS

ÜÇ AY SONRA

I Aurora'nın ofisine yaklaşırken adımlarımı sertleştiriyor ve üzerinde *AURORA HAMMERSTEIN, Asistan* yazan tabelayı gördüğümde gururla gülümsüyorum.

Halkla İlişkiler Direktörü kapıya sabitlendi. Son dört haftadır bu görevde ve ait olduğu yerin burası olduğunu hızla kanıtlıyor.

Eşiğe ulaştığımda duraklıyorum. Bugün siyah bir elbise pantolonu ve uçuk mavi bir bluz giymiş. Saçları çene çizgisini okşuyor ve boynunun zarif kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. O kadar güzel ki bazen kalbimi acıtıyor. Ve o benim. Bu kapıyı açtıkları ve ona bu kapıdan ilk giren kişi olma cesaretini verdikleri için süper kahraman zevk cihazlarının yaratıcılarına teşekkür ediyorum. O bir güç ve ilham kaynağı ve ben onun için riske girmeye değer olduğum için şanslıyım.

Kapının pervazına vurduğumda bilgisayarından başını kaldırıp bakıyor. Mavi ışıklı gözlükler takıyor ve gözlüklerini çok seviyorum. Ama sonra, onun her şeyini seviyorum.

"Selam." Bakışları yavaşça, takdir dolu bir şekilde üzerimde geziniyor. "Çok lezzetli görünüyorsun."

Omzumun üzerinden bakıp koridorda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra ona dönüyorum, dudaklarım sırtarak yukarı kalkıyor. "Bir ısırik almak ister misin?"

"Her zaman, ama isteyim." Sandalyesini geriye doğru yuvarlarken etrafını işaret ediyor.

Yanına gidip sandalyesinin kollarını tutuyorum, hızlı bir öpücük çalabilmek için onu hapsediyorum. Çenesinin kenarını ısıırıyorum. "Bir sürü boş ofis var ve muhtemelen öğle yemeği molası vermen gerekiyor. Gözlükleri açık bırakmalısın."

"Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde çekimde olmamız gerekiyor."

"Tüm ihtiyaçlarınızı karşılamak için bolca vaktiniz var Prenses." Nefis boğazının çukurunda duran kalp kolyeyi parmaklıyorum.

"Bir reklam çekimine vajina gibi kokarak gidemezsin, Hollis." Yine de nefesi kesilmiş ve sesi tam olarak ikna olmuş gibi gelmiyor.

"Takvim kampanyasına azgın bir ereksiyonla katılmamın daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Çok kötü örnek oluyorsun." Gülüyor ve göğsümü itiyor. "Evet mi diyorsun?"

Arkamda bir boğaz temizlendi. "Hollis, asistanımı rahatsız etmeyi bırak."

Takım elbise giydiğime şükrederek doğrulurken pantolonumdaki sorunu düzeltiyorum. "Sadece merhaba diyordum."

Hemi kapı aralığından homurdanıyor. "Gömleğini kaybetmek istemiyorsan asla poker oynama, Hollis." Bir elini kaldırır. "Ve lütfen bunu onu çıkarman için bir davet olarak kullanma. Yakında bunu yapacaksın." Telefonu ölüm marşıyla birlikte çalıyor ve gözlerini tavana çeviriyor. "Tanrım, bana güç ver." Mesajı kontrol eder ve başını sallar. "Dallas nasıl geç kalabilir? Sizinle birlikte gelmedi mi?"

"Tristan arabayı kendisinin kullanacağını söyledi," diye teklif ettim. "Onu kontrol etmemi ister misin?" Aurora soruyor.

"Hayır. O benim sorunum. Onunla ben ilgilenirim." Parmağıyla beni işaret etti. "İyi bir hokey oyuncusu ol ve asistanımı boş bir odaya çekmeye çalışma. Bu noktada temelde birlikte yaşıyorsunuz, bu yüzden azgın gençler gibi gizlice dolaşmak tamamen gereksiz." Etrafında dönüyor ama hemen yüzünü buruşturuyor. "Ama birbirinize karşı ne kadar ateşli olduğunuzu ve bunun sosyal medyada herkes tarafından ne kadar sık görüntülendiğini onaylıyorum." Koridoru geçip ofisine girerken topuklu ayakkabılarını yere vuruyor ve telefonunu kulağına götürüyor. "Gerçekten tekrar palyaço gibi giyinmek istiyor musun, Dallas? Çünkü bu saçmalığa devam edersen seni bekleyen şey bu." Kapısı sertçe kapandı.

Aurora bilgisayarını kapatıyor ve gözlüklerini masasının üzerine bırakıyor. Gözlüğü alıp takım elbisemin göğüs cebine koyuyorum. "Evde yedek bir çift var. Ofiste."

Benim evimden bahsederken *evi* kullanmasına sırtıyorum. Kendi dairesini kullandığı tek zaman, kızlarla birlikte pipisiz gecelerinden birinde bir araya geldikleri zamandır. Yine de onu bu konuda aramıyorum. Bunların hepsi büyük planımın bir parçası - onu rahat ve mutlu etmek, kıyafetlerini her seferinde bir kıyafet dolabına ve şifonyerine taşımak ve Kasım ayı geldiğinde ve kirası bittiğinde, çatı katına taşımak için sadece birkaç kutu eşyası olacak.

Gözlükleri masasına geri koyuyorum. "Bunlar aynı mı?" "Mavi yerine sarılar."

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve fısıldıyorum: "Eve döndüğümüzde sen ve o gözlükler için bazı planlarım var."

"Ooh." Takım elbise ceketimin yakalarını kavırıyor ve kalçalarını benimkilere bastırıyor. "Bu öğleden sonra yaramaz bir düğme itici mi olmalıyım?"

Bu onu kucağıma oturtmak için yeşil ışık demek. "Evet, yapmalısın."

"Artık hiçbir yer kutsal değil mi?" Roman'ın sesi şehvet ve hormonların sisini kesiyor.

Geri çekiliyorum ve Aurora yanakları pembeleşirken bile sırtışını bastırıyor. "Sarılıyorduk baba."

Roman kollarını kavuşturmuş, kapı aralığında duruyor. "İkinizin de yüzünün rengine bakılırsa bu tam bir saçmalık. Artık kapıyı hep ben çalışıyorum! Her zaman! Hatta önce mesaj atmayı bile unutmamaya çalışıyorum. İş yerimizde asla görmemem gereken şeyleri görme konusunda endişelenmeme gerek yok."

Aurora, "Geçen yıl seninle yaşarken penisini iki kez gördüm," diye belirtiyor.

Ona bir bakış attım.

Bana gözlerini deviriyor.

Roman'ın elleri kalçalarına gider. "Kişisel süper kahraman cihazınızı gördüm ve bu benim hatam değildi!"

"Böldüğüm için özür dilerim ama beş dakika içinde makyajda olmamız gerekiyor," diyor Tally kapı aralığından. Bu yaz Hemi'de staj yapıyor.

Roman'ın yüzü Aurora'ninkıyla aynı renge döner. "Çok özür dilerim." Yavaşça arkasını döner. "Doğum gününmüş gibi davranabilir misin?"

"Yarına kadar değil." Tally gözlerini, başının tepesine hafifçe vuran Aurora'ya diyor.

Tally gözlerini kapatıp burnunu kırııştırıyor ve taca dokunmak için elini kaldırıyor. "Bunu taktığımı unutmuşum."

Roman, "Sana çok yakışıyor," diyor.

Gülümseyip iki baş parmağımla onaylıyorum ama Aurora'ya yan gözle bakıyorum. "Hemi ve ben onun için aldık," diye mırıldanıyor. "Benimki evde."

Aurora evde sürekli prenses tacını taktığı için bu çok rahatlatıcı. Ve sadece tacını.

"Açık bırakmalısın." Aurora çantasını omuzladı. "Bu senin doğum günü haftan ve biz de bundan sonuna kadar faydalanacağız."

Tally iç geçirir. "On sekiz aptalca bir yaş. Oy kullanma hakkım var ama Quebec'e gitmediğimiz sürece bir yıl daha eğlenceli şeylerin hiçbirini yapamam."

"Ama artık resmen bir yetişkinsin ve sonbaharda her zaman Montreal maçına gidebiliriz." Aurora kolunu Tally'ninkiyle birleştiriyor ve bizi takip etmemiz için el sallıyor. "Gelin benim iki favori erkeğim. Takvim tarihi yazma zamanı."

"Koçun kızını Montreal'e içmeye götürmeyi planladığını sanmıyorum," diye homurdanıyor Roman yanıma gelirken.

Aurora omzunun üzerinden, "Bunu on yedi yaşındaki kız arkadaşını hamile bırakan adam söylüyor," diye sesleniyor.

"Neredeyse on sekiz yaşındaydık," diye yakınıyor.

"En azından takımla birlikte olacak ve onu güvende tutabiliriz," diyorum.

"Tabii ki kızımın tarafını tutacaksın." Gözlerini deviriyor ama sırtıyor.

Arenaya inerken Rix ve Shilpa ile karşılaşyoruz. Bugün Aurora gelecek yılın takvimi için bir takım fotoğrafı çekimi ayarladı. Gelirlerin bir kısmını, ihtiyaç sahibi ailelere yardım etmek için tasarlanmış bir program olan Food for Life ve Hockey Academy'nin yanı sıra özel ihtiyaçları olan çocuklar için tasarlanmış yerel bir hokey programı da dahil olmak üzere bir dizi amaca bağlıyoruz - Tristan kardeşine bu konuda yardımcı oluyor ve Flip de dahil oldu.

Oraya vardığımızda Aurora, Tally'yi de yanına alarak gruptan ayrılıyor.

Flip, Tristan ve Ash, ekip üyeleri içeri süzülürken bize katılıyor.

Tristan kravatını düzeltir ve ellerini ceplerine sokar. "Hammer tam bir patron. Bütün bunları onun organize ettiğine inanamıyorum."

Roman gururla, "O harika biri," diyor.

"Kesinlikle öyle," diye katılıyorum.

Hemi odaya bir kraliçe gibi giriyor, terli ve hafif dağınık Dallas da onu takip ediyor.

Bize katılmadan önce su şişesini doldurmak için duruyor. "İyi misin dostum?" Tristan soruyor.

"Sadece kötü bir burrito ya da onun gibi bir şey yedim. Her şey yolunda." Kolunun tersiyle alnını sıvazlıyor ve su şişesinin içindekileri höpürdeterek içmeye devam ediyor.

Hemi herkesin dikkatini çekmek için yüksek sesle ıslık çalıyor ama grup çekimi için bizi organize eden Aurora oluyor. O ve Hemi hokey kafalılarından oluşan bir takımın kontrolünü ele geçirirken gözlerimi ondan alamıyorum. Başka bir takım çekimi için formalarımızı giyiyoruz ve sonra ben ve Roman, Flip ve Tristan, Dallas ve Ashish ve diğer birkaç takım arkadaşı da dahil olmak üzere tek tek ve çiftler halinde fotoğraflarımız çekiliyor. Ardından Özel Baskı takviminin bir parçası olmayı tercih eden on iki şanslı oyuncu olarak boxerlarımızı, patenlerimizi ve vatkalarımızı çıkarıp sopalarımızı alıyoruz.

Aurora bana uzun ve ateşli bir bakış attı.

Roman yanıma yaklaştı ve parmağıyla kızını işaret etti. "Bu profesyonelce bir davranış değil. En iyi arkadaşıma bir et parçasıymış gibi bakmayı kes."

"Üzgünüm, Dado. O benim erkek arkadaşım. Ona böyle bakmaya iznim var." Telefonuyla bir fotoğraf çeker.

"Ne yapıyorsun?"

"Rainbow'un hayalini canlı tutmak." "Hollis'le çıktığını biliyor."

Rainbow, Roman ve benim Aurora'nın babaları olmadığımızı ve onun erkek arkadaşına dönüştüğümü kesin olarak öğrendiğinde özellikle eğlenceli bir kahvaltı oldu.

"Seni hâlâ seviyor." Aurora telefonunu cebine soktu.

Fotoğrafçı Roman'ı çağırıyor ve beni Aurora'yla baş başa bırakıyor. Bana yandan bakıyor.

"Keşke boş ofis teklifimi kabul etseydim mi diyorsun?"

İnliyor ve biz yataktayken çıkardığı sese hiç benzemiyor.

"Sen gerçek bir problemsin, değil mi?"

"Biliyorum." Yanağını pazularıma yasladı. "Ama ben senin en sevdiğin sorunum."

"Kesinlikle öylesin." Başımın tepesine bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Prenses."

"Seni seviyorum, Hollis."

"Seni eve götürmek ve ne kadar çok olduğunu göstermek için sabırsızlanıyorum."

Yüzü en sevdiğim muzip sırıtışıyla aydınlanıyor. "Ben de bunun için sabırsızlanıyorum."

Bu çekimi inkar etmek imkansız, ben de etmiyorum. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Beni seçtiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Her zaman."

Daha fazla Hollis ve Hammer ister misiniz?

Haber bültenime kaydolmak ve swoony genişletilmiş sonsöze anında erişmek için bağlantıya tıklayın:

<https://helenahunting.com/iywmbonuschapter/>

Dallas ve Hemi'nin Kasım 2024'te yayınlanacak hikâyesi If You Need Me'ye göz atmak için bir sonraki sayfaya geçin.

BANA İHTİYACIN VARSA'YA ÖN BAKIŞ

BİRİNCİ BÖLÜM

DALLAS

Lavabonun kenarına tutunurken yansımama "Sakin ol lan," diyorum.

Endişeye kapılmak için uygunsuz zamanlar arasında bu kesinlikle listenin başında yer alıyor.

"Aç şu lanet kapıyı, Dallas." Willy topuzu tıkırdatır.

Onun öfke dolu sesini duyunca göt deliğim tekmeleniyor.

"Ah, sik beni." Arzu dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum.

Yine de anlamsız. Şimdiden kızgın ifadesini hayal ediyorum: pembe yanaklar, kıvrımlı kalçalarında yumruklar, sevimli, kızgın bir surat ifadesiyle dışarı itilmiş dolgun dudaklar. Ereksiyonum çelik bir çubuğa dönüşüyor.

Wilhelmina Reddi-Grinst, takım tarafından Hemi olarak anılıyor -ama ben ona Willy diyorum, çoğunlukla dikkatinin benim üzerimde olmasını sağlamak için- oynadığım profesyonel hokey takımı Toronto Terror'un halkla ilişkiler direktörü.

Ayrıca yıllardır hayallerimin kadını. Ne yazık ki benden nefret ediyor. İyi bir sebebi var. Birbirimizi anaokulundan beri tanıyoruz ve ben büyürken en yüksek mertebeden bir pisliktim.

Daha da talihsiz olanı, vücudumun her seferinde ona tepki vermesi. Özellikle de bana bok atarken. İnsanlar beni memnun etmek için geriye doğru eğilme eğilimindedir. Ama Willy öyle değil. Asla Willy değil.

"Hemen geliyorum," diye sesleniyorum, panik endişenin üzerine katlanıyor. Bu olmamalıydı. Lanet evden çıkmadan önce kendime dikkat etmişim. Hem de iki kez. Ama işte buradayım, yine şiddetli bir anksiyeteyle savaşıyorum. Bir hayvan kurtarma barınağının tuvaletinde. Bu çok utanç verici.

Ve bu yeni bir düşüklük. Ama durumumu burada ele almak, kurtarılmış bir köpeği tutarken çekilmiş fotoğraflarımın internette dolaşmasından daha iyidir.

Korkunç bir karar verdim, bir elimi lavabonun kenarından ayırdım, sikimi yumruklamak için iç çamaşıma uzanırken kendimden nefret ettim. Anlık rahatlamayla yanlışlıkla inledim.

"O sesi duydum, Dallas. Duydum." Willy agresifçe vurdu. "Ben üçe kadar bu kapıyı açsan iyi edersin yoksa seni palyaço ve lahana turşusu pierogi detayına kaydedirim."

Palyaçolardan nefret ederim. Muhtemelen ağabeylerim Manning ve Ferris dört yaşımdayken bana *IT*'yi izlettikleri içindir. Ve lahana turşusu bana büyük büyükannem Helga'nın evini hatırlatır, ailem tatile gittiğinde kardeşlerim ve ben bazen çocukken orada kalmak zorunda kalırdık. Onun pancar çorbasını yedikten sonra mide gribine yakalandım ve şimdi herhangi bir şekilde pişmiş lahana kokusu öğürme refleksimi tetikliyor.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var!" Hızlı ve sert bir şekilde okşayarak geri çağırıyorum. Willy'yi çıplak ve kızgın hayal etmemeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Kapının diğer tarafında o varken bu çok zor.

"On dakikan vardı. Dakikalarınız doldu." Kapı daha çok çalınıyor. "Üç," Hemi'nin sesi öfkeyle titriyor.

Bunun sonuçları kötü olacak. Çok, çok kötü. Bana bunu kesinlikle ödetecek. Ve en kötüsü de, ben bunu yiyip bitireceğim. Çünkü bu onun tam olarak istediğim yere odaklanacağı anlamına gelecek. Bana. Onu kızdırmaktan zevk almanın berbat bir şey olduğunu biliyorum. Bu bir sorun ve bunun için terapi görmeliyim. Ama onun öfkesi ilgisizliğe tercih edilir.

O sinirlendikçe ben daha da sertleşiyorum. Tam tersi olmalıydı. Onun derisinin altına girmeyi bu kadar sevmemeliyim. Ama en azından onu da etkilediğimi biliyorum.

"İki. Palyaço detayı o zaman."

Tekrar palyaço detayı yapamam. Halkın panik atakları imajım için iyi değil.

"Şu anda adının yazılı olduğu e-postayı gönderiyorum." Sesindeki neşe omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Tanrım, onu seviyorum.

Konu Wilhelmina olunca boku yedim.
Sonra da umumi tuvalette mastürbasyon yapmaktan daha aptalca bir şey yapıyorum.

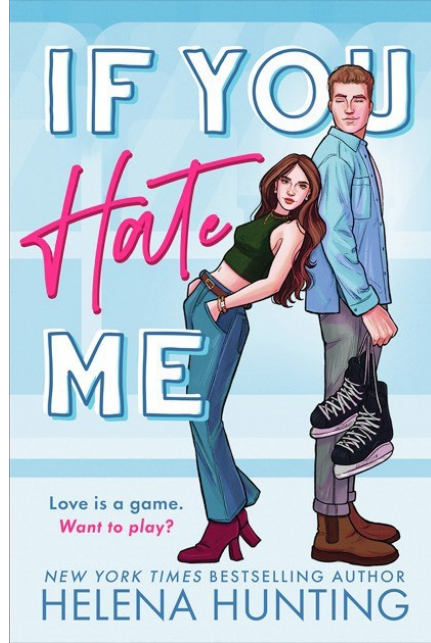
Kasım 2024'te çıkacak olan If You Need Me için ön sipariş verin:

<https://helenahunting.com/books/inynm/>

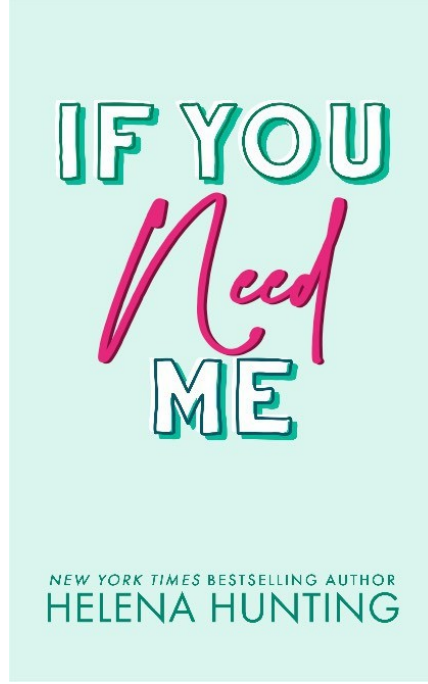
SIRADA NE VAR?

Daha Fazla Hokey Romantizmine mi İhtiyacınız Var? Ben seni korurum!

Rix ve Tristan'ın düşmandan sevgiliye, kardeşin en iyi arkadaşına hokey romantizmini [BENDEN NEFRET EDERSEN](#)'de okuyun:

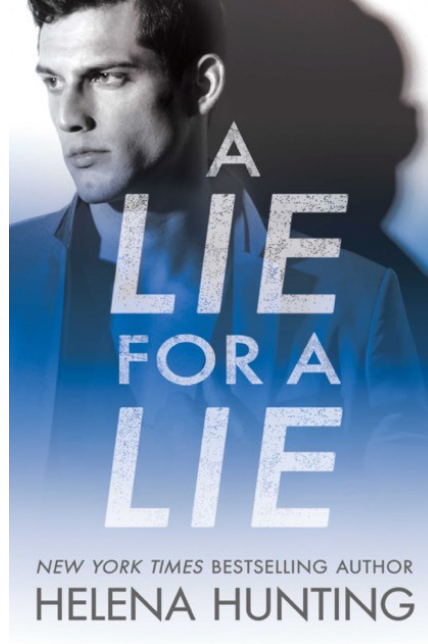
Dallas ve Hemi'nin düşmandan sevgiliye, sahte flört, sahte nişan ve hokey romantizmini anlatan [BANA İHTİYACIN VARSA](#)'yı Kasım 2024'te ön sipariş edin:

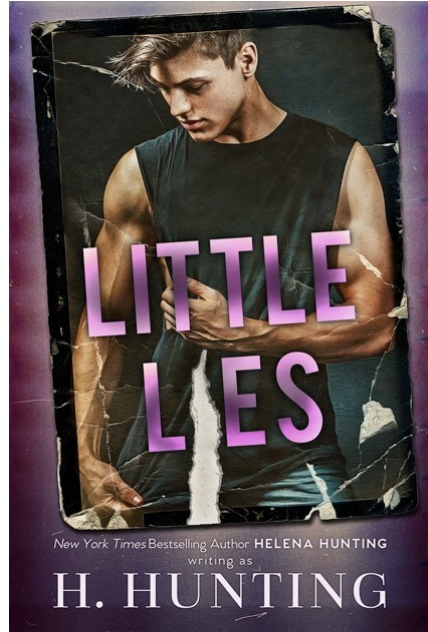
Kardeşin takım arkadaşı, tek gecelik ilişki, erkek takıntılı hokey romantizmini [PUCKED](#) ile tek başına okuyun:

[A LIE FOR A LIE](#) ile bağımsız bir gizli bebek hokeyi romantizmi olan All Series'e başlayın:

Düşmanların aşık olmasını ve zorunlu yakınlaşmayı seviyor musunuz? Yalanlar, Kalpler ve Gerçekler Serisine [KÜÇÜK YALANLAR](#) ile başlayın:

HELENA İLE BAĞLANTI KURUN

[Amazon](#)

[Web](#)

[Sitesi](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Helena ile İletişimde Kalın](#)

[Helena'nın Facebook Okuyucu Grubuna Katılın](#)

HELENA HUNTING YAZARA AIT DIĞER KİTAPLAR

TORONTO TERÖR SERİSİ

[Eğer Benden](#)

[Nefret](#)

[Ediyorsan, Eğer](#)

[Beni İstiyorsan](#)

[If You Need Me](#) (Kasım 2024'te çıkacak)

PUCKED SERİSİ

[Pucked \(Pucked #1\)](#)

[Pucked Up \(Pucked #2\)](#)

[Pucked Over \(Pucked #3\)](#)

[Forever Pucked \(Pucked #4\)](#)

[Pucked Under \(Pucked #5\)](#)

[Pucked Off \(Pucked #6\)](#)

[Pucked Love \(Pucked #7\)](#)

[AREA 51: Silinmiş Sahneler ve Outtakes](#)

[Mürekkepleniyor](#)

[Pucks & Penaltılar](#)

[Nerede Başlıyor](#)

TÜMÜ SERİLERDE

[Yalan için Yalan](#)

[Bir İyiliğe Karşılık](#)

[Bir İyilik Bir Sırta](#)

[Karşılık Bir Sır Bir](#)

[Öpücüğe Karşılık](#)

[Bir Öpücük](#)

YALANLAR, KALPLER VE GERÇEKLER SERİSİ

[Küçük Yalanlar](#)

[Acı Tatlı Kalp](#)

[Paramparça Gerçekler](#)

SHACKING UP SERİSİ

[Shacking Up](#)

[Getting Down \(Novella\)](#)

İlişki Kurmak

[Makyaj Yapmanı Çok](#)

[Seviyorum](#)

[Dikkatli Kullanın](#)

SPARK KARDEŞLER SERİSİ

[Kıvılcımlar](#)

[Uçuştığında](#)

[Yıldızlı Gözlü](#)

[Aşk Bir Dilek Tut](#)

LAKESIDE SERİSİ

[Komsuda Aşk](#)

[Gölde Aşk](#)

KIRPILMIŞ KANATLAR SERİSİ

[Cupcakes and Ink](#)

[Kırpılmış Kanatlar](#)

[Çatlaklar Arasında](#)

[Mürekkepli Zırh](#)

[Zırhtaki Çatlaklar](#)

[Mürekkepteki Kırıklar](#)

BAĞIMSIZ ROMANLAR

[Kütüphaneci Prensibi](#)

[Sonsuza Dek Felaket](#)

[Sen Hayalet Olmadan Önce](#) (Debra Anastasia ile)

FOREVER ROMANCE STANDALONES

[İyi Şans Tılsımı Sevimli](#)

[ile Tanışın](#)

[Kekimi Öp Bir](#)

[Aşk Felaketi](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

